DAVID EDDINGS

BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ

BELGARIAD • İKİNCİ KİTAP

Metis Edebiyat

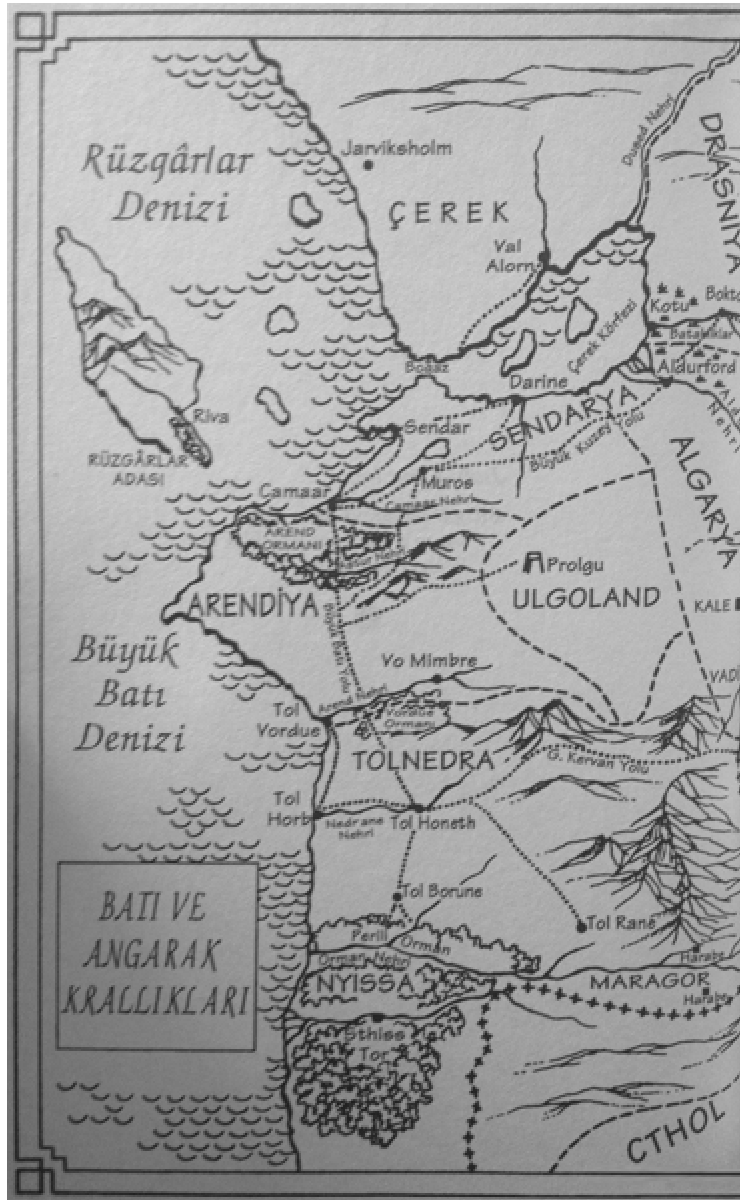
Büyücüler Kraliçesi

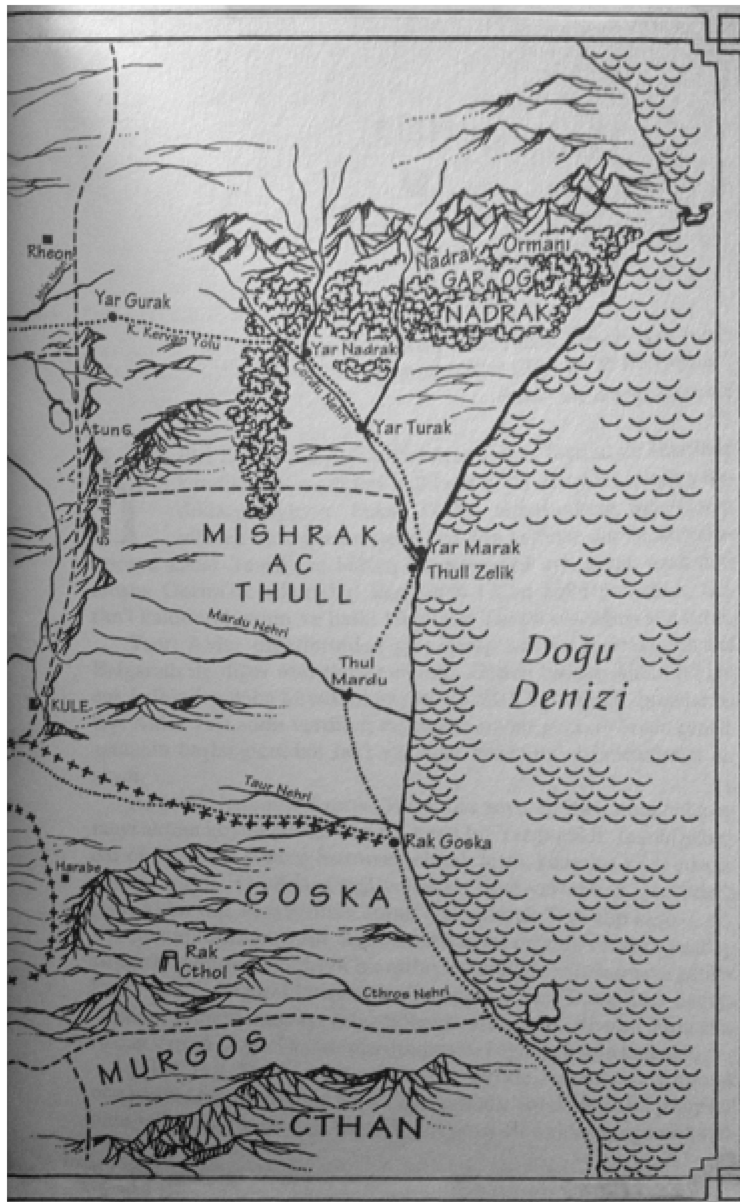
Belgariad 2

David Eddings

İngilizce aslından çeviren: Bülent Somay

Metis Yayınları

Rüzgârlar Denizi
Jarviksholm
ÇEREK
Val Alorn
DRASNİYA
Kotu
Boktor
Riva
RÜZGÂRLAR ADASI
Boğaz
Darine
Aldurford
Sendar
SENDARYA
Muros
Camaar
ALGARYA
AREND ORMANI
Prolgu
ARENDİYA
ULGOLAND
KALE
Büyük Batı Denizi
Vo Mimbre
VADİ
Tol Vordue
TOLNEDRA
G. Kervan Yolu
Tol Horb
Tol Honeth
Tol Borune
Tol Rane
BATI VE ANGARAK KRALLIKLARI
NYISSA
MARAGOR
Sthiss Tor
CTHOL

Rheon
Yar Gurak
K. Kervan Yolu
Yar Nadrak
Nadrak Ormanı
GAR OG NADRAK
Yar Turak
Atun G.
MISHRAK AC THULL
Yar Marak
Thull Zelik
Mardu Nehri
Thul Mardu
Doğu Denizi
KULE
Taur Nehri
Rak Goska
Harabe
GOSKA
Rak Cthol
Cthroe Nehri
MURGOS
CTHAN

Giriş

Kal Torak'ın istilasına karşı Batı Krallıklarının verdiği savaşın hikâyesidir.

Vo Mimbre Savaşı Kitabı'ndan alınmıştır.

Dünyanın gençliğinde şer Tanrısı Torak, Aldur Taşı'nı alarak kaçtı ve dünyaya hâkim olmak istedi. Taş Torak'a direndi ve onu korkunç bir şekilde yakarak sakat bıraktı. Ama Torak Taştan vazgeçmedi, çünkü onun için çok kıymetliydi. Sonra Tanrı Aldur'un müridi büyücü Belgarath, Alorn Kralı ve üç oğlu ile birlikte Taşı Torak'ın demir kulesinden aldı. Torak peşlerine düşmek istediyse de, Taşın gazabı ona mani oldu.

Belgarath, Çerek ve oğullarını dört büyük krallığın başına getirip Torak'a karşı ebediyen bekçilik yapmalarını sağladı. Taşı Demirpençe Riva'ya verdi ve ona, Taş, Riva soyundan birinde olduğu sürece Batının emniyette olduğunu söyledi.

Asırlar asırları kovaladı ve Torak'tan bir ses gelmedi; ama 4865 yılının baharında koca bir Nadrak, Thull ve Murgo sürüsü Drasniya'yı işgal etti. Bu Angarak denizinin ortasında Kal Torak'ın dev demir çadırı vardı; "Kal" hem Kral hem Tanrı demekti. Şehirler ve köyler yerle bir edildi, çünkü Torak fethetmeye değil yok etmeye gelmişti. Sağ kalanlar ağza alınmaz Angarak ayinlerinde kurban edilmek üzere çelik maskeli Grolim rahiplerine teslim edildiler. Algarya'ya kaçanlar ve Aldur nehrinin ağzında Çerek gemilerine sığınanlar dışında kimse sağ kalmadı.

Sonra sürü güneydeki Algarya'ya saldırdı. Ama burada şehir yoktu. Göçebe Algar atlıları saldırı karşısında geri çekildiler ve vurkaç eylemlerine başladılar. Algar krallarının geleneksel mekânı, on metre kalınlığında duvarlarla çevrili, insan yapısı bir dağa benzeyen Kale idi. Angaraklar bu duvarlara boş yere çılgınca saldırdılar, sonra kuşatmayla yetinmek zorunda kaldılar. Kuşatma tam sekiz yıl sürdü.

Bu, Batıya seferber olmak ve hazırlanmak için zaman kazandırdı.

Generaller Tol Honeth'teki İmparatorluk Savaş Okulu'nda toplanarak stratejilerini planladılar. Ulusal ayrılıklar bir yana bırakıldı ve Riva Vekilharcı Brand tek komutan seçildi. Brand'ın iki garip danışmanı vardı: Bunlardan biri Angarak krallıkları hakkında bile her şeyi bildiğini iddia eden çok yaşlı ama gene de çok canlı bir adam, diğeri ise soylu tavırlı, alnında gümüş rengi bir tutam saçı olan güzel bir kadındı. Brand bunların her sözünü dinliyor ve saygıyla itaat ediyordu.

4875 yılının baharında, Kal Torak kuşatmayı kaldırarak Batıya, denize yöneldi; Algar atlıları ise peşindeydi. Dağlarda Ulgolar geceleri mağaralarından çıkarak dehşet içindeki Angarakları katletmeye başladılar. Ama Kal Torak'ın kuvvetleri hâlâ sayılamayacak kadar çoktu. Toplanmak için bir süre durduktan sonra ordu yoluna çıkan her şeyi yakıp yıkarak Arend Nehri vadisinden Vo Mimbre şehrine yöneldi. Yaz başlarında Angaraklar şehre saldırmak için hazırlanmışlardı.

Savaşın üçüncü gününde üç kez öten bir boru sesi duyuldu. Sonra Vo Mimbre şehrinin kapıları açıldı ve Mimbre şövalyeleri Angarak sürüsünün ön saflarına doğru saldırıya geçtiler; atlarının demir nalları canlı, ölü demeden karşılarına çıkan her şeyi çiğniyordu. Soldan Algar süvarileri, Drasniya mızraklıları ve peçeli Ulgo çetecileri saldırdı. Sağdan ise gözünü kan bürümüş Çerek savaşçıları ve Tolnedra lejyonları geliyordu.

Üç cenahtan saldırı altında kalınca Kal Torak ihtiyatlarını da savaşa sürmek zorunda kaldı. İşte o zaman gri üniformalı Riva askerleri, Sendarlar ve Asturya okçuları, arka cenahtan saldırıya geçti. Angaraklar biçilen başaklar gibi düşmeye başladılar ve saflarına kargaşa hâkim oldu.

O zaman Dönek Büyücü Zedar aceleyle Kal Torak'ın demir çadırına koştu; Kal Torak daha çadırından çıkmamıştı. Zedar Lanetli Yaratığa dedi ki: "Kudretli Efendim, düşmanlarınız dört bir yandan kuşattı, sayılan da çok. Gri Rivalılar bile buraya doluşmuş, yüzünüze karşı hakaretler yağdırıyorlar."

Kal Torak öfkeyle ayağa fırlayarak haykırdı. "Şimdi dışarı çıkıyorum; Cthrag Yaska'nın, bana ait olan mücevherin hırsızları beni görsünler ve

suretimden korkuyu bilsinler diye. Krallarımı gönder bana."

"Kudretli Efendim," dedi Zedar. "Krallarınız öldü. Savaş onların canını aldı; Grolim rahiplerinizin çoğunun canını da."

Kal Torak bunları duyunca gazabı arttı ve sağ gözünden ve olmayan gözünden ateşler fışkırdı. Hizmetkârlarına, eli olmayan sol koluna kalkanını bağlamalarını emretti ve sağ eline de korkunç kara kılıcını aldı. Sonra savaşmak için dışarı çıktı.

Derken Rivalıların arasından bir ses yükseldi: "Belar adına sana meydan okuyorum Torak! Aldur adına nefretimi yüzüne haykırıyorum. Artık kan dökülmesin; teke tek karşılaşıp savaşın sonucunu böyle tayin edelim. Ben Riva Vekilharcı Brand'ım. Ya karşıma çık ya da iğrenç sürünü al ve defol, bir daha da Batı krallıklarında görünme."

Kal Torak ordusundan ayrılarak haykırdı: "Nerede o kendi ölümlü vücuduyla Dünyanın Kralının karşısına çıkmaya kalkışan gafil? İşte bakın, ben Krallar Kralı ve Efendiler Efendisi Torak'ım. Bu çenesi düşük Rivalıyı mahvedeceğim. Düşmanlarım yok olacak ve Cthrag Yaska yeniden benim olacak."

Brand öne çıktı. Dev gibi bir kılıcı ve bezle örtülmüş bir kalkanı vardı. Yanında boz bir kurt yürüyordu ve başının üzerinde kar beyazı bir baykuş uçuyordu. Sonra Brand dedi ki: "Ben Brand'ım ve seninle savaşacağım iğrenç, şekilsiz yaratık."

Torak kurdu görünce, "Defol, Belgarath," dedi. "Canını seviyorsan kaç." Sonra baykuşa dönerek, "Babanı reddet ve bana tap Polgara," dedi. "Seninle evlenip Dünyanın Kraliçesi yaparım."

Ama kurt meydan okuyarak uludu ve baykuş nefretle öttü.

Torak kılıcını kaldırdı ve Brand'ın kalkanına indirdi. Dövüşleri uzun sürdü; birbirlerine acı veren darbeler indirdiler. Yakında durup seyredenlerin ağzı açık kalmıştı. Torak'ın öfkesi gittikçe arttı ve kılım Brand'ın kalkanına üst üste inmeye başladı. Sonunda Vekilharç, Lanetli Yaratığın saldırısı

karşısında gerilemek zorunda kaldı. O zaman tek bir sesmiş gibi kurt uludu ve baykuş öttü; Brand'ın gücü tazelendi.

Derken Riva Vekilharcı tek bir hareketle kalkanını örten bezi açtı. Kalkanın tam ortasında, bir çocuk kalbi büyüklüğünde tek bir mücevher duruyordu. Torak bakınca mücevher ışımaya ve alevler saçmaya başladı. Lanetli Yaratık geri çekildi. Kalkanını ve kılıcını atarak kollarını taşın korkunç ateşinden korunmak için yüzüne kapattı.

O zaman Brand bir darbe indirdi ve kılıcı Torak'ın miğferinin siperliğini yararak Lanetli Yaratığın olmayan gözüne, oradan da kafası na girdi. Torak geri çekilip korkunç bir çığlık attı. Kılıcı gözünden çıkardı ve miğferini söküp attı. Seyredenler dehşetle irkildiler, çünkü yüzü ateşle öylesine korkunç bir şekilde yanmıştı ki, bakmak mümkün değildi. Adına yanan taş, Cthrag Yaska dediği ve uğruna Batıya savaş açtığı mücevhere bakan Torak gözlerinden kanlı yaşlar dökerek bir kez daha haykırdı. Sonra devrildi ve toprak onun düşüşüyle sarsıldı.

Kal Torak'ın başına gelenleri gören Angarak ordusundan müthiş bir feryat yükseldi ve panikle kaçmaya başladılar. Ama Batı orduları onları kovaladı ve buldukları yerde katlettiler. Dördüncü gün dumanlı bir şafak söktüğünde Angarak ordusundan geriye bir şey kalmamıştı.

Brand bütün dünyanın kralı olma iddiasındaki varlığı görmek için, Lanetli Yaratığın cesedinin kendisine getirilmesini istedi. Ancak ceset bulunamadı, çünkü gece vakti Büyücü Zedar bir büyü yapmış ve Batı orduları görmeden, kendine Efendi olarak seçtiği varlığın vücudunu kaçırmıştı.

Sonra Brand danışmanlarıyla görüştü. Belgarath ona dedi ki: "Torak ölmedi. Yalnızca uyuyor, çünkü o bir Tanrı ve ölümlü bir silahla öldürülemez."

"Ne zaman uyanacak?" diye sordu Brand. "Batıyı onun dönüşüne hazırlamam lazım."

Polgara, "Riva Kralının soyundan biri kuzey tahtına tekrar oturduğunda, Kara Tanrı onunla savaşmak için uyanacak," diye cevap verdi.

Brand kaşlarını çatarak, "Ama böyle bir şey olamaz ki," dedi. Çünkü herkes son Riva Kralının ailesiyle birlikte Nyissalı suikastçiler tarafından 4002 yılında öldürüldüğünü biliyordu.

"Zamanı gelince," dedi kadın, "kadim Kehanette söylendiği gibi, Riva Kralı kendisine ait olanı geri alacak. Daha fazlasını söylemek mümkün değil."

Brand bu sözlerle tatmin oldu ve ordusunu savaş alanını Angarakların yıkımından temizleme işine koştu. Bu iş de bitince Batı kralları Vo Mimbre şehrinde bir divan topladılar. Herkes Brand'ı övüyordu.

Derken bir sürü insan Brand'ın tüm Batının hükümdarı olmasını isteyerek sesini yükseltti. Yalnızca Tolnedra İmparatorluğunun elçisi Mergon, İmparatoru IV. Ran Borune adına karşı çıktı. Brand bu şerefi reddedince öneri geri alındı ve divanda anlaşma sağlanabildi. Ama bunun karşılığında Tolnedra'dan bir şey talep edildi.

İlk önce Ulgoların Gorim'i yüksek sesle konuştu: "Kehanetin yerine gelmesi için bir Tolnedra prensesinin, dünyayı kurtarmaya gelecek Riva Kralı ile evlendirilmesi gerek. Bunu bizden Tanrılar istiyor."

Mergon yeniden itiraz etti. "Riva Kralının tahtı boş ve ıssız. Riva tahtında bir kral oturmuyor. Tolnedra İmparatorluğunun prensesi bir hayaletle mi evlenecek?"

O zaman Polgara adlı kadın cevap verdi: "Riva Kralı tahtına geri dönecek ve karısına sahip çıkacak. Öyleyse, bugünden itibaren Tolnedra İmparatorluğunun her prensesi, on altıncı yaş gününde Riva Kralının taht odasına gelecek. Gelinliğini giymiş olarak üç gün Kralın dönüşünü bekleyecek. Eğer Kral gelmezse babasına geri dönmekte özgür olacak."

Mergon haykırarak, "Bu aşağılamaya bütün Tolnedra karşı çıkacaktır," dedi. "Hayır! Böyle bir şey olamaz!"

Ulgoların bilge Gorim'i yeniden söz aldı. "İmparatoruna de ki, bu Tanrıların isteğidir. Ona de ki, Tolnedra bu görevi yerine getirmediği gün, bütün Batı ona karşı ayağa kalkacak ve Nedra'nın çocuklarını rüzgârla dağıtacak, İmparatorluğun gücünü alt ederek onu yok edecektir."

O zaman, karşısındaki orduların gücünü bilen elçi boyun eğdi. Herkes bu konuda hemfikir oldu ve bağlayıcı bir anlaşma imzalandı.

Bu iş bittikten sonra savaştan perişan düşmüş Arendiya'nın soyluları Brand'a gelip, "Mimbre Kralı ve Asturya Dükü savaşta öldü," dediler. "Şimdi bizi kim yönetecek? iki bin yıldır Mimbre ve Asturya arasındaki iç savaş Arendiya'yı harap etti. Nasıl yeniden tek bir halk olacağız?"

Brand düşündü. "Mimbre tahtının varisi kim?"

"Mimbre veliahtı Korodullin," dedi soylular.

"Peki Asturya soyunun varisi kim?"

"Asturya Dükünün kızı Mayaserana," dediler.

Brand, "Onları çağırın," dedi. Korodullin ve Mayaserana önüne çıktıklarında Brand onlara dedi ki: "Mimbre va Asturya arasındaki kan davası bitmeli. O yüzden ikinizin evlenmesini ve birbiriyle bu kadar zamandır savaşan iki ailenin birleşmesini istiyorum."

Korodullin ve Mayaserana bu karara karşı çıktılar, çünkü yürekleri birbirlerine karşı düşmanlıkla ve kendi soylarının gururuyla doluydu. Ama Belgarath Korodullin'i bir yana çekerek onunla özel olarak görüştü. Polgara da Mayaserana'yı ayrı bir yere götürerek uzun uzun konuştu. Kimse bu iki gence neler dediklerini öğrenemedi. Ama Brand'ın yanına döndüklerinde Korodullin ve Mayaserana evlenmeye razı olmuşlardı. Bu da Vo Mimbre savaşından sonra toplanan divanın son hükmü oldu.

Kuzeye doğru yola çıkmadan önce Brand tüm soylular ve krallarla son bir kez konuştu.

"Burada iyi ve kalıcı olan birçok şey yaptık. İşte bakın, Angaraklara karşı birleştiğimizde onları yenmeyi başardık. Torak'ın gücü kırıldı ve aramızdaki anlaşma Riva Kralının döneceği ve Torak'ın uzun uykusundan uyanıp yeniden İmparatorluk ve hükümdarlık peşinde koşacağı Kehanet gününe kadar Batının hazır olmasını sağlayacak. O büyük en son savaşa kadar ne yapabileceksek yaptık bugün. Artık yapacağımız bir şey kalmadı. İhtimaldir

ki Arendiya'nın da yaraları sarılır ve iki bin yıllık kan davası sona erer. Olup bitenlerden memnunum. Hepinize selam olsun ve hoşça kalın."

Sonra dönüp, yanında Belgarath denen kır saçlı adam ve Polgara denen kraliçeye benzeyen kadınla kuzeye doğru uzaklaştı. Sendarya'da Camaar'dan gemiye binip Riva'ya yelken açtılar. Brand bir daha Batı krallıklarına dönmedi.

Ama yol arkadaşları hakkında birçok hikâye anlatılır. Bunların ne kadarının yalan ne kadarının doğru olduğunu bilense pek azdır.

Birinci Kısım

Arendiya

Birinci Bölüm

Vo Wacune yoktu artık. Wacuneli Arendlerin şehri yerle bir olalı ve kuzey Arendiya'nın karanlık, sonsuz ormanları yıkıntıları örteli yirmi dört asır geçmişti. Yıkık duvarlar tamamen devrilmiş ve orman zemininin yosunları ve kahverengi eğreltiotları tarafından yutulmuştu; Vo Wacune'nin bir zamanlar bulunduğu yeri işaret eden yalnızca, bir zamanlar gururla göğe yükselen kulelerin yarı yıkık gövdeleriydi. Puslu yıkıntıları vıcık vıcık bir kar örtmüştü şimdi; kadim taşların yüzlerinden damla damla sular süzülüyordu.

Garion ölü şehrin ağaçların örttüğü caddelerinde tek başına dolaştı; soğuğa karşı kalın gri pelerinine iyice sarınmıştı ve düşünceleri çevresindeki ağlayan taşlar kadar yaslıydı. Yeşil, güneşli tarlalarıyla Faldor'un çiftliği o kadar geride kalmıştı ki, bir nevi pusun ardından hatırlayabiliyordu yalnızca; korkunç bir sıla hasreti çekiyordu. Ne kadar çabalasa da aynntılar bir bir kaçıp gidiyordu. Pol Teyzenin mutfağının zengin kokuları bile silik bir anıya dönüşmüştü; Durnik'in çekicinin örse inerken çıkardığı çınlayan ses, bir çanın son vuruşunun ölen yankıları gibi sönüp gidiyordu, oyun arkadaşlarının net, berrak yüzleri ise hatırlamaya çalıştıkça bulanıklaşıyor, neredeyse şimdi onları görse tanımayacakmış gibi geliyordu Garion'a. Çocukluğu kayıp gidiyordu elinden; ne kadar çabalasa da bu gidişi engelleyemiyordu.

Her şey değişiyordu; sorun buydu. Hayatının çekirdeği, çocukluğunun üzerine kurulu olduğu zemin daima Pol Teyze olmuştu. Faldor'un çiftliğinin basit dünyasında aşçı Pol Hanım'dı o; çiftliğin kapısının dışındaki dünyada ise, ölümlülerin anlayamayacağı bir amaçla üç binyılın geçişini izleyen Büyücü Polgara'ydı.

Avare masalcı Bay Kurt da değişmişti. Garion bu eski dostunun aslında büyükbüyük dedesi (burada sonsuz sayıda "büyük" ekleyebilirdiniz) öğrenmişti; ama o serseri, ihtiyar suratın arkasında, yedi bin yıldır insanların ve Tanrıların saçmalıklarını seyredip duran Büyücü Belgarath'ın izleyen gözleri vardı. Garion içini çekip siste yürümeye devam etti.

İsimleri bile huzursuz ediciydi. Garion asla büyüye, sihre ya da cadılığa inanmak istememişti. Bunlar doğal olmayan şeylerdi ve sarsılmaz, mantıklı bir gerçeklik inancını paramparça ediyorlardı. Ama bu huzurlu şüpheciliğini sarsacak o kadar çok şey olmuştu ki. Bir anda, içindeki son şüphe kırıntları bile dağılarak yok olmuştu. İnanamayan gözlerinin önünde, Pol Teyze cadı Martje'nin gözlerindeki perdeleri silmiş, deli kadına görme kabiliyetini geri verirken, hiç affetmeyen bir tarafsızlıkla geleceği görme kabiliyetini de elinden almıştı. Garion Martje'nin ümitsiz çığlığını hatırlayınca tüyleri ürperdi. O çığlık, dünyanın kendisi için daha az sağlam, daha az akla yakın ve son derece daha az güvenli bir yer haline geldiği anı da simgeliyordu.

Evi olarak bildiği tek yerden koparılan, kendisine en yakın iki insanın kimliklerinden bile emin olamayan ve mümkün olanla olmayan arasındaki fark kavramı tahrip olan Garion, kendini tuhaf bir hac yolculuğunun ortasında bulmuştu. Ağaçların yuttuğu bu yıkık şehirde ne işleri olduğunu bilmiyordu; buradan ayrıldıklarında nereye gidecekleri hakkında da en ufak bir fikri yoktu. Emin olabildiği tek şey, dünyanın bir yerlerinde, şafaktan önceki alacakaranlıkta unutulmuş bir köydeki küçük bir eve sürünerek yaklaşan ve Garion'un annesiyle babasını öldüren bir adamın varolduğu yolundaki korkunç bilgiydi; eğer hayatının geri kalanını buna adaması gerekse bile, Garion o adamı bulacak, bulduğunda da öldürecekti. Bu tek, elle tutulur gerçekte Garion'a tuhaf bir biçimde rahatlatıcı gelen bir şeyler vardı.

Caddeye doğru yıkılmış bir evin kalıntılarının üzerinden dikkatle atladı ve yıkık şehri keşfetmek için yaptığı bu kasvetli geziyi sürdürdü. Aslında görecek pek bir şey de yoktu. Sabırlı yüzyıllar, savaşın geride bıraktıklarını neredeyse tamamen silip süpürmüştü; sulu kar ve kalın sis de kalan birkaç şeyi gizliyordu. Garion tekrar içini çekti ve geriye dönüp bir önceki geceyi geçirdikleri yıkık kule kalıntısına doğru yürümeye başladı.

Yaklaştığında Bay Kurt ile Pol Teyzenin kuleden biraz uzakta durmuş sessizce konuştuklarını gördü. İhtiyar pas rengi kukuletasını başına çekmişti, Pol ise mavi pelerinine sarınmıştı. Sisli yıkıntılara bakarken yüzünde çok eskilerden kalma bir esef duygusu vardı. Uzun, kara saçları sırtına dökülüyordu ve başındaki beyaz tutam yerdeki kardan bile daha beyaz görünüyordu.

"İşte geldi," dedi Bay Kurt, Garion yaklaştığında.

Pol başını salladı ve ciddi bir ifadeyle Garion'a bakarak, "Neredeydin?" dedi.

"Hiç," dedi Garion, "Düşünüyordum."

"Ayaklarını ıslatmayı da başarmışsın bakıyorum."

Garion ıslak kahverengi çizmelerinden birini kaldırıp yapışmış çamurlara baktı. "Kar sandığımdan daha suluymuş," dedi özür diler gibi.

"O nesneyle kendini daha mı iyi hissediyorsun?" diye sordu Bay Kurt, Garion'un sürekli belinde taşımaya başladığı kılıcı göstererek.

"Herkes Arendiya'nın çok tehlikeli bir yer olduğunu söyleyip duruyor," dedi Garion. "Ayrıca da alışmam gerek." Belindeki yeni, gıcır gıcır kemeri, kılıcın kabzası gizlenene kadar çevirdi. Kılıcı Eras yortusunda Barak hediye etmişti; gemide geçirdikleri bayramda aldığı birçok hediyeden biriydi bu.

"Sana hiç yakışmıyor," dedi ihtiyar onaylamayan bir tonla.

"Çocuğu rahat bırak baba," dedi Pol Teyze, ama aklı başka yerdeydi. "Kendi kılıcı değil mi, istediğini yapar."

"Hettar nerede kaldı?" diye sordu Garion konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Sendarya dağlarında kar yolları kesmiş olabilir," dedi Kurt. "Ama mutlaka gelir. Hettar güvenilir bir adamdır."

"Niye Camaar'dan at almadık merak ediyorum."

"Algar atları kadar iyi olmazdı," diye cevap verdi Kurt, kısa, beyaz sakalını kaşıyarak. "Yolumuz uzun, bir de atımın yorulup yorulmadığını düşünerek dertlenmek istemiyorum. Şimdi biraz beklemek, ileride daha çok vakit kaybetmekten iyidir."

Garion elini ensesine götürüp, Kurt ve Pol Teyze'nin ona Eras yortusunda verdikleri tuhaf bir biçimde oyulmuş gümüş tılsımın zincirinin acıttığı

ensesini ovuşturdu.

"Kafanı takma şuna canım," dedi Pol Teyze.

"Şunu tuniğimin dışına taksam olmaz mı?" diye sızlandı Garion; "Burada kimse göremiyor ki."

"Tenine değmesi gerekiyor."

"Ama hiç rahat değil. Güzel görünüyor, ama bazen soğuk, bazen sıcak, arada bir de çok ağır oluyor; zinciri ensemi acıtıyor. Takıya alışık değilim de ondan herhalde."

"Tam takı sayılmaz o canım," dedi Pol. "Zamanla alışırsın."

Kurt gülerek, "Teyzenin kendisininkine alışmasının on yıl sürdüğünü bilmek seni rahatlatır belki," dedi. "Durmadan, 'Tak şunu Pol,' demek zorunda kalıyordum."

Pol Teyze soğuk bir tavırla, "Bu konuya girmek zorunda mıyız baba?" dedi.

Garion ansızın merakla, "Senin de tılsımın var mı?" diye sordu ihtiyara.

"Tabii."

"Hepimizin bu tılsımlardan takmasının bir anlamı mı var?"

"Aile geleneği Garion," dedi Pol Teyze tartışmayı kapatan bir tavırla. Soğuk, rutubetli bir rüzgâr yıkıntıları yalayıp geçince, sis etraflarında helezonlar çizmeye başladı.

Garion içini çekerek, "Hettar çabuk gelse bari," dedi. "Buradan bir an önce gitmek istiyorum. Mezarlığa benziyor."

"Hep böyle değildi," dedi Pol Teyze çok alçak bir sesle.

"Nasıldı peki?"

"Burada çok mutluydum. Yüksek duvarları, heybetli kuleleri vardı. Sonsuza kadar kalacak sanıyorduk." Kırık taşların faşla kuruyup karla ıslanmış çalılar tarafından örtüldüğü bir yeri gösterdi. "Burada çiçeklerle dolu bir bahçe vardı; uçuk sarı elbiseli hanımlar burada otururdu, duvarın öte yanından da genç adamlar onlara serenat yapardı. Gençlerin sesi çok güzel olurdu. Hanımlar da içlerini çekip duvarın öte yanına kırmızı güller atarlardı. Şu caddenin sonunda da mermer zeminli bir meydan vardı; ihtiyarlar orada buluşup unutulmuş savaşlardan ve çoktan yitip gitmiş dostlarından bahsederlerdi. O meydanın öbür tarafında da terası olan bir ev vardı. Akşamları o terasta dostlarımla oturup yıldızların yükselmesini beklerdim; çocuklar soğutulmuş meyve sunarlardı ve bülbüller de sanki içleri yanıyormuş gibi öterlerdi." Sesi zayıfladı, sonra sustu. "Derken Asturyalılar geldi," diye devam etti bambaşka bir ses tonuyla. "Bin yılda inşa edilen bir şeyin ne kadar kısa sürede yıkılabildiğini görsen şaşardın."

"Üzme kendini Pol," dedi Kurt. "Zaman zaman olur böyle şeyler. Yapabileceğimiz pek bir şey yok."

"Ben bir şey yapabilirdim baba," dedi Pol yıkıntılara bakarak. "Ama sen izin vermedin, unuttun mu?"

"Yine başlama Pol," dedi Kurt sıkıntılı bir sesle, "insan kayıplarını kabul etmeyi öğrenmeli. Wacune Arendlerinin kaderinin bu olduğu belliydi. En iyi ihtimalle kaçınılmaz sonu birkaç ay erteleyebilirdin, o kadar. Biz anlamsız şeylere bulaşmak için biz olmadık."

"O zaman da öyle demiştin." Sisin içinde boş caddeler boyunca sıralanan ağaçlara baktı. "Ağaçların bu kadar çabuk büyüyeceğini ummazdım," dedi sesinde biraz kırgın bir ifadeyle. "Biraz daha bekleyebilirlerdi."

"Neredeyse yirmi beş asır oldu Pol."

"Sahi mi? Sanki geçen yıl gibi."

"Takma kafanı buna şimdi, yoksa gene melankoliye düşeceksin. Haydi içeri girelim artık. Bu sis hepimizin sinirlerini bozuyor."

Kuleye doğru yürümeye başladıklarında, Pol Teyze hiç beklenmedik bir şekilde kolunu Garion'un omuzuna attı. Kokusu ve yakınlığının verdiği duygu Garion'un boğazına bir yumru tıkanmasına sebep oldu. Son birkaç ayda aralarında beliren mesafe, teyzesinin bir dokunuşuyla kapanıvermişti sanki.

Kulenin en altındaki salon o kadar iri taşlardan örülüydü ki, ne yüzyılların geçişi, ne de ağaç köklerinin sessiz, her çatlağa giriveren uçları taşları yerinden oynatamamıştı. Az kavisli alçak kemerler ve alçak tavan, salona bir mağara havası veriyordu. Alçak kapının karşısındaki odanın öteki ucunda, kaba yontulmuş iki taşın arasındaki bir çatlak doğal bir baca vazifesi görüyordu. Bir önceki gece sırılsıklam ve titreyerek oraya vardıklarında, Durnik çatlağı dikkatle incelemiş ve yerdeki ıvır zıvırdan hemen kaba ama işlevli bir şömine yapıvermişti. "İdare eder," demişti demirci. "Çok şık olmadı, ama birkaç günlüğüne işimize yarar."

Kurt, Garion ve Pol alçak, mağaramsı salona girdiklerinde, şöminede sıkı bir ateş çatırdıyor, kemerlere gölgeler düşürüyor ve hoş bir sıcaklık yayıyordu. Kahverengi deri tuniğini giymiş olan Durnik duvarın dibine odun yığmakla meşguldü. Örgü zırhı içindeki dev, kızıl sakallı Barak, kılıcını parlatıyordu. Keten gömlek ve siyah deri yelek giymiş olan İpek ise, torbalardan birinin üstüne oturmuş, zarlarıyla oynuyordu.

"Hettar'dan haber var mı?" diye sordu Barak işinden başını kaldırarak.

"Daha bir gün beklememiz lazım," dedi Bay Kurt ısınmak için şöminenin yanına giderek.

"Çizmelerini değiştirsene Garion," dedi Pol Teyze, Durnik'in duvara çaktığı tahta çivilerden birine mavi pelerinini asarken.

Garion bir başka çividen çantasını indirerek karıştırmaya başladı.

"Çoraplarını da," diye ekledi Pol.

"Sis hâlâ kalkmıyor mu?" diye sordu İpek, Bay Kurt'a.

"Hiç niyeti yok."

"Eğer hepinizi ateşin önünden çekilmeye ikna edebilirsem, akşam yemeği hazırlarım," dedi Pol Teyze birdenbire profesyonelleşerek. Sonra ortaya bir jambon, birkaç somun kahverengi köylü ekmeği, bir torba kurutulmuş bezelye ve bir düzine kadar havuç çıkardı ve yemek pişirirken hep yaptığı gibi kendi kendine bir şarkı mırıldanarak işe koyuldu.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Garion üstüne yün bir yelek giyip kılıcını da beline takarak sisli yıkıntılara, Hettar'ı beklemeye gitti. Bu kendi kendine verdiği bir görevdi ve yol arkadaşlarının buna gerek olmadığını söylememiş olmalarına da şükran duyuyordu. Sulu karla kaplı caddelerden şehrin yıkık batı kapısına doğru ilerlerken, bir önceki gününü karartan düşünceleri kafasından atmaya çalışıyordu. Durumu değiştirecek bir şey yapamayacağına göre, sürekli aynı düşünceleri çiğneyip durmak, ağzında ekşi bir tattan başka bir şey bırakmayacaktı. Batı kapısının yanındaki alçak duvara vardığında neşe içinde değildi belki, ama en azından karamsar da değildi.

Duvar onu soğuktan biraz koruyordu, ama rutubetli soğuk gene de elbiselerinin içine işliyordu; ayakları buz gibi olmuştu bile. Titreyerek beklemeye başladı. Bu siste uzağı görmeye çalışmanın bir anlamı yoktu, o yüzden yalnızca kulaklarını açık tutuyordu. Kulakları duvarın ötesindeki ormandan gelen sesleri birbirinden ayırmaya başlamıştı; ağaçlardan damlayan su sesini, arada bir dallardan kayıp düşen karın sesini ve birkaç yüz metre ötede ölü bir ağacı didikleyen ağaçkakanın sesini.

Ansızın sisin içinde bir yerlerden bir ses, "O benim ineğim," dedi.

Garion donup kaldı ve dinlemeye başladı.

"O zaman kendi otlağında tut," dedi başka bir ses.

"Sen misin Lammer?" dedi ilk ses.

"Evet. Sen de Detton'sun değil mi?"

"Seni tanıyamadım yahu. Ne kadar oldu görüşmeydi?"

"Dört beş yıl olmuştur herhalde," dedi Lammer.

"Sizin köyde işler ne alemde?" diye sordu Detton.

"Açız. Bütün yiyeceğimiz vergilere gidiyor."

"Bizde de öyle. Kaynatılmış ağaç kökü yemeye başladık."

"Biz daha onu denemedik. Ayakkabılarımızı yiyoruz."

"Karın nasıl?" diye sordu Detton kibarca.

"Geçen yıl öldü," dedi Lammer düz, duygusal olmayan bir sesle. "Efendimiz oğlumuzu askere aldı, çocuk bir yerlerde bir savaşta öldü. Üstüne kaynar zift dökmüşler. Bunun üstüne karım yemek yemeyi bıraktı; ölmesi uzun sürmedi."

"Üzüldüm," dedi Detton. "Güzel bir kadındı."

"İkisinin hali de bizden daha iyi. En azından artık aç değiller ve üşümüyorlar. Hangi kökleri yiyorsunuz?"

"En iyisi huş ağacı," dedi Detton. "Ladin fazla lifli oluyor, meşe de çok sert. Köklerin yanında biraz da ot kaynatırsan lezzet veriyor."

"Denemem lazım."

"Dönme vaktim geldi," dedi Detton. "Efendim beni ağaçları temizlemeye yolladı, gecikirsem kırbaçlanırım."

"Belki bir gün gene görüşürüz."

"Ölmez sağ kalırsak."

"Eyvallah Detton."

"Eyvallah Lammer."

İki ses uzaklaşıp yok oldu. Onlar gittikten sonra Garion uzunca bir süre sessizce bekledi; duyduklarından dudağı uçuklamıştı ve gözleri yaşarmıştı.

En kötüsü, iki adamın da durumlarını tartışmasız kabul etmeleriydi. Öfkeyle boğazı yanmaya başladı. Birilerini yakalayıp vurmak istiyordu.

Sonra sisin içinden başka bir ses gelmeye başladı. Ormanda yakınlarda bir yerde biri şarkı söylüyordu. Ses hafif, berrak bir tenordu ve yaklaştıkça Garion daha iyi duymaya başladı. Şarkı eskilerde yapılmış adaletsizlikler üstüneydi ve nakaratı da bir savaş çağrısıydı. Garion'un öfkesi mantıksız bir biçimde, henüz görmediği şarkıcıya yöneldi. Birtakım soyut adaletsizlikler üzerine bu çığırış, Lammer ve Detton'un sessiz çaresizlikleri karşısında müstehcen gelmişti ona. Düşünmeden kılıcını çekti ve ve yıkık duvarın arkasına çömeldi.

Şarkı sesi daha da yaklaşınca Garion ıslak karda bir atın nal seslerini duymaya başladı. Kafasını ihtiyatla duvarın arkasından uzatıp bakınca, şarkıcının yirmi adım kadar ötede sisin içinden çıktığını gördü. Sarı pantolon ve parlak kırmızı yelek giymiş genç bir adamdı. Kenarları kürklü pelerinini geri atmıştı ve bir omzunda uzun, kavisli bir yay vardı; öteki yanında da şık bir kının içinde kılıcı asılıydı. Şarkıcının asık yüzlülüğüne ve şarkı söyleyişindeki öfkeli tutkuya rağmen, genç yüzünde hiçbir kaş çatmanın silemeyeceği dostça bir açıklık vardı. Garion bu boş kafalı genç soyluya öfkeyle baktı; onun ağaç kökü yemek zorunda kalmadığından ya da acısından yemek yemeyi bırakarak ölen birinin yasını tutmadığından öylesine emindi ki. Yabancı atının başını çevirip doğruca Garion'un pusuda beklediği yıkık kemerli kapıya yöneldi.

Normal olarak Garion saldırgan bir delikanlı değildi ve başka koşullar altında bu duruma farklı yaklaşırdı herhalde. Ama bu züppe genç yabancı yanlış zamanda ortaya çıkmıştı. Garion'un hemencecik kuruverdiği plan basit olduğu için çok avantajlıydı. Planın karmaşık bir yanı olmadığı için harika işledi –bir noktaya kadar. Şarkı söyleme meraklısı genç kapıdan geçer geçmez Garion saklandığı yerden fırladı ve pelerininden yakaladığı gibi onu eğerinden alaşağı etti. Bir hayret nidası çıkaran yabancı, müthiş bir "şap" sesiyle Garion'un ayaklarının dibindeki sulu karlara sırtüstü seriliverdi. Ama Garion'un planının ikinci kısmı tam bir fiyaskoydu. Tam kılıcını yerdeki süvarinin göğsüne dayayıp onu esir almak niyetindeydi ki, delikanlı tek bir hareketle yuvarlanıp ayağa fırlayarak kılıcını çekti. Gözleri öfkeyle tutuşmuştu ve kılıcı tehditkâr bir biçimde sallanıyordu.

Garion bir kılıç ustası değildi, ama refleksleri iyiydi ve Faldor'un çiftliğinde yaptığı angarya işler adalelerini geliştirmişti. Saldırıya kalkışmasına neden olan öfkesine rağmen, bu genç adamı yaralamak gibi bir niyeti yoktu. Rakibi kılıcını biraz hafif tutuyor gibiydi, neredeyse dikkatsizce; Garion kılıcı sıkı bir darbeyle elinden düşürebileceğini düşündü. Hızla kılıcını salladı, ama rakibinin kılıcı aniden çekildi ve darbeyi yiyen kendisi oldu. Garion geri sıçradı ve kılıcını beceriksiz bir şekilde yeniden salladı. Kılıçlar tekrar tokuştu, iki dövüşçü darbeler savurur, karşılar ve şaşırtma hamleleri yaparken, ortalık kılıç şakırtısından geçilmez oldu. Çok kısa sürede Garion rakibinin kendisinden çok daha iyi bir kılıcı olduğunu anladı, ama genç adam Garion'a vurmak için eline geçen birkaç fırsatı da kullanmamıştı. Elinde olmadan bu gürültülü karşılaşmanın verdiği keyifle sırıtmaya başladı. Yabancının sırıtışı da neredeyse dostçaydı.

"Tamam, yeter artık!" Bay Kurt gelmişti, ihtiyar, peşinde Barak ve İpekle onlara doğru koşuyordu. "Siz ikiniz ne yaptığınızı zannediyorsunuz, ha?"

Garion'un rakibi şaşkın bakışlarla kılıcını indirdi ve, "Belgarath..." diye söze başladı.

"Lelldorin," dedi Kurt azarlayan bir tonla. "Zaten kıt olan aklının tamamını mı kaybettin?"

Garion'un kafasında birdenbire her şey yerli yerine oturdu. Kurt soğuk bir tavırla ona döndü. "Eee, Garion? Sen ne diyeceksin bakalım?"

Garion hemen olayın üstünü örtmeye karar verdi. "Dede," dedi kelimeyi özellikle vurgulayıp genç yabancıya bir uyarı bakışı fırlatarak, "gerçekten birbirimizi yaralamaya çalıştığımızı sanmıyorsun herhalde. Lelldorin bana birkaç savunma numarası gösteriyordu, o kadar."

"Yaa?" dedi Kurt şüpheci bir tavırla.

"Tabii," dedi Garion bir masumiyet heykeli gibi. "Birbirimize zarar vermemiz için nasıl bir neden olabilir ki?"

Lelldorin konuşmak için ağzını açtıysa da Garion hemen ayağına bastı.

"Lelldorin çok iyi," diye aceleyle konuşmayı sürdürdü genç adamın omuzuna kolunu atarak. "İki üç dakikada neler neler öğrendim."

Abartma, dedi İpek, Drasniya gizli dilinin parmak işaretleriyle. Bir yalan daima basit olmalı.

Lelldorin sonunda uyanıp hafifçe kekeleyerek, "Çok yetenekli bir delikanlı bu Belgarath," dedi.

"Hiç değilse çevik," dedi Bay Kurt alayla. Sonra, "Bu süsler de ne?" diye sordu Lelldorin'in şık elbiselerini işaret ederek. "Bayram değil seyran değil, niye böyle takıp takıştırdın?"

"Mimbreler namuslu Asturyalıları tevkif edip sorguluyorlar," diye açıkladı genç Arend. "Yolumun üstünde bir sürü Mimbre karakolu vardı; onların yalakalarından biri gibi giyinirsem beni rahat bırakırlar diye düşündüm."

"Sen sandığımden da akıllıymışsın," dedi Kurt homurdanarak. İpek ve Barak'a dönerek, "Bu Lelldorin," dedi, "Wildantor Baronunun oğlu. Bize katılacak."

"Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum Belgarath," dedi Lelldorin aceleyle. "Babam buraya gelmemi emretti; ona itaatsizlik edemem. Ama çok önemli bir konuda verilmiş sözüm var."

"Asturya'daki her genç soylunun en az iki ya da üç önemli konuda verilmiş sözleri vardır," dedi Kurt. "Kusura bakma Lelldorin, ama bizim önümüzdeki konu birkaç Mimbre vergi tahsildarına pusu kurmak için ertelenemeyecek kadar önemli."

O sırada Pol Teyze, yanında koruyucu melek gibi dolaşan Durnikle birlikte sisin içinden çıkarak yanlarına geldi. "O kılıçlarla ne yapıyorlar baba?" diye sordu öfkeden parlayan gözlerle.

"Oynuyorlarmış," dedi Bay Kurt kısaca. "En azından öyle diyorlar. Bu Lelldorin, sana bahsetmiştim."

Pol Teyze bir kaşını kaldırarak Lelldorin'i tepeden tırnağa süzdü. "Pek renkli bir delikanlı."

"O tebdil-i kıyafet," dedi Kurt. "Her zaman bu kadar cafcaflı değildir –pek sade olmasa da. Asturya'nın en iyi okçusudur, bu işte ona ihtiyacımız olabilir."

"Hmm," dedi Pol pek ikna olmamış gibi.

"Başka bir nedeni daha var tabii," dedi Kurt, "ama şimdi bu konuya girmeyelim, olur mu?"

"Hâlâ kafanı o bölüme takmış durumda mısın baba?" diye sordu Pol bıkkınlıkla. "Mrin El Yazması çok muğlak; başka versiyonlarda da orada bahsedilen kişilerden hiç söz edilmiyor. Sırf teşbih de olabilir, biliyorsun."

"Ben hayatımda gerçeğin ta kendisi olduğu sonradan ortaya çıkan çok teşbih gördüm," dedi Kurt, "o yüzden şimdi kumar oynayamam. Hadi kuleye dönelim. Metin çözümlemesi tartışmaları yapmak için fazla soğuk ve rutubetli bir yerdeyiz."

Bu konuşmadan hiçbir şey anlamayan Garion, İpek'e baktı, ama ufak tefek adamın yüzünde de hiçbir şey anlamamış bir ifade vardı.

"Atımı yakalamama yardım eder misin Garion?" dedi Lelldorin kibarca, kılıcını kınına sokarken.

Garion "Tabii," diyerek kendi kılıcını da kınına soktu. "Şu tarafa gitti galiba." Lelldorin yayını omuzladı, sonra iki delikanlı yıkıntılar arasında atın izlerini takibe koyuldular. "Atından düşürdüğüm için özür dilerim," dedi Garion, diğerlerinin görüş alanının dışına çıktıklarında.

"Boş ver," dedi Lelldorin gülerek. "Benim de daha dikkatli olmam gerekirdi." Sonra Garion'a merakla bakarak, "Belgarath'a niçin yalan söyledin?" diye sordu.

"Tam yalan sayılmazdı," dedi Garion. "Birbirimizi yaralamaya çalışmıyorduk değil mi? Bazen böyle şeyleri açıklamak saatler alabilir."

Lelldorin yeniden güldü; kahkahası o kadar bulaşıcıydı ki, Garion elinde olmadan ona katıldı.

Gülerek sulu karla kaplı, alçak döküntü yığınları arasındaki ağaçların örttüğü caddede yürümeye başladılar.

İkinci Bölüm

Wildantorlu Lelldorin on sekiz yaşındaydı; ama saf ve açık yürekli tabiatı onu olduğundan küçük gösteriyordu. Hangi duyguya kapılacak olsa hemen yüz ifadesinden belli oluyordu; içtenliği ise yüzünde bir işaret feneri gibiydi. İçinden geldiği gibi davranan, iddialı ve gürültücü bir tavırla konuşan, Garion'un isteksizce kabul ettiği gibi, pek de zeki sayılmayacak bir delikanlıydı. Ama ondan hoşlanmamak da imkânsızdı.

Ertesi sabah Garion pelerinini giyip Hettar'ın yolunu gözlemek için dışarı çıktığında, Lelldorin de hemen ona katıldı. Genç Arend cafcaflı elbiselerini çıkarmış, kahverengi bir pantolon, yeşil bir tunik ve koyu kahverengi bir pelerin giymişti. Omuzunda yayı, belinde de oklarla dolu sadağı vardı; karların arasından yıkık batı duvarına doğru yürürlerken, Garion'un ancak belli belirsiz görebildiği hedeflere ok atarak eğleniyordu.

Özellikle başarılı bir atıştan sonra Garion, "Çok iyisin," dedi.

"Ben Asturyalıyım," dedi Lelldorin mütevazı bir tavırla. "Asturyalılar binlerce yıldır okçuluk yapar. Babam bu yayı ben doğduğum gün kestirmiş, sekiz yaşındayken ok atmaya başlamıştım."

"Herhalde çok avlanıyorsunuzdur," dedi Garion, etraflarındaki sık ormanı ve karda gördüğü hayvan izlerini düşünerek.

"En büyük eğlencemiz," dedi Lelldorin, okunu bir ağaç gövdesinden çıkarmak için durduklarında. "Babam sofrasında asla sığır ya da koyun eti olmamasıyla övünür."

"Ben de Çerek'teyken bir kere avlanmıştım," dedi Garion.

"Geyik mi?" diye sordu Lelldorin.

"Hayır, yaban domuzu. Ama ok ve yay kullanmadık. Gerekler mızrakla avlanıyor."

"Mızrakla mı? Bir hayvanı mızrakla öldürebilecek kadar yakınına nasıl yaklaşabilirsin ki?"

Garion çatlak kaburgalarını ve sızlayan kafatasını hatırlayarak acı acı güldü. "Yaklaşmak sorun değil. Zor olan mızrakladıktan sonra hayvanın önünden kaçmak."

Lelldorin bunu pek anlayamamıştı.

"Avcılar sıra olup ormanda gürültü yaparak ilerliyorlar," dedi Garion. "Sen de mızrağını alıp yaban domuzlarının gürültüden kaçarken geçeceği bir yerde bekliyorsun. Kovalandıkları için sinirli oluyorlar ve seni gördüklerinde saldırıyorlar. O zaman da mızraklıyorsun."

"Tehlikeli olmuyor mu?" dedi Lelldorin irileşmiş gözlerle.

Garion başını salladı. "Az kalsın kaburgalarım kırılıyordu." Böbürlendiği söylenemezdi, ama Lelldorin'in tepkisi de hoşuna gitmişti doğrusu.

"Asturya'da tehlikeli hayvan pek bulunmaz," dedi Lelldorin, neredeyse kıskançlıkla. "Birkaç ayı ve arada bir de bir kurt sürüsü, o kadar." Bir an tereddüt etti, sonra Garion'a dikkatle bakarak, "Tabii bazıları geyikten başka hedefler de bulabiliyor isterlerse," dedi gizli bir şey açıklar gibi.

"Yaa?" Garion ne demek istediğini tam olarak anlamamıştı.

"Her gün birkaç Mimbre atı ahırına sürücüsüz döner."

Garion dehşet içinde kalmıştı.

"Bazıları Asturya'da haddinden fazla Mimbre olduğunu düşünüyor."

"Bazıları" kelimesini özellikle vurgulamıştı.

"Arend iç savaşının bittiğini zannediyordum."

"Buna inanmayan çok insan var. Birçok kişi, Asturya Mimbre hâkimiyetinden kurtulana kadar savaşın süreceğine inanıyor." Lelldorin' in sesinden onun hangi tarafta olduğu açıkça belli oluyordu.

"Vo Mimbre Savaşından sonra ülke birleşmemiş miydi?" diye itiraz etti Garion.

"Birleşmiş mi? Buna nasıl inanabilirsin? Asturya'ya sömürge muamelesi yapılıyor. Kralın sarayı Vo Mimbre'de; krallıktaki bütün valiler, bütün vergi tahsildarları, bütün hakimler ve bütün şerifler Mimbre. Arendiya'nın hiçbir yerinde yetkili konumda bir tek Asturyalı bile yok. Mimbreler soyluluk unvanlarımızı bile tanımıyorlar. Babamın soyunun bin yıllık tarihi var, ama ona sadece 'toprak sahibi' diyorlar. Bir Mimbre ona Baron demektense dilini koparmaya bile razıdır." Lelldorin'in yüzü öfkeden bembeyaz olmuştu.

"Bunları bilmiyordum," dedi Garion dikkatle. Genç adamın duygularına nasıl cevap vermesi gerektiğini bilemiyordu.

"Ama Asturya'nın aşağılanması sona ermek üzere," dedi Lelldorin ateşli bir şekilde. "Asturya'da vatanseverlikten hâlâ vazgeçmemiş insanlar var; bu insanların kral avına çıkması da yakındır." Bu sözünü vurgulamak ister gibi uzaktaki bir ağaca bir ok fırlattı.

Bu söz Garion'un korkularını haklı çıkarmıştı. Lelldorin ayrıntılara o kadar aşinaydı ki, böyle bir komplonun içinde olmaması imkânsızdı.

Lelldorin de çok ileri gittiğini fark etmiş olacak ki, Garion'a dehşetle bakakaldı. "Ben salağın tekiyim," dedi suçlu bir tavırla etrafına bakınarak. "Dilimi tutmayı bir türlü öğrenemedim. Lütfen söylediklerimi unut Garion. Dostum olduğunu biliyorum. Bir öfke anında ağzımdan kaçırdığım lafları kimseye söylemezsin, değil mi?"

Garion tam da bundan korkuyordu. Bu sözle Lelldorin ağzını mühürlemiş oluyordu. Bay Kurt'a ortalarda çılgınca bir komplo olduğunu söylemesi gerektiğini biliyordu, ama Lelldorin'in dostluk ve güven bildirisi konuşmasını olanaksızlaştırmıştı. Temel bir ahlâki açmazla yüz yüze kalmış olmanın öfkesiyle dişlerini gıcırdatmaya başladı.

Konuşmadan ve biraz da mahcup bir tavırla Garion'un bir gün önce pusu kurduğu duvara kadar yürüdüler. Bir süre sisi seyrettiler; gergin sessizlik giderek daha rahatsız edici bir hal almaya başlamıştı.

"Sendarya nasıl bir yer?" diye sordu Lelldorin aniden. "Hiç gitmedim."

"Bu kadar çok ağaç yok," dedi Garion duvarın üstünden sisin içinde uzanıp giden ağaç gövdelerine bakarak. "Düzenli bir yerdir."

"Nerede yaşıyordun?"

"Erat Gölü yakınında, Faldor'un çiftliğinde."

"Bu Faldor soylu mu?"

"Faldor mu?" diye güldü Garion. "Yok canım, Faldor eski bir ayakkabı kadar sıradandır. Bir çiftçi sadece, makul, dürüst, iyi kalpli bir adam. Onu özlüyorum."

"Halktan biri yani," dedi Lelldorin, Faldor'u önemsiz biri olarak bir kenara atmaya hazırlanarak.

"Sendarya'da mevki pek önemli değildir," dedi Garion biraz meydan okuyarak. "Kişinin ne yaptığı, ne olduğundan daha önemlidir." Suratını ekşitti. "Ben bulaşıkçılık yapıyordum. Pek keyifli bir iş değil, ama birinin de yapması lazım işte."

"Serf değildin herhalde," dedi Lelldorin dehşet içinde.

"Sendarya'da serf yoktur."

"Serf yok mu?" Genç Arend şaşkınlıkla Garion'a bakakaldı.

"Hayır," dedi Garion kesin bir tavırla. "Hiçbir zaman serfe ihtiyacımız olmadı."

Lelldorin'in yüzünden bu fikri kabul edemediği anlaşılıyordu. Garion önceki gün sisin içinde duyduğu sesleri hatırladı, ama serflik hakkında bir şeyler söyleme isteğine hâkim oldu. Lelldorin asla anlayamazdı bunu, oysa tam da dost olmak üzerelerdi. Garion'un şu anda bir dosta ihtiyacı vardı ve bu sevimli delikanlıyı üzecek bir şey söylemek istemiyordu.

"Baban ne iş yapıyor?" diye sordu Lelldorin kibarca.

"Öldü. Annem de." Garion bunu hızla söylerse fazla acı vermediğini keşfetti.

Lelldorin'in gözlerinde aniden acısını içtenlikle paylaştığını belirten bir ifade belirdi. Elini Garion'un omuzuna attı "Üzgünüm," dedi boğuk bir sesle. "Kim bilir nasıl üzülmüşsündür."

"Ben daha bebekmişim," dedi Garion omuzlarını silkip aldırmaz görünmeye çalışarak. "Onları hatırlamıyorum bile." Bu konu hâlâ rahatça konuşamayacağı kadar kişisel geliyordu ona.

"Salgın filan mı?" diye sordu Lelldorin yumuşak bir sesle.

"Hayır," dedi Garion aynı ifadesiz sesle. "Öldürüldüler."

Lelldorin'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Adamın biri gece vakti köylerine gelip evlerini ateşe vermiş." Garion duygusuz bir sesle anlatmayı sürdürdü. "Dedem onu yakalamaya çalışmış ama başaramamış. Anladığım kadarıyla adam uzun süredir ailemizin düşmanıymış."

"Herhalde bunu onun yanına bırakmayacaksın," dedi Lelldorin.

"Hayır," dedi Garion sise bakarak. "Büyür büyümez onu bulup öldüreceğim."

Lelldorin, "Aslanım benim!" diye haykırarak Garion'u kucakladı. "Onu bulup parça parça ederiz."

"Biz mi?"

"Ben de seninle geleceğim tabii," dedi Lelldorin. "Bir dosta yakışanı da budur." O anda aklına geldiği gibi konuştuğu belliydi, ama bir yandan da çok içtendi. Garion'un elini sıkıca yakaladı. "Yemin ediyorum Garion, annenle babanın katili ayaklarının dibinde cansız yatana kadar huzur bulmayacağım."

Bu ani duyuru o kadar beklenebilir bir şeydi ki, Garion dilini tutamadığı için kendine kızdı. Bu konudaki hisleri çok kişiseldi ve yüzü olmayan düşmanını ararken arkadaş isteyip istemediğinden de emin değildi. Ancak zihninin başka bir tarafı, Lelldorin'in ani ama sorgusuz sualsiz desteğinden memnun olmuştu. Konuyu kapatmaya karar verdi. Lelldorin'i, onun her gün buna benzer en az bir düzine yemin ettiğini bilecek kadar iyi tanımıştı; bunlar çok içten ama çok da çabuk unutulacak cinsten sözlerdi.

Yıkık duvarın dibinde pelerinlerine sarınmış dikilip, başka konulardan konuşarak beklemeye devam ettiler.

Öğleden biraz sonra, Garion ormanın içlerinde bir yerlerden karın boğuklaştırdığı nal sesleri duydu. Birkaç dakika sonra da Hettar peşinde bir düzine kadar vahşi görünüşlü atla sisin içinden çıkageldi. Uzun boylu Algar kısa, yünle çevrelenmiş bir pelerin giymişti. Çizmeleri çamurluydu ve elbiselerinde uzun bir yolculuğun izleri görülüyordu; ama bunun dışında iki haftadır at sırtında olmak onu hiç etkilememiş gibiydi.

Ciddi bir tavırla, "Garion," diyerek selam verdi; Garionla Lelldorin onu karşılamak için duvarın arkasından çıktılar.

Garion, "Seni bekliyorduk," diyerek Lelldorin'i tanıttı. "Haydi ötekilerin yanına gidelim."

Hettar başıyla onaylayarak iki delikanlının peşine takıldı; yıkıntıların arasından geçerek Bay Kurtla diğerlerinin beklemekte olduğu kuleye gittiler. Hettar atından yere atlarken, "Dağlarda kar vardı," diye kısa bir açıklama yaptı. "Beni biraz geciktirdi." Kukuletasını geri atarak kazınmış kafasını açtı ve uzun, siyah at kuyruğunu silkeledi.

"Zararı yok," dedi Bay Kurt. "İçeri, ateşin başına gel de bir şeyler ye. Konuşacak çok şeyimiz var."

Hettar atlarına baktı; yanık, rüzgârla yıpranmış yüzü sanki konsantre oluyormuş gibi tuhaf bir şekilde ifadesizleşmişti. Atlar da dikkatli gözler ve dikilmiş kulaklarla ona baktılar, sonra dönüp ağaçların arasına doğru uzaklaştılar.

"Kaçmazlar mı?" diye sordu Durnik.

"Hayır," dedi Hettar. "Kaçmamalarını söyledim."

Durnik bunu pek anlayamamıştı ama üstüne varmadı.

Hep birlikte kuleye girip ateşin başına oturdular. Pol Teyze onlara kara ekmek ve sarı peynir kesti, Durnik de ateşe odun attı.

"ÇoHag Kabile Şeflerine haber yolladı," dedi Hettar pelerinini çıkarırken. Siyah, uzun kollu, at derisinden bir ceketi vardı; cekete dikilmiş çelik diskler esnek bir zırh görevi görüyordu. "Kalede bir divan toplanacak." Kemerini çözerek kavisli palasını da bir yana bıraktı ve ateşin başına oturarak yemeğe başladı.

Kurt başını salladı. "Birilerini Prolgu'ya gönderdiniz mi?"

"Yola çıkmadan önce kendi adamlarımdan bir takımı Gorim'e yolladım," dedi Hettar. "Onlar da dağları geçemezse, kimse geçemez."

"Umarım," dedi Kurt. "Gorim eski dostumdur; bu iş bitmeden onun yardımına ihtiyacım olacak."

"Sizin halkınız Ulgo ülkesinden korkmaz mı?" diye sordu Lelldorin kibarca. "Orada insan yiyen canavarlar varmış."

Hettar omuzlarını silkti. "Kış vakti inlerinden çıkmaz onlar. Ayrıca bir takım savaşçıya saldıracak kadar da cesur değillerdir." Bay Kurt'a baktı. "Güney Sendarya Murgo kaynıyor. Bundan haberin var mıydı?"

"Tahmin edebilirdim," dedi Kurt. "Özel bir şey anyorlar mı?"

"Ben Murgolarla konuşmam," diye kestirip attı Hettar. Gaga burnu ve vahşi gözleriyle avının üstüne atılmaya hazırlanan bir atmacaya benzemişti o anda.

"Bu kadar az gecikmene şaşmıştım zaten," dedi İpek. "Murgolarla ilgili hislerini bütün dünya biliyor."

"Kendime yalnızca bir kereliğine izin verdim," dedi Hettar. "Anayolda iki Murgoya rastladım. Pek uzun sürmedi."

"İki dert azaldı demektir," dedi Barak onaylayan bir homurtuyla.

"Biraz açık konuşmanın vakti geldi," dedi Bay Kurt, tüniğindeki ekmek kırıntılarını eliyle süpürerek. "Çoğunuz neyle karşı karşıya olduğumuzu zaten biliyor, ama kimse bir kazaya uğrasın istemiyorum. Zedar adlı bir adamın peşindeyiz. Eskiden ustamın müritlerinden biriydi o da, sonra Torak'ın tarafına geçti. Geçen sonbaharda Riva'daki taht odasına gizlice girmiş ve Aldur Taşı'nı çalmış. Onu yakalayıp Taşı geri alacağız."

"O da büyücü değil mi?" diye sordu Barak kızıl saç örgüsünü dalgın dalgın çekiştirerek.

"Biz ona büyücü demiyoruz," dedi Kurt, "ama evet, o yönde belli bir gücü var. Hepimizin olduğu gibi; benim, Beltira'nın, Belkira'nın ve Belzedar'ın. Sizi uyarmak istediğim konulardan biri bu."

"Hepinizin isimleri birbirine benziyor," dedi İpek.

"Ustamız bizi mürit olarak kabul ettiğinde isimlerimizi değiştirdi. Basit bir değişiklik, ama bizim için çok önemliydi."

"Yani senin asıl adın Garath mıydı?" diye sordu İpek gözlerini kısarak.

Bay Kurt bir an hayretle durakladı, sonra güldü. "Bu adı binlerce yıldır duymamıştım. O kadar uzun bir süredir Belgarath'ım ki, Garath'ı tamamen unutmuşum. Böylesi de daha iyi zaten; Garath baş belası bir delikanlıydı; hırsız ve yalancıydı."

"Bazı şeyler hiç değişmiyor," dedi Pol Teyze.

"Kimse mükemmel değildir," dedi Kurt mülayim bir tavırla.

"Zedar Taşı neden çaldı?" diye sordu Hettar tabağını bırakarak.

"Zaten her zaman o Taşta gözü vardı," dedi ihtiyar. "Sebebi bu olabilir, ama daha büyük ihtimalle Torak'a götürecektir. Taşı Tekgöz'e götüren onun

gözdesi olur."

"Ama Torak öldü," dedi Lelldorin. "Riva Vekilharcı onu Vo Mimbre'de öldürdü ya."

"Hayır," dedi Kurt. "Torak ölmedi, sadece uyuyor. Onu öldürmesi yazılı olan kılıç, Brand'ın kılıcı değildi. Zedar onun vücudunu savaştan sonra bir yerlere gizledi. Bir gün uyanacak, eğer alametleri yanlış okumuyorsam çok yakınlarda bir gün. Bu gerçekleşmeden Taşı geri almamız şart."

"Bu Zedar çok dert oldu başımıza," diye gürledi Barak. "Onun hesabını çok önceleri görmeliydin."

"Haklı olabilirsin," dedi Kurt.

"Niye elini sallayıp onu yok etmiyorsun?" diye önerdi Barak kalın parmaklarıyla beceriksizce bir işaret yaparak.

Kurt başını salladı. "Yapamam. Tanrılar bile yapamaz."

"O zaman başımız büyük belada," dedi İpek kaşlarını çatarak. "Buradan Rak Goska'ya kadar bütün Murgolar Zedar'ı yakalamamızı engellemeye çalışacaktır."

"Öyle olmayabilir," dedi Kurt. "Taş Zedar'da, ama Grolimleri Ctuchik yönetiyor."

"Ctuchik mi?" dedi Lelldorin.

"Grolim Başrahibi. Zedarla birbirlerinden nefret ederler. Emin olun, Zedar'ın elinde Taşla Torak'a ulaşmasına engel olmaya çalışacaktır."

Barak omuzlarını silkti. "Ne fark eder? Zor bir durumla karşılaşırsak sen ve Polgara sihir kullanamaz mısınız?"

"Bunun bazı sınırları var," dedi Kurt kaçamak bir tavırla. "Anlamadım," dedi Barak kaşlarını çatarak.

Bay Kurt derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Madem laf açıldı, o konuya da girelim, ille de o kelimeyi kullanmak istiyorsanız, büyü, nesnelerin doğal düzenlerinin bozulmasıdır. Bazen hiç beklenmedik etkileri de olabilir, o yüzden çok dikkatli olmak gerekir. Üstelik bir de..." Kaşlarını çattı. "...Bir tür gürültü yapar diyelim. Yani ses olarak değil tabii, ama açıklamak için böyle diyorum. Benzer yetenekleri olan insanlar bu gürültüyü duyabilir. Polgara ve ben bir şeyleri değiştirmeye başlarsak, Batıdaki bütün Grolimler tam olarak nerede olduğumuzu ve ne yaptığımızı anlarlar. O zaman da gücümüz tükenene kadar önümüze engel üstüne engel çıkarırlar"

"Neredeyse kol kuvvetiyle bir şeyler yapmış kadar enerji harcar insan," dedi Pol Teyze. "Çok yorucu bir iştir." Ateşin başına oturmuş, Garion'un tuniklerinden birini tamir ediyordu.

"Bunu bilemezdim," dedi Barak.

"Pek bilen yoktur."

"Mecbur kalırsak Pol ile birlikte bazı tedbirler alabiliriz," diye devam etti Kurt, "ama bunu sonsuza kadar sürdüremeyiz ve birtakım şeyleri de yok edemeyiz. Sebebini anlıyorsunuzdur herhalde."

"Ah, tabii," dedi İpek, ama tavrından hiçbir şey anlamadığı belliydi.

"Var olan her şey, kendi dışındaki her şeye bağımlıdır," diye açıklamaya başladı Pol Teyze. "Bir tek şeyi yok etmeye kalkışırsan, her şeyi birden yok etmen bile mümkündür."

Ateş çıtırdayınca Garion irkildi. Kemerli salon birdenbire kararmış, köşelerde gölgeler oynaşmaya başlamış gibiydi.

"Bu olamaz tabii," dedi Kurt. "Bir şeyi yok etmeye kalkışırsanız, iradeniz geri teper sadece. Eğer 'Yok ol!' derseniz, kendiniz yok olursunuz. O yüzden ne dediğimize çok dikkat ederiz."

"Sebebini anlıyorum," dedi İpek irileşmiş gözlerle.

"Karşımıza çıkacak şeylerin çoğuyla sıradan yöntemlerle başa çıkabiliriz," dedi Kurt. "Sizi bunun için bir araya getirdik, en azından nedenlerinden biri bu. Yolumuza çıkacak şeylerle başa çıkacak güçtesiniz. Önemli olan, Polgara ile benim, Taşı Torak'a ulaştırmadan önce Zedar'ı yakalamamız gerektiğini unutmamak. Zedar Taşa dokunmanın yolunu nasıl bulmuş bilmiyorum. Eğer bunun yolunu Torak'a da öğretirse, artık hiç kimse Tekgöz'ün tüm dünyanın Kralı ve Tanrısı olmasını engelleyemez."

Ateşin titreşen kızıl ışığında, yüzlerinde ciddi bir ifadeyle bu ihtimali düşünerek oturdular. "Açıklanmamış konu kalmadı değil mi Pol?"

"Kalmadı sanıyorum baba," dedi Pol kendi diktiği gri elbisesinin önünü düzelterek.

Daha sonra, Pol Teyzenin pişirdiği akşam yemeğinin kokusu burunlarına dolarken, kulenin dışında durmuş, gri akşamın Vo Wacune'nin sisli yıkıntıları arasından süzülmesini izleyen Garion, yanındaki İpek'e dönerek, "Bütün bunlar gerçek mi?" diye sordu.

Ufak tefek adam sise bakmaya devam ederek, "Gel biz inanıyormuş gibi yapalım," dedi. "Bu şartlar altında hata yapmak pek iyi bir fikir olmaz."

"Sen de korkuyor musun İpek?" diye sordu Garion.

İpek içini çekerek, "Evet," dedi, "ama korkmuyormuşuz gibi yapabiliriz, değil mi?"

"En azından deneyebiliriz," dedi Garion; sonra dönüp kulenin dibindeki salona, ateşin ışığının alçak kemerlerde oynaşarak soğuğu ve sisi dışarıda bıraktığı şöminenin yanına gittiler beraberce.

Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah, İpek kuleden çıktığında kestane rengi, şık bir ceket giymiş, siyah kadifeden, torba gibi bir şapkayı da afili bir şekilde bir kulağının üstüne yatırmıştı.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu Pol Teyze.

"Çantaları karıştırırken eski bir dosta rastladım," dedi İpek. "Adı Boktorlu Radek."

"Kotulu Ambar'a ne oldu?"

"Ambar iyi bir adamdır aslında," dedi İpek biraz küçümseyerek, "ama Aşarak adlı bir Murgo onu tanıyor; bazı yerlerde adından bahsetmiş olabilir. Mecbur kalmadıkça belayı davet etmeyelim."

"Fena kıyafet değil," dedi Bay Kurt. "Büyük Batı Yolunda bir Drasniyalı tüccar dikkat çekmez; adı her ne olursa olsun."

"Rica ederim," dedi İpek alıngan bir ifadeyle, "isim çok önemli. Bütün tebdil-i kıyafet isme bağlıdır."

"Ben bir fark göremiyorum," dedi Barak.

"Dünya kadar fark var. Anlamıyor musunuz, Ambar ahlâk kurallarına aldırmayan serserinin tekiydi, Radek ise Batının bütün ticari merkezlerinde sözüne değer verilen varlıklı bir adam. Ayrıca Radek daima yanında hizmetkârlarıyla yolculuk eder."

"Hizmetkâr mı?" Pol Teyzenin bir kaşı kalkmıştı.

"Tebdil-i kıyafet maksadıyla sadece," dedi İpek aceleyle. "Tabii siz hizmetkâr olamazsınız Leydi Polgara."

"Teşekkürler."

"Buna kimse inanmazdı zaten. Siz benim kız kardeşim olursunuz; Tol Honeth'in harikalarını görmek için seyahate çıkmışsınız mesela."

"Kız kardeşin mi?"

"İsterseniz annem olun," dedi İpek yumuşak başlı bir tavırla. "Mesela gençlik günahlarınız için pişmanlık getirmek amacıyla Mar Terrin'e hacca gidiyormuşsunuz."

Pol Teyze sırıtarak kendisine bakan ufak tefek adama gözlerini dikerek uzun uzun baktı. "Bir gün bu mizah anlayışınız başınızı büyük belaya sokacak Prens Kheldar."

"Benim başım hep beladadır Leydi Polgara, olmasa ne yapacağımı bilemezdim."

"İkiniz muhabbeti bitirdiyseniz yola çıkabilir miyiz?" dedi Bay Kurt.

"Bir dakika," dedi İpek. "Eğer birine durumu açıklamamız gerekirse, Lelldorin ve Garion Polgara'nın hizmetkârları, Hettar, Barak ve Durnik de benim."

"Nasıl istersen," dedi Kurt bıkkın bir tavırla.

"Bunun bir sebebi var."

"Tabii."

"Öğrenmek istemiyor musun?"

"Pek istemiyorum."

İpek buna biraz alınmış gibiydi.

"Hazır mıyız?" dedi Kurt.

"Her şeyi dışarı çıkardım," dedi Durnik. "Ah... Bir dakika, ateşi söndürmeyi unuttum." Kuleye geri döndü.

Kurt sıkıntıyla demirciye bakarak, "Ne fark eder ki?" diye mırıldandı. "Burası zaten harabe."

"Adamı rahat bırak baba," dedi Pol Teyze yumuşak bir sesle. "O böyle işte, ne yapalım."

Atlarına binmeye hazırlanırken, Barak'ın iri ve sağlam yapılı kır atı, derin bir nefes alarak Hettar'a acıyla baktı. Algar gülmeye başladı.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu Barak kuşkuyla.

"At bir şey söyledi de," dedi Hettar. "Önemli değil."

Sonra atlarına atlayıp sisli yıkıntıların arasından geçerek, ormana giren dar, çamurlu yola daldılar. Islak ağaç diplerinde erimiş kar kümeleri vardı ve üstlerindeki dallardan sürekli su damlıyordu. Soğuktan ve rutubetten korunmak için pelerinlerine sarındılar. Ağaçların arasına girdiklerinde, Lelldorin atını Garion'un yanına yanaştırdı ve birlikte yolculuk etmeye başladılar. "Prens Kheldar hep böyle... Karmaşık mıdır?" diye sordu Lelldorin.

"İpek mi? A, tabii. Çok sinsidir. Ama casus olduğu için tebdil-i kıyafet etmek ve akıllıca yalanlar söylemek onun tabiatında var."

"Casus mu? Gerçekten mi?" Bu fikir Lelldorin'e ilham verdiği için gözleri parlamaya başlamıştı.

"Drasniya Kralı olan amcası için çalışıyor," dedi Garion. "Anladığım kadarıyla Drasniyalılar yüzyıllardır bu casusluk işinde ustalaşmışlar."

"Durup yüklerimizi almamız gerek," dedi İpek, Bay Kurt'a.

"Unutmadım," diye cevap verdi ihtiyar.

"Yük mü?" diye sordu Lelldorin.

"İpek Camaar'dan yünlü kumaş aldı," dedi Garion. "Böylece anayolda yolculuk etmek için meşru bir nedenimiz olacak. Vo Wacune'ye gelmek için yoldan ayrılırken kumaşları bir mağaraya saklamıştık."

"Her şeyi de düşünüyor."

"Çalışıyor işte. Yanımızda olduğu için çok şanslıyız."

"Belki ondan tebdil-i kıyafet etmek konusunda bir şeyler öğrenebiliriz," dedi Lelldorin pek akıllıca bir şey söyler gibi. "Düşmanını ararken faydalı olabilir."

Garion Lelldorin'in bir anlık hevesle verdiği sözü unuttuğunu düşünmüştü. Genç Arendin zihni bir fikre fazlaca takılıp kalmayacak kadar uçarı görünüyordu; ama şimdi bunun sadece dış görünüş olduğunu anlıyordu. Annesiyle babasının katilini ararken, bu heveskâr gencin her şeyi süsleyip püslemesi ve çeşitli doğaçlamalarla işi çığrından çıkarması tehlikesi ortaya çıkmaya başlamıştı.

Öğleye doğru, İpek'in kumaşlarını alıp yedek atlara yükledikten sonra yeniden ormanın tam ortasından geçen Tolnedra anayoluna, Büyük Batı Yoluna döndüler. Hızlı bir tırısla güneye yönelip mesafeleri yutmaya başladılar.

Sırtında ağır bir yük taşıyan ve iplerle tutturulmuş paçavralardan bir elbise giymiş bir serfin yanından geçtiler. Adamın yüzü asıktı ve paçavraların altında çok zayıf olduğu belli oluyordu. Onlar geçerken yoldan çekilip endişeyle geçişlerini izledi. Garion'un içini ansızın bir acıma duygusu kapladı. Lammer ve Detton'u hatırladı ve başlarına ne geldiğini merak etti. Nedense ona önemli geliyordu bu. "Onları bu kadar yoksul bırakmak şart mı?" diye sordu Lelldorin'e kendini tutamayarak.

"Kimi?" dedi Lelldorin etrafına bakınarak.

"Şu serfi."

Lelldorin omuzunun üstünden paçavralar içindeki adama baktı.

"Onu görmedin bile," dedi Garion itham edercesine.

Lelldorin omuzlarını silkti. "O kadar çoklar ki."

"Paçavralar giyip açlıktan ölmenin sınırında yaşıyorlar."

"Mimbre vergileri," dedi Lelldorin, sanki bu her şeyi açıklamaya yetiyormuşçasına.

"Sen aç kalmıyorsun ama."

"Ben serf değilim Garion," dedi Lelldorin sabırla. "En yoksul insanlar en çok acı çeker. Dünya böyle."

"Böyle olması şart değil," dedi Garion.

"Anlamıyorsun."

"Hayır. Hiç de anlamayacağım."

"Tabii," dedi Lelldorin çıldırtıcı bir sükûnetle. "Arend değilsin de ondan."

Garion dişlerini sıkarak dilinin ucuna gelen cevabı vermemeyi başardı.

Akşama doğru on fersah yol gitmişlerdi ve yolun kenarlarında da kar kalmamıştı. "Geceyi nerede geçireceğimizi düşünmeye başlasak mı baba?" dedi Pol Teyze.

Bay Kurt düşünceli düşünceli sakalını kaşıyarak çevredeki ağaç gölgelerine bakmaya başladı.

"Amcam buraya yakın bir yerde oturuyor," dedi Lelldorin. "Kont Reldegen. Eminim bizi konuk edecektir."

"Zayıf bir adam mı amcan?" diye sordu Bay Kurt. "Siyah saçlı?"

"Artık saçları kırlaştı," dedi Lelldonn. "Onu tanıyor musun?"

"Yirmi yıldır görmedim," dedi Kurt. "Hatırladığım kadarıyla ateşli bir gençti."

"Reldegen amca mı? Onu başkasıyla karıştırıyorsun Belgarath."

"Olabilir," dedi Kurt. "Evi çok uzak mı?"

"Bir buçuk fersah kadar."

"Haydi gidelim öyleyse.”

Lelldorin dizginlerini şöyle bir sallayıp yolu göstermek için başa geçti.

"Arkadaşınla iyi anlaşıyor musun?" dedi İpek, atını Garion'un yanında sürmeye başlayarak.

"Fena değil," dedi Garion, fare suratlı adamın bu soruyu ne amaçla sorduğunu düşünerek. "Ama bazı şeyleri ona anlatmak imkânsız."

"E, kaçınılmaz tabii," dedi İpek. "Ne de olsa Arend."

Garion hemen Lelldorin'i savunmaya başladı. "Ama dürüst ve çok cesur."

"Hepsi öyledir. Mesele de bu ya zaten."

"Ondan hoşlanıyorum."

"Ben de Garion. Ama bu gerçekleri görmemizi engellememeli."

"Bir şey söylemek istiyorsan açık açık söyle."

"Pekâlâ, söyleyeyim. Arkadaşlığın mantığını köreltmesine izin verme. Arendiya çok tehlikeli bir yerdir, Arendler de başlarına bela gelmesine müsait insanlar. Heyecanlı genç arkadaşının seni üstüne vazife olmayan bir işe bulaştırmasına izin vermemelisin." İpek gayet açık sözlüydü ve Garion ufak tefek adamın çok ciddi olduğunu anladı.

"Dikkat ederim," dedi.

"Sana güvenebileceğimi biliyordum," dedi İpek ciddi bir tavırla.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hiç öyle şey yapar mıyım?" dedi İpek alayla. Sonra gülerek kasvetli akşam vakti yollarına beraberce devam ettiler.

Kont Reldegen'in gri taş evi, anayoldan bir mil kadar içeri girince karşılarına çıktı. Evin çevresindeki ağaçlar ok menzilini aşacak bir mesafede temizlenerek büyük bir açıklık yaratılmıştı. Çevresinde sur olmamasına rağmen bir kaleye benziyordu. Dışarı bakan pencereleri dardı ve demir parmaklıklıydı. Dört köşesindeki kuleler sağlam mazgallarla doluydu, iç avluya açılan kapısı ise demir şeritlerle birbirine tutturulmuş yekpare ağaç gövdelerindendi. Garion sönen akşam ışığında bu karanlık yüzlü taş yığınına bakakaldı. Evin kibirli bir çirkinliği vardı; sanki dünyaya meydan okuyan asık yüzlü bir sağlamlık. "Pek hoş bir yere benzemiyor, değil mi?" dedi İpek'e.

"Asturya mimarisi Asturya toplumunun aynasıdır," dedi İpek. "Komşular arasındaki kavgaların çoğu kez çığırından çıktığı bir ülkede sağlam bir ev fena fikir değil."

"Birbirlerinden bu kadar korkuyorlar mı?"

"İhtiyatlılar sadece Garion."

Lelldorin kalın kapının önünde atından indi ve kapıdaki bir ızgaradan öbür yandaki biriyle bir şeyler konuştu. Sonunda zincir şıkırtıları ve kayan demir parmaklıkların sesi duyuldu.

"İçeri girdikten sonra ani hareketler yapma," dedi İpek sessizce. "Muhtemelen okçular bizi izliyor olacaktır." Garion çabucak dönüp ona baktı. "Tuhaf bir yerel âdet," diye bilgi verdi İpek. Taş döşeli avluya girip atlarından indiler.

Zayıf, uzun boylu, saç ve sakalları demir kırı rengi bir adam olan Kont Reldegen, bir baston yardımıyla yürüyerek onları karşılamaya geldi.

"Amca," dedi Lelldorin saygıyla eğilerek.

"Yeğenim," dedi Kont kibarca.

"Dostlarım ve ben buradan geçiyorduk," dedi Lelldorin; "geceyi evinizde geçirebileceğimizi düşündük.

"Evim her zaman sana açıktır yeğenim," dedi Reldegen resmi bir tavırla. "Yemek yediniz mi?"

"Hayır amca."

"O zaman akşam yemeğini beraber yiyeceğiz. Dostlarınla tanışabilir miyim?"

Bay Kurt kukuletasını geri atıp öne çıkarak, "Biz zaten tanışıyoruz Reldegen," dedi.

Kontun gözleri irileşti. "Belgarath? Gerçekten sen misin?" Kurt sırıttı.

"Benim tabii. Hâlâ dünyayı dolaşıp bela arıyorum."

Reldegen gülerek Kurt'un kolunu yakalayıp içten bir tavırla sıktı. "Hepiniz içeri gelin bakalım. Soğukta durmayalım." Dönüp topallayarak merdivenlerden çıkmaya başladı.

"Bacağına ne oldu?" dedi Kurt.

"Dizime bir ok yedim." Omuzlarını silkti. "Eski bir anlaşmazlık; çoktan unutuldu gitti."

"Aklımda kaldığı kadarıyla böyle anlaşmazlıklara pek meraklıydın. Bir ara hayatını yalın kılıç geçireceğini bile sanmıştım."

"Ateşli bir gençtim o zamanlar," dedi Kont merdivenin tepesindeki geniş kapıyı açarken. Konuklarını uzun bir koridordan geçirerek iki ucunda iki şöminenin yandığı büyük ve etkileyici bir salona soktu. Salonun tavanı geniş ve kavisli kemerlerle desteklenmişti. Yer cilalı siyah taştandı ve oraya buraya serilmiş hayvan postları vardı. Duvarlar, kemerler ve tavan, zeminle kontrast teşkil edecek şekilde beyaz badanalıydı. Sağda solda koyu kahverengi ağaçtan ağır sandalyeler vardı; bir uçtaki şöminenin önünde de üzerinde demir bir şamdan olan kocaman bir masa duruyordu. Masanın cilalı yüzeyinde onon iki kadar deri ciltli kitap duruyordu.

"Kitap okuyorsun ha, Reldegen?" dedi Kurt hayretle, pelerinlerini çıkarıp ansızın beliriveren hizmetkârlara verirlerken. "Sen cidden yumuşamışsın

dostum."

Kont ihtiyarın bu sözlerine gülümseyerek cevap verdi.

"Nezaket kurallarını unuttum gene," dedi Kurt. "Bu kızım Polgara; Pol bu Kont Reldegen, eski bir dost."

Kont zarif bir selam vererek, "Leydim," dedi, "evimi şereflendirdiniz."

Tam Pol Teyze cevap verecekti ki, iki genç ateşli bir şekilde tartışarak salona daldı. Kırmızı ceketli, siyah saçlı genç, "Sen salağın tekisin Berentain," diyordu.

"Bunu iddia etmek sizi memnun edebilir Torasin," diyordu sarı yeşil çizgili tunik giymiş, sarışın, kıvırcık saçlı öteki genç. "Ama siz bunu takdir edemeseniz de, Asturyanın istikbali Mimbrelerin ellerinde. Heyecanlı itirazlarınız ve ateşli belagatınız bu hakikati değiştirmez."

"Benimle sizli bizli konuşma Berentain," dedi esmer genç. "Mimbrelerin kibarlığını taklit etmeye çalışman midemi kaldırıyor."

"Beyler bu kadarı yeter," dedi Kont Reldegen sert bir sesle, bastonunu yere vurarak. "Eğer politik tartışmalarınıza devam edecekseniz, sizi birbirinizden ayıracağım –gerekirse zorla."

İki delikanlı birbirlerine pis pis bakarak salonun iki ayrı köşesine doğru yürüdüler. "Oğlum Torasin," dedi Kont özür diler gibi esmer genci göstererek. "Bu da kuzeni Berentain, rahmetli eşimin erkek kardeşinin oğlu. İki haftadır böyle atışıyorlar. Berentain'in gelişinin ertesi günü kılıçlarını almak zorunda kaldım."

"Politika tartışmak insanın kanını hareketlendirir Lordum," dedi İpek, "özellikle de kış aylarında. Damarların tıkanmasını önler."

Kont ufak tefek adamın bu sözleri karşısında gülmeye başladı.

"Drasniya kraliyet ailesinden Prens Kheldar," diye İpek'i tanıttı Bay Kurt.

"Asaletmeap," dedi Kont eğilerek.

"Lütfen yapmayım Lordum," dedi İpek sıkıntıyla. "Hayatımı bu tür hitaplardan kaçarak geçirdim; kraliyet ailesiyle ilişkimin açıklanması beni olduğu kadar amcamı da mahcup duruma düşürüyor."

Kont bu sözlere de keyifle gülerek karşılık verdi. "Hadi yemeğe oturalım," diye önerdi sonra. "Mutfakta sabahtan beri iki şişman geyik çevriliyor, ayrıca güney Tolnedra'dan gelme bir fıçıda kırmızı şarabım var. Yanlış hatırlamıyorsam Belgarath iyi yemeğe ve kaliteli şaraba pek düşkündü."

"Hiç değişmedi Lordum," dedi Pol Teyze. "Böyle konularda pek değişmiyor; bir kere tanıdıktan sonra sizi hiç şaşırtmaz"

Kont gülümseyerek ona kolunu uzattı ve hep birlikte onu izleyerek salonun öteki ucundaki kapıya doğru yürümeye başladılar.

"Lordum," dedi Pol Teyze, "acaba evinizde bir banyo küveti bulunur mu?"

"Kışın yıkanmak tehlikelidir Leydi Polgara," diye uyardı Kont.

"Lordum," dedi Pol ciddi bir tavırla, "O kadar uzun bir süredir yaz kış demeden banyo yapıyorum ki, hayal bile edemezsiniz."

"Bırak yıkansın Reldegen," dedi Bay Kurt. "Kirlenmeye başladığını düşününce sinirleri hemen bozuluveriyor."

"Banyo yapmanın sana da zararı dokunmaz ihtiyar Kurt," dedi Pol Teyze ters bir tavırla. "Rüzgâr senden bu tarafa esince insanın burnunun direği kırılıyor."

Bay Kurt buna biraz alınmış gibi göründü.

Geyik eti, sosa batırılmış ekmek ve lezzetli bir kirazlı pastadan oluşan yemeklerini yedikten sonra, Pol Teyze bir hizmetçiyle birlikte banyosunun hazırlanmasına nezaret etmeye gitti. Erkekler masada biraz daha kalıp, Reldegen'in yemek salonunu aydınlatan bir sürü mumun altın rengi ışığında şaraplarını içtiler.

Sonra Torasin sandalyesini geri itip masanın öteki yanında oturan Berentain'e aşağılayıcı bir bakış fırlatarak, "Sizi odalarınıza götüreyim,"

dedi Garionla Lelldorin'e.

Garion ve Lelldorin Torasin'in peşine takılarak uzun bir merdivenden evin üst katlarına çıkmaya başladılar. Merdivenden çıkarken Lelldorin, "Alınma ama Tor," dedi, "şu kuzeninin tuhaf fikirleri var."

Torasin homurdandı. "Berentain eşeğin biri. Onların konuşmasını taklit edip yağcılık yaparsa Mimbrelerin gözüne girebileceğini zannediyor." Elinde taşıdığı mumun ışığında esmer yüzü öfkeyle kırışmış gibi görünüyordu.

"Niye yapıyor ki bunu?" diye sordu Lelldorin.

"Çünkü deliler gibi kendine ait bir toprak istiyor," dedi Torasin. "Dayım ona fazla bir şey bırakmadı. Bu şişko budala da bölgedeki baronlardan birinin kızına aşık; baron topraksız bir talibi kabul etmeye yanaşmayacağı için Berentain de Mimbre valisini kendine toprak vermeye ikna etmeye çalışıyor. Eğer bu yolla toprak elde edebileceğini bilse, Kal Torak'ın hayaletine bile bağlılık yemini edebilir."

"Şansı olmadığını görmüyor mu?" diye sordu Lelldorin. "Valinin çevresinde toprak peşinde bir sürü Mimbre şövalyesi var; onlar varken hiçbir Asturyalıya toprak verirler mi?"

"Kaç kere söyledim," dedi Torasin öfkeyle, "ama laf dinlediği yok ki. Bu tavırları bütün ailemizi rezil ediyor."

Ona hak vererek başını salladı Lelldorin yukarı katın koridoruna vardıklarında. Sonra çabucak etrafına bakındı ve fısıldayarak, "Seninle konuşmam lazım Tor," dedi.

Torasin hızla ona döndü.

"Babam çok önemli bir iş için beni Belgarath'ın hizmetine verdi," diye hızla devam etti Lelldorin fısıldayarak. "Ne zaman döneceğim belli değil, o yüzden Korodullin'i bensiz öldürmek zorundasınız."

Torasin'in gözleri dehşetle irileşti. "Yalnız değiliz Lelldorin," dedi boğuk bir sesle.

Garion hemen, "Ben koridorun öteki ucuna gideyim," dedi.

"Hayır," dedi Lelldorin sert bir sesle, Garion'un kolunu yakalayarak. "Garion benim dostum, Tor. Ondan gizlim saklım yok."

"Yapma Lelldorin," dedi Garion. "Ben Asturyalı değilim; Arend bile değilim. Planlarınızı da duymak istemiyorum."

"Ama duyacaksın Garion," dedi Lelldorin. "Sana güvenimin kanıtı olarak. Gelecek yaz, Korodullin yıkık Vo Astur şehrinde sözüm ona Arend birliğinin göstergesi olan altı haftalık divanı toplamaya gitmek için yola çıktığında ona pusu kuracağız."

"Lelldorin!" dedi yüzü bembeyaz olan Torasin. Ama Lelldorin'in susmaya niyeti yoktu. "Bu basit bir pusu olmayacak Garion. Mimbrelerin kalbine vurulmuş ustaca bir darbe olacak. Ona Tolnedra lejyoneri kılığında pusu kuracağız ve Tolnedra kılıçlarıyla öldüreceğiz. O zaman Mimbre Tolnedra İmparatorluğuna savaş açmak zorunda kalacak ve Tolnedra da onu çürük bir yumurta gibi ezecek. Mimbre yıkılınca Asturya özgür olacak."

"Nacak seni öldürtecek Lelldorin," dedi Torasin. "Kanımız üzerine gizlilik yemini etmiştik."

"Git o Murgoya söyle, onun yeminine tükürürüm ben," dedi Lelldorin ateşle. "Asturya yurtseverlerinin Murgo uşaklara ihtiyacı yok."

"Bize altınları o veriyor salak," diye köpürdü Torasin kendini kaybederek. "O üniformaları ve kılıçları almak, kararsız arkadaşlarımızı da ikna etmek için onun kızıl altınına ihtiyacımız var."

"Korkaklarla döneklere ihtiyacım yok," dedi Lelldorin ateşle. "Yurtseverler Angarak altını için değil yurt sevgisinden yaparlar işlerini."

Artık şaşkınlığı geçen Garion hızla düşünmeye başlamıştı. "Çerek'te bir adam tanıdım," dedi. "Jarvik Kontu. O da Murgolardan altın alıp bir kralı öldürmeyi planlamıştı."

İki delikanlı ona bakakaldılar.

"Bir ülkenin kralını öldürürseniz, o ülkeye bir şeyler olur," diye açıkladı Garion. "Kral ne kadar kötü olursa olsun ya da onu öldürenler ne kadar iyi insanlar olurlarsa olsunlar, bir süre için ülke paramparça olur. Her şey karışır, ülkeyi yönlendirecek biri kalmaz. Tam bu sırada o ülkeyi başka bir ülkeyle savaşa sokarsanız, kargaşayı daha da artırırsınız. Eğer Murgo olsaydım, Batı Krallıklarında tam da böyle bir kargaşa olsun isterdim."

Garion kendi sesini hayretle dinliyordu. Sesinde kuru, heyecansız bir özellik olduğunu hemen fark etmişti. Daha ilk anılarından beri bu ses hep vardı; kafasının içinde sessiz, gizli bir köşede durur, ona neyin yanlış, neyin aptalca olduğunu söylerdi. Ama daha önce hiç başka insanlarla ilişkilerinde işine karışmamıştı. Şimdi ise bu iki gençle doğrudan doğruya o ses konuşuyor, sabırla açıklamalar yapıyordu.

"Angarak altını göründüğü gibi değildir," diye devam etti. "Onda insanın ahlâkını bozan bir özellik vardır. Belki de o yüzden kan rengi. O Nacak denilen Murgodan daha fazla altın almadan önce bunu bir düşünürdüm yerinizde olsam. Size niye altın veriyor, niye bu planınıza yardım ediyor dersiniz? Asturyalı olmadığına göre sebebi yurtseverlik olamaz, değil mi? Bunu da düşünürdüm ben olsam."

Lelldorinle kuzeni ansızın çok sıkıntılı bir hal almışlardı.

"Bundan kimseye bahsetmeyeceğim," dedi Garion. "Bunu bana bir sır olarak anlattınız, zaten hiç duymamış olmam gerekiyordu. Ama unutmayın, dünyada olup bitenler Arendiya'da olanlardan ibaret değil. Şimdi biraz uyumak istiyorum. Eğer bana yatağımı gösterirseniz, sizi bütün gece boyu bu konuyu tartışmanız için yalnız bırakabilirim."

Garion bu meseleyi iyi hallettiğini düşünüyordu. En azından içlerine birkaç kuşku tohumu ekmeyi başarmıştı. Bunun iki delikanlıyı yolundan döndürmeye yetmeyeceğini bilecek kadar tanımıştı Arendleri, ama bir başlangıçtı en azından.

Dördüncü Bölüm

Ertesi sabah erkenden, daha sis ağaçların arasından çekilmeden yola çıktılar. Koyu renk bir pelerine sarınmış olan Kont Reldegen kapıya gelerek onları geçirdi; babasının yanında duran Torasin, gözlerini Garion'un yüzünden alamıyordu. Garion elinden geldiğince renk vermemeye çalıştı. Ateşli Asturyalı delikanlı şüphe içinde görünüyordu; belki de bu şüphe onu bir felaketin içine atılmaktan alıkoyabilirdi. Fazla bir şey değil, diye düşündü Garion, ama bu koşullar altında elinden bu kadarı geliyordu.

"Yine gel Belgarath,"dedi Reldegen. "Bir daha gelişinde daha çok kal. Burada tecrit edilmiş bir hayatımız var, dünyada neler olup bitiyor merak ediyorum. Ateşin başında oturup bir iki ay konuşuruz."

Bay Kurt ciddi bir tavırla başını salladı. "Şu işim bittikten sonra belki Reldegen." Sonra atını çevirip başa geçti; Reldegen'in evini çevreleyen açıklığı aşıp kasvetli ormana girdiler.

"Kont pek alışılmamış bir Arend," dedi İpek yola koyulduktan sonra. "Dün akşam orijinal bir iki fikrine bile tanık oldum."

"Çok değişmiş," diye onayladı Kurt.

"Mutfağı harika," dedi Barak. "Val Alorn'dan ayrıldığımızdan beri hiç bu kadar iyi doymamıştım."

"Doymuş olman gerekir," dedi Pol Teyze. "Bir geyiğin yarısından fazlasını sen yedin."

"Abartıyorsun Polgara," dedi Barak.

"Pek değil," dedi Hettar yumuşak sesiyle.

Lelldorin atını Garion'un yanında sürüyordu ama ağzını açmamıştı. Yüzü kuzenininki kadar dertliydi. Bir şey söylemek istediği, ama lafa nasıl başlayacağını bilmediği belli oluyordu.

"Haydi konuş," dedi Garion alçak bir sesle. "Artık iyi arkadaşız, saçmalarsan bozulmam."

Lelldorin hafifçe aptallaşarak, "O kadar mı belli ediyorum?" diye sordu.

"Dürüstsün diyelim," dedi Garion. "Hislerini saklamayı öğrenmemişsin, o kadar."

"Söylediğin doğru muydu?" dedi Lelldorin. "Sözünden kuşku duymuyorum tabii, ama gerçekten Kral Anheg'e suikast düzenleyen bir Murgo var mıydı Çerek'te?"

"İpek'e sor," dedi Garion. "Ya da Barak'a veya Hettar'a. İstediğine sor; hepimiz oradaydık."

"Ama Nacak öyle biri değil," dedi Lelldorin kendini savunarak.

"Emin misin?" dedi Garion. "Planı o yaptı, değil mi? Nasıl tanıştınız?"

"Büyük Fuara gitmiştik; Torasin, ben, birkaç arkadaş. Bir Murgo tüccardan bir iki şey satın aldık; Torasin'i gördün, hemen Mimbreler aleyhine bir şeyler söyledi. Tüccar da bizi ilgimizi çekecek birine götüreceğini söyledi ve Nacakla tanıştırdı. Konuştukça davamıza giderek daha fazla yakınlık duyduğunu anladık."

"Tabii."

"Bize kralın planını anlattı, inanılır gibi değildi."

"Eminim öyledir."

Lelldorin ona huzursuz bir bakış fırlatarak, "Kral arazilerimizi elimizden alıp topraksız Mimbre soyluları arasında bölüştürecekmiş," dedi suçlar gibi.

"Bunu Nacak'tan başka birine danıştınız mı?"

"Nasıl danışabiliriz ki? Mimbreler bunu asla kabul etmezler; ama tam onlara yakışacak bir davranış."

"Yani bir tek Nacak'ın sözüne güvendiniz demek. Peki bu plan nasıl ortaya çıktı?"

"Nacak eğer Asturyalı olsaydı, kimsenin toprağını almasına izin vermeyeceğini söyledi; ama Mimbreler askerleri ve şövalyeleriyle toprağı almaya geldiğinde de çok geç olacaktı. Eğer yerimizde olsaydı karşı taraf hazır olmadan önce saldıracağını iddia etti; hem de Mimbrelerin kimin yaptığını anlayamayacağı bir şekilde, işte burada da Tolnedra üniforması fikrini önerdi."

"Para vermeye ne zaman başladı?"

"Emin değilim, işin o kısmıyla Tor ilgileniyordu."

"Peki niçin para verdiğini söyledi mi?"

"Dostluk için verdiğini söyledi."

"Sana biraz tuhaf gelmedi mi bu?"

"Ben de olsam dostluk için para verirdim," diye itiraz etti Lelldorin.

"Sen Asturyalısın," dedi Garion. "Sen dostluk için canını bile verirsin. Ama Nacak Murgo, onların pek de cömert olduğunu sanmıyorum. Yani işin özeti şu: Bir yabancı size kralınızın topraklarınıza el koyacağını söylüyor. Sonra kralı öldürüp Tolnedra ile savaş çıkarmak için bir plan öneriyor, en sonunda da bu planı gerçekleştirmek için para veriyor. Doğru oldu mu?"

Lelldorin çarpılmış bir ifadeyle, sesini çıkarmadan başını salladı.

"İçinizden biri de bundan şüphelenmedi mi?"

Lelldorin dokunsan ağlayacaktı. Sonunda, "Çok iyi bir plandı ama," diye patladı. "Mutlaka başarılı olurdu."

"Tehlikesi de orada ya zaten," dedi Garion.

"Garion, ne yapacağım ben şimdi?" dedi Lelldorin acı içinde.

"Şu anda yapabileceğin bir şey yok," dedi Garion. "Belki daha sonra, düşünmeye zaman bulunca bir fikir ortaya çıkar. Olmazsa da dedeme anlatırız. O bunu durduracak bir yol bulur."

"Kimseye anlatamayız," dedi Lelldorin. "Sessizlik yemini ettik."

"O yemini bozmak zorunda kalabiliriz," dedi Garion istemeye istemeye. "Ne senin ne de benim o Murgoya bir borcumuz var; ama karar senin gene de. Sen izin vermezsen kimseye bir şey söylemem."

"Sen karar ver," diye yalvardı Lelldorin. "Ben yapamam Garion."

"Yapacaksın," dedi Garion. "Düşünürsen sebebini anlarsın mutlaka."

O sırada Büyük Batı Yoluna varmışlardı; Barak başa geçip bütün grubu hızlı bir tırısa kaldırdı ve daha fazla konuşma imkânı da kalmadı.

Yoldan bir fersah kadar ilerlediklerinde çamurlu bir köye vardılar; toprak çatılı, çamurla sıvalı çalı çırpıdan yapılmış bir düzine kadar evden oluşuyordu köy. Çevresindeki tarlalar kesilmiş ağaç gövdeleriyle doluydu ve birkaç sıska inek ormanın kıyısında otluyordu. Bu kulübelerin gizlediği yoksulluğa bakan Garion öfkesini gizleyemeyerek, "Lelldorin," dedi sert bir sesle, "şuraya bak!"

Dalgın dalgın düşünmekte olan sarışın delikanlı ani bir tehlikeyle karşılaştıklarını sanarak sıçradı."Ne? Nereye?"

"Köye bak," dedi Garion. "Bak şu köye diyorum."

"Bir serf köyü işte," dedi Lelldorin kayıtsız bir tavırla. "Böyle yüzlerce köy gördüm." Gene kendi iç hesaplaşmalarına döndü.

"Sendarya'da böyle yerlerde domuz bile beslemeyiz biz." Garion'un sesi öfkeyle titriyordu. Arkadaşının görmesini bir sağlayabilseydi!

Paçavralar içinde iki serf yolun yakınlarındaki bir ağaç kütüğünden baltalarla yakacak odun kesiyordu. Grup yaklaşınca baltalarını atıp dehşet içinde ormana kaçtılar.

"Bununla gurur mu duyuyorsun Lelldorin?" diye sordu Garion. "Yurttaşlarının senden bu kadar korkması, seni görür görmez kaçması iyi bir şey mi?"

Lelldorin şaşırmıştı. "Ama onlar serf Garion," dedi, bu her şeyi açıklamaya yetiyormuş gibi.

"Onlar insan. Hayvan değil, insanların bundan daha iyi muamele görmeye hakkı vardır."

"Benim elimden bir şey gelmez. Onlar benim serflerim değil." Sonra Lelldorin yeniden içine kapanarak Garion'un başına musallat ettiği açmazla boğuşmaya koyuldu.

Akşama doğru, bulutlu gök kararmaya başladığında on fersah yol almışlardı. "Geceyi ormanda geçireceğiz herhalde Belgarath," dedi İpek. "Önümüzdeki Tolnedra konaklama yerine varma şansımız yok."

Bay Kurt atının üstünde uyuklamaya başlamıştı bile. Gözlerini kırpıştırarak başını kaldırdı. "Pekâlâ," dedi. "Ama yoldan biraz uzaklaşalım. Ateşimiz dikkat çekebilir. Zaten Arendiya'da olduğumuzu bilen yeteri kadar insan var."

Durnik ileride ağaçlar arasındaki bir açıklığı göstererek, "Şurada bir ormancı patikası var," dedi. "Oradan ormanın içine girebiliriz."

"Peki," dedi Kurt.

Dar patikadan ağaçların arasına daldılar. Atlarının nalları yerdeki ıslak yaprakların üzerinde boğuk bir ses çıkarıyordu. Bir mil kadar sessizce yol aldıktan sonra önlerinde açıklık bir alan belirdi.

"Burası nasıl?" dedi Durnik, açıklığın bir yanında, yosun tutmuş taşlar arasından akan bir çayı göstererek.

"Olur," dedi Kurt.

"Açıkta kalamayız," dedi demirci.

"Camaar'dan çadır almıştım," dedi İpek. "Yüklerin arasındalar."

"Çok düşünceli bir hareket," dedi Pol Teyze.

"Daha önce Arendiya'da bulundum Leydim. Buranın havasını bilirim."

"Garionla ben gidip ateş için odun toplayalım," dedi Durnik atından inip baltasını eyerden çözerek.

"Ben de size yardım edeyim," dedi Lelldorin; hâlâ dertliydi.

Durnik başını sallayarak ağaçların arasına doğru yürüdü, onlar da peşine takıldılar. Ağaçlar ıslaktı, ama demirci kuru dal parçalarını neredeyse içgüdüleriyle buluyordu. Azalan ışıkta hızla çalıştılar ve kısa zamanda üç kocaman kuru dal yığını oluşturdular. Açıklığa döndüklerine, İpek ve diğerleri boz renkli çadırları kuruyorlardı. Durnik kucağındaki dalları yere bırakarak ayağıyla ateş için bir yer açmaya başladı. Sonra diz çökerek bıçağı ve bir çakmaktaşı parçasıyla hep yanında taşıdığı kavı tutuşturdu. Az sonra küçük bir ateşleri olmuştu; Pol Teyze hemen kendi kendine bir şarkı mırıldanarak tencerelerini ateş başına dizmeye başladı.

Atlarla ilgilenmekte olan Hettar da döndüğünde, hep birden Pol Teyzenin Kont Reldegen'in o sabah zorla yanlarına verdiği kumanyadan akşam yemeği hazırlamasını seyretmeye koyuldular.

Yemekten sonra ateşin başına oturup alçak sesle sohbete başladılar. "Ne kadar yol geldik?" diye sordu Durnik.

"On iki fersah," dedi Hettar kaba taslak bir hesap yaparak.

"Ormandan çıkmak için daha ne kadar gitmemiz gerekecek?"

"Camaar'dan merkezdeki yaylaya seksen fersahtır," dedi Lelldorin.

Durnik içini çekti. "Bir hafta, belki daha da fazla. Ben bir iki günde kurtuluruz sanıyordum."

"Seni anlıyorum Durnik," dedi Barak. "Bu ağaçlar çok kasvetli."

Çayın yanına bağladıkları atlar huzursuzca kıpırdanınca Hettar ayağa fırladı.

Barak da, "Ne var?" diyerek ayağa kalktı.

"Aslında..." diye lafa başladı Hettar. Durdu, sonra, "Geri çekilin!" diye haykırdı. "Ateşten uzaklasın. Atlar ağaçların arasında birileri olduğunu söylüyor. Kalabalık ve silahlı." Kılıcını çekerek ateşten uzağa sıçradı.

Lelldorin şaşkınlıkla bir an ona baktıktan sonra koşarak çadırlardan birine daldı. Garion arkadaşının bu korkakça davranışı karşısında karnına yumruk yemiş gibi oldu.

Bir ok vızıldayarak Barak'ın örgü zırhına çarptı ve parçalandı. "Silahlarınızı alın!" diye haykırdı dev adam, kendi kılıcını çekerek.

Garion Pol Teyzenin kolunu yakalayarak onu ışıktan uzaklaştırmaya çalıştı.

"Kes şunu," dedi Pol Teyze kolunu kurtararak. Başka bir ok sisli ormandan üstlerine doğru geldi. Pol Teyze eliyle sinek kovar gibi bir hareket yaparak tek bir kelime söyledi. Ok katı bir nesneye çarpmış gibi sekerek yere düştü.

Sonra bir sürü kaba saba, iri yapılı adam, ellerinde kılıçlarıyla savaş çığlıkları atarak ağaçların arasından fırlayıp çayı geçmeye başladılar.

Barak ve Hettar öne çıkıp onları karşılamaya hazırlanırken, Lelldorin elinde yayıyla çadırdan çıktı ve o kadar büyük bir hızla ok atmaya başladı ki elleri görünmez oldu. Garion arkadaşının cesaretinden kuşkulanmış olduğu için müthiş bir utanca kapıldı.

Saldırganlardan biri boğuk bir çığlık atarak boğazında bir okla yere serildi. Bir diğeri ellerini karnına götürerek iki büklüm oldu ve inleyerek olduğu yere çöktü. Sarı sakallı genç bir saldırgan yere oturarak göğsündeki ok tüylerine inanmaz bir ifadeyle bakmaya ve oku çıkarmak için çekiştirmeye başladı. Sonra burnundan kan boşanarak yana devrildi.

Saldırganlar Lelldorin'in ok yağmuru karşısında duralayınca, bu kez de Barak ve Hettar'ın saldırısıyla karşılaştılar. Barak'ın kılıcı geniş bir yay

çizerek bir kılıcı kırdı ve onu kaldıran siyah sakallı adamın boynuyla omuzunun arasına saplandı. Adam olduğu yere devrildi. Hettar kılıcıyla bir şaşırtma hareketi yaptı ve çiçekbozuğu suratlı bir serseriyi şişleyiverdi. Adam kasılıp kaldı ve Hettar kılıcını çekerken ağzından kan boşandı. Durnik elinde baltasıyla ileri fırladı; İpek ise yeleğinden uzun hançerini çekerek hırpani kılıklı, kahverengi sakallı bir adamın üstüne doğru koşmaya başladı. Son anda yere atlayıp bir takla attı ve adamın göğsüne iki ayağıyla bir tekme savurdu. Hiç durmadan ayağa fırladı ve hançerini hasmının karnına sapladı. Yukarı doğru çekilen hançer ıslak bir şey yırtılıyormuş gibi bir ses çıkardı; adam bir çığlık atarak ellerini karnına götürdü ve kıvrım kıvrım dışarı dökülen bağırsaklarını toplamaya çalıştı.

Garion kendi kılıcını almak için çantalarına doğru koştu, ama ansızın arkasından biri kollarını yakalayıverdi. Bir an için mücadele etmeye çalıştı ama kafasına yediği bir darbeyle gözlerinde yıldızlar uçuşmaya başladı.

"Aradığımızı bulduk," dedi kaba bir ses Garion kendinden geçerken.

Birileri onu taşıyordu, bundan emindi. Kendisini tutan güçlü omuzları hissedebiliyordu. Kafasına vurulalı ne kadar geçtiğini hatırlamıyordu. Kulakları hâlâ çınlıyor, midesi bulanıyordu. Vücudunu gevşek bırakarak dikkatle bir gözünü açtı. Bulanık görüyordu, ama karanlığın içinde Barak'ın sakallı yüzünü tanıdı. Tıpkı Val Alorn'un dışındaki karlı ormanda olduğu gibi, onunkiyle iç içe geçmiş bir halde dev bir boz ayının yüzünü de görüyordu. Gözlerini kapayıp ürperdi, sonra debelenmeye başladı.

"Korkma Garion," dedi Barak dehşet dolu bir sesle. "Benim." Garion tekrar gözlerini açtığında ayı yoktu. Onu görmüş olduğundan bile emin değildi.

"İyi misin?" diye sordu Barak onu yere bırakarak.

"Kafama vurdular," diye mırıldandı Garion elini kulağının arkasındaki şişliğe götürerek.

"Bir daha yapamayacaklar," diye mırıldandı Barak, sesi hâlâ dehşet dolu. Sonra dev adam yere çökerek yüzünü ellerinin arasına aldı. Karanlıkta anlaması kolay değildi, ama Barak'ın omuzları bastırılmış bir kederle sarsılıyor gibiydi; sessiz, iç paralayıcı, kasılan hıçkırıklarla.

"Neredeyiz?" diye sordu Garion karanlıkta etrafına bakınarak.

Barak öksürerek yüzünü sildi. "Çadırlardan epeyce uzaklaştık. Seni kaçıranları yakalamak biraz vakit aldı."

"Ne oldu?" Garion'un kafası hâlâ biraz karışıktı.

"Öldüler. Ayağa kalkabilir misin?"

"Bilmiyorum." Garion ayağa kalkmayı denedi, ama hemen başı dönmeye ve midesi bulanmaya başladı.

"Önemli değil, ben seni taşırım." Barak kendini toplamış ve her zamanki ciddi ve pratik kimliğine bürünmüştü. Yakındaki bir ağaçta bir baykuş öttü ve baykuşun hayalet gibi beyaz suretinin önlerindeki ağaçların arasına doğru uçtuğunu gördüler. Barak onu kucağına alırken Garion gözlerini kapatıp midesini kontrol altında tutmaya yoğunlaştı.

Biraz sonra açıklıktaki ateşin ışığına varmışlardı, "İyi mi?" diye sordu Durnik'in kolundaki bir yarayı sarmakta olan Pol Teyze işinden başını kaldırarak.

"Kafası şişmiş o kadar," dedi Barak, Garion'u yere bırakarak. "Kaçtılar mı?" Sesi sert, hatta vahşiydi.

"Yürüyecek hali olanlar kaçtı," dedi İpek; sesi hâlâ heyecanlı, gözleri de kıpır kıpır ve parlaktı. "Aralarından birkaçını geride bıraktılar." Ateşin kıyısında yatan hareketsiz gövdeleri gösterdi.

Lelldorin yayı yarı yarıya gerili halde arkasını kollayarak açıklığa döndü. Nefes nefeseydi, yüzü sararmıştı ve elleri titriyordu. Garion'u görür görmez, "İyi misin?" diye sordu.

Garion kafasındaki şişi elleyerek başını salladı.

"Seni kaçıran iki adamı yakalamaya çalıştım," dedi delikanlı, "ama çok hızlı koşuyorlardı. Oralarda bir de vahşi hayvan vardı. Seni ararken kükremelerini duydum."

"Hayvan gitti," dedi Barak düz bir sesle.

"Neyin var senin?" diye sordu İpek dev adama.

"Yok bir şey."

"Kimdi bunlar?" diye sordu Garion.

"Hırsızdılar herhalde," dedi İpek hançerini kınına sokarken, "insanları serf olarak kullanan bir toplumun avantajlarından biri de bu. Sertlikten sıkılanlar, ormana çıkıp heyecan ve kâr peşinde koşmaya başlar."

"Sen de Garion gibisin," dedi Lelldorin. "Serdiğin burada tabiat kanunu olduğunu anlayamıyor musunuz?

Serflerimiz kendi başlarının çaresine bakamazlar. Onları kollamak da yüksek mevkide olan bizim sorumluluğumuz."

"A, tabii," dedi İpek alaycı bir tonla. "Domuzlarınızdan daha az besleyip köpeklerinizden daha kötü koşullarda yaşatıyorsunuz, ama kolluyorsunuz onları, değil mi?"

"Yeter İpek," dedi Pol Teyze soğukkanlı bir sesle. "Aramızda kavgaya başlamayalım." Durnik'in kolundaki sargıya son bir düğüm atıp, Garion'un başına bakmak için yanına gitti. Elini şişe değdirince Garion irküdi. "Ciddi bir şey değil," dedi Pol.

"Gene de acıyor," dedi Garion.

"Tabii acır canım," dedi Pol Teyze sakin bir sesle. Soğuk su kovasında bir bez ıslatıp şişe bastırdı. "Kafanı korumayı öğrenmelisin Garion. Eğer böyle sağa sola çarpmaya devam edersen beynin sulanacak."

Garion tam buna bir cevap verecekti ki, Hettarla Bay Kurt geri döndüler. "Hâlâ kaçıyorlar," dedi Hettar. At derisi ceketindeki çelik diskler ışıkta kıpkırmızı parlıyordu, kılıcı da kan içindeydi.

"Bu kaçma işini iyi beceriyorlar," dedi Kurt. "Herkes iyi mi?"

"Birkaç şişlik ve bir iki yara bere," dedi Pol Teyze. "Çok daha beter de olabilirdi."

"Şimdi olabilecekleri düşünüp dertlenmeyelim."

"Şunları ortadan kaldıralım mı?" diye homurdandı Barak, çayın yakınında yerlere serilmiş cesetleri göstererek.

"Gömmemiz gerekmez mi?" diye sordu Durnik. Sesi titriyordu ve yüzü bembeyazdı.

"Uğraşamayız," diye kestirip attı Barak. "Arkadaşları isterlerse sonra dönüp gömerler."

"Hiç medeni bir tavır değil," diye itiraz etti Durnik.

Barak omuzlarını silkti. "Âdet böyledir."

Bay Kurt ayağıyla cesetlerden birini çevirip dikkatle yüzüne baktı. "Sıradan bir Arend haydutuna benziyor," diye homurdandı. "Ama emin olamayız tabii."

Lelldorin cesetlere saplanmış olan oklarını tek tek topluyordu.

"Şunları göz önünden çekelim," dedi Barak, Hettar'a. "Seyretmekten bıktım."

Durnik başını çevirdiğinde, Garion gözlerinde iki koca gözyaşının toplandığını gördü. Dostunun yanına oturup şefkatle, "Çok acıyor mu?" diye sordu.

"O adamlardan birini ben öldürdüm Garion," dedi demirci titreyen bir sesle. "Baltamla yüzüne vurdum. Çığlık attı ve kanı üstüme fışkırdı. Sonra yere devrilip ölene kadar çırpındı."

"Başka ne yapabilirdin ki Durnik?" dedi Garion. "Bizi öldüreceklerdi."

"Daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim," dedi Durnik gözyaşları yanaklarına süzülerek. "O kadar uzun bir süre çırpındı ki..."

"Sen yatsana artık Garion," dedi Pol Teyze. Gözlerini Durnik'in gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne dikmişti.

Garion anlamıştı. "İyi geceler Durnik," diyerek kalktı ve çadırlardan birine doğru yürümeye başladı. Arkasına bir göz attığında Pol Teyze kütüğe Durnik'in yanına oturarak bir kolunu omuzuna atmış, alçak bir sesle demirciyle konuşuyordu.

Beşinci Bölüm

Ateşten geriye yalnızca korlar kalmıştı ve açıklığın çevresindeki orman sakindi. Garion başı zonklayarak uyumaya çalışıyordu. En nihayet, gece yarısını epey geçe çabalamaktan vazgeçti ve battaniyesinin altından çıkıp Pol Teyzeyi aramaya koyuldu.

Gümüş rengi sisin üzerine dolunay yükselmişti; ay ışığında sis pırıl pırıl parlıyordu. Sessiz kamp yerinde yolunu bulmaya çalışırken, çevresindeki hava ışıldıyordu sanki. Pol Teyzenin çadırının yanına varınca, çadırın girişini kurcalayıp "Pol Teyze?" diye fısıldadı. Cevap gelmedi. Biraz daha yüksek sesle, "Pol Teyze," diye fısıldadı yeniden, "benim, Garion. İçeri girebilir miyim?" Gene cevap yoktu; çıt bile çıkmıyordu. Dikkatle kapıyı aralayıp içeri bir göz attı: Çadır boştu.

Şaşıran, hatta biraz da korkan Garion açıklığa bir göz gezdirdi. Hettar atların yakınında bir yerde nöbetteydi; pelerinine sarınmış, yüzünü sisli ormana çevirmişti. Garion bir an tereddüt ettikten sonra çadırların arkasına geçti. Işıldayan, tül gibi sisin içinde, ağaçların arasından çaya doğru ilerledi; ağrıyan kafasını soğuk suya sokarsa biraz iyi geleceğini umuyordu. Çadırlardan elli metre kadar uzaklaşmıştı ki, ilerideki ağaçların arasında hafif bir kıpırtı görerek durakladı.

Kocaman boz bir kurt sisin içinden çıkıp ağaçların arasındaki küçük bir açıklıkta durdu. Garion nefesini tutup büyük, kıvrım kıvrım bir meşe ağacının yanına sindi. Kurt sanki bir şey bekliyormuş gibi ıslak yaprakların üstüne oturdu. Parlak siste, normal bir gecede görülmesi mümkün olmayan ayrıntıları bile seçebiliyordu Garion. Kurdun boynu ve omuzları gümüş rengiydi, burnuysa gri. Yaşlıydı, ama yaşını büyük bir haysiyetle taşıyordu; sarı gözleri ise son derece sakin ve bilgeydi.

Garion çıt çıkarmadan bekledi. En ufak bir kıpırtının bile kurdun keskin kulaklarına anında ulaşacağını biliyordu, ama tek nedeni bu da değildi. Kafasına yediği darbe hâlâ biraz başını döndürüyordu ve ay ışığında parlayan sis yüzünden bu karşılaşma ona bir şekilde gerçek dışı geliyordu. Nefesini tuttuğunu fark etti.

Büyük, kar beyazı bir baykuş, hayalet gibi kanatlarıyla açıklığın üzerinden süzülerek geçti ve alçak bir dala konarak oraya tünedi. Gözlerini kırpmadan kurda bakmaya başladı. Boz kurt da sükûnetle tüneğindeki baykuşa baktı. Derken, hiç rüzgâr olmamasına rağmen, sanki parıldayan sisteki ani bir esinti baykuşun ve kurdun suretlerini dalgalandırmış, bulandırmış gibi oldu. Görüntü tekrar netleşince, açıklığın ortasında Bay Kurt duruyordu; Pol Teyze de gri elbisesiyle onun başının üzerindeki bir dalda oturmaktaydı.

"Birlikte ava çıkmayalı çok olmuştu Polgara," dedi ihtiyar adam.

"Haklısın baba." Kollarını kaldırıp parmaklarını uzun, sık, kara saçlarının arasından geçirdi. "Nasıl olduğunu unutmuşum neredeyse." Keyifle ürperdi. "Avlanmak için iyi bir gece."

"Biraz rutubetli," dedi Kurt ayağını silkeleyerek.

"Ağaçların üstünde hava çok açık, yıldızlar da müthiş parlak. Uçmak için harika bir gece."

"Eğlendiğine sevindim. İşini unutmadın umarım."

"Dalga geçme baba."

"Eee?"

"Civarda yalnızca Arendler var, çoğu da uyuyor."

"Emin misin?"

"Tabii. Beş fersahlık bir çember içinde tek bir Grolim bile yok. Sen aradıklarını buldun mu?"

"Takip etmek zor değildi," dedi Kurt. "Ormanın üç fersah kadar içinde bir mağaradalar. Kaçarken biri daha ölmüş; ikisi de sabaha çıkmaz. Geri kalanlar olup bitenlere çok kızmış haldeler."

"Haksız da değiller. Konuştuklarını duyacak kadar yaklaşabildin mi?"

Kurt başını salladı. "Yakındaki köylerden birinde bir adamları var. Yolu gözleyip soyulmaya değer birileri geçerse bunlara haber veriyor."

"Sıradan hırsız bunlar demek ki."

"Tam olarak değil. Bizi özellikle bekliyorlarmış. Birisi bizi onlara ayrıntılı olarak tarif etmiş."

"Gidip şu köylüyle bir konuşsam iyi olacak," dedi Pol ciddi bir yüzle. Niyetini belli eden bir tavırla ellerini açıp kapattı.

"Vakit harcadığına değmez," dedi Kurt düşünceli düşünceli sakalını kaşıyarak. "Sana bir Murgodan altın aldığını söyleyecektir. Grolimler kiraladıkları adamlara maksatlarını pek anlatmıyorlar."

"Gene de onunla ilgilenmeliyiz baba," diye ısrar etti Pol. "Arkamızda bırakırsak Arendiya'daki bütün iti kopuğu peşimize takar."

"Yarından sonra pek bir şey yapamaz," dedi Kurt gülerek. "Arkadaşları onu ormana davet edip gırtlağını kesmeyi planlıyorlar –başka sevimsiz şeylerin yanı sıra."

"İyi. Ama Grolimin kim olduğunu bilmek isterdim."

Kurt omuzlarını silkti. "Ne fark eder? Kuzey Arendiya'da bunlardan düzinelerce var, hepsi de bela çıkarmaya çalışıyor. Onlar da bizim kadar neler olup bittiğini biliyor. Sırtüstü yatıp bizi rahat bırakmalarını bekleyemeyiz."

"Bu işe bir son vermemiz gerekmez mi?"

"Vaktimiz yok," dedi Kurt. "Arendlere durumu izah etmek sonsuza kadar sürer. Hızlı hareket edersek belki onlar hazırlanamadan aralarından sıyrılıp kaçabiliriz."

"Ya kaçamazsak?"

"O zaman senin dediğini yaparız. Cthol Murgos'a varmadan Zedar'ı yakalamam gerek. Yolumuzun üstüne fazla engel çıkarsa, o zaman daha

dolaysız yollara başvururum."

"Bunu baştan yapmalıydın baba. Bazen fazla ince düşünüyorsun."

"Gene aynı tartışmaya mı başlıyoruz? Hep aynı şeyi yapıyorsun Polgara. Kendi haline bıraksan, kendi kendine çözülecek meselelere müdahale ediyorsun durmadan, değiştirilmesi şart olmayan şeyleri değiştiriyorsun."

"Terslik etme baba. Yardım et de yere ineyim."

"Uçsana," dedi Kurt.

"Saçmalama."

Garion yosunlu ağaçların arasından, tir tir titreyerek uzaklaştı.

Pol Teyzeyle Bay Kurt açıklığa döndüklerinde herkesi uyandırdılar. "Yola çıksak iyi olacak," dedi Kurt. "Burada biraz fazla açıktayız. Anayol daha güvenli; ormanın bu bölgesinden bir an önce çıkmak istiyorum."

Kampı toplamak bir saatlerini bile almadı; hemen patikadan Büyük Batı Yoluna doğru yola koyuldular. Şafağın sökmesine birkaç saat vardı, ama ay ışığındaki sis ışıl ışıldı; sanki ağaçların arasına inmiş parlak bir bulutun içinde ilerliyormuş gibiydiler. Anayola vardıklarında yeniden güneye döndüler.

"Güneş doğduğunda buradan uzaklaşmış olmak istiyorum," dedi Kurt alçak bir sesle, "ama aceleyle bir belaya da dalmayalım. Gözlerinizi ve kulaklarınızı açık tutun."

Atlarını tırısa kaldırdılar; sabahın gelişiyle sis inci grisi bir renk aldığında, üç fersah yol almışlardı. Yoldaki geniş bir virajı dönerlerken Hettar ansızın kolunu kaldırarak durmalarını işaret etti.

"Ne var?" dedi Barak.

"İleride atlar var," dedi Hettar. "Bu tarafa geliyorlar."

"Emin misin? Ben bir şey duymuyorum."

"En az kırk atlı," dedi Hettar kendinden emin bir tavırla.

"İşte," dedi Durnik başını bir yana eğerek. "Duydunuz mu?"

Hepsi sisin içinde uzaklardan bir yerden gelen şıngırtıları duymaya başladılar.

"Onlar geçene kadar ormanda saklanabiliriz," dedi Lelldorin.

"Yolda kalmak daha iyi," dedi Kurt.

"Ben hallederim," dedi İpek, kendinden emin bir tavırla başa geçerek. "Daha önce de böyle durumlarla karşılaştım." Ağır bir tempoyla, dikkatle ilerlemeye başladılar.

Sisin içinden çıkan atlılar çelik kaplıydılar. Cilalı çelikten, bütün vücutlarını örten zırhları vardı; miğferlerinin sivri siperlikleri onları dev böceklere benzetiyordu. Uçlarında renkli bayrakları olan uzun mızraklar taşıyorlardı; atları da zırhlara bürünmüş dev hayvanlardı.

"Mimbre şövalyeleri," diye homurdandı Lelldorin gözlerini kısarak.

"Hislerini kendine sakla," dedi Kurt genç adama. "Eğer sana bir şey söylerlerse, bir Mimbre sempatizanı gibi cevap ver, amcanın evindeki Berentain adlı genç gibi."

Lelldorin'in yüz ifadesi sertleşti.

"Söz dinle Lelldorin," dedi Pol Teyze. "Kahramanlığa gerek yok."

"Durun!" dedi zırhlı birliğin lideri mızrağını onlara doğrultarak. "Biriniz öne çıksın ki konuşabilelim." Şövalyenin ses tonu küstahçaydı.

İpek yüzünde yağcı bir gülümsemeyle çelik zırhlı adama yaklaştı. "Sizi gördüğümüze sevindik şövalyem," diye yalana başladı. "Dün gece soyguncuların saldırısına uğradık, o zamandan beri can korkusuyla kaçıyoruz."

"İsminiz nedir?" dedi şövalye, "ve refakatinizdeki bu şahıslar kimler?"

"Ben Boktorlu Radek'im Lordum," dedi İpek kadife şapkasını çıkarıp selam vererek. "Sendarya'dan aldığı yün kumaşları Tol Honeth'teki kış pazarına götüren Drasniyalı bir tüccarım."

Zırhlı adamın gözleri şüpheyle kısıldı. "Böyle ehemmiyetsiz bir iş için pek kalabalıksınız kıymetli tüccar."

"Bu üçü benim hizmetkârlarım," dedi İpek, Barak, Hettar ve Durnik'i göstererek, "ihtiyar adam ve delikanlı da Tol Honeth'i ziyaret etmek için benimle birlikte gelen dul kız kardeşimin hizmetkârları."

"Ya bu şahıs kim?" dedi şövalye. "Asturyalı olan?"

"Vo Mimbre'deki dostlarını ziyarete giden genç bir soylu. Bize ormanın içinde kılavuzluk etme lütfunda bulundu."

Şövalyenin şüphesi biraz azalmış gibiydi. "Soyguncuların bahsi geçti," dedi. "Nerede pusuya düşürdüler sizi?"

"Üç dört fersah kadar geride. Dün gece kampımıza saldırdılar. Onları kaçırmayı başadık, ama kız kardeşim çok korktu."

"Bu Asturya vilayeti ihtilalciler ve eşkıyalarla dolu," dedi şövalye sert bir tavırla. "Adamlarım ve ben bu huzursuzluktan halletmek için gönderildik. Buraya geliniz Asturyalı."

Lelldorin'in burun kanatları öfkeyle titredi, ama itaat etti. "İsminizi öğrenebilir miyim?"

"İsmim Lelldorin'dir şövalyem. Size nasıl bir hizmette bulunabilirim?"

"Dostlarınızın bahsettiği eşkıyalar halktan kişiler miydi, yoksa asil miydiler?"

"Serftiler Lordum," dedi Lelldorin. "Paçavralar ve pislik içinde. Belli ki kanuni efendilerinden kaçıp ormanda kanundışı yaşamaya başlamışlar."

"Asiller bile krala isyan bayrağı açarken, serflerden nasıl itaat bekleyebiliriz ki?" dedi şövalye.

"Haklısınız Lordum," dedi Lelldorin yüzünde biraz abartılı bir üzüntü ifadesiyle. "Hiç durmadan Mimbre istibdadından ve küstahlığından bahsedenlere ben de hep bu telkinde bulunuyorum. Ama akıl yoluna çağırdığım ve Kral Hazretlerine itaat tavsiye ettiğim şahıslar bu sözlerimi alayla karşılıyorlar." İçini çekti.

"Akil biri olduğunuzu görüyorum genç Lelldorin," dedi şövalye onaylayarak. "Maalesef sizi ve arkadaşlarınızı bir müddet için alıkoymaya mecburum; bazı teferruatı gözden geçirmemiz lazım."

"Şövalyem," dedi İpek heyecanla. "Hava değişirse mallarımın Tol Honeth'te bir değeri kalmaz. Rica ederim beni geciktirmeyin."

"Ben de müteesirim kıymetli tüccar efendi," dedi şövalye. "Ama Asturya isyankârlar ve komplocularla dolu. Kimsenin kontrol etmeden geçmesine izin veremem."

Mimbre atlılarının arka tarafında bir dalgalanma oldu. Pırıl pırıl göğüs zırhları, tüylü miğferleri ve kırmızı pelerinleriyle elli Tolnedra lejyoneri tek sıra halinde ilerleyerek zırhlı şövalyelerin arasından geçip yanlarına geldi. "Sorun nedir?" diye İpek'e kibarca sordu kırk yaşlarında, zayıf ve yanık yüzlü bir adam olan lejyon komutanı.

"Bu mevzuda lejyonların yardımına ihtiyacımız yok," dedi şövalye soğuk bir tavırla. "Emirlerimiz Vo Mimbre'den. Buraya Asturya'da dirlik ve düzen tesis etmek için gönderildik; bu seyyahtan da bu maksatla sorguya çekiyoruz."

"Dirlik ve düzene son derece saygılıyım şövalyem," dedi Tolnedralı. "Ama anayolun güvenliği de benim sorumluluğumda." İpek'e soru sorar gibi baktı.

"Ben Boktorlu Radek'im yüzbaşı," dedi İpek. "Tol Honeth'e giden Drasniyalı bir tüccarım, isterseniz evrakımı gösterebilirim."

"Sahte evrak bulmak kolaydır," dedi şövalye.

"Öyledir," dedi Tolnedralı, "ama vakit kazanmak için, aksi ispatlanana kadar her evrakın sahici olduğunu varsayarım ben. Yanında malları olan

Drasniyalı bir tüccarın İmparatorluk Anayolunda yolculuk etmek için meşru bir nedeni var demektir, şövalyem. Kendisini tutmak için bir neden yok, değil mi?"

"Maksadımız isyanın ve eşkıyalığın başını ezmek," dedi şövalye ateşli bir sesle.

"Buyurun ezin," dedi yüzbaşı, "ama bunu anayolların dışında yapın lütfen. Antlaşmaya göre İmparatorluk Anayolları Tolnedra toprağıdır. Yoldan elli metre ayrılınca ne yapacağınız sizin bileceğiniz iş, ama yolda yaptıklarınız beni ilgilendirir. Bence hiçbir gerçek Mimbre şövalyesi Arend Krallığı ile Tolnedra İmparatorluğu arasındaki bu antlaşmayı bozarak kralını küçük düşürmek istemeyecektir; yanılıyor muyum?"

Şövalye çaresiz bir tavırla bakakaldı.

"Artık yolunuza devam edin tüccar efendi," dedi Tolnedralı İpek'e. "Eminim Tol Honeth halkı heyecanla yolunuzu gözlüyordur."

İpek sırıttı ve eyerinin üzerinde eğilerek selam verdi. Sonra diğerlerine işaret etti. Ağır tempoyla öfkeden köpüren Mimbre şövalyesinin yanından geçtiler. Onlar geçtikten sonra lejyonerler saf oluşturup takip edilmelerini önlemek amacıyla yolu kapattı.

"İyi adammış bu yüzbaşı," dedi Barak. "Tolnedralılardan pek hoşlanmam, ama bu farklıydı."

"Yola devam edelim," dedi Bay Kurt. "Tolnedralılar gittikten sonra bu şövalyelerin peşimize takılmasını istemiyorum."

Atlarını dörtnala kaldırıp yola devam ettiler. Arkalarında, yolun ortalık yerinde, şövalyeler lejyon komutanıyla ateşli bir tartışma sürdürüyordu.

O geceyi kalın duvarlı bir Tolnedra konaklama yerinde geçirdiler; Garion belki de hayatında ilk kez, teyzesinin ısrar etmesine gerek kalmadan yıkandı. Bir gece önce açıklıktaki dövüşe doğrudan doğruya katılmamış olsa da, her tarafına kan bulaşmış gibi hissediyordu kendini. Daha önce, yakın dövüşte insanların ne kadar kötü bir biçimde yaralanabileceklerini hiç

fark etmemişti. Canlı bir insanın barsaklarının deşilmesini ya da kafasının dağıtılmasını izlemek, insan vücudunun en derin iç sırlarının ortaya dökülmesine karşı derin bir utanç duygusuyla doldurmuştu içini. Kendini kirlenmiş hissediyordu. Soğuk banyoda elbiselerini, hatta hiç düşünmeden Bay Kurtla Pol Teyzenin vermiş oldukları gümüş tılsımı da çıkararak buharları tüten küvete daldı ve temizlik konusunda en saplantılı insanları bile kıskandıracak bir şiddetle, kaba bir fırça ve sabun kullanarak derisini kazıdı neredeyse.

Sonraki birkaç gün boyunca hızlarını hiç kesmeden güneye doğru yollarına devam ettiler. Yalnızca geceleri, yol üzerinde düzenli aralıklarla yer alan Tolnedra konaklama yerlerinde duruyorlar, asık suratlı lejyönerleri gördükçe, Tolnedra İmparatorluğunun tüm gücünün yolcuların güvenliğini sağlamak için seferber edildiğini hatırlıyorlardı.

Ormandaki dövüşten altı gün sonra, Lelldorin'in atı topallamaya başladı. Durnik ve Hettar, Pol Teyzenin gözetimi altında saatlerce yol kenarında yaktıkları küçük bir ateşte atın ayağı için iksirler kaynatmakla ve sakat ayağa kompres yapmakla uğraştılar. Bu arada Bay Kurt gecikmeden dolayı köpürmekle meşguldü. At yola devam edecek kadar iyileştiğinde, hava kararmadan bir sonraki konaklama yerine varamayacaklarını anlamışlardı hepsi.

"Eee, ihtiyar Kurt," dedi Pol Teyze tekrar atlarına bindiklerinde, "ne yapıyoruz? Gece at sürmeye devam mı edeceğiz, yoksa gene ormanda mı yatacağız?"

"Daha karar vermedim," diye cevap verdi Kurt.

"Yanlış hatırlamıyorsam," dedi bir Algar atına binmiş olan Lelldorin, "biraz ileride bir köy var. Fakir bir yer, ama bir çeşit han olacak orada."

"Pek cesaret verici bir söz değil bu," dedi İpek. "'Bir çeşit' derken ne kastediyorsun?"

"Bu bölgenin lordu açgözlülüğüyle meşhurdur," dedi Lelldorin. "Vergileri çok ağırdır ve halka bir şey kalmaz. Han da berbat bir yer."

Kurt, "Ne yapalım," diyerek önlerine düştü ve hızlı bir tırısla köye doğru ilerlediler. Yaklaştıklarında bulutlar biraz dağılmış, güneş görünmeye başlamıştı.

Köy, Lelldorin'in tarif ettiğinden de beterdi. Köyün dışında, ellerini açmış tiz bir sesle yalvaran, paçavralar içinde beş altı dilenci duruyordu. Evler, içeride yanan sefil ateşin dumanlarını bütün çatlaklarından sızdıran kulübelerden ibaretti. Çamurlu sokaklarda cılız domuzlar dolaşıyordu ve koku dayanılır gibi değildi.

Köye girdiklerinde bir cenaze alayı çamurlar içinde öteki tarafta kalan mezarlığa doğru ilerlemekteydi. Bir tahtanın üzerinde taşınan naaş, yırtık pırtık kahverengi bir battaniyeye sarılmıştı; Arendlerin Tanrısı Chaldan'ın gösterişli cüppeli ve kapüşonlu rahibi, savaş ve intikamdan bahseden, ama ölünün yakınlarını hiç de rahatlatmayacak çok eski bir ilahi okumaktaydı. Kucağında ağlayan bir bebek taşıyan dul, ifadesiz bir yüz ve ölü gözlerle alayı izliyordu.

Han bozulmuş bira ve yarı çürümüş yiyecek kokuyordu. Salonun bir yanını yangın mahvetmişti. Alçak tavan kirişleri kararıp kömürleşmişti. Yanık duvardaki kocaman delik, çürümüş bir branda beziyle kapatılmaya çalışılmıştı. Salonun ortasındaki ateş çukurundan duman tütüyordu ve asık yüzlü hancı da aksi herifin tekiydi. Akşam yemeği olarak onlara verebildiği tek şey arpa ve şalgamdan yapılmış sulu bir haşlamaydı.

"Harika," dedi İpek karanlık bir alaycılıkla, hiç dokunmadığı yemek tabağını iterek. "Sana şaşıyorum Lelldorin. Adaletsizlikleri düzeltme tutkun burayı ıskalamış galiba. Bir dahaki haçlı seferine çıktığında bu bölgenin lorduna da uğramanı önerebilir miyim? Asılması çok gecikmiş."

"Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum," dedi Lelldorin zayıf bir sesle. Bazı şeyleri ilk kez görüyormuş gibi çevresine bakındı. Hislerini gizleyemeyen yüzünde bir dehşet ifadesi vardı.

Midesi bulanan Garion sofradan kalkarak, "Ben biraz dışarı çıkıyorum," dedi. "Uzaklaşma," diye uyardı Pol Teyze.

Dışarıda en azından hava biraz daha temizdi. Garion çamura batmamaya çalışarak köyün dış sınırına doğru yürüdü.

"Lütfen lordum," dedi kocaman gözlü küçük bir kız, "bir parça ekmeğiniz var mı?"

Garion çaresiz bir tavırla kıza baktı. "Üzgünüm," diyerek kıza verecek bir şey bulmak için ceplerini karıştırmaya başladı, ama kız ağlayarak uzaklaşmıştı bile.

Pis kokulu sokakların ötesinde, kesilmiş ağaç kalıntılarıyla dolu tarlada, Garion'un yaşlarında bir delikanlı birkaç sıska ineği güderken tahta bir kaval çalıyordu. Çaldığı ezgi insanın içine işleyecek kadar saf ve temizdi; solgun güneşin zayıf ışıkları kulübelerin arasından, kimse farkına varmadan uçup gidiyordu. Oğlan Garion'u görünce çalmayı bırakmadı. Gözgöze geldiklerinde aralarında sessiz bir anlaşma oldu sanki; gene de konuşmadılar.

Tarlanın bitip ormanın başladığı yerde kara cüppeli ve kukuletalı bir suret, kara bir at üstünde ağaçların arasından çıkarak köyü gözlemeye başladı. Bu surette tehditkâr ve tanıdık bir şeyler vardı. Garion bu atlıyı tanıdığını düşündü, ama ne kadar çabalasa dilinin ucuna gelen adı bulup çıkaramıyordu. Ağaçların kıyısındaki surete uzun uzun baktı; atlının ve atının güneşin altında durmalarına rağmen gölgelerinin olmadığını fark ediyor, ama nedense bu ona önemli gelmiyordu. Kafasının derinlerinde bir ses çığlık atarak ona bir şey söylemeye çalışıyordu, ama o büyülenmiş gibi, hiçbir şey yapmadan öylece seyretti. Pol Teyzeye ve diğerlerine ormanın kıyısındaki bu suretten bahsetmeyecekti. Çünkü söylenecek bir şey yoktu; arkasını döner dönmez unutacaktı zaten.

Işık solmaya başladı ve titremeye başlayan Garion, çocuğun kavalının acılı sesi kulaklarında, dönerek hana doğru uzaklaştı.

Altıncı Bölüm

Şafak vakti kısa bir süre için güneş yüzünü gösterdi, ama sabah soğuk, bulanık ve ağaçların arasına sızıp bütün ormanı ıslatan bir yağmurla geldi. Handan erken bir saatte ayrılıp kısa bir süre sonra ormanın daha önce geçtikleri tehditkâr bölgelerinden bile daha karanlık ve kasvetli bir bölümüne girdiler. Buradaki ağaçlar dev gibiydi; muhteşem, boğum boğum meşeler çıplak dallarını, karanlık köknarların ve ladinlerin arasından göğe uzatıyordu. Ormanın zemini hastalıklı ve bozuk görünüşlü bir tür gri yosunla kaplıydı.

Lelldorin o sabah pek az ağzını açmıştı; Gaıion dostunun Nacak'ın planı meselesiyle hesaplaşmakta olduğunu varsayıyordu. Genç Asturyalı kalın yeşil pelerinine sarınmış halde atını sürüyor, kızıl altın rengi saçları çiseleyen yağmur altında ıslak ve mecalsiz görünüyordu. Garion atını onun yanına çekti, bir süre konuşmadan yol aldılar. "Derdin nedir Lelldorin?" dedi Garion sonunda.

"Hayatım boyunca körmüşüm meğerse Garion," dedi Lelldorin.

"Yaa? Ne açıdan?" dedi Garion dikkatle, dostunun sonunda her şeyi Bay Kurt'a anlatmaya karar verdiğini umarak.

"Gördüğüm yalnızca Mimbre'nin Asturya'yı ezmesiydi; kendi insanlarımızı nasıl ezmekte olduğumuzu hiç görememişim."

"Sana baştan beri bunu söylemeye çalışıyordum," dedi Garion. "Peki sonunda bunu görmene yol açan ne?"

"Dün gece kaldığımız köy," dedi Lelldorin. "Hayatımda hiç bu kadar yoksul ve berbat bir yer, bu kadar sefil ve ümitsiz insanlar görmemiştim. Nasıl dayanabiliyorlar ki buna?"

"Başka seçenekleri var mı?"

"Babam hiç olmazsa toprağındaki insanlarla ilgilenir," dedi genç adam kendini savunarak. "Hiç kimse aç, açıkta kalmaz. Ama bu insanlara hayvandan bile daha kötü muamele ediliyor. Hep mevkiimden gurur duyardım, şimdiyse utanıyorum." Gözleri dolmuştu.

Garion dostunun bu ani uyanışıyla nasıl başa çıkabileceğini bilmiyordu. Bir açıdan, Lelldorin'in zaten gözler önünde olan bir şeyi sonunda görmüş olması onu sevindirmişti; ama başka bir açıdan, bu yeni bakış tarzının aceleci dostunu ne gibi davranışlara sevkedeceğinden emin olamayarak korkuyordu.

"Unvanımı reddedeceğim," dedi Lelldorin aniden, sanki Garion'un aklından geçenleri duymuş gibi, "ve bu maceradan döndüğümüzde serflerin arasında yaşayıp onların hayatlarını ve acılarını paylaşacağım."

"Ne işe yarar ki bu? Senin de acı çekmen onların çektiği acıyı azaltacak mı?"

Lelldorin hızla başını kaldırıp ona baktı; samimi yüzünde pek çok farklı duygunun çarpıştığı görülüyordu. Sonunda gülümsedi, ama mavi gözlerinde kararlılık vardı. "Haklısın tabii," dedi. "Hep haklısın. Nasıl olup da bir sorunun kalbini görüverdiğini anlayamıyorum Garion."

"Aklından neler geçiyor senin?" dedi Garion tedbirli bir tavırla.

"Başlarına geçip onları ayaklandıracağım. Arkamda bir serf ordusuyla Arendiya'yı kasıp kavuracağım." Fikir muhayyilesinde oluştukça sesi çınlamaya başlamıştı.

Garion inleyerek, "Niye her soruna aynı çözümü buluyorsun Lelldorin?" diye sordu. "Bir kere serfler silahsız ve dövüşmesini bilmiyorlar, istediğin kadar çeneni yor, onları ikna edemezsin, ikincisi, eğer ikna etsen bile, Arendiya'daki bütün soylular sana karşı birleşir. Ordunu kılıçtan geçirirler, sonra da her şey on kat daha beter olur. Üçüncüsü de, yeni bir iç savaş başlatarak tam Murgoların istediğini yapmış olursun."

Garion'un söylediklerini dinledikçe Lelldorin gözlerini kırpıştırmaya başladı, sonra yüzü gene eski hüzünlü ifadesine geri döndü. "Bunu

düşünmemiştim."

"Bana da öyle geldi. Beynini kılıcının kınında taşıdığın sürece bu tür hataları yapmaktan kurtulamazsın Lelldorin."

Lelldorin kızardı, sonra da pişman bir tavırla güldü. "Biraz ağır konuşmadın mı Garion?" dedi küskün bir tavırla.

"Afedersin," dedi Garion hemen. "Belki de başka türlü söylemeliydim.

"Hayır," dedi Lelldorin. "Ben bir Arendim. Biz dobra dobra konuşulmadığında meseleleri pek anlamayız."

"Sen aptal değilsin Lelldorin," dedi Garion itiraz ederek. "Bu herkesin yapabileceği bir hata. Arendler aptal değil –sadece içlerinden geldiği gibi davranıyorlar."

"Buna da içinden geldiği gibi davranmak diyemezsin ya," dedi Lelldorin üzgün bir tavırla, ağaçların altındaki ıslak yosunları göstererek.

"Bu ne ki?" dedi Garion etrafına bakınarak.

"Merkezi Arendiya'ya varmamızdan önceki son ormanlık arazi," dedi Lelldorin. "Mimbre ile Asturia arasındaki doğal sınır."

"Ormanda bir fark göremiyorum," dedi Garion çevreye bakarak.

"Aslında var," dedi Lelldorin karanlık bir yüzle. "Burası pusu kurmak için çok elverişli bir yerdir. Ormanın zemini kemiklerle kaplı. Bak şuraya," diye işaret etti.

Garion ilk bakışta yosunların arasından çıkmış, ucunda çalılara dolanmış küçük dallar olan iki sopadan başka bir şey göremedi. Sonra iğrenerek bunun yeşilleşmiş bir insan kolu iskeleti olduğunu fark etti; parmaklar ölüm çırpınışlarıyla çalılara yapışmıştı. Öfkeyle, "Niçin gömmemişler onu?" diye sordu.

"Burada ölenlerin kemiklerini toplayıp toprağa vermek, bin kişinin bin yılını alır," dedi Lelldorin aynı karamsar ifadeyle. "Mimbre olsun, Wacune

olsun, Asturyalı olsun, nesillerce Arend yatıyor burada. Hepsi düştükleri yerde kalmışlar ve yosun sonsuz uykularını örtmüş."

Garion ürpererek gözlerini orman zeminini örten yosun denizi içinden çıkan kolun sessiz yalvarışından uzağa çevirdi. Yosundaki tuhaf tepeler ve kümbetler, altında yatan dehşetin habercisiydi. Başını kaldırınca, bu düzensiz zeminin göz alabildiğince uzandığını fark etti. "Yaylaya ne zaman varırız?" diye sordu kısık bir sesle.

"İki gün kadar sürer."

"İki gün mü! İki gün boyunca böyle mi burası?"

Lelldorin başını salladı.

"Neden?" Garion'un sesi istediğinden daha sert ve suçlayıcı çıkmıştı.

"Başta gurur ve şeref yüzünden," dedi Lelldorin. "Sonra acı ve intikam için. Sonra da nasıl duracağımızı bilmediğimiz için. Sen de dedin ya, bazen biz Arendler pek akıllı olmuyoruz."

"Ama hep cesursunuz," dedi Garion hemen.

"Evet," diye kabullendi Lelldorin. "Hep cesuruz. Ulusumuzun üzerindeki lanet bu."

"Belgarath," dedi Hettar arkalarından. "Atlar bir şeyin kokusunu alıyor."

Kurt'un gözleri kısıldı ve ifadesizleşti. Bir an sonra derin bir nefes alarak küfretti. "Algrothlar," dedi dişlerinin arasından.

"Algroth da nedir?" dedi Durnik.

"İnsan olmayan bir yaratık. Trollerle uzaktan akraba olur."

"Eskiden bir Troll görmüştüm," dedi Barak. "Kocaman dişli ve pençeli, iri, çirkin bir yaratık."

"Bize saldırırlar mı?" diye sordu Durnik.

"Mutlaka," dedi Kurt gergin bir sesle. "Hettar, atlara hâkim olman gerek. Ayrılmayı göze alamayız."

"Nereden çıktı bunlar?" diye sordu Lelldorin. "Bu ormanda canavar yoktur."

"Acıktıklarında bazen Ulgo dağlarından inerler," dedi Kurt. "Arkalarında tanık bırakmazlar."

"Bir şeyler yap baba," dedi Pol Teyze. "Etrafımızı sarıyorlar."

Lelldorin etrafına bakınarak yerlerini tespit etmeye çalıştı. "Elgonun tepesinden uzakta değiliz," dedi sonra. "Oraya varabilirsek, bunları uzak tutabiliriz."

"Elgon'un tepesi mi?" dedi Barak. Koca kılıcını çekmişti bile.

"Etrafı kayalarla çevrili yüksekçe bir tepedir," dedi Lelldorin. "Kaleye benzer. Elgon orayı bir Mimbre ordusuna karşı bir ay savunmuştu."

"Ümitli görünüyor," dedi İpek. "En azından bu ağaçlardan kurtulmuş oluruz." Çiseleyen yağmurda etraflarında heyula gibi yükselen ağaçlara sinirli sinirli baktı.

"Haydi yakalanmadan oraya yetişmeye çalışalım," dedi Kurt karar vererek. "Daha saldırma havasına giremediler; yağmur koku alma duyularını bozuyor."

Ormanda arkalarında bir yerden tuhaf bir havlama sesi geldi. "Bu onların sesi mi?" diye sordu Garion; kendi sesi kulaklarına fazla tiz geliyordu.

"Birbirlerini çağırıyorlar," dedi Kurt. "Bazıları bizi gördü. Hızlanalım biraz, ama tepeyi görmeden de atları dörtnala kaldırmayalım."

Sinirli atlarını tırısa kaldırıp, hafif bir meyille yukarı çıkan çamurlu zeminde ilerlemeye başladılar. "Yarım fersah," dedi Lelldorin gergin bir tavırla. "Yarım fersah sonra tepeyi görürüz."

Atlara hâkim olmak iyice güçleşmişti; gözlerini yuvarlayarak etraflarındaki ormana bakmıyorlardı. Garion kalbinin gümbürdediğini ve aniden ağzının kuruduğunu hissetti. Gözünün ucuyla bir hareket görüp hemen o tarafa baktı, insana benzer bir gölge, yüz adım kadar gerilerinde yola paralel koşuyordu, iğrenç, gri bir renkteydi ve öne eğik, elleri yere değerek koşuyordu. "Orada!" diye haykırdı Garion.

"Gördüm," diye homurdandı Barak. "Trol kadar büyük değil."

İpek yüzünü buruşturarak, "Yeteri kadar büyük," dedi.

"Saldırırlarsa pençelerine dikkat edin," diye uyardı Kurt. "Zehirlidir."

"Çok heyecan verici," dedi İpek.

"İşte tepe," dedi Pol Teyze çok sakin bir sesle.

"Haydi dörtnala," diye haykırdı Kurt.

Korkan atlar birdenbire serbest kalınca fırlayıp yoldan yukarı, nalları çamurlar sıçratarak koşmaya başladı. Arkalarında kalan ormandan öfkeden deliye dönmüş bir kükreme yükseldi ve dört bir yanlarından havlama sesleri gelmeye başladı.

"Yetişeceğiz!" diye haykırdı Durnik onları cesaretlendirmek için. Ama ansızın altı Algroth, kollarını ve ağızlarını dehşet verici bir şekilde açmış olarak yollarına çıktı. Dev gibiydiler ve maymunsu kollarını n ucunda parmak değil pençeler vardı. Yüzleri keçiye benziyordu; kısa sivri boynuzları ve uzun sarı dişleri vardı. Gri derileri kertenkele derisi gibi pulluydu.

Atlar kişneyerek şaha kalktılar ve kaçmaya çalıştılar. Garion bir eliyle eyere, bir eliyle dizgi nlere yapışıp dengesini korumaya çalıştı.

Barak kılıcının geniş yüzüyle atının kıçına vurup hayvanı deli gibi mahmuzlamaya başladı; sonunda atı Algrothlardan çok ondan korkarak ileri atıldı ve aralarından geçerken iki yanına savurduğu iki kılıç darbesiyle iki Algrothu öldürdü. Üçüncüsü kollarını açarak atının arkasına atlamaya

çalıştıysa da, kürek kemiklerinin arasına Lelldorin'den bir ok yiyerek yüzükoyun çamura kapaklandı. Barak atını döndürerek kalan üç Algrotha vurmaya başladı ve, "Haydi gidelim!" diye haykırdı.

Garion Lelldorin'in inlediğini duyarak hemen ondan yana döndü. Dehşetle, bir Algrothun yol kıyısındaki ağaçların arasından çıkıp dostuna pençeleriyle saldırdığını ve onu eyerden aşağı çekmeye çalıştığını gördü. Lelldorin keçi suratlı yaratığa yayıyla vurarak çaresizce kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Garion kılıcına davrandı, ama arkasından gelen Hettar Lelldorin'in yanına varmıştı bile. Kavisli palası hayvanı delip geçti; Algroth bir çığlık atarak yere devrildi ve debelenerek atların nallarının arasına yuvarlandı.

Tamamen paniğe kapılmış olan atlar, yamaçları kayalarla kaplı tepeye doğru ilerlemeye başladılar. Omuzunun üstünden geriye bakan Garion, Lelldorin'in elini kanayan böğrüne bastırmış, eyerinin üstünde düşecekmiş gibi sallandığını gördü. Hemen dizginlerini çekip atını çevirdi.

"Sen kaç Garion!" diye haykırdı Lelldorin bembeyaz bir yüzle.

"Hayır!" dedi Garion kılıcını kınına sokarak. Atının arkadaşının yanına çekip kolunu tutarak dengesini korumasına yardım etti. Beraberce tepeye doğru dörtnala giderlerken, Garion yaralı genç adamı sıkıca tutuyordu.

Tepe, çevresindeki en yüksek ağaçlara yukarıdan bakan bir kaya ve toprak yığınıydı. Atlar ıslak kayalarda nalları kayarak yamaca tırmandı. Tepedeki düzlük alana vardıklarında, atlar yağmurdan titreyerek bir araya toplandı. Garion atından atlayıp, eyerinden kayarak yere düşmekte olan Lelldorin'i yakaladı.

"Buraya getir," diye haykırdı Pol Teyze, çantalardan birinden şifalı ot ve sargı bohçasını çıkarken. "Durnik! Hemen bir ateş yak!"

Durnik çaresizce tepede yağmur altında sağa sola saçılmış ıslak dal parçalarına bakarak, "Denerim," dedi.

Lelldorin çok zayıf ve hızlı hızlı nefes alıyordu. Yüzü hâlâ bembeyazdı ve bacakları tutmuyordu. Garion karnında müthiş bir korku hissiyle onu dik

tutmaya çalıştı. Hettar yaralı delikanlının öbür kolunu tuttu ve beraberce onu bohçasını açmakta olan Pol Teyzenin yanına taşıdılar. "Zehri hemen çıkarmalıyım," dedi Pol. "Garion, bıçağını bana ver."

Garion hançerini çekip Pol Teyzeye uzattı. Pol hemen Lelldorin'in yeşil tuniğini yırtarak açıp, Algrothun pençelerinin açtığı korkunç yaraları ortaya çıkardı. "Canı yanacak," dedi. "Sıkı tutun."

Garion ve Hettar Lelldorin'in kollarını yere yapıştırdılar. Pol Teyze derin bir nefes alarak, çabuk hareketlerle şişmiş yara izlerini bıçakla kesti. Yaralardan kan fışkırdı ve Lelldorin bir çığlık atarak bayıldı kaldı.

"Hettar!" diye haykırdı Barak tepenin kıyısındaki bir kayanın üzerinden, "Sana ihtiyacımız var!"

"Git!" dedi Pol Teyze atmaca yüzlü Algar'a. "Gerisini biz halledebiliriz. Garion, sen burada kal." Birtakım kuru yaprakları ezerek tozlarını yaraların üzerine serpiştiriyordu. "Ateş, Durnik," dedi.

"Yanmıyor Pol Hanım," dedi Durnik çaresizce. "Dallar çok ıslak."

Pol demircinin topladığı ıslak dal yığınına bir göz attı. Gözleri kısıldı ve eliyle bir hareket yaptı. Garion'un kulaklarında tuhaf bir çınlama oldu ve bir tıslama duyuldu. Dallardan bir buhar bulutu yükseldi ve alev aldılar. Durnik şaşkınlıkla geri sıçradı.

"Küçük tencere, Garion," dedi Pol Teyze. "Su, çabuk." Mavi pelerinini çıkararak Lelldorin'i örttü.

İpek, Barak ve Hettar tepenin kıyısında durmuş, Algrothların üzerine koca taşlar atıyorlardı. Garion taşların aşağıdaki kayalara çarparken çıkardığı sesleri, Algrothların havlamalarını ve arada bir de acı feryatlarını duyabiliyordu.

Dehşet içinde dostunun başını kucağına aldı. "İyileşecek mi?" diye sordu Pol Teyzeye yalvarırcasına.

"Daha çok erken," dedi Pol Teyze. "Şu anda soru sorma."

"Kaçıyorlar!" diye haykırdı Barak.

"Hâlâ açlar," dedi Kurt karanlık bir yüzle. "Döneceklerdir." Ormanın derinliklerinden bir boru sesi duyuldu.

"O da neydi?" dedi İpek, koca kayaları yuvarlamanın yorgunluğuyla soluk soluğa.

"Beklediğim biri," dedi Kurt tuhaf bir tebessümle. Ellerini ağzına götürüp tiz bir ıslık çaldı.

"Gerisini ben hallederim Garion," dedi Pol Teyze bir sargı bezini ıslatıp kaynayan bir merheme batırırken. "Durnikle sen gidip ötekilere yardım edin."

Garion gönülsüzce Lelldorin'in başını ıslak otların üzerine bıraktı ve Kurt'un yanına koştu. Tepenin yamacı Barakla diğerlerinin fırlattığı kayalar tarafından ezilmiş, ölü ve yaralı Algrothlarla doluydu.

"Gene gelecekler," dedi Barak bir kayayı kaldırırken. "Arkamızdan dolaşabilirler mi?"

İpek başını salladı. "Hayır. Kontrol ettim, tepenin arkası sarp uçurum."

Algrothlar aşağıdaki ormandan çıkıp, yan dört ayak koşularıyla, havlayıp hırlayarak tepeye saldırdı. Boru sesi tekrar duyulduğunda ilk Algroth yolu geçmişti bile.

Derken üzerinde tepeden tırnağa zırhlı bir şövalye olan dev gibi bir at ağaçların arasından fırlayıp saldırganların üstüne atıldı. Mızrağının üstüne eğilmiş olan zırhlı adam doğruca şaşkın Algrothların ortasına daldı. Dev at saldırırken çığlık atıyor ve demir nalları çamurları altüst ediyordu. Mızrak en büyük Algrothlardan birinin göğsüne saplandı ve darbenin şiddetinden kırıldı. Kınk ucu bir başkasının suratını dağıttı. Şövalye kırık mızrağı atarak tek bir kol hareketiyle enli kılıcını çekti. Sağa sola geniş bir yay çizerek savurduğu darbeler sürünün arasında bir yol açtı; bu arada savaş atının nalları Algrothları ölü diri demeden çiğneyip yoldaki çamurlara seriyordu.

Sürüyü geçince geri döndü ve yeniden saldırarak kılıcıyla kendisine bir yol daha açtı. Algrothlar dönüp çığlıklar atarak ormana kaçtılar.

"Mandorallen!" diye haykırdı Kurt. "Yukarıdayız!"

Zırhlı şövalye kana bulanmış siperliğini kaldırarak tepeye baktı. "Müsaadenizle bu sefillerin işini halledeyim önce, kadim dostum," dedi neşeyle; sonra siperliğini indirerek Algrothların peşinden ormana daldı.

"Hettar!" diye haykırdı Barak; harekete geçmişti bile. Hettar başını salladı ve beraberce atlarına koştular. Eyerlerine atlayıp, yabancıya yardım etmek için ıslak yamaçtan aşağı dörtnala indiler.

"Dostunda aklı selimden eser yok," dedi İpek Bay Kurt'a, yüzünü kurulamaya çalışarak. "Bu yaratıklar her an dönüp saldırabilirler."

"Tehlikede olduğu aklına bile gelmemiştir," dedi Kurt. "O bir Mimbre, Mimbreler kendilerini yenilmez farzederler."

Ormandaki dövüş uzun sürdü. Naralar, kılıç sesleri ve Algroth çığlıkları duyuluyordu. Sonra Hettar, Barak ve yabancı şövalye ağaçların arasından çıkıp tepeye doğru at sürdüler. Yanlarına geldiklerinde zırhlı adam şakırtılar arasında atından atladı. "Merhaba kadim dostum," diye gürledi Bay Kurt'a. "Aşağıdaki dostlarınız pek eğlenceliymişler." Zırhı yağmurda parlıyordu.

"Sana bir eğlence bulabildiğimize sevindim," dedi Kurt alayla.

"Hâlâ sesleri geliyor," dedi Durnik. "Galiba hâlâ kaçıyorlar."

"Korkak tabiatları akşam keyfimizi yarım bıraktı," dedi şövalye, üzüntüyle kılıcını kınına sokup miğferini çıkararak.

"Bazen fedakârlık etmemiz gerekir," dedi İpek.

Şövalye içini çekti. "Ne kadar da haklısınız. Siz filozof tabiatlı birine benziyorsunuz dostum." Miğferindeki beyaz tüyü silkerek kurutmaya çalıştı.

"Kusura bakmayın," dedi Bay Kurt. "Bu Mandorallen, Vo Mandor Baronu. Bizimle gelecek. Mandorallen, bu Drasniya Prensi Kheldar, bu da Kral Anheg'in kuzeni Trellheim Kontu Barak. Şuradaki Algar Klan Şeflerinin başı ÇoHag'ın oğlu Hettar. Pratik arkadaşımız Sendaryalı Durnik Efendi, bu delikanlı da birkaç kuşak öteden torunum Garion."

Mandorallen hepsine tek tek eğilerek selam verdi. "Hepinize selam olsun yoldaşlar," dedi gürleyen sesiyle. "Maceramız hoş bir tesadüfle başladı. Ama lütfen söyleyin bana, güzelliği gözlerimi kamaştıran bu hanım da kim?"

"Çok tatlı dillisiniz şövalyem," dedi Pol Teyze bir kahkaha atarak; elleri bilinçsizce ıslak saçlarını düzeltmeye başladı. "Bu adamdan hoşlanacağım galiba baba."

"Efsanevi Leydi Polgara mı yoksa?" diye sordu Mandorallen. "En nihayet sizi görmek hayatımı taçlandırdı." Soylu selamı zırhının gıcırtısı tarafından biraz bozuldu.

"Yaralı arkadaşımız Wildantor Baronunun oğlu Lelldorin," diye devam etti Kurt. "Adını duymuşsundur."

Mandorallen'in yüzü hafifçe karardı. "Duydum. Bazen havlayarak koşan bir köpek gibi bizden önde giden rivayete göre, Wildantorlu Lelldorin zaman zaman tahta başkaldırırmış."

"Bunun önemi yok artık," dedi Kurt. "Bizi bir araya getiren mesele bütün bunlardan daha önemli. Bu anlaşmazlıkları bir yana bırakmalısınız artık."

"Dediğin gibi olacak asil Belgarath," dedi Mandorallen hemen, ama gözleri hâlâ baygın yatan Lelldorin'deydi.

"Dede!" diye haykırdı Garion, taşlık tepenin öbür yanında beliriveren atlı bir gölgeyi göstererek. Gölge kara pelerinliydi ve kara bir ata binmişti. Kukuletasını geri attığında, hem çok güzel hem de tuhaf bir şekilde itici bir yüzü tasvir eden, parlak çelik bir maske çıktı altından. Garion'un kafasının derinliklerinde bir ses bu tuhaf atlının çok önemli olduğunu, onunla ilgili

hatırlaması gereken bir şeyler olduğunu söylüyordu, ama nedense hatırlayamıyordu.

"Vazgeç bu maceradan Belgarath." Maskenin gerisinden gelen ses yankılıydı.

"Öyle bir şey yapmayacağımı bilirsin Çamdar," dedi Bay Kurt sükûnetle; atlıyı tanıdığı belliydi. "Bu çocukça Algroth saldırısı fikri senin miydi?"

"Sen de beni tanırsın," dedi gölge alayla. "Ben karşına çıktığımda işler biraz daha ciddi olacak. Şimdilik seni geciktirecek işleri astlarım yapıyor. Bize gereken de bu zaten. Zedar, Cthrag Yaska'yı Efendime götürdüğünde, gücünü Torak'ın iradesine karşı denersin istersen."

"Ha, demek Zedar'ın ayak işlerini yapıyorsun," dedi Kurt.

"Ben kimsenin ayak işini yapmam," dedi gölge öfkeyle. Tepedeki herkes kadar somut görünüyordu, ama Garion yağmurun gölgenin içinden geçip atın ayakları altındaki kayalara çarptığını fark etti.

"Öyleyse ne arıyorsun burada Çamdar?" diye sordu Kurt.

"Meraktan diyelim Belgarath. Kehaneti gündelik hayata nasıl geçirdiğini gözlerimle görmek istedim." Tepedeki diğerlerine baktı. "Zekice," dedi haset dolu bir hayranlık ifadesiyle. "Nereden buldun bunların hepsini?"

"Bulmam gerekmiyordu Çamdar," dedi Kurt. "Hep buradaydılar zaten. Eğer Kehanetin bir kısmı doğruysa, hepsinin de doğru olması gerekmez mi? Her biri hayal edemeyeceğin kadar çok kuşak boyunca buna hazırlanıyordu."

Gölge tısladı. "Ama daha tamam değil, ihtiyar."

"Tamamlanacak Çamdar," dedi Kurt güvenle, "kabına baktım."

"İki kere yaşayacak olan hangisi?" diye sordu gölge ansızın.

Kurt soğuk bir tavırla gülümsedi ama cevap vermedi.

Sonra gölge Pol Teyzeye dönerek alayla, "Selam Kraliçem," dedi.

"Grolim kibarlığı hep içimi ürpertmiştir," dedi Pol buz gibi bir bakışla. "Ben senin kraliçen değilim Çamdar."

"Olacaksın Polgara. Efendim krallığına kavuşunca onun karısı olacağını söyledi. Bütün dünyanın kraliçesi olacaksın."

"Bu senin işini güçleştirmiyor mu Çamdar? Eğer senin kraliçen olacaksam benimle iyi geçinmelisin."

"Ben işimi bilirim Polgara. Bir kere Torak'ın karısı olunca, onun iradesi senin de iraden olacak. O zaman da kin tutamazsın herhalde."

"Bu iş fazla uzadı Çamdar," dedi Bay Kurt. "Muhabbetin canımı sıkıyor. Gölgeni geri alabilirsin." Yapışkan bir sineği kovarmışçasına elini sallayarak, "Git!" dedi.

Garion bir kez daha o tuhaf karıncalanmayı ve kafasının içinde yankılanan gümbürtüyü duydu. Atlı yok oldu.

"Onu öldürmedin, değil mi?" dedi İpek korkuyla.

"Hayır," dedi Bay Kurt. "Zaten bir hayalden ibaretti. Bu Grolimlerin pek sevdiği bir numaradır. Eğer o zahmete girecek olursan, gölgeni epey uzağa yansıtabilirsin. Ben de gölgesini ona geri gönderdim." Birden yüzünde çarpık bir sırıtış belirdi. "Tabii çok dolaylı bir yoldan gönderdim. Ona ulaşması birkaç gün alabilir. Gölgesiz kalmanın ona pek bir zararı olmaz, ama rahatsız olur mutlaka, çok da dikkat çeker."

"Pek yakışıksız bir hayaletti bu," dedi Mandorallen. "Kimdir bu terbiyesiz gölge?"

"Çamdar," dedi Pol Teyze, yeniden Lelldorinle ilgilenmeye başlayarak. "Grolim Başrahiplerinden biri. Babamla ben daha önce de karşılaşmıştık onunla."

"Bu tepeden ayrılsak iyi olacak," dedi Kurt. "Lelldorin ne zaman ata binebilir hale gelir?"

"En az bir hafta ister," dedi Pol Teyze. "O zaman bile şüpheli."

"Söz konusu bile değil. Burada kalamayız."

"Ata binemez," dedi Pol kesin bir tavırla.

"Ona bir sedye yapamaz mıyız?" dedi Durnik. "İki atın arasına bağlanacak bir şey yapabilirim. Böylece ona hiç zarar vermeden taşıyabiliriz."

"Ne diyorsun Pol?" diye sordu Kurt.

"Olabilir," dedi Pol şüpheli bir tavırla.

"Haydi öyleyse. Burada çok ortalık yerdeyiz; yola çıkmamız lazım." Durnik başını sallayarak sedye yapmak için çantasından ip almaya koştu.

Yedinci Bölüm

Vo Mandor Baronu Şövalye Mandorallen, ortadan biraz uzun boylu bir adamdı. Kıvırcık, siyah saçları, masmavi gözleri vardı ve asla değişmeyen kanaatlerini tanınan sesiyle dile getiriyordu. Garion ondan hoşlanmadı. Şövalyenin müthiş kendine güveni, neredeyse masumiyet raddesine varan saf bencilliği, Lelldorin'in Mimbreler hakkındaki karanlık yargılarını doğrular gibiydi. Ayrıca Mandorallen'in Pol Teyzeye gösterdiği aşırı nezaket de Garion'a sıradan bir kibarlıktan fazla görünüyordu. Daha da kötüsü, Pol Teyze şövalyenin pohpohlamalarını keyifle kabul ediyor gibiydi.

Sürekli yağmur altında Büyük Batı Yolu boyunca at sürerken, Garion arkadaşlarının da kendisiyle aynı fikirde olduklarını fark ederek rahatladı. Barak'ın yüzündeki ifade söze gerek bırakmıyordu, İpek şövalyenin her süslü sözünde alayla kaşlarını kaldırıyordu; Durnik ise açıkça kaşlarını çatmıştı.

Ama Garion'un Mimbre şövalyesi hakkındaki duygularını gözden geçirecek hali yoktu. Algroth zehiri yaralarını yaktıkça sedyesinde çırpınan Lelldorin'in yanında at sürüyordu. Dostunu rahatlatmak için elinden geleni yapıyor ve arada bir yanlarından gitmekte olan Pol Teyzeye kaygılı kaygılı bakıyordu. Lelldorin şiddetli ihtilaçlarla debelendiğinde ise yapacak başka bir şey bulamadığı için dostunun elini tutuyordu.

"Istıraba metanetle katlanın genç adam," dedi Mandorallen neşeyle, Lelldorin'in iyice inleyip debelendiği bir kriz sırasında. "Bu çektiğiniz acı bir hayal sadece, isterseniz zihniniz onu hiç hissetmeyebilir."

"Tam da bir Mimbreye yakışır bir teselli şekli," dedi Lelldorin kenetlenmiş dişlerinin arasından. "Biraz uzaklaşsan iyi olacak. Fikirlerin de zırhın kadar kötü kokuyor."

Mandorallen hafifçe kızararak, "Yaralı dostumuzun damarlarında dolaşan zehir, ona adab-ı muaşeret kaidelerini de unutturmuş galiba," dedi soğuk bir tavırla.

Lelldorin cevap vermek ister gibi sedyesinde biraz doğruldu, ama bu ani hareket acısını artırdığı için yeniden baygın düştü.

"Yaraları çok vahim," dedi Mandorallen. "Merhemleriniz hayatını kurtarmaya yetmeyebilir Leydi Polgara."

"Dinlenmesi gerek," dedi Pol Teyze. "Fazla heyecanlandırmamaya çalış."

"Gözlerinin menzilinden çıkayım öyleyse," dedi Mandorallen. "Kabahat benim değil, ama heyhat, suretim onda nefret hissi uyandırıyor ve safrasını kabartıyor." Savaş atını tırısa kaldırarak hepsinin önüne geçerek yola orada devam etti.

"Bu Mimbreler hep böyle mi konuşur?" diye sordu Garion hınçla. "Böyle sizler, bizler, heyhatlarla?"

"Mimbreler çok resmidir," dedi Pol Teyze. "Zamanla alışırsın."

"Bana aptalca geliyor," diye mırıldandı Garion şövalyenin arkasından karanlık bir ifadeyle bakarak.

"Biraz nezaket öğrenmenin sana bir zararı olmaz Garion."

Akşam ağaçların arasına inerken, yağmur altında yollarına devam ettiler. "Pol Teyze?" dedi Garion sonunda.

"Evet canım?"

"O Grolimin Torak ve senin hakkında söylediği şeyler neydi?"

"Bir zamanlar Torak'ın çılgınlık anında söylediği bir şey. Grolimler de bunu ciddiye aldı." Mavi pelerinine daha sıkıca sarındı.

"Korkmuyor musun peki?"

"Pek değil."

"Grolimin bahsettiği Kehanet neydi? Hiçbir şey anlamadım."

"Kehanet" kelimesi ruhunun derinlerinde bir şeyleri kurcalamıştı. "Kitab-ı Mrin," dedi Pol. "Çok eski bir elyazmasıdır, okunması bile neredeyse imkânsız. Yol arkadaşlarından bahseder –fare, ayı ve iki kere yaşayan adam. Bunlardan bahseden tek kopya da odur. Kimse bunun ne anlama geldiğini bilmiyor."

"Ama dedem biliyor sanki, değil mi?"

"Dedenin bir sürü tuhaf fikri vardır. Eski şeylerden etkileniyor; belki kendisi de çok yaşlı olduğu için."

Garion tam bu çeşitli kopyalan olan Kehanet hakkında bir şeyler soracaktı ki, Lelldorin yeniden inleyince ikisi de hemen ona döndüler.

Kısa bir süre sonra kalın, beyaz duvarlı, kırmızı kiremit çatılı bir Tolnedra konaklama yerine vardılar. Pol Teyze Lelldorin'i sıcak bir odaya yerleştirdi ve bütün gece boyunca başında oturdu. Garion sabaha kadar en az beş altı kere karanlık koridorlardan geçerek dostunu kontrol etmeye gitti, ama durumda hiçbir değişiklik yoktu.

Şafak söktüğünde yağmur durmuştu. Sabahın gri ışıklarında yola koyulduklarında Mandorallen gene önde, herkesten ayrı gidiyordu. Sonunda karanlık ormanın kıyısına vardılar; Arendiya'nın merkezi ovası kışın son haftalarını yaşayan kül renkli, sessiz, dev bir açıklık halinde önlerine serilmişti. Şövalye ovanın kıyısında durup yüzünde ciddi bir ifadeyle diğerlerinin yaklaşmasını bekledi.

"Mesele nedir?" dedi İpek.

Mandorallen asık suratla ovada birkaç mil ileride yükselen kara bir duman sütununu gösterdi.

"O da nedir?" dedi İpek fare suratında şaşkın bir ifadeyle.

"Arendiya'da dumanın bir tek manası vardır," dedi şövalye tüylü miğferini giyerek. "Buradan ayrılmayın sevgili dostlarım. Gidip bir tahkik edeyim; ama pek hayra alamet değil galiba." Atını mahmuzlayarak müthiş bir dörtnala ile ileri atıldı.

"Bekle!" diye gürledi Barak ardından, ama Mandorallen aldırmadan yoluna devam etti. "Geri zekâlı," diye söylendi iri yarı Çerek. "Peşinden gideyim, belki bir sorun çıkar."

"Gerek yok," dedi Lelldorin sedyesinden zayıf bir sesle. "Bir ordu bile onun yoluna çıkamaz."

"Ondan hoşlanmıyorsun sanıyordum," dedi Barak biraz şaşkın bir ifadeyle.

"Hoşlanmıyorum," dedi Lelldorin. "Ama Mandorallen tüm Arendiya'ya korku salmış bir adamdır. Asturya'da bile onun adını duyduk. Aklı başında hiç kimse onun yoluna çıkmaz."

Ağaçların koruması altına çekilerek şövalyenin dönmesini beklediler. Döndüğünde Mandorallen'in yüzünde öfke vardı. "Endişelerimde haklıymışım," dedi. "Yolumuzda bir muharebe cereyan ediyor. Çok manasız bir muharebe, çünkü harbe tutuşan baronlar akraba ve çok iyi dostturlar."

"Etrafından dolaşamaz mıyız?" dedi İpek.

"Hayır Prens Kheldar," dedi Mandorallen. "Muharebe her yana sirayet etmiş, üç fersah bile gitmeden pusuya düşeriz. Geçiş hakkımızı satın almam lazım."

"Bizi geçirmek için para mı alacaklar?" diye sordu Durnik şüpheyle.

"Arendiya'da böyle şeyleri satın almanın başka yolları da vardır Efendi," dedi Mandorallen. "Sizden rica etsem bana beheri altı metre boyunda yedi sekiz tane, düz, bileğim kalınlığında sırık keser misiniz acaba?"

"Tabii," dedi Durnik baltasını alarak.

"Niyetin ne?" diye gürledi Barak.

"Onlara meydan okuyacağım," dedi Mandorallen sükûnetle; "birine ya da hepsine birden. Hiçbir gerçek şövalye kendisine ödlek dedirtmeden bunu reddedemez. Sağdıcım olup meydan okumamı onlara bildirir misiniz Lordum?"

"Ya yenilirsen?" diye sordu tpek.

"Ben mi?" Mandorallen hayretler içindeydi. "Ben mi yenileceğim?"

"Tamam, tamam," dedi İpek.

Bu arada Durnik sırıklarla dönmüş, Mandorallen de zırhının altındaki birtakım kayışları sıkmayı bitirmişti. Sırıklardan birini alarak atına atladı ve yanında Barakla duman sütununa doğru hızlı bir tırısla uzaklaştı.

"Bu şart mıydı baba?" diye sordu Pol Teyze.

"Geçmemiz gerek Pol," dedi Bay Kurt. "Dertlenme, Mandorallen işini bilir."

İki mil kadar sonra bir tepeye vardılar ve aşağıdaki çarpışmayı gördüler. Asık yüzlü, karanlık iki şato geniş bir vadinin iki yanından birbirine bakıyordu. Yolun iki yanında bir sürü köy vardı. En yakındaki köy alevler içindeydi; isli bir duman sütunu kurşun grisi gökyüzüne doğru yükseliyordu ve yolun üzerinde de oraklar ve yabalarla silahlanmış serfler gözü kara bir vahşetle birbirlerine saldırıyorlardı. Biraz daha uzakta mızraklılar saldırıya hazırlanıyordu ve gökyüzü oklarla dolmuştu. Karşı karşıya iki tepede, mızrakları renkli bayraklarla süslü iki grup şövalye çarpışmayı seyrediyordu. Dev mancınıklar havaya kayalar fırlatıyor ve Garion'un görebildiği kadarıyla bu kayalar dost düşman demeden aşağıda savaşan herkesi eziyordu. Vadi ölü ve yaralılarla dolmuştu.

"Salaklar," dedi Kurt karanlık bir suratla.

"Kimse Arendleri zeki olmakla suçlayamaz," dedi İpek.

Mandorallen borusunu dudaklarına götürerek ovayı zangır zangır titreten bir ses çıkardı.

Serfler ve askerler ona bakmak için savaşı bıraktılar. Mandorallen boruyu bir kere daha, bir kere daha çaldı; üflediği her nota başlı başına bir meydan okuma gibiydi. İki rakip şövalye grubu ne olup bittiğini anlamak için kışın sararttığı diz boyu otların arasından dörtnala yanlarına yaklaşırken,

Mandorallen Barak'a döndü. "Eğer lütfederseniz Lordum," dedi nezaketle, "yanımıza geldiklerinde meydan okumamı kendilerine iletir misiniz?"

Barak omuzlarını silkerek, "Kelle senin," dedi. Yaklaşan şövalyelere bir göz atıp gürlemeye başladı: "Vo Mandor Baronu Şövalye Mandorallen, eğlenmek arzusundadır. Eğer her gruptan birer gönüllü çıkıp onunla mızraklarını yarıştırırsa pek memnun olacaktır. Tabii eğer hepiniz korkak köpeklerseniz ve böyle bir müsabakaya girişmeyi gözünüz yemiyorsa, aranızda itişmeyi bırakıp yana çekiliniz ve sizden üstün olanların yolunu kesmeyiniz."

"Çok iyi konuştunuz Lord Barak," dedi Mandorallen hayranlıkla.

"Hep iyi bir konuşmacı olmuşumdur," dedi Barak tevazuyla. İki şövalye grubu ihtiyatla yaklaştı.

"Yazıklar olsun size Lordlarım," diye azarladı onları Mandorallen. "Bu acıklı savaşla şeref kazanacağınızı mı sanıyorsunuz? Şövalye Dengen, bu mücadelenin sebebi nedir?"

"Hakaret, Şövalye Mandorallen," dedi soylu. Siperliğinin üzerinde altın bir halkası olan parlak çelik bir miğfer giymiş, iri yarı bir adamdı. "Cezasız kalması mümkün olmayan bir hakaret."

"Hakarete uğrayan bendim," dedi karşı taraftan bir soylu heyecanla.

"Nasıl bir hakaretti bu Şövalye Oltorain?" diye sordu Mandorallen.

İki adam da bakışlarını çevirip cevap vermediler.

"Ne olduğunu hatırlayamadığınız bir hakaret yüzünden mi savaşa girdiniz?" dedi Mandorallen hayretle. "Sizi ciddi insanlar zannederdim Lordlarım; meğerse yanılıyormuşum."

"Arendiya soylularının yapacak başka işi yok mu?" dedi Barak aşağılayıcı bir sesle.

"Piç Şövalye Mandorallen'i hepimiz tanırız," dedi siyah emaye zırhı olan esmer bir şövalye, "ama efendilerine hakarete kalkışan bu kızıl sakallı

maymun da kimdir?"

"Bu lafın altında kalacak mısın?" diye sordu Barak, Mandorallen'e.

"Pek yanlış sayılmaz," dedi Mandorallen sıkıntılı bir tavırla. "Doğumumla ilgili geçici bir karışıklık vardı sahiden de; bu da gayri meşru olduğum hakkında şüpheler uyandırdı. Bu şövalye üçüncü göbek kuzenim Şövalye Haldorin'dir. Arendiya'da akraba kanı dökmek yakışıksız sayıldığı için, bu hakikati yüzüme çarparak ucuz kahramanlık yapıyor."

"Aptalca bir âdet," dedi Barak. "Çerek'te akrabalar birbirlerini yabancıları öldürdüklerinden daha hevesle öldürür."

"Heyhat," dedi Mandorallen. "Burası Çerek değil."

"Bu şövalyeyle ben ilgilensem alınır mısın?" diye sordu Barak kibarca.

"Hiç alınmam."

Barak esmer şövalyeye yaklaşarak, "Ben Trellheim Kontu, Çerek Kralı Anheg'in yakın akrabası Barak'ım," dedi gür sesiyle, "ve görüyorum ki bazı Arend soylularının nezaketi aklından bile daha kıt."

"Arendiya Lordları kuzeyin domuz ahırı krallıklarının kendi kendilerine takındıkları asalet unvanlarına önem vermez," dedi Şövalye Haldorin soğuk bir sesle.

"Sözlerinizi hakaret addediyorum dostum," dedi Barak sesinde tehditkâr bir tonla.

"Ben de sizin maymun suratınızı ve kırpık sakalınızı komik buluyorum," dedi Şövalye Haldorin.

Barak kılıcını çekmeye bile tenezzül etmeyerek koca yumruğunu geniş bir yay çizerek savurdu ve esmer şövalyenin miğferinin yanına korkunç bir darbe indirdi. Şövalye Haldorin'in gözleri kaydı ve müthiş bir şangırtıyla eyerinden kayarak yere yuvarlandı.

"Sakalım hakkında fikrini söylemek isteyen başka kimse var mı?" diye sordu Barak.

"Yavaş olun Lordum," dedi Mandorallen, ama uzun otlar arasında baygın yatan akrabasına keyifli bir bakış atmayı da ihmal etmedi.

"Cesur yoldaşımıza yapılan bu hücumu sükûnetle kabul mü edeceğiz?" dedi Baron Derigen'in grubundan bir şövalye bozuk bir telaffuzla. "Hepsini öldürün!" Kılıcına uzandı.

"Kılıcınız kınını terk ettiği anda ölü bir şahıs olursunuz Şövalyem," dedi Mandorallen serinkanlılıkla.

Şövalyenin eli kılıcının kabzasında donup kaldı.

"Yazıklar olsun Lordlarım," dedi Mandorallen. "Bilmiyor musunuz ki nezaket kurallarına ve ananelere göre, meydan okumama cevap verilene kadar dostlarıma ve bana dokunulamaz. Ya fedailerinizi seçin ya da yolumdan çekilin. Bu durumdan bıkkınlık geldi, şimdi öfkeleneceğim."

İki şövalye grubu biraz uzaklaşıp aralarında konuşmaya başladı; birkaç sağdıç da Şövalye Haldorin'in baygın vücudunu kaldırdı.

"Kılıcını çekmeye kalkışan bir Murgoydu," dedi Garion alçak sesle.

"Fark ettim," dedi Hettar kara gözleri parlayarak.

"Geliyorlar," diye uyardı Durnik.

"Sizinle mızrağımı yarıştıracağım Şövalye Mandorallen," dedi Baron Derigen yanlarına yaklaşırken. "Şöhretinizin hak edilmiş olduğuna şüphem yok, ancak ben de birçok turnuvada mükâfatlar kazandım. Sizinle mücadele etmek beni şereflendirir."

"Ben de size karşı şansımı deneyeceğim Şövalyem," dedi Baron Oltorain. "Arendiya'nın birçok kısmında benim de kuvvetimden korkulur."

"Pekâlâ," dedi Mandorallen. "Düzlük bir alan bulup başlayalım. Vakit geç oluyor ve dostlarımla benim güneyde işlerimiz var."

Tepeden aşağı, çayırlığa indiler ve iki şövalye grubu uzun, sararmış otları çiğneyerek bir alan hazırlayarak iki yanına dizildi. Derigen dörtnala alanın öteki ucuna gidip, ucu köreltilmiş mızrağını üzengisine dayadı.

Durnik'in kestiği sırıklardan birini alan Mandorallen, "Cesaretinize saygım büyük Lordum," dedi. "Sizi çok ağır yaralamamaya çalışacağım. Hücumumu karşılamaya hazır mısınız?"

"Hazırım," dedi Baron siperliğini indirerek.

Mandorallen de siperliğini indirdi, mızrağını doğrultarak savaş atını mahmuzladı.

"Bu şartlar altında pek uygun kaçmayacak belki ama," diye mırıldandı İpek, "kibirli dostumuzun kendisine haddini bildirecek bir yenilgi almasını istemiyor da değilim."

Bay Kurt ona acıyarak baktı. "Hiç şansın yok!"

"O kadar iyi mi?" dedi İpek hevesle.

"Seyret de gör," dedi Kurt.

İki şövalye müthiş bir gürültüyle, alanın ortalık yerinde karşılaştılar. Çarpışmada ikisinin de mızrağı kırıldı ve çayırlık tahta parçalarıyla doldu. Dörtnala birbirlerinin yanından geçerek döndüler ve başlangıç yerlerine gittiler. Garion Derigen'in eyeri üzerinde sallandığını fark etti.

Şövalyeler yeniden saldırdı ve mızraklar tekrar kırıldı.

"Keşke daha fazla sırık kesseymişim," dedi Durnik dalgın dalgın.

Ama bu defa Baron Derigen atının üzerinde iyice sallanmaya başlamıştı; üçüncü hücumda mızrağı Mandorallen'in kalkanından sekti. Ancak Mandorallen'in mızrağı tam hedefine ulaştı ve Baron çarpışmanın şiddetiyle eyerinden fırlayarak yere yuvarlandı.

Mandorallen atını dizginleyerek Baronun yanına yaklaştı ve kibarca, "Devam edebilecek misiniz Lordum?" diye sordu.

Dengen sendeleyerek ayağa kalktı ve kılıcını çekerek, "Teslim olmuyorum!" diye soludu.

"Harika," dedi Mandorallen. "Size bir zarar vermediğime sevindim." Atından atlayarak kılıcını çekmesiyle birlikte Derigen'in kafasına hamle etti. Darbe Baronun aceleyle kaldırdığı kalkanından sekti, ama Mandorallen hiç ara vermeden darbe üstüne darbe vurmaya devam etti.

Derigen bir iki zayıf darbe savurmaya ancak fırsat bulabilmişti ki, Mandorallen'in enli kılıcı miğferinin bir yanına enlemesine indi. Baron olduğu yerde bir kere dönüp yere yığıldı.

"Lordum?" dedi Mandorallen. Eğilip baygın hasmını sırtüstü çevirdi ve miğferinin siperliğini açtı. "İyi misiniz Lordum?" diye sordu. "Devam etmek istiyor musunuz?"

Derigen cevap vermedi. Burnu şakır şakır kanıyordu ve gözlerinin beyazı görünüyordu. Yüzü morarmıştı ve vücudunun sağ yanı titriyordu.

"Bu cesur şövalye kendi adına konuşamadığına göre," dedi Mandorallen, "kendisini mağlup ilan ediyorum." Kılıcı elinde etrafına baktı. "Sözümden şüphesi olan var mı?" Derin bir sessizlik oldu.

"Acaba birileri Baronu çayırdan kaldırabilir mi?" dedi Mandorallen. "Yaraları ağır değil gibi görünüyor. Bir iki ay yatak istirahatiyle sıhhatine kavuşur." Yüzü bembeyaz olan Baron Oltorain'e dönerek, "Eee, Lordum," dedi neşeyle, "devam edelim mi? Dostlarım ve ben yolumuza devam etmek için sabırsızlanıyoruz."

Şövalye Oltorain ilk hücumda yere serilerek bacağını kırdı.

"Kör talih, Lordum," dedi Mandorallen yere atlayıp yalın kılıç baronun yanına yaklaşarak. "Pes ediyor musunuz?"

"Ayakta duramıyorum," dedi Oltorain dişlerini sıkarak. "Teslim olmaktan başka çarem yok."

"Ben ve dostlarım yolumuza devam edebilir miyiz?"

"Gitmekte serbestsiniz," dedi acılar içinde yerde yatan adam.

"Daha değil," diye müdahale etti keskin bir ses. Zırhlı Murgo atlı şövalyeler kalabalığının arasında geçerek tam Mandorallen'in karşısına dikilmişti.

"Karışacağını tahmin etmiştim," dedi Pol Teyze alçak sesle. Atından inip atların nallarıyla çiğnenmiş çimenliğe yürüyerek, "Kenara çekil Mandorallen," dedi şövalyeye.

"Olmaz Leydim," dedi Mandorallen.

"Çekil Mandorallen!" diye haykırdı Bay Kurt sert bir sesle.

Mandorallen hayretle yana çekildi.

"Eee, Grolim?" dedi Pol Teyze kapüşonunu geri atarak.

Saçındaki beyaz tutamı gören atlı Grolimin gözleri fal taşı gibi açıldı; sonra dehşet içinde elini kaldırarak ağzının içinden bir şeyler mınldanmaya başladı.

Garion gene o karıncalanmayı hissetti ve kafasının içinde bir gümbürtünün çınladığını duydu.

Bir an için Pol Teyze yeşilimsi bir ışıkla çevrelenmiş gibi göründü. Kayıtsız bir tavırla elini sallayınca ışık kayboldu, "İdmansız kalmışsın Grolim," dedi. "Bir daha denemek ister misin?"

Grolim bu kez iki elini birden kaldırdı, ama hiçbir şey yapamadı. Atını arkadan dolaştıran Durnik yanına ulaşmıştı bile. Baltasını iki eliyle kaldırarak Grolimin miğferinin tam tepesine indirdi.

"Durnik!" diye haykırdı Pol Teyze. "Çekil oradan!"

Ama yüzünde kararlı bir ifade olan demirci baltasını tekrar salladı ve Grolim baygın bir halde atından yere yuvarlandı.

"Aptal!" diye bağırdı Pol öfkeyle. "Ne yaptığını sanıyorsun sen!"

"Size saldırdı Pol Hanım," dedi Durnik; gözleri hâlâ öfke doluydu.

"Çabuk in o attan."

Durnik yere atladı.

"Yaptığının ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun?" dedi Pol. "Seni öldürebilirdi."

"Ne olursa olsun sizi koruyacağım Pol Hanım," dedi Durnik inatla. "Savaşçı ya da büyücü değilim, ama kimsenin size zarar vermeye kalkışmasına izin vermeyeceğim."

Pol Teyzenin gözleri önce hayretle açıldı, sonra öfkeyle kısıldı, sonra da yumuşadı. Onu çocukluğundan beri tanıyan Garion bu ani duygu değişimlerini de tanıyordu. Pol birdenbire şaşkın Durnik'i kucaklayarak, "Sen harika, sakar, sevgili aptalın birisin," dedi. "Sakın bir daha böyle bir şey yapayım deme. Sakın! Az kalsın kalbim duracaktı." Boğazına bir şeyler düğümlenen Garion bakışlarını çevirince, Bay Kurt'un yüzünden gelip geçen hınzırca gülümsemeyi yakaladı.

Alanın iki yanına dizilmiş şövalyelerde tuhaf bir değişiklik olmuştu. Çoğu kötü bir rüyadan uyanmış gibi şaşkın ifadelerle sağa sola bakıyorlardı. Diğerleri de derin düşüncelere dalmış gibiydiler. Şövalye Oltorain ayağa kalkmaya çabaladı.

"Yapmayınız Lordum," dedi Mandorallen onu kibarca tekrar yere oturtarak. "Kendinize zarar vereceksiniz."

"Ne yaptık biz?" diye inledi Baron yüzünde acı dolu bir ifadeyle.

Bay Kurt atından inip yaralı adamın yanına diz çökerek, "Sizin suçunuz değildi," dedi. "Aranızdaki savaşı çıkaran bu Murgoydu. Akıllarınızı çelip sizi birbirinize düşürdü."

"Büyücülük mü?" dedi Oltorain bembeyaz bir yüzle.

Kurt başını salladı. "Aslında Murgo değil, Grolim Rahibi."

"Büyü bozuldu mu şimdi peki?"

Kurt baygın yatan Murgoya bakarak tekrar başını salladı.

"Murgoyu zincire vurun," diye emretti Baron çevredeki şövalyelere. Tekrar Kurt'a döndü. "Büyücülerle başa çıkmayı biliriz," dedi ciddi bir yüzle. "Bu fırsattan istifade, bu gayri tabii savaşın nihayete ermesini de kutlamış oluruz. Grolim büyücüsü son büyüsünü yaptı."

"Güzel," dedi Kurt kasvetli bir gülümsemeyle.

"Şövalye Mandorallen," dedi Baron Oltorain, kırık bacağını kıpırdattığı için irkilerek, "aklımızı başımıza getirmenizin bedelini size ve dostlarınıza nasıl ödeyebiliriz?"

"Sulhun tesis edilmesi kâfi mükâfattır bize," dedi Mandorallen abartılı bir tavırla. "Çünkü, bütün dünya bilir ki, ben bu krallıktaki en sulhsever insanım." Yakında, sedyesinde yatmakta olan Lelldorin'e gözü ilişince aklına bir şey geldi. "Ancak sizden bir şey rica etmeme izin verin. Yanımızda asil bir aileden gelme cesur bir Asturyalı delikanlı var; bir çarpışmada ağır yaralandı. Eğer kabul ederseniz onu sizin yanınızda bırakmak isteriz."

"Mevcudiyeti bize şeref verir Şövalye Mandorallen," dedi Oltorain hemen. "Evimin kadınları ona gerekli şefkati gösterecektir." Yanındakilerden birine bir şeyler söyledi ve adam hemen yakındaki şatolardan birine doğru atını mahmuzladı.

"Beni burada bırakamazsınız," dedi Lelldorin zayıf bir sesle. "Bir güne kalmaz ata binecek hale gelirim." Öksürmeye başladı.

"Hiç sanmam," dedi Mandorallen soğukkanlı bir tavırla. "Yaralarınız henüz iyileşme yoluna girmedi."

"Mimbrelerin yanında kalmam," diye ısrar etti Lelldorin. "Atıma atlar yolda şansımı denerim daha iyi."

"Genç Lelldorin," dedi Mandorallen açık sözlü, hatta ters bir tavırla. "Mimbrelerden haz etmediğinizi biliyorum. Ancak yaranız yakında iltihaplanacak; ateşlenecek ve sayıklamaya başlayacaksınız. Böylece de mevcudiyetiniz bize yük olacak. Size bakacak vaktimiz yok ve sizin hastalığınız vazifemizi yapmamızı zorlaştıracak."

Şövalyenin bu açık sözlülüğü ve pervasızlığı Garion'un ağzını açık bıraktı. Mandorallen'e nefretle bakmaya başladı.

Bu arada Lelldorin'in yüzü bembeyaz olmuştu. "Bunu bana hatırlattığınız için teşekkür ederim Şövalye Mandorallen," dedi resmi bir tavırla. "Aslında bunu benim düşünmüş olmam gerekirdi. Atıma binmeme yardım ederseniz, hemen buradan ayrılırım."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye kestirip attı Pol Teyze.

Baron Oltorain'in adamı yanında hizmetkârlar ve on yedi yaşlarında, sarışın, gül rengi kolalı bir elbise ve kadife bir pelerin giymiş bir kızla geri döndü.

"Kız kardeşim Leydi Ariana," diye kızı tanıttı Baron Oltorain. "Cesur bir kızdır ve genç yaşına rağmen hastalarla meşgul olmakta ustadır."

"Onu fazla meşgul etmeyeceğim Lordum," dedi Lelldorin. "Bir hafta içinde Asturya'ya dönerim."

Leydi Ariana profesyonel bir tavırla delikanlının ateşine baktı. "Hayır, genç adam," dedi sonra. "Kanaatimce ziyaretiniz daha uzun sürecek."

"Bir hafta sonra giderim," dedi Lelldorin inatla.

Kız omuzlarını silkti. "Keyfiniz bilir. Herhalde kardeşim arkanızdan birkaç hizmetkâr yollar ve töreye uygun bir şekilde gömülmenizi sağlar; çünkü eğer yanılmıyorsam, daha on fersah bile gitmeden düşüp ölürsünüz."

Lelldorin gözlerini kırpıştırdı.

Pol Teyze Leydi Ariana'yı bir kenara çekip bir şeyler anlatarak bir kese şifalı ot ve bazı talimatlar verdi. Lelldorin ise Garion'u yanına çağırdı. Garion hemen dostuna koşarak sedyenin yanına diz çöktü.

"Demek sona erdi," dedi genç adam. "Keşke sizinle gelebilseydim."

"Hemen iyileşirsin," dedi Garion, söylediğinin doğru olmadığını bilerek. "Sonra da bize yetişirsin belki."

Lelldorin başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Maalesef bu imkânsız." Tekrar ciğerleri parçalanırcasına öksürmeye başladı. "Fazla vaktimiz yok dostum," dedi sonunda zayıf bir sesle. "O yüzden beni dikkatle dinle."

Gözleri dolan Garion dostunun elini tuttu.

"Amcamın evinden ayrıldığımız sabah konuştuklarımızı hatırlıyor musun?" Garion başını salladı.

"Torasin'e ve diğerlerine verdiğimiz konuşmama sözünü bozacaksak, buna karar verecek olanın ben olduğumu söylemiştin."

"Hatırlıyorum," dedi Garion.

"Pekâlâ," dedi Lelldorin. "Kararımı verdim. Seni yemininden azat ediyorum. Yapman gerekeni yap."

"Bunu dedeme sen söylesen daha iyi olurdu Lelldorin," dedi Garion.

"Yapamam Garion," diye inledi Lelldorin. "Dilim tutulur. Kusura bakma ama böyleyim ben. Nacak'ın bizi kullandığını biliyorum, ama ötekilere söz verdim. Ben Arendim Garion. Hatalı olduğunu bilsem de sözümde dururum. O yüzden iş sana kalıyor. Nacak'ın ülkemi mahvetmesine izin verme. Doğruca krala git."

"Krala mı? Bana inanmaz ki!"

"İnandır o zaman. Her şeyi anlat."

Garion başını sallayarak, "Ona senin adını veremem," dedi. "Torasin'in adını da. Aksi takdirde ne olacağını biliyorsun."

"Biz önemli değiliz," dedi Lelldorin, yeniden öksürmeye başlayarak.

"Ona Nacak'ı anlatırım," dedi Garion inatla. "Ama senden bahsetmem. Peki bu Murgoyu nasıl bulacak kral?"

"O nasıl bulacağını bilir," dedi Lelldorin; sesi iyice güçsüzleşmişti. "Nacak Vo Mimbre sarayında elçi. Murgo Kralı Taur Urgas'ın şahsi temsilcisi."

Garion bu açıklama karşısında donup kaldı. "Cthol Murgos'un dipsiz maden kuyularındaki bütün altınlar onun emrinde," diye devam etti Lelldorin. "Dostlarımla beni kandırdığı komplo, Arendiya'yı mahvetmek için düzenlediği bir sürü komplodan yalnızca biri de olabilir. Onu durdurmalısın Garion. Söz ver bana." Delikanlı, gözleri ateşler içinde yanarak Garion'un elini sıktı.

"Onu durduracağım Lelldorin," diye söz verdi Garion. "Nasıl bilmiyorum, ama onu mutlaka durduracağım."

Lelldorin, sanki bu sözü alma zorunluluğu onu ayakta tutan tek şeymiş gibi, tüm gücü tükenerek sedyesine çöktü.

"Hoşça kal Lelldorin," dedi Garion gözleri yaşararak.

"Hoşça kal dostum," dedi Lelldorin fısıltıyla; sonra Garion'un elini tutan eli gevşedi. Garion bir an için dehşete kapılarak ona baktı, ama sonra boynunda atan daman görerek rahatladı. Lelldorin hâlâ sağdı; ucu ucuna. Garion şefkatle dostunun elini sedyeye bıraktı ve kaba, gri battaniyeyle omuzlarını örttü. Sonra ayağa kalktı ve yanaklarından yaşlar süzülerek, hızla uzaklaştı.

Diğerleriyle vedalaşmaları uzun sürmedi; tekrar atlarına atlayıp Büyük Batı Yoluna doğru ilerlemeye başladılar. Onlar geçerken serfler ve mızrakçılar arasından tek tuk tezahürat yükseldi, ama uzakta başka bir gürültü vardı. Köylerden çıkan kadınlar, yerdeki cesetler arasında erkeklerini arıyorlardı; onların çığlık ve iniltileri, tezahüratı boğdu.

Garion kararlı bir tavırla atını mahmuzlayarak Mandorallen'in yanına yaklaştı. "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi öfkeyle. "Hoşuna gitmeyecek, ama umurumda değil."

"Öyle mi?" dedi Şövalye yumuşak bir sesle.

"Biraz önce Lelldorin'e söylediklerin zalimce ve iğrençti," dedi Garion. "Dünyanın en büyük şövalyesi olduğunu sanıyorsun, ama bence taş kadar hissiz, tantanacı herifin birisin. Bu söylediklerim hoşuna gitmediyse ne yapacaksın şimdi, merak ediyorum!"

"Ha," dedi Mandorallen. "Şu mesele! Beni yanlış anlamışsınız genç dostum. Bu onun hayatını kurtarmak içim mecburen yaptığım bir şeydi. Asturyalı delikanlı çok cesur olduğu için kendi nefsini hiç düşünmüyor. Öyle konuşmasaydım, bizimle gelmek için ısrar edecekti ve kısa bir vakit sonra da ölecekti."

"Ölecekti ha!" dedi Garion. "Pol Teyze onu iyileştirirdi."

"Hayatının tehlikede olduğunu bana beyan eden Leydi Polgara idi," dedi Mandorallen. "Gururu yüzünden tedaviye razı olmuyordu, ama aynı gurur onu bizi yolumuzdan alıkoymamaya da zorluyordu." Şövalye acı acı gülümsedi. "Herhalde o da bu sözlerimden ötürü bana senin kadar düşman olmuştur; ama hayatı kurtuldu, önemli olan da bu."

Öfkesi ansızın hedefsiz kalan Garion, küstah görünüşlü şövalyeye bakakaldı. Birdenbire nasıl aptalca davrandığını apaçık görmüştü. "Özür dilerim," dedi. "Ne yapmak istediğini anlayamamışım."

Mandorallen omuzlarını silkti. "Mühim değil. Çoğu zaman insanlar beni yanlış anlar. Ama ben saiklerimin iyi olduğunu bildiğim müddetçe, başkalarının kanaatlerine ehemmiyet vermem. Ama bunu size izah etme fırsatı bulduğum için memnunum. Eğer beraberce bir maceraya atılacaksak, birbirimiz hakkında yanlış fikirlerimiz olmamalı."

Beraberce, konuşmadan at sürdüler; bu arada Garion kafasını toplamaya çalışıyordu. Galiba Mandorallen sandığı kadar basit biri değildi.

Anayola vardıklarında tehditkâr bir gökyüzü altında yeniden güneye yöneldiler.

Sekizinci Bölüm

Arend Ovası tek tük yerleşim bölgesi olan dev bir çayırlık alandı. Soğuk bir rüzgâr sararmış otları süpürüyor, kirli görünüşlü bulutlar hızla üstlerinden geçiyordu. Yaralı Lelldorin'i bırakmış olmaları, hepsini kederli bir havaya sokmuştu, o yüzden birkaç gün boyunca sessizlik içinde yol aldılar. Garion Hettarla yük atlarının yanında at sürüyor, Mandorallen'e yaklaşmamak için elinden geleni yapıyordu.

Hettar saatlerce hiç konuşmadan at sürse de hiç rahatsız olmayacak, sessiz bir adamdı; ama iki gün sonra Garion atmaca suratlı Algarı konuşturmaya karar verdi. Soracak başka bir şey bulamadığı için, "Murgolardan neden bu kadar nefret ediyorsun Hettar?" diye başladı lafa.

"Bütün Alornlar Murgolardan nefret eder," dedi Hettar alçak sesle.

"Öyle tabii," dedi Garion, "ama sanki seninki daha kişisel bir şey gibi. Neden?"

Hettar eyerinde kıpırdanınca deri zırhı gıcırdadı. "Annemle babamı öldürdüler," dedi sonunda.

Algarın bu sözü Garion'da tanıdık bir duygu uyandırdı ansızın. "Nasıl oldu?" diye sordu, Hettar'ın bu konuyu açmak istemediğini fark etmeyerek.

"Yedi yaşındaydım," dedi Hettar duygusuz bir sesle. "Annemin ailesini ziyarete gidiyorduk; annem başka bir kabiledendi. Doğu sıradağlarının yakınından geçerken yağmacı bir Murgo çetesinin saldırısına uğradık. Atı tökezleyince, annem yere düştü. Babamla ben onu tekrar atına bindirene kadar Murgolar bize yetiştiler. Annemle babamı öldürmeleri çok uzun sürdü. Sonlara doğru annemin bir kere çığlık attığını hatırlıyorum." Algarın yüzü kaya kadar ifadesizdi ve alçak, sakin sesi hikâyeyi olduğundan da korkunç hale getiriyordu.

"Annemle babam öldükten sonra Murgolar ayaklarıma bir ip bağlayıp atlarının arkasından sürüklediler," diye sürdürdü hikâyesini. "Sonunda ip

kopunca da öldüm sanarak bıraktılar. Giderlerken yaptıklarını birbirlerine anlatıp gülüştüklerini hatırlıyorum, iki gün sonra ÇoHag beni buldu."

Garion sanki gözleriyle görüyormuş gibi, doğu Algarya'nın bomboş düzlüklerinde yapayalnız, yaralar içinde, yalnızca acısı ve inanılmaz bir nefret duygusuyla ayakta durabilen bir çocuğun dolaşmasını hayal etti.

"İlk Murgomu on yaşındayken öldürdüm," dedi Hettar aynı ifadesiz sesle. "Kaçmaya çalışıyordu, atımla ona yetiştim ve kürek kemiklerinin arasına ciritimi sapladım. Müthiş bir çığlık attı. Ben de kendimi daha iyi hissettim. ÇoHag eğer bir Murgonun ölüşünü izlersem kinimin geçeceğini düşünüyordu. Yanılıyormuş." Uzun boylu Algarın yüzü hâlâ ifadesizdi ve kel kafasındaki uzun at kuyruğu rüzgârda uçuşuyordu. Sanki bu bir tek saplantı dışında hiçbir duygusu yokmuş gibi bir boşluk içindeydi.

O anda Garion Bay Kurt'un intikam saplantısının tehlikesinden bahsederken neyi kastettiğini anlar gibi oldu, ama hemen bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Eğer Hettar bu duyguyla yaşayabiliyorduysa, o da yaşayabilirdi. Bu siyah deri giysili yalnız avcıya derin, şiddetli bir hayranlık duydu.

Bay Kurt Mandorallen ile derin bir münakaşaya dalmıştı; ikisi Garion ile Hettar yanlarına gelene kadar oyalandılar. Sonra birlikte at sürmeye başladılar.

"Bu bizim tabiatımızda var," diyordu parlak zırhlı şövalye kederli bir yüzle. "Ziyadesiyle mağrur bir halkız ve bu gurur zavallı Arendiyamızı kıyasıya bir harbe mahkûm ediyor.

"Bunun tedavisi mümkün," dedi Kurt.

"Ne suretle?" diye sordu Mandorallen. "Bizim kanımızda mevcut bu. Benim kadar sulhsever bir insan bulamazsınız, ancak ben bile bu milli felaketten payımı alıyorum. Ayrılıklarımız tarihimize ve ruhumuza o kadar derinden işlemiş ki, şifa bulması mümkün değil. Sulh uzun sürmeyecek dostum. Şimdi bile Asturya okları ormanlarda ıslık çalarak uçuşuyor ve Mimbreleri hedef alıyor. Mimbreler de buna mukabil Asturyalıların evlerini yakıp rehineleri öldürüyor. Korkarım harb bir zaruret."

"Hayır," dedi Kurt, "değil."

"Nasıl mani olunabilir ki?" dedi Mandorallen. "Bu deliliği kim tedavi edebilir?"

"Eğer gerekiyorsa ben ederim," dedi Kurt sakin bir sesle, kapüşonunu geri atarak.

Mandorallen kederli bir şekilde gülümsedi. "Hüsnüniyetinizi takdir ediyorum Belgarath, ancak bu sizin için bile imkânsız."

"Aslında hiçbir şey imkânsız değildir Mandorallen," dedi Kurt kesin bir tavırla. "Çoğunlukla başkalarının eğlencesine karışmamaya çalışırım, ama şu anda Arendiya'nın iç savaşa boğulmasına izin veremem. Eğer mecbur kalırsam, müdahale edip bu aptallığa son veririm."

"Hakikaten buna kuvvetiniz yeter mi?" diye sordu Mandorallen; buna inanmakta zorluk çektiği alaycı tavrından belli oluyordu.

"Evet," dedi Kurt kısa sakalını kaşıyarak. "Yeter tabii."

İhtiyarın bu sakin iddialılığı karşısında Mandorallen'in yüzü karıştı ve bir huşu ifadesi geldi. Garion da bu sözü pek huzursuz edici bulmuştu. Eğer Kurt'un gücü tek başına koca bir savaşı durdurmaya yetiyorsa, onun kişisel intikam planlarını engellemeye haydi haydi yeterdi. Dertlenecek bir mesele daha çıkmıştı işte.

Bu arada İpek atını yanlarına sürdü. "Büyük Panayır az ileride," dedi fare suratlı Drasniyalı. "Duralım mı, yoksa çevresinden mi dolaşalım?"

"Durabiliriz," dedi Kurt. "Zaten akşam oldu; hem biraz da erzak alırız."

"Atların da biraz dinlenmeye ihtiyacı var," dedi Hettar. "Şikâyet etmeye başladılar."

"Keşke daha önce söyleseydin," dedi Kurt yük atlarına bakarak.

"O kadar da kötü halde değiller," dedi Hettar, "ama kendilerine acımaya başladılar. Abartıyorlar tabii, ama biraz dinlenseler iyi olacak."

"Abartıyorlar mı?" dedi İpek şaşkınlıkla. "Atlar yalan söylüyor mu demek istiyorsun?"

Hettar omuzlarını silkti. "Tabii. Hep yalan söylerler. Atlar çok iyi yalan söyler."

İpek bir an için inanamıyormuş gibi kalakaldı, sonra ansızın gülerek, "Nedense bu bilgi, evrenin düzenine olan inancımı pekiştirdi," dedi.

Kurt sıkıntıyla, "İpek," dedi, "sen kötü bir adamsın. Bunu biliyor muydun?"

"Elimizden geleni yapıyoruz tabii," dedi İpek alayla.

Arend Panayırı, Büyük Batı Yolu ile Ulgo ülkesine giden dağ yolunun kesiştiği yerde kurulmuştu. Dört bir yana doğru bir fersahlık bir alana yayılmış, mavi, kırmızı, sarı çadırlardan ve geniş çizgili pavyonlardan oluşan bir yerdi. Bozkırın ortalık yerinde rengârenk bir şehre benziyordu ve parlak bayrakları alçak gökyüzünün altında, rüzgârda çırpınıyordu.

"Umarım biraz iş yapacak vaktim kalır," dedi İpek Panayıra yaklaşırlarken. Ufak tefek adamın burun kanatları seğirmeye başlamıştı. "Antrenmansız kaldım epeydir."

Çamurlar içinde beş altı dilenci yol kenarına çömelip ellerini uzatmışlardı. Mandorallen durup para dağıtmaya başladı.

"Yüz verme şunlara," diye homurdandı Barak.

"Hayırseverlik vazifemizdir Lord Barak," dedi Mandorallen.

"Burada niye hiç ev yapmamışlar?" diye sordu Garion İpek'e, Panayırın merkezine yaklaşırlarken.

"Kimse burada uzun süre kalmaz ki," dedi İpek. "Panayır sabittir, ama insanlar gelip geçicidir. Ayrıca binalardan vergi alınır, ama çadırdan alınmaz."

Çadırlarından çıkıp onlara bakan tüccarların çoğu ıpek'i tanıyordu; bazıları yüzlerinde şüpheli ifadelerle, temkinli birer selam verdiler.

"Buralarda itibarın yerinde bakıyorum İpek," dedi Barak alayla.

"Şöhretin bedeli," dedi İpek omuz silkerek.

"Ya biri seni öteki kimliğinle tanırsa?" diye sordu Durnik. "Hani şu Murgoların aradığı adam olarak?"

"Ambar olarak mı demek istiyorsun? Pek muhtemel değil. Ambar Arendiya'ya pek uğramaz; ayrıca Radekle ikisi birbirlerine benzemezler."

"Ama ikisi aynı kişi," diye itiraz etti Durnik. "İkisi de sensin."

"Tabii," dedi İpek parmağını kaldırarak. "Sen ve ben bunu biliyoruz, ama onlar bilmiyor. Senin için ben hep kendime benziyorum; ama ötekiler beni farklı görüyor."

Dumik'in bunu şüpheyle karşıladığı belli oluyordu.

"Radek, eski dostum," diye seslendi kel kafalı Drasniyalı bir tüccar yakınlarındaki bir çadırdan.

"Delvor," diye cevap verdi İpek keyifle. "Seni görmeyeli yıllar oldu."

"Pek zengin görünüyorsun," dedi kel adam.

"İdare ediyoruz işte," dedi İpek tevazuyla. "Neyle uğraşıyorsun bu aralar?"

"Mallorya halıları satıyorum," dedi Delvor. "Soyluların ilgisini çekiyor, ama fiyatlardan pek hoşlanmıyorlar." Ancak bu arada elleriyle başka bir konuda konuşmaya başlamıştı bile. Amcan gerekirse sana yardımcı olmamız için haber yolladı. Bir şeye ihtiyacın var mı? Yüksek sesle söylediği ise şuydu: "Çuvallarında ne var?"

"Sendarya yünlü kumaşları," dedi İpek, "bir de birkaç ıvır zıvır." Panayırda Murgolar var mı ?

Bir tane vardı ama geçen hafta Vo Mimbre'ye gitti.

Panayırın öteki tarafında birkaç Nadrak var ama evlerinden çok uzaktalar, dedi İpek. Gerçekten ticaret yapıyorlar mı ?

Emin değilim, diye cevap verdi Delvor.

Bizi birkaç günlüğüne konuk edebilir misiniz?

Bir şeyler yapmaya çalışırız, dedi Delvor gözlerinde kurnazca bir pırıltıyla. İpek'in şaşkınlığı parmaklarından belli oluyordu.

İş iştir dedi Delvor. "İçeri buyurun," diye devam etti sonra yüksek sesle. "Bir bardak şarap için, birlikte akşam yemeği yiyelim. Yıllardır görüşmedik."

"Memnun oluruz," dedi İpek ekşi bir suratla.

"Dengine çattın galiba Prens Kheldar," dedi Pol Teyze hafif bir alayla, İpek Delvor'un parlak çizgili çadırının önünde atından inmesine yardım ederken.

"Delvor mu? Yok canım. Yar Gorak'ta çevirdiğim bir numara ona bir servete mal olmuştu; o günden beri benimle ödeşmeye çalışıyor. Bir süre için beni kazıkladığına inanmasına izin veririm, o da kendini iyi hisseder, sonra halıyı altından çektiğim zaman çok daha fazla eğlenirim.

Pol güldü. "Sen adam olmazsın."

İpek göz kırptı.

Delvor'un esas çadırının içi, hoş bir sıcaklık da yayan bir sürü kandilin ışığında sıhhatli bir görünümdeydi. Yerde lacivert bir halı vardı ve sağa sola büyük, kırmızı minderler atılmıştı, içeri girer girmez İpek herkesi birbiriyle tanıştırdı.

Bay Kurt'a ve Pol Teyzeye eğilerek selam veren Delvor, "Müşerref oldum Kadim Kişi," dedi. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Şu anda en çok ihtiyacımız olan şey bilgi," dedi Kurt kalın pelerinini çıkararak. "Kuzeyde, birkaç günlük mesafede, nifak çıkaran bir Grolime rastladık. Ortalığı kolaçan edip burasıyla Vo Mimbre arasında neler olup

bittiğini öğrenebilir misin? Mümkünse başka komşu kavgalarının ortasına düşmek istemiyorum."

"Araştırırım," dedi Delvor.

"Ben de biraz dolaşacağım," dedi İpek. "Dekorla ben Panayırda edinilebilecek ne kadar bilgi varsa toplarız."

Kurt ona soru sorar gibi baktı.

"Boktorlu Radek iş yapma fırsatını asla kaçırmaz," dedi ufak tefek adam biraz aceleyle. "Delvor'un çadırından hiç çıkmazsam şüphe çekerim."

"Anlıyorum," dedi Kurt.

"Kimliğimizin açığa çıkmasını istemeyiz, değil mi?" diye sordu İpek masum bir tavırla. Ama uzun burnu şiddetle seğirmeye başlamıştı bile.

Kurt teslim oldu. "Tamam, ama abartma lütfen. Sabah çadırın önünde kazıklanmış müşterilerin seni linç etmek için toplanmasını istemiyorum."

Delvor'un hamalları yük atlarından çuvalları aldılar; bir hamal Hettar'a Panayırın dış sınırında bir yerlerde olan ağılların yolunu gösterdi, İpek çuvalları karıştırmaya başladı, İpek'in marifetli elleri yünlü kumaşların köşe bucağına girip çıktıkça, Delvor'un halısının üstünde yükte hafif pahada ağır mallardan bir küme oluşmaya başladı.

"Camaar'da niye bu kadar çok paraya ihtiyacın olduğunu merak etmiştim zaten," dedi Kurt alayla.

"Bu da tebdil-i kıyafetin bir parçası," dedi İpek. "Radek daima yanında birkaç hediyelik eşya bulundurur."

"Çok yerinde bir açıklama," dedi Barak; "ama senin yerinde olsaydım bunu fazla uzatmazdım."

"Eğer eski dostumun parasını bir saatte iki katına çıkarmazsam, kesinlikle emekliye ayrılırım," dedi İpek. "Ha, az kalsın unutuyordum; Garion'u da yanıma alacağım; Radek yanında en az bir hamal olmadan dolaşmaz."

"Çocuğun ahlâkını çok fazla bozmamaya çalış," dedi Pol Teyze.

İpek abartılı bir selam verdi, sonra siyah kadife şapkasını fiyakalı bir şekilde yana yatırarak, peşinde definesini omuzuna vurmuş olan Garion, savaşa giden biri gibi Büyük Arend Panayırına çıktı.

Üç çadır ötedeki şişman bir Tolnedralı tüccar sorun çıkararak mücevher kakmalı bir hançeri İpek'ten gerçek değerinin sadece üç katına almayı başardı, ama hemen ardından, iki Arendiyalı tüccar birbirinin eşi iki gümüş kupayı çok farklı fiyatlara almakla birlikte, buradaki kaybı fazlasıyla kapattılar. "Arendlerle ticaret yapmaya bayılıyorum," dedi İpek çadırların arasındaki çamurlu yollardan yürürlerken.

Ufak tefek, kurnaz Drasniyalı Panayırda her uğradığı yeri perişan ediyordu. Satamadığı zaman satın alıyordu, satın da alamazsa değiş tokuş ediyordu, onu da yapamadığı zaman dedikodu yaparak bilgi topluyordu. Diğerlerinden biraz daha akıllı olan bazı tüccarlar, onun geldiğini uzaktan gördüklerinde saklanıyorlardı. Dostunun hevesini izleyen Garion, kârın, rakibini alt etmeye göre ikinci planda kaldığı bu oyuna neden bu kadar bayıldığını anlamaya başladı.

İpek bu avda ırk ayrımı gözetmiyordu. Herkesle ticaret yapıyordu ve herkesle kendi sahasında karşılaşmaya razıydı. Tolnedralılar, Arendler, Çerekler, kendi yurttaşı Drasniyalılar, Sendarlar, hepsi onun karşısında yenilgiye uğruyorlardı.

İkindi vakti Camaar'dan satın aldığı her şeyi satmıştı. Dolu kesesi şıngırdıyordu, ama Garion'un sırtındaki çuval ağırlığından bir şey kaybetmemişti, yalnızca içindekiler tamamen farklıydı artık.

Ancak İpek'in kaşları çatıktı. Avucunda küçük, zarif bir cam şişeyi hoplatarak yürüyordu. Parfüm dolu bu şişeyi Rivalı bir tüccardan fildişi kaplı iki cilt Wacune şiir kitabına karşılık almıştı.

"Derdin ne?" diye sordu Garion Delvor'un çadırına dönerlerken.

"Kimin kazandığından emin değilim," dedi İpek.

"Ne?"

"Bunun değerinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Niye aldın öyleyse?"

"Çünkü değerinin ne olduğunu bilmediğimi anlamasını istemedim."

"Başkasına sat."

"Ne fiyat isteyeceğimi bilmezsem nasıl satarım? Çok istersem kimse beni ciddiye almaz; az istersem bütün Panayıra maskara olurum."

Garion kıkırdamaya başladı.

"Bunda komik bir şey olduğunu zannetmiyorum Garion," dedi İpek alıngan bir tavırla. Çadıra girdiklerinde hâlâ dalgın ve sıkıntılıydı, "İşte vadettiğim kâr," dedi biraz nankör bir tavırla, Bay Kurt'un avucuna paraları dökerken.

"Neyin var?" diye sordu Kurt ufak tefek adamın asık suratına bakarak.

"Yok bir şey," diye kestirip attı İpek. Sonra Pol Teyzeye gözü ilişti ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Yanına yaklaşıp eğilerek, "Sevgili Leydi Polgara," dedi; "lütfen size saygımın nişanesi olan bu küçük hediyeyi kabul edin." Abartılı bir hareketle parfüm şişesini uzattı.

Pol Teyze bundan hem hoşlanmış, hem de biraz kuşkulanmıştı. Küçük şişeyi alarak tıpasını dikkatle açtı. Tıpayı bileğinin iç kısmına hafifçe değdirdi ve kokladı. "Kheldar!" dedi sonra heyecanla. "Krallara layık bir hediye bu!"

İpek'in gülümsemesi biraz ekşidi ve ciddi olup olmadığını anlamak için dikkatle yüzüne baktı. Sonra içini çekti ve Rivalıların üçkâğıtçılığı hakkında bir şeyler mırıldanarak dışarı çıktı.

Az sonra Delvor da geri döndü ve çizgili pelerinini bir kenara atıp ellerini kandillerin alevinde ısıtmaya başladı. "Anlayabildiğim kadarıyla," dedi Bay Kurt'a, "burasıyla Vo Mimbre arasında durum sakin. Ama bir süre önce beş Murgo, yanlarında iki düzine Thulla Panayıra geldi."

Hettar yüzünde atmaca gibi bir ifadeyle başını kaldırdı hemen. Kurt kaşlarını çattı. "Kuzeyden mi geliyorlar, güneyden mi?"

"Vo Mimbre'den geldiklerini iddia ediyorlar, ama Thulların çizmelerinde kırmızı çamur var. Vo Mimbre ile burası arasında kırmızı çamurlu bir bölge yok bildiğim kadarıyla."

"Yoktur," dedi Mandorallen kesin bir tavırla. "Sadece kuzeyde killi toprak var."

Kurt başını salladı. "İpek'i bulun, içeri girsin," dedi Barak'a. Barak çadırın kapısına yürüdü.

"Tesadüf olamaz mı?" diye sordu Durnik.

"Bu riski göze alamayız," dedi Kurt. "Gece Panayır sakinleşene kadar bekleriz, sonra görünmeden gideriz."

İpek çadıra geri döndü, Delvor'u bir kenara çekip konuşmaya başladı.

"Murgolar çok geçmeden burada olduğumuzu öğrenirler," diye gürledi Barak kızıl sakalını çekiştirerek. "O zaman da buradan Vo Mimbre'ye kadar peşimizden ayrılmazlar. Hettar, Mandorallen ve ben gidip şunlarla kavga çıkarsak işleri kolaylaştırmış olmaz mıyız? Beş ölü Murgo kimseyi takip edemez."

Hettar meşum bir hevesle başını salladı.

"Panayırın güvenliğini sağlayan Tolnedralı lejyonerlerin hoşuna gitmeyebilir bu," dedi İpek. "Polisler sebepsiz yere yol kenarında bulunan cesetleri sevmez. Düzen hisleri zedelenir."

Barak omuzlarını silkti. "Yani, öylesine bir fikirdi işte."

"Benim bir fikrim var dedi Delvor tekrar pelerinini giyerken. "Çadırlarını Nadrakların çadırlarının yanına kurdular. Gidip orada biraz alışveriş yapayım." Kapıya doğru ilerlerken duraladı. "Size bir şey ifade eder mi bilmem," dedi, "ama başlarında Aşarak adlı bir Murgo var." Garion bu adı duyunca ansızın ürperdi.

Barak bir ıslık çaldı, sonra ciddileşerek,"Bu adamla er ya da geç ilgilenmek zorunda kalacağız Belgarath," dedi.

"Tanıyor musunuz onu?" dedi Delvor şaşkınlıkla.

"Bir iki kere karşılaştık," dedi İpek kayıtsız bir tavırla.

"Başımıza bela olmaya başlıyor," dedi Pol Teyze.

"Ben yola çıkayım," dedi Delvor.

Garion Delvor'a yol açmak için çadırın kapısını aralamıştı ki, dışarıda gördüğü bir şey yüzünden irkilerek yeniden kapadı.

"Ne oldu?" dedi İpek.

"Dışarıda Brill'i gördüm."

"Dur ben de bakayım," dedi Durnik. Kapıyı hafifçe araladı ve Garionla ikisi dışarı baktılar. Sefil görünüşlü bir adam, çamurla sokakta dolanıyordu. Brill Faldor'un çiftliğinden ayrıldıkları günden bu yana hiç değişmemişti. Tuniği ve pantolonu hâlâ yamalı ve lekeliydi, traşsızdı ve şaşı gözü hâlâ tekinsiz bir beyazlıkta parlıyordu.

"Evet, Brill bu," dedi Durnik. "Kokusu buraya kadar geliyor." Delvor demirciye soru sorarcasına baktı.

"Brill biraz düzensiz yıkanır da," dedi Durnik. "O yüzden kokusundan tanımak mümkün oluyor."

"Müsaade eder misinz," dedi Delvor kibarca. Durnik'in omuzu üstünden dışarı baktı. "Ah," dedi, "şu adam. Nadrakların yanında çalışıyor. Bana da biraz garip gelmişti, ama önemsiz olduğu için fazla kurcalamadım."

"Durnik," dedi Kurt çabucak. "Dışarı çık. Seni görmesini sağla, ama onu fark ettiğini belli etme. Seni gördükten sonra içeri gir. Çabuk ol, gitmesin." Durnik biraz şaşırmıştı, ama çadırın kapısını kaldırarak dışarı çıktı.

"Ne yapıyorsun baba," dedi Pol Teyze sert bir sesle. "Orada sırıtıp durma ihtiyar. Çok huzursuz edici bir şey bu."

"Mükemmel," dedi Kurt ellerini ovuşturarak. Durnik kaygılı bir yüzle içeri girerek, "Beni gördü," dedi. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misiniz?"

"Tabii," dedi Kurt. "Belli ki Aşarak buraya bizim peşimizden gelmiş; bütün panayırı arayacaktır."

"Niye işini kolaylaştırıyoruz öyleyse?" dedi Pol Teyze.

"Kolaylaştırmıyoruz," dedi Kurt. "Aşarak Brill'i daha önce de kullanmıştı Muros'ta, unuttun mu? Onu buraya getirmiş, çünkü seni, beni, Durnik'i ve Garion'u tanıyor –hatta Barak'ı ve İpek'i bile tanıyor olabilir. Hâlâ orada mı?"

Garion çadır kapısının aralığından dışarı bir göz attı. Pejmürde kılıklı adam karşıda, iki çadır arasındaki dar sokakta saklanmıştı. "Orada," dedi.

"Onu orada tutmalıyız," dedi Kurt. "Sıkılıp Aşarak'a bizi bulduğunu haber vermeye gitmesini engellemeliyiz."

İpek Delvor'a baktı; ikisi birden gülmeye başladılar.

"Komik bir şey mi var?" dedi Barak kuşkuyla.

"Bunu anlamak için insanın Drasniyalı olması lazım," dedi İpek. Sonra Bay Kurt'a hayranlıkla bakarak, "Bazen beni hayretler içinde bırakıyorsun eski dostum," dedi. Bay Kurt göz kırptı.

"Planınızı hâlâ anlayabilmiş değilim," dedi Mandorallen.

"Ben anlatabilir miyim?" diye sordu İpek Kurt'a. Sonra şövalyeye döndü. "Şöyle olacak Mandorallen: Aşarak Brill'in bizi bulacağına güveniyor, ama biz Brill'i burada meşgul ettikçe, Aşarak'a gidip bizi bulduğunu haber vermesi gecikecek. Böylece Aşarak'ın gözlerini yakalamış oluyoruz; bu da onu dezavantajlı bir duruma düşürüyor."

"Ama bu mütecessis Sendar, çadırı terk eder etmez peşimize takılmayacak mı?" dedi Mandorallen. "Panayırdan ayrıldığımızda Murgolar hemen peşimizde olacak."

"Çadırın arka duvarı branda bezinden değil mi Mandorallen?" dedi İpek kibarca. "Keskin bir bıçağın varsa istediğin kadar kapı açabilirsin."

Delvor bu söz üzerine hafifçe irkilerek içini çekti. "Gidip şu Murgoları göreyim," dedi sonra. "Belki onları biraz daha geciktirebilirim."

"Durnikle ben de seninle gelelim," dedi İpek dostuna. "Sen bir yöne gidersin, biz de başka bir yöne. Brill bizim peşimize takılır, biz de onu buraya geri getiririz."

Delvor başını salladı ve üçü birlikte dışarı çıktılar.

"İşleri gereksiz yere karmaşıklaştırmıyor muyuz?" diye sordu Barak ekşi bir suratla. "Brill Hettar'ı tanımıyor. Hettar çadırın arkasından çıkıp adamın arkasına dolaşsa ve sırtına bir bıçak saplasa fena mı olur? Sonra cesedini bir çuvala koyar, Panayırdan ayrıldıktan sonra da bir hendeğe atarız."

Kurt başını sallayarak, "Aşarak onun kaybolduğunu fark eder," dedi. "Onun Murgolara bu çadırda olduğumuzu söylemesini istiyorum. Şansımız varsa, bizim gittiğimizi fark edene kadar bir gün boyunca çadırın kapısını kollayacaklardır."

Bunu izleyen birkaç saat içinde grubun çeşitli üyeleri, Brill'in dikkatini çekmek için, birtakım bahanelerle çadıra girip çıkmaya başladılar. Garion hava karanrken dışarı çıktığında, hiç aldırmıyormuş havasındaydı, ama Brill'in gözlerini üzerinde hissetmek tüylerini ürpertiyordu. Delvor'un malzeme çadırına giderek birkaç dakika bekledi. Garion karanlık malzeme çadırında beklerken, birkaç çadır sırası ötedeki meyhane çadırından gelen sesler, Panayırın giderek artan sessizliği içinde müthiş bir gürültü gibi geldi ona. Sonunda derin bir nefes alarak dışarı çıktı. Bir kolunu sanki bir şey taşıyormuş gibi kıvırmıştı. Ana çadıra girerken "Buldum Durnik," diye seslendi.

"Vukuata gerek yok canım," dedi Pol Teyze.

"Doğal görünmek istemiştim," dedi Garion masum bir tavırla.

Az sonra Delvor geri döndü ve dışarısı tenhalaşıp hava iyice kararana kadar sıcak çadırda beklediler. Karanlık tamamen çökünce, Delvor'un hizmetkârları çadırın arkasındaki bir kesikten eşyaları çıkardılar, İpek, Delvor ve Hettar onlarla birlikte Panayırın hemen dışındaki ağıla gittiler. Diğerleri ise Brill'i biraz daha oyalamak için geride kaldı. Son bir şaşırtma yapmak amacıyla Bay Kurt ve Barak çadırdan çıkıp Ulgoland'daki Prolgu'ya giden yolun durumu hakkında muhabbet ettiler.

"İşe yaramayabilir," dedi Kurt, kızıl saçlı devle birlikte çadıra döndüğünde. "Aşarak bizim Zedar'ın izini takip ederek güneye gittiğimizi biliyor; ama Brill ona Prolgu'ya gittiğimizi söylerse, iki yolu da tutmak için güçlerini bölebilir." Çadıra son bir kez göz atarak, "Pekâlâ," dedi. "Haydi gidelim."

Çadırın arkasındaki yırtıktan birer birer süzülerek yan sokağa geçtiler. Sonra, kendi işiyle uğraşan namuslu insanlar gibi, normal bir hızda yürüyerek ağıla gittiler. Birtakım adamların şarkı söylemekte olduğu meyhane çadırının yanından geçtiler. Sokaklar neredeyse bomboştu ve akşam rüzgârı çadır şehrin içinde dolaşıyor, bayraklarını dalgalandırıyordu.

Panayırın dış sınırına vardıklarında, İpek, Delvor ve Hettar'ı atlarıyla beraber bekler buldular, "İyi şanslar," dedi Delvor atlarına binerlerken. "Murgolan elimden geldiği kadar oyalayacağım."

İpek dostunun elini sıktı. "Gene de o kurşun paraları nereden bulduğunu bilmek isterdim." Delvor göz kırptı.

"Ne oluyor?" dedi Kurt.

"Delvor'da kurşundan basılıp sonradan altın yaldızına bulanmış Tolnedra paraları vardı," dedi İpek. "Bunlardan bir kısmını Murgoların çadırına gizledi. Yarın elinde birkaç sahte parayla lejyonerlere gidip Murgolan kalpazanlıkla suçlayacak. Lejyonerler Murgoların çadırını aradıklarında da diğer sahte paraları bulacaklar."

"Para Tolnedralılar için çok önemlidir," dedi Barak. "Eğer lejyonerler bu sahte paralar yüzünden öfkelenirlerse, adam asmaya başlayabilirler."

Delvor yüzünü buruşturdu. "Çok yazık olur, değil mi?"

Atlarına atlayıp ağıldan anayola doğru ilerlediler. Gece bulutluydu ve açıklığa çıktıklarında sert bir rüzgâr yüzlerine çarptı. Arkalarında Panayır kocaman bir şehir gibi gecede ışıldıyordu. Garion pelerinine sıkıca sarındı. Dünyadaki herkes dört duvar arasında ve sıcak bir ateşin başındayken bu rüzgârlı havada karanlık bir yolda olmak insana müthiş bir yalnızlık hissi veriyordu. Sonra karanlık, engebeli Arendiya ovasının içinde bomboş uzanan Büyük Batı Yoluna vardılar ve tekrar güneye yöneldiler.

Dokuzuncu Bölüm

Şafaktan az önce rüzgâr gene hızlandı; doğudaki alçak tepeler aydınlanmaya başladığında iyice sertleşmişti. Garion yorgunluktan uyuşmuş gibiydi ve zihni bir rüyadaymış gibi amaçsızca dolanıp duruyordu. Solgun ışık arttıkça, yol arkadaşlarının yüzleri gözüne yabancı görünmeye başladı. Ara sıra nereye, ne için gittiklerini bile unutuyordu. Sanki kıraç, belirsiz bir yerden geçip, bilinmedik bir yere giden, karanlık pelerinleri üzerlerindeki alçak ve kirli gökyüzü gibi rüzgârda dalgalanan asık yüzlü yabancılar vardı yanında. Birden aklına tuhaf bir fikir geldi. Belki de bu yabancılar onu kaçırmışlardı ve onu gerçek dostlarından uzağa götürüyorlardı. Yol aldıkça bu fikir giderek güçlendi; Garion korkmaya başladı.

Birdenbire, sebepsiz yere atını çevirdi ve gruptan ayrılarak yol kıyısındaki çayırlığa daldı. "Garion!" diye seslendi bir kadın arkasından, ama o atını mahmuzlayarak engebeli çayırlıkta daha da hızla kaçmaya devam etti. İçlerinden biri peşine düşmüştü; siyah deriler giymiş, kel kafasının tepesindeki bir tek tutam saç rüzgârda uçuşan korkunç bir adam. Garion panik içinde atını mahmuzlayarak daha hızlı kaçmaya çalıştı, ama arkasındaki korkunç süvari arayı hızla kapatarak dizginleri elinden aldı. "Ne yapıyorsun?" dedi sert bir sesle.

Garion cevap veremeyerek adamın yüzüne bakakaldı.

Sonra mavi pelerinli kadın yanlarına geldi; diğerleri de hemen onun arkasındaydılar. Bir kadın için fazla uzun boyluydu; yüzünde de soğuk ve zorba bir ifade vardı. Saçları siyahtı ve alnında beyaz bir tutam vardı.

Garion titremeye başladı. Bu kadın onu korkutuyordu. "Attan in," diye emretti kadın.

"Sakin ol Pol," dedi gümüş rengi saçlı ve kötü suratlı bir ihtiyar. Dev gibi, kızıl sakallı bir adam tehditkâr bir tavırla yaklaştı. Garion korkudan titreyerek attan yere kaydı.

"Buraya gel," diye emretti kadın. Garion sendeleyerek ona yaklaştı. "Elini ver," dedi kadın.

Garion tereddütle elini uzattı; kadın bileğini sert bir şekilde yakaladı. Parmaklarını açarak avucundaki o her zaman nefret etmiş olduğu çirkin lekeyi ortaya çıkardı ve elini saçındaki beyaz tutama değdirdi.

"Pol Teyze," dedi Garion; kâbus ansızın bitmişti. Pol onu kucaklayarak uzun bir süre öylece tuttu. Tuhaftır ama Garion herkesin önündeki bu sevgi gösterisinden hiç utanmamıştı.

"Durum ciddi baba," dedi Pol, Bay Kurt'a.

"Ne oldu Garion?" diye sordu Kurt sakin bir ifadeyle.

"Bilmiyorum," dedi Garion. "Sanki hiçbirinizi tanımıyordum; benim düşmanımdınız sanki. Aklımdaki tek fikir sizden kaçıp gerçek dostlarımın yanına gitmekti."

"Sana verdiğim tılsım hâlâ boynunda mı?"

"Evet."

"Sana verdiğimden beri hiç çıkardın mı?"

"Bir kere sadece," dedi Garion. "Tolnedra konaklama yerinde banyo yaptığım zaman."

Kurt içini çekerek, "Onu çıkaramazsın," dedi. "Hiçbir zaman, ne sebeple olursa olsun. Çıkar bakayım onu tuniğinin üstüne."

Garion üzerinde tuhaf bir desen olan gümüş madalyonu çıkardı.

İhtiyar kendi tuniğinin altından kendi madalyonunu çıkardı. Madalyon çok parlaktı ve üzerinde neredeyse sıçrayacakmış gibi canlı duran bir kurt resmi vardı.

Bir kolu hâlâ Garion'un omuzunda olan Pol Teyze de elbisesinin göğsünden benzer bir tılsım çıkardı. Onun madalyonunda da bir baykuş resmi vardı.

"Sağ elinde tut onu canım," dedi Garion'un parmaklarını sıkıca madalyonun üzerine kapayarak. Sonra kendi madalyonunu sağ eliyle tutarak, sol elini Garion'un madalyonu tutan elinin üzerine koydu; Kurt da kendi tılsımını tutarak elini onların ellerinin üzerine koydu.

Garion'un avucu sanki tılsım canlıymış gibi karıncalanmaya başladı.

Bay Kurt ve Pol Teyze uzun bir süre birbirlerine baktılar; Garion'un elindeki karıncalanma birdenbire çok fazlalaştı. Zihni birden açılır gibi oldu ve gözlerinin önünde garip şeyler kıpırdaşmaya başladı. Çok yüksek bir yerde daire biçiminde bir oda gördü. Odada bir ateş yanıyordu ama ateşte odun yoktu. Bir masada Bay Kurt'a benzeyen ama o olmadığı açıkça belli bir ihtiyar oturuyordu. Tam Garion'un yüzüne bakıyordu, ama yüzünde yumuşak, hatta sevgi dolu bir ifade vardı. Ansızın Garion'un içinden bu ihtiyara yönelik bir sevgi dalgası taştı.

Kurt, "Bu kadar yeter herhalde," diyerek Garion'un elini bıraktı.

"Kimdi o ihtiyar?" diye sordu Garion.

"Ustam," dedi Kurt.

"Ne oldu?" diye sordu Durnik kaygılı bir yüzle.

"Bu konuyu kapatalım daha iyi," dedi Pol Teyze. "Ateş yakabilir misin? Kahvaltı vakti."

"Şu ağaçların altına gidersek rüzgârdan korunuruz," dedi Durnik. Hepsi atlarına atlayarak ağaçlara doğru gittiler.

Yemekten sonra küçük ateşin başında oturdular bir süre. Hepsi yorgundu ve kimsenin bu tantanacı günle başa çıkacak takati kalmamıştı. Özellikle Garion tükenmiş gibiydi; keşke daha küçük olsaydım da Pol Teyzenin yanı başında otursaydım, hatta başımı kucağına koyup uykuya dalsaydım diye düşünüyordu. Başına gelen tuhaf şey kendini çok yalnız hissetmesine ve epeyce de korkmasına sebep olmuştu. "Durnik," dedi, meraktan olduğu kadar bu karamsar ruh halinden kurtulmak için de. "Bu ne cins bir kuş?" Parmağıyla gösterdi.

"Kuzgun galiba," dedi Durnik başlarının üzerinde dönen kuşa bakarak.

"Bana da öyle geldi," dedi Garion. "Ama kuzgunlar böyle dönerek uçmaz ki."

Durnik kaşlarını çattı. "Belki de yerdeki bir şeyi kolluyordur."

"Ne kadar zamandır orada?" diye sordu Kurt gözlerini kısıp kuşa bakarak.

"Çayırdan geçerken görmüştüm ilk defa," dedi Garion.

Bay Kurt Pol Teyzeye bir göz attı. "Ne dersin?"

Pol yamamakta olduğu çoraptan başını kaldırdı. "Bir bakayım." Yüzünde tuhaf, araştıran bir ifade belirdi.

Garion o tuhaf karıncalanmayı yine hissetti. Birden o da zihniyle kuşa doğru uzanmaya çalıştı.

"Garion," dedi Pol Teyze ona bakmadan. "Yapma."

Garion hemen, "Özür dilerim," diyerek zihnini ait olduğu yere geri çekti.

Bay Kurt tuhaf bir ifadeyle ona bakarak göz kırptı.

"Çamdar," dedi Pol Teyze sükûnetle, iğnesini çoraba takarak bir yana bıraktı. Sonra ayağa kalkarak mavi pelerinini bir yana Mattı.

"Niyetin ne?" diye sordu Kurt.

"Gidip şununla bir muhabbet edeyim," dedi Pol. Parmaklarını bir kuşun pençeleri gibi gerdi.

"Yakalayamazsın," dedi Kurt. "Tüylerin bu rüzgâra dayanamayacak kadar yumuşak. Ama kolayı var." İhtiyar gözleriyle gökyüzünü taradı. "Bak, şurada." Batıdaki tepelerin üzerinde ancak görülebilen bir noktayı gösterdi. "Sen yapsan daha iyi olur Pol; kuşlarla aram pek iyi değildir."

"Tabii baba," dedi Pol. Ufuktaki noktaya dikkatle bakmaya başladı; Garion yeniden o karıncalanmayı duyunca, onun zihniyle ufka doğru uzandığını anladı. Nokta dönerek yükselmeye başladı, sonra gözden kayboldu.

Kuzgun üstüne saldıran kartalı son ana, kartalın pençeleri ensesine inene kadar fark etmedi. Birden havada siyah tüyler uçuşmaya başladı ve kuzgun, peşinde kartal, korkuyla çığlık atarak uzaklaştı.

"Eline sağlık Pol," dedi Kurt.

"Bu onu biraz meşgul eder," dedi Pol gülümseyerek. "Öyle bakma Durnik."

Durnik ağzı açık ona bakıyordu. "Nasıl yaptın bunu?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Durnik ürpererek başını çevirdi.

"Galiba oyun bitti," dedi Kurt. "Tebdil-i kıyafet faydasız. Çamdar'ın niyetinin ne olduğundan emin değilim ama her adımımızı izleyecek belli ki. Silahlanıp doğruca Vo Mimbre'ye gitsek iyi olacak."

"İzin peşini bırakacak mıyız?" diye sordu Barak.

"İz güneye gidiyor," dedi Kurt. "Tolnedra'ya geçtikten sonra yeniden yakalayabilirim. Ama önce Kral Korodullinle iki çift laf etmek istiyorum. Bilmesi gereken bazı şeyler var."

"Korodullin mi?" dedi Durnik şaşkınlıkla. "Bu ilk Arendiya kralının adı değil miydi? Birinin öyle bir şey söylediğini hatırlar gibiyim."

"Bütün Arendiya kralları Korodullin adını taşır," dedi İpek. "Bütün kraliçelerin adı da Mayaserana'dır. Kraliyet ailesinin krallığı dağılmaktan koruduğu yanılsamasının bir parçası bu da. Mimbre ve Asturya soylarının birleştiği hayalini korumak için mümkün olduğunca aile içinden evlenirler. Hepsi biraz hasta doğuyorlar bu yüzden, ama ne yapsınlar. Arendiya politikası biraz gariptir."

"Tamam İpek," dedi Pol Teyze azarlarcasına.

Mandorallen düşünceliydi. "Attığımız her adımda peşimizden eksik olmayan bu Çamdar, Grolim cemiyetinin mühim bir azası mıdır?"

"Öyle olmak istiyor," dedi Kurt. "Zedar ve Ctuchik, Torak'ın müritleri; Çamdar da mürit olmak istiyor. Aslında Ctuchik'in casusuydu, ama bu durumu Grolim hiyerarşisinde yükselmek için kullanmak istiyor olabilir. Ctuchik çok yaşlı ve bütün zamanını Rak Cthol'daki Torak tapınağında geçiriyor. Belki de Çamdar başka birinin başrahip olması gerektiğini düşünüyordur."

"Torak'ın gövdesi Rak Cthol'da mı?" diye sordu İpek hemen.

Bay Kurt omuzlarını silkti. "Kimse bilmiyor, ama ben pek sanmıyorum. Zedar onu Vo Mimbre savaş meydanından kaçırdığında götürüp Ctuchik'e teslim etmemiştir herhalde. Mallorya'da da olabilir, Cthol Murgos'un güneylerinde bir yerde de. Bilinmez."

"Ama şu anda başımıza bela olan Çamdar," dedi İpek.

"Sürekli hareket halinde olursak bela olamaz," dedi Kurt.

Öğleye doğru kara bulutlar aralanmaya ve mavi gökyüzü görünmeye başladı. Baharın ilk dokunuşunu bekleyen ıslak çayırlarda güneş ışını sütunları ağır ağır hareket ediyordu. Başlarında Mandorallen, hızlı at sürüp altı fersah yol almışlardı. Sonunda burunlarından buhar tüten atlarını biraz dinlendirmek için yavaşladılar.

"Vo Mimbre'ye ne kadar kaldı dede?" diye sordu Garion atını Bay Kurt'un yanına yanaştırarak.

"En az altmış fersah," dedi Kurt. "Seksene yakın bile olabilir."

"Çok yol," dedi Garion eyerinin üzerinde yer değiştirerek.

"Evet."

"Öyle kaçtığım için üzgünüm," dedi Garion.

"Senin kabahatin değildi. Çamdar bizimle oyun oynuyordu."

"Neden beni seçti? Aynı şeyi Durnik'e ya da Barak'a yapamaz mıydı?"

Bay Kurt yüzüne baktı. "Sen daha gençsin, etkiye daha açıksın."

"Gerçek neden bu değil, değil mi?" dedi Garion suçlarcasına.

"Hayır," dedi Kurt, "sayılmaz. Ama bu da bir cevap işte."

"Bu da bana söylemeyeceğin şeylerden biri, değil mi?"

"Öyle de denebilir," dedi Kurt sakin bir sesle.

Garion bir süre surat astı, ama Bay Kurt onun bu suçlayıcı sessizliğine aldırmaz görünerek atını sürmeye devam etti.

O gece tıpkı diğerleri gibi sade, yeterli ve pahalı bir Tolnedra konaklama yerinde kaldılar. Ertesi sabah rüzgârda savrulan birkaç beyaz bulut parçası dışında gökyüzü tamamen açılmıştı. Güneşte hepsi kendilerini daha iyi hissettiler; hatta İpekle Barak yeniden birbirlerine takılmaya bile başladılar; Garion kuzey Arendiya'nın kasvetli gökyüzü altında yolculuk ettikleri haftalar boyunca onları hiç böyle görmemişti.

Ancak Mandorallen o sabah hiç konuşmuyordu; ilerledikçe yüzü daha da karardı. Çelik zırhını çıkarmış, onun yerine örgü bir zırh ve üstüne de armalı, mavi bir cüppe giymişti. Başı açıktı, kıvırcık saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

Yakındaki bir tepedeki kasvetli şato, geçerlerken asık yüzlü duvarlarıyla onlara bakıyordu. Mandorallen şatoya bakmaktan kaçındı ve yüzü daha da kederli bir hale geldi.

Garion Mandorallen hakkında karar vermekte güçlük çekiyordu. Aklından geçenlerin çoğunlukla Lelldorin'in önyargılarından etkilendiğini kabullenecek kadar dürüsttü. Mandorallen'den hoşlanmak istemiyordu; ama Arendlerde sık sık görülen kasvetli ruh halleri, konuşmasında kasıtlı olarak kullandığı eski dil ve inanılmaz özgüveni dışında, hoşa gitmeyecek pek bir yanı da yoktu adamın.

Şatodan yarım fersah kadar ileride, alçak meyilli bir tepede bir harabe vardı. Ortasında yüksek kemerli bir kapı olan birkaç yıkık sütun boyunca uzanan bir duvardan ibaretti. Harabenin yakınlarında bir yerde, koyu kırmızı pelerini rüzgârda uçuşan bir kadın at üstünde bekliyordu.

Mandorallen tek kelime bile etmeden, hatta hiç düşünmeden atını çevirerek yoldan ayrıldı ve kadına doğru tepe yukarı ilerledi. Kadın onu yüzünde hiçbir şaşkınlık ya da hoşnutluk ifadesi olmadan izliyordu.

"Nereye gidiyor?" dedi Barak.

"Bir tanıdığı," dedi Bay Kurt ince bir alayla.

"Bekleyecek miyiz?"

"Bize sonra yetişir," dedi Kurt.

Mandorallen atını kadının yanında durdurarak yere atladı, eğilerek selam verdi ve onun da atından inmesine yardım etti. Sonra yan yana, birbirlerine dokunmadan ama çok yakın bir şekilde harabeye doğru yürüdüler. Kemerli kapının altında durup konuşmaya başladılar. Harabenin ardında bulutlar rüzgârlı gökyüzünde uçuşuyor, heyula gibi gölgeleri Arendiya'nın kederli kırlarına aldırmadan hızla geçip gidiyordu.

"Keşke başka yoldan gitseydik," dedi Kurt. "Aklım neredeydi bilmem ki!"

"Bir sorun mu var?" diye sordu Durnik.

"Arendiya için normal sayılır," dedi Kurt. "Kabahat benim. Bazen gençlerin başına neler gelebildiğini unutuyorum."

"Bilmece gibi konuşma baba," dedi Pol Teyze. "Çok huzursuz edici oluyor. Bilmemiz gereken bir şey mi?"

Kurt omuzlarını silkerek, "Sır değil zaten," dedi. "Arendiya'nın yarısı biliyor. Bir nesil Arendiyalı bakire bu yüzden her gece gözyaşı döküyor."

"Baba," dedi Pol Teyze öfkeyle.

"Tamam, tamam," dedi Bay Kurt. "Mandorallen Garion'un yaşındayken çok umut vadeden bir delikanlıydı; güçlüydü, cesurdu, pek zeki değildi –iyi bir şövalyenin sahip olması gereken bütün özelliklere sahipti yani. Babası benden tavsiye istedi, ben de delikanlının bir sure Vo Ebor Baronunun yanında kalması için gerekli şartları ayarladım. Şu gerideki onun şatosu. Baronun müthiş bir şöhreti vardı ve Mandorallen'e gerekli eğitimi verdi, ikisi baba oğul gibi oldular, çünkü Baron ondan epeyce yaşlıydı. Baron evlenene kadar her şey yolunda gidiyordu. Karısı ondan çok gençti, tam Mandorallenle aynı yaşlardaydı."

"Ne olacağını anladım galiba," dedi Durnik onaylamayan bir tavırla.

"Tam öyle değil," dedi Kurt. "Balayından sonra Baron şövalyelik işlerine geri döndü; genç hanım da sıkıntıyla şatoda dolanmaya başladı. Tabii böyle durumlarda her türlü ilginç şey olabilir. Her neyse, Mandorallen ile genç hanım önce bakışmaya, sonra konuşmaya başladılar. Bilirsiniz işte."

"Böyle şeyler Sendarya'da da olur," dedi Durnik. "Ama biz buna burada olduğundan başka bir isim veririz." Sesi eleştireldi, hatta biraz alınmış gibiydi.

"Acele karar verme Durnik," dedi Kurt. "Bundan ileri gitmediler. Keşke gitselerdi. Zina o kadar da ciddi bir şey değil, zamanla da insan sıkılır zaten. Ama ikisi de Baronu adına leke sürülmesine tahammül edemeyecek kadar çok sevip saydıkları için Mandorallen işler çığrından çıkmadan şatoyu terk etti. Şimdi ikisi de sessizce acı çekiyorlar. Çok dokunaklı, ama bana zaman israfı gibi geliyor. Belki de yaşlı olduğum içindir."

"Sen zaten herkesten daha yaşlısın baba," dedi Pol Teyze.

"Bunu söylemen gerekmezdi Pol."

İpek acı bir alayla güldü. "Harikulade dostumuzun başkasının karısına âşık olacak kadar zevksiz olmasına sevindim. Onun o soyluluk havasından sıkılmaya başlamıştım." Ufak tefek adamın acı, kendisiyle alay eden tavrı, Garion'un Val Alorn'da Kraliçe Porenn ile konuştukları sırada fark ettiği tavra çok benziyordu.

"Baron biliyor mu peki?" dedi Durnik.

"Tabii," diye cevap verdi Kurt. "İşin o kısmı Arendlerin içini en gıcıklayan taraf zaten. Bir keresinde ortalamadan daha aptal bir şövalye bu konuda bir şaka yapmaya kalktı. Baron onu derhal düelloya davet etti ve mızrağıyla tam ortasından deşti. O günden beri kimse bu konuyu komik bulamıyor."

"Gene de utanç verici," dedi Durnik.

"Davranışları çok şerefli Durnik," dedi Pol Teyze kesin bir tavırla. "Daha ileri gitmediği sürece utanılacak bir şey yok bunda."

"Namuslu insanlar böyle bir şeyin başlamasına hiç izin vermezdi," dedi Durnik.

"Onu ikna edemezsin Durnik," dedi Bay Kurt. "Pol Wacune Arendleriyle birlikte yıllarını geçirdi. Onlar Mimbrelerden bile beterdirler bu konularda. Böyle duygusal insanlarla uzun süre bir arada kalırsan sana da bulaşır ister istemez. Neyse ki aklıselimi tamamen körelmedi bu yüzden. Yalnızca arada bir hisli bir genç kız gibi davranıyor. Eğer böyle anlarını görmezden gelirsen, hiç sorun olmaz."

"Ben vaktimi senden biraz daha faydalı işlere harcadım baba," dedi Pol Teyze ekşi bir suratla. "Yanlış hatırlamıyorsam, sen o yılları Camaar'daki liman batakhanelerinde geçirmiştin. Sonra da kendine gelmek için Maragorlu düşük kadınlarla eğlenerek geçirdiğin bir dönem var. Eminim bu tecrübeler ahlâk anlayışını çok genişletmiştir." Bay Kurt huzursuz bir tavırla öksürerek bakışlarını kaçırdı. Arkalarında Mandorallen atına atlayıp tepeden aşağı dörtnala inmeye başladı. Kadın kemerli kapının içinde, kırmızı pelerini rüzgârda uçuşarak durmuş, onun gidişini seyrediyordu.

Yolda beş gün geçirdikten sonra, Tolnedra ile Arendiya arasındaki sınırı oluşturan Arend Nehri'ne vardılar. Güneye gittikçe hava düzeldi; sabah vakti nehre inen tepeye vardıklarında neredeyse ılık bile sayılabilirdi. Güneş pırıl pırıl parlıyordu; birkaç bulut parçası da sabah melteminde savrulup gitmekteydi.

"Vo Mimbre yolu tam burada sola ayrılan yol," dedi Mandorallen.

"Evet," dedi Kurt. "Nehir kıyısındaki ağaçlıkta duralım da insan içine çıkabilecek hale gelelim. Vo Mimbre'de görünüş çok önemlidir; oraya serseri kılığında varmamız iyi olmaz."

Kahverengi cüppeli ve kukuletalı üç kişi kavşakta başları önlerine eğik, elleri öne uzanmış duruyorlardı. Bay Kurt atını dizginleyip yanlarına yaklaştı. Adamlarla kısaca konuşarak her birine birer para verdi.

"Kim bunlar?" diye sordu Garion.

"Mar Terin keşişleri," dedi İpek.

"Güneydoğu Tolnedra'da, eskiden Maragor'un olduğu yerde bulunan bir manastır," dedi İpek. "Bu keşişler ölü Margların ruhlarını rahatlatmaya çalışırlar."

Bay Kurt diğerlerine işaret edince, yol kenarında duran üç boynu bükük keşişin yanından geçerek yollarına devam ettiler. "Son iki hafta içinde hiçbir Murgonun geçmediğini söylüyorlar."

"Onlara inanabilir miyiz sence?" dedi Hettar.

"Muhtemelen. Bu keşişler kimseye yalan söylemez."

"O zaman soran herkese bizim geçtiğimizi söyleyeceklerdir," dedi Barak.

Kurt başını salladı. "Kendilerine sorulan her soruya cevap verirler."

"Kötü bir alışkanlık," diye homurdandı Barak karanlık bir suratla.

Bay Kurt omuzlarını silkerek onları nehir kıyısındaki ağaçların arasına götürdü. "Burası olur herhalde," dedi çimenlik açıklıkta atından inerken. Diğerlerinin de atlarından inmelerini bekledi. "Pekâlâ," dedi sonra; "Vo Mimbre'ye gidiyoruz. Hepinizin dilinize hâkim olmayı öğrenmeniz lazım. Mimbreler çok alıngandır; en ufak bir söz bile hakaret olarak algılanabilir."

"Bence Fulrach'ın verdiği beyaz cüppeyi giymelisin baba," diye sözünü kesti Pol Teyze çantalardan birini açarken.

"Pol, lütfen," dedi Kurt. "Bir şey anlatmaya çalışıyorum."

"Seni duydular baba. Bazen lafı çok uzatıyorsun." Beyaz cüppeyi çıkarıp inceledi. "Daha dikkatli katlamalıydın. Bak, kırışmış."

"Onu giymeye niyetim yok," dedi Kurt.

"Tabii ki giyeceksin baba," dedi Pol tatlı bir sesle. "İstersen bir iki saat tartışalım, ama sonunda ne de olsa giyeceksin. Niye zamandan ve gerginlikten tasarruf etmiyoruz?"

"Ama çok saçma sapan bir şey bu," diye sızlandı Kurt.

"Saçma sapan olan çok şey var baba. Arendleri senden iyi tanıyorum. Eğer rolüne uygun giyinirsen daha fazla saygı uyandırırsın. Mandorallen, Hettar ve Barak zırhlarını giyecekler; Durnik, İpek ve Garion da Fulrach'ın onlara Sendarya'da verdiği ceketleri giyerler. Ben mavi elbisemi giyeceğim, sen de beyaz cüppeni. O kadar."

"O kadar mı! Bana bak Polgara..."

"Gürültü etme baba," dedi Pol ilgilenmeden; Garion'un mavi ceketini incelemeye başlamıştı. Kurt'un yüzü kararmış, gözleri yuvalarından uğrayacakmış gibi olmuştu. "Bir sorun mu var?" diye sordu Pol dik dik bakarak. Bay Kurt fazla üstüne varmamayı tercih etti.

"Söylendiği kadar bilge bir kişi," dedi İpek.

Bir saat sonra, güneşli bir havada Vo Mimbre'ye doğru yola çıktılar. Tekrar zırhını giyen Mandorallen, mızrağının ucuna takılı mavi ve gümüş rengi bir bayrakla başı çekiyordu. Parlak örgü zırhını ve kürk pelerinini giymiş olan Barak hemen onun arkasındaydı. İri yarı Çerek, Pol Teyzenin ısrarları üzerine sakalındaki düğümleri tarayarak düzeltmiş, saçını bile yeniden örmüştü. Beyaz cüppesi içindeki Bay Kurt ekşi bir suratla, kendi kendine homurdanarak at sürüyordu; hemen yanındaki Pol Teyze, kürk bordürlü kısa pelerini ve gür, kara saçlarını toplayan mavi, süslü saç bağıyla pek mazbut görünüyordu. Garion ve Durnik süslü kıyafetleri içinde son derece huzursuzdular, ama İpek, ceketini ve siyah kadife şapkasını müthiş bir

havayla taşıyordu. Hettar'ın resmi görünmek uğruna verdiği tek taviz, traşlı kafasındaki tek saç tutamını bağladığı deri şeridin ucuna gümüş bir halka takmak olmuştu.

Yolda rastladıkları serfler ve tek tük şövalye, kenara çekilip onlara saygıyla selam vermeye başlamıştı. Hava sıcaktı, yol düzgündü, atları güçlüydü. Akşama doğru Vo Mimbre kapılarına yukarıdan bakan alçak meyilli tepeye varmışlardı bile.

Onuncu Bölüm

Mimbre Arendlerinin şehri pırıltılı nehrin yanında bir dağ gibi yükseliyordu. Kalın, yüksek duvarları dev savaş kuleleriyle doluydu ve duvarların gerisinde de kimi ince ve zarif, kimi dev gibi uzun kuleler, tepelerinde parlak bayraklarıyla yükseliyor, akşam güneşinde altın gibi parlıyordu.

"İşte Vo Mimbre," dedi Mandorallen gururla. "Şehirlerin kraliçesi. Bu kayalıklarda Angarak dalgaları kırıldı, geri çekilip yeniden hücum etti, yeniden kırıldı. Bu meydanda harap oldu Angaraklar. Arendiya'nın ruhu ve gururu bu kalede ikamet eder; Karanlık Mahlukun kudreti ise bu duvarlardan içeri duhul edemez."

"Daha önce de gelmiştik buraya Mandorallen," dedi Bay Kurt ekşi bir suratla.

"Kabalık etme baba," dedi Pol Teyze ihtiyara. Sonra Mandorallen'e döndü ve Garion'u hayretler içinde bırakan, daha önce hiç duymadığı bir üslupla konuşmaya başladı. "Şövalyem, eğer lütfederseniz, bize kralın sarayına kadar refakat eder misiniz? Fevkalade acil bir mevzuda kralınızla istişarede bulunmamız iktiza etmektedir." Sanki bu eski, resmi dil onun için son derece doğalmış gibi, hiç rahatsız olmadan konuşuyordu. "Cihandaki en kudretli şövalye olduğunuzu bildiğimizden, kendimizi sizin muhafazanıza teslim ediyoruz."

Mandorallen bir anlık şaşkınlığı geçtikten sonra şangırtıyla atından atladı ve önünde diz çöktü. "Leydi Polgara," dedi saygı, hatta huşu ile titreyen bir sesle. "Emrinizi kabul ederek sizi emniyet içinde Kral Korodullin'in huzuruna çıkaracağıma yemin ediyorum. Eğer Kralın huzuruna çıkma hakkınıza karşı çıkacak biri olursa, bu cehaletini hayatıyla ödeyecektir."

Pol Teyze ona cesaret verici bir tavırla gülümsedi; bunun üzerine Mandorallen yine müthiş bir şangırtıyla atına atladı ve başa geçerek atını resmi geçit tırısına kaldırdı; duruşundan her an savaşa hazır olduğu belli oluyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Kurt.

"Mandorallen'in zihnini meşgul edip dertlerini bir yana bırakması için bir işe ihtiyacı vardı," dedi Pol. "Son birkaç gündür pek dertli görünüyordu."

Şehre yaklaştıkça, Garion duvarlarda Angarak mancınıklarından fırlatılan koca kayaların bıraktığı izleri görmeye başladı. Yüksek savaş kuleleri çelik uçlu ok yağmurlarıyla delik deşik olmuştu. Şehre açılan taş kapı kemeri, duvarların ne kadar kalın olduğunu ortaya koyuyordu; demir çerçeveli kapının kendisi ise devasa boyutlardaydı. Kemerli kapıdan geçerek şehrin dar, dolambaçlı yollarına daldılar. Yolda rastladıkları insanlar çoğunlukla sıradan vatandaşlardı ve onları görünce hemen kenara çekiliyorlardı. Kum rengi tunikler giyen adamların ve yamalı elbiseli kadınların yüzlerinde boş ve meraksız bir ifade vardı.

"Bizimle pek ilgilenmiyorlar galiba," dedi Garion, Durnik'e alçak sesle.

"Burada sıradan insanlar ve eşraf birbirleriyle de pek fazla ilgilenmiyor," dedi Durnik. "Yan yana yaşıyorlar ama birbirlerini tanımıyorlar. Belki de Arendiya'nın sorunu budur."

Garion ciddi ciddi başını salladı.

Sıradan insanların kayıtsızlığına karşılık, saraydaki soylular meraktan yanıp tutuşuyor gibiydiler. Şehre girdikleri haberi dar sokaklardan hızla geçip onlardan önce saraya ulaşmış olsa gerek ki, sarayın pencere ve balkonları renkli elbiseli insanlarla dolup taşıyordu.

Sarayın önündeki geniş meydana girdiklerinde, kapının üzerindeki siperden, uzun boylu, kara saçlı ve sakallı, parlayan zırhının üzerine armalı, siyah kadife bir cüppe giymiş bir şövalye, "Yavaş olunuz Şövalyem," dedi Mandorallen'e. "Siperliğinizi kaldırınız ki yüzünüzü görebileyim."

Mandorallen kapalı kapının önünde hayretle duraklayarak, "Bu ne saygısızlıktır," dedi. "Bütün cihanın da bildiği gibi, ben Vo Mandor Baronu Mandorallen'im. Kalkanımda armamı görmüyor musunuz?"

"Herkes bir başkasının armasını kullanabilir," dedi öteki şövalye yukarıdan küstah bir tavırla.

Mandorallen'in yüzü karardı. "Bu cihanda benim suretimi taklide cesaret edebilecek kimsenin bulunmadığını bilmiyor musunuz?" dedi tehditkâr bir ses tonuyla.

"Şövalye Andorig," dedi siperdeki başka bir şövalye kara saçlı adama, "bu hakikaten Şövalye Mandorallen. Kendisiyle geçen yıl büyük turnuvada karşılaşmıştım. Bu karşılaşma bana kırık bir omuza ve kulaklarımda hâlâ geçmeyen bir çınlamaya mal oldu."

"Pekâlâ," dedi Şövalye Andorig, "madem ki siz öyle söylüyorsunuz Şövalye Helbergin, onun hakikaten Vo Mandor'un piçi olduğunu kabul edeceğim."

"Bugünlerde bu adamın icabına bakman gerekecek galiba," dedi Barak, Mandorallen'in kulağına.

"Öyle görünüyor," dedi Mandorallen.

"Fakat yanınızda getirdiğiniz ve saraya girmeyi arzulayan bu şahıslar da kim Şövalye?" diye sordu Şövalye Andorig. "Kapıları ne idüğü belirsiz yabancılara açamam."

Mandorallen atının üzerinde doğruldu, "İşte!" dedi bütün şehrin duyabileceği bir sesle. "Size eşi bulunmaz bir şeref getirdim. Saray kapıları ardına kadar açılsın ve herkes hürmetle eğilsin. Karşınızda gördüğünüz, Ölümsüz Şahsiyet, Büyücü Belgarath'ın kutsal yüzüdür. Yanındaki de kızı Leydi Polgara'nın ilahi suretidir. Vo Mimbre'ye Arendiya Kralı ile çeşitli mevzularda münazarada bulunmak üzere teşrif ettiler."

"Biraz abartmadı mı?" diye fısıldadı Garion, Pol Teyzeye.

"Âdettendir canım," dedi Pol sükûnetle. "Arendlerle iş yaparken dikkatlerini çekmek için biraz abartılı olmak gerekir."

"Bunun Lord Belgarath olduğunu size kim söyledi?" dedi Şövalye Andorig hafif bir alayla. "Ne idüğü belirsiz bir serserinin önünde diz çökmem ben."

"Sözümden şüphe mi ediyorsunuz Şövalyem?" dedi Mandorallen tehdit dolu sakin bir sesle. "Öyle ise aşağıya gelip şüphenizi kılıcınızla bana göstermeyi arzular mısınız? Yoksa köpek gibi bir sipere sinip sizden üstün kişilere havlamayı mı tercih edersiniz?"

"Bak bu harikaydı işte," dedi Barak hayranlıkla. Mandorallen iri yarı adama dönerek sırıttı.

"Bu iş böyle olmayacak," diye homurdandı Bay Kurt. "Eğer Korodullin'i görmek istiyorsak, bu şüpheci kişiye bir şeyler ispat etmem gerekecek galiba." Yere atlayıp atının kuyruğuna yolculuk esnasında takılmış bir çöpü aldı. Sonra meydanın ortasına yürüyüp parlak beyaz cüppesiyle orada durdu. "Şövalyem," diye seslendi Andorig'e yumuşak bir sesle, "görüyorum ki tedbirli bir insansınız. Bu iyi bir haslet, ama çok da ileri götürmemek gerek."

"Ben çocuk değilim ihtiyar," dedi kara saçlı şövalye hakarete yaklaşan bir ses tonuyla. "Ve ancak gözümle gördüğüm şeye inanırım."

"Bu kadar az şeye inanabilmek çok hazin olmalı," dedi Kurt. Eğilip elindeki çöpü zemindeki büyük granit taşlardan ikisinin arasına yerleştirdi. Bir adım geri çekilerek elini çöpün üzerine uzattı; yüzü şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Size bir iyilik edeceğim Şövalye Andorig," dedi, "imanınızı geri getireceğim. Dikkatle izleyin." Sonra alçak sesle bir tek kelime söyledi; Garion ne dediğini duyamadı ama artık tanıdığı karıncalanmayı ve kulaklarındaki gümbürtüyü hissetti.

Önce hiçbir şey olmamış gibiydi. Sonra, aralarındaki minik dal parçası kalınlaşıp Bay Kurt'un eline doğru uzamaya başladığında taşlar birbirinden ayrıldı. Büyüyen dal parçasından yeni dallar ayrılmaya başladığında, saray duvarlarından hayret nidaları yükseldi. Kurt elini kaldırdı, dal ona uyarak daha da büyüdü, dalları dört bir yana yayıldı. Artık hâlâ büyüyen taze bir ağaç olmuştu. Dibindeki taşlardan biri keskin bir sesle çatladı.

Herkesin gözü dehşet içinde ağaca dikilmişti ve meydanda mutlak bir sessizlik vardı. Bay Kurt iki elini birden uzatarak avuçlarını yukarı çevirdi. Yeniden bir şey söyleyince, dalların uçları tomurcuklanmaya başladı. Sonra ağaç birden pembe ve beyaz çiçekler açtı.

"Elma, değil mi Pol?" diye sordu Kurt omuzunun üstünden.

"Galiba öyle baba," dedi Pol.

Kurt ağacın gövdesine şefkatle bir şaplak attı, sonra bembeyaz bir yüzle, titreyerek diz çökmüş olan kara saçlı şövalyeye dönerek, "Eee, Şövalye Andorig," dedi. "Şimdi neye inanıyorsun?"

Andorig boğulur gibi bir sesle, "Affedin beni Mukaddes Belgarath," dedi.

Bay Kurt doğrularak sert bir sesle konuşmaya başladı; o da bir süre önce Pol Teyzenin yaptığı gibi, kolaylıkla Mimbre üslubunun ölçülü resmiliğine geçivermişti. "Şövalyem, size bu ağaca velayet etme vazifesini veriyorum. O burada sizin imanınıza ve itimadınıza yeniden hayat vermek maksadıyla yeşerdi. Ona borcunuzu şefkat ve ihtimamla bakarak ödeyeceksiniz. Vakti gelince meyve verecek ve siz o meyveyi toplayıp her arzu edene karşılıksız vereceksiniz. Her kim olursa olsun, hiç kimsenin arzusunu reddetmeyeceksiniz. Ağaç nasıl karşılıksız veriyorsa, siz de öyle, karşılıksız vereceksiniz."

"Eline sağlık," dedi Pol Teyze onaylayarak. Kurt ona dönerek göz kırptı.

"Emrinizi yerine getireceğim Mukaddes Belgarath," dedi Şövalye Andorig boğulur gibi bir sesle. "Bütün kalbimle."

Bay Kurt yeniden atına binerken, "Hayatında en azından bir işe yarar böylece," diye mırıldandı.

Başka tartışma olmadı. Saray kapısı gıcırdayarak açıldı ve hep birlikte avluya girerek atlarından indiler. Mandorallen onları diz çökmüş, kimi ağlayan, kimiyse Bay Kurt'un cüppesine dokunabilmek için elini uzatan soyluların arasında geçirdi. Onun peşinden geniş, duvarları halılarla kaplı koridorlardan yürüdüler. Kalabalık da onları izliyordu. Taht salonunun kapısı açıldı ve içeri girdiler.

Arendiya taht salonu büyük, kubbeli, duvarlarında yüksek oymalı sütunları olan bir salondu. Sütunların arasında uzun ve dar, renkli camdan pencereleri vardı; pencerelerden süzülen ışık salonu mücevherlerle kaplı gibi bir havaya

sokmuştu. Zemin cilalı mermerdi ve salonun öte ucunda, halı kaplı taş bir yükseltinin üzerinde, arkasında ağır, mor perdelerle Arendiya'nın çifte tahtı duruyordu. Perde kaplı duvarda, Arendiya kraliyet ailesinin yirmi nesillik tarihine ait dev gibi antika silahlar asılıydı. İnsan boyundan büyük mızraklar, gürzler ve dev gibi kılıçlar, çoktan unutulmuş kralların savaş bayraklarının arasına dizilmişti.

Arendiya Kralı Korodullin, altın işlemeli mor bir kaftan giymiş, hastalıklı görünen genç bir adamdı; kocaman altın tacı kafasına ağır geliyormuş gibi duruyordu. Yanındaki tahtta soluk benizli, güze kraliçesi oturuyordu. Bay Kurt ve çevresindeki kalabalık tahtın önündeki geniş basamaklara yaklaşırken beraberce merakla onu izlediler.

"Kralım," dedi Mandorallen bir dizi üzerine çömerek, "huzurunuza Aldur'un müridi, zamanın başından beri Batı Krallıklarının mesnedi olan Mukaddes Belgarath'ı getirdim."

"Kim olduğumu bilir o Mandorallen," dedi Bay Kurt. Öne çıkıp hafifçe eğilerek selam verdi. "Selam size Korodullin ve Mayaserana," dedi kralla kraliçeye. "Daha önce tanışma fırsatımız olmadığı içın üzgünüm."

"Müşerref olduk Mukaddes Belgarath," dedi genç kral zayıf görünümünden hiç umulmayacak güçlü bir sesle.

"Babam sizden çok bahsederdi," dedi kraliçe.

"İyi dosttuk kendisiyle," dedi Kurt. "Size kızım Polgara'yı tanıtmama izin verin."

"Hanımefendi," dedi kral saygılı bir selam vererek. "Bütün cihan kudretinizden bahseder, ama güzelliğinizden bahsetmeyi unutmuşlar."

"Sizinle iyi anlaşacağız," dedi Pol Teyze sıcak bir gülümsemeyle.

"Cihan kadınlarının çiçeğini görmek kalbimi ısıttı," dedi kraliçe.

Pol Teyze kraliçeye düşünceli düşünceli baktı. Sonra, "Seninle konuşmamız gerek Mayaserana," dedi, "özel olarak ve en kısa zamanda."

Kraliçe hayretler içinde kalmıştı.

Bay Kurt diğerlerini de tek tek tanıttı, hepsi genç kralı eğilerek selamladılar. "Hoşgeldiniz saygıdeğer kişiler," dedi Korodullin. "Fakir sarayım sizin gibi asillerin mevcudiyetiyle şerefyab oldu."

"Fazla vaktimiz yok Korodullin," dedi Bay Kurt. "Arendiya sarayının nezaketi ve zarafeti dillere destandır. Sarayını süsleyen bu güzel konuşmaları kısa keserek seni ve kraliçeni üzmek istemem, ama sana özel olarak vermem gereken haberlerim var. Çok acil."

"Öyleyse emrinizdeyim," dedi kral tahtından kalkarak. "Bizi affediniz dostlarım," dedi çevrede toplaşan soylulara, "fakat kraliyet ailemizin kadim dostunun sadece bizim duymamızı istediği acil bazı malumat varmış. Bir müddet için sizi terk etmemize izin veriniz. Az sonra döneriz."

"Polgara," dedi Bay Kurt.

"Sen git baba," dedi Pol. "Benim şimdi Mayaserana ile çok önemli bir şey konuşmam lazım."

"Daha sonra olamaz mı?"

"Hayır baba, olamaz." Sonra kraliçenin koluna girdi ve birlikte salonu terk ettiler. Bay Kurt bir süre onları gözleriyle izledi, sonra omuzlarını silkerek o da Korodullinle birlikte taht salonundan çıktı. Salondaki soylular arasında şaşkın bir sessizlik hüküm sürüyordu.

"Çok yakışıksız," dedi beyaz sakallı ihtiyar bir soylu.

"Mecburi bir acele Lordum," dedi Mandorallen. "Saygıdeğer Belgarath'ın da söylediği gibi, vazifemiz Batı Krallıklarının hayatta kalması için çok mühim. Kadim Düşmanımız yeniden ortaya çıkabilir. Korkarım Mimbre şövalyeleri tekrar devasa bir harbin yükünü taşımak mecburiyetinde kalacaklar."

"Öyleyse haberi getirenin diline sağlık," dedi beyaz saçlı ihtiyar. "Ben de son muharebemi gördüğümü ve yatağımda ecelimle öleceğimi

zannediyordum. Chaldan'a şükranlar olsun ki sadece seksen yaşındayım ve gücüm kuvvetim yerinde."

Garion tek başına salonun bir köşesine çekilip kafasını meşgul eden sorunla cebelleşmeye koyuldu. Olaylar, kendisini sevimsiz görevine hazırlamasına fırsat bırakmadan onu Kral Korodullin'in sarayına getirmişti. Hazırlanan komployu krala açıklayacağı konusunda Lelldorin'e söz vermişti, ama işe nasıl başlaması gerektiği konusunda en küçük bir fikri bile yoktu. Arendiya sarayının abartılı resmiyeti gözünü korkutmuştu. Burası Kral Anheg'in Val Alorn'daki kaba saba ama yumuşak başlı sarayına ya da Kral Fulrach'ın Sendar'daki aile yuvası havasındaki sarayına hiç benzemiyordu. Burası Vo Mimbre idi ve Asturyalı ateşli gençlerin bu uçuk planını, Çerek'teki Jarvik Kontunun komplosunu açıkladığı gibi, öylesine söyleyivermesi sözkonusu bile değildi.

Çerek'teki olayı hatırlamak onu birdenbire şiddetle sarsaladı. O zamanki durum da şu andakine o kadar benziyordu ki, hepsi karmaşık bir oyunun hamleleri gibi göründü gözüne. Tahta üzerindeki hamleler neredeyse özdeşti; üstelik iki keresinde de, bir kralın öldürülmesi ve bir krallığın çökmesi anlamına gelen son kritik hamleyi karşılamak Garion'a düşmüştü. Kendini tuhaf bir biçimde güçsüz hissetti; sanki ezelden beri süren bir oyunun devasa tahtası üzerinde, yüzü olmayan iki oyuncunun aynı şekilde hareket ettirdiği piyonlardan biriymiş, bütün hayatı onların ellerindeymiş gibi. Ne yapması gerektiği konusunda kuşku yoktu. Ama oyuncular bunu nasıl yapacağı konusunu ona bırakmışlardı sanki.

Bir saat sonra Kral Korodullin yanında Bay Kurt ile taht salonuna döndüğünde sarsılmış görünüyordu ve yüz ifadesini güçlükle kontrol ediyordu. "Affınızı rica edirim asilzadeler," dedi, "fakat kötü haberler aldım. Ancak arzu ederseniz şu anda dertlerimizi bir yana bırakıp bu tarihi ziyareti tesid edelim. Çalgıcıları çağırın, ziyafet hazırlansın."

Kapının yanlarında bir kıpırdaşma oldu ve arkasında zırhlı, kısılmış gözleri etrafı şüpheyle süzen, elleri liderlerinin yoluna çıkabilecek kişilere meydan okurcasına kılıçlarının kabzasını kavramış altı Mimbre şövalyesiyle, siyah cüppeli bir adam içeri girdi. Adam yaklaşınca Garion eğik gözlerini ve yaralı yanaklarını fark etti. Bu bir Murgoydu.

Barak, Hettar'ın kolunu sıkıca yakaladı.

Murgo belli ki alelacele giyinmişti ve taht odasına koştururken nefes nefese kalmıştı. "Haşmetmeap," dedi Korodullin'e nefes nefese eğilip selam vererek. "Sarayınıza misafirlerin geldiğinden yeni haberim oldu; kendilerini kralım Taur Urgas adına selamlamak için hemen huzurunuza geldim."

Korodullin yüzünde soğuk bir ifadeyle, "Sizi davet ettiğimi hatırlamıyorum, Nacak," dedi.

"Demek korktuğuma uğradım," dedi Murgo. "Bu gelenler halkım hakkında kötü şeyler söyleyerek Arendiya ve Cthol Murgos krallıkları arasındaki dostluğu bozmaya çalışmışlar. Böyle iftiralara bana bir cevap hakkı bile tanımadan kulak astığınızı görmek beni teessüre boğdu. Adaletiniz bu mu yüce Kralım?"

"Kim bu?" dedi Bay Kurt, Korodullin'e.

"Nacak," dedi kral, "Cthol Murgos elçisi. Tanıştırmamı ister misiniz Kadim Kişi?"

"Gerek yok," dedi Bay Kurt kasvetli bir ifadeyle. "Hayattaki bütün Murgolar beni tanır. Cthol Murgos'ta anneler çocuklarını benim adımla korkuturlar."

"Ama ben çocuk değilim ihtiyar," dedi Nacak. "Senden korkmuyorum."

"Bu çok vahim bir hata olabilir," dedi İpek.

Murgonun adı Garion'un yüzüne bir darbe gibi inmişti. Lelldorinle arkadaşlarını kandıran adamın yüzüne baktığında, oyuncuların gene taşlarını son, kritik konuma doğru sürdüklerini ve kimin kazanıp kimin kaybedeceği sorusunun tamamen kendisine kalmış olduğunu fark etti.

"Krala ne yalanlar söyledin?" diye soruyordu Nacak, Bay Kurt'a.

"Yalan değil Nacak," dedi Kurt. "Sadece hakikat. Fazlasına gerek yok."

"Protesto ediyorum Haşmetmeap," dedi Nacak, krala. "Son derece şiddetle protesto ediyorum. Bütün dünya bu adamın halkımdan nefret ettiğini bilir. Onun sizi kandırmasına nasıl izin verirsiniz?"

"Süslü konuşmayı unuttu bu defa," dedi İpek sırıtarak.

"Heyecanlandı tabii," dedi Barak. "Murgolar heyecanlanınca sakar olurlar. Kötü huylarından biri bu da."

"Alornlar!" dedi Nacak tükürür gibi.

"Haklısın Murgo," dedi Barak soğuk bir sesle. Hettar'ın kolunu hâlâ bırakmamıştı.

Nacak onlara baktı, sonra Hettar'ı görünce gözleri irileşti. Algarın nefret dolu bakışı karşısında geri çekildi ve altı şövalye etrafında bir çember oluşturdu. "Haşmetmeap," diye inledi, "Bu adam Algaryalı Hettar'dır, herkesin tanıdığı bir katil. Onu tutuklamanızı talep ediyorum."

"Talep mi ediyorsunuz Nacak?" dedi kral gözünde tehditkâr bir parıltıyla. "Benim sarayımda benden taleplerde mi bulunuyorsunuz?"

"Affedin beni Haşmetmeap," dedi Nacak hemen. "Bu hayvanı görmek beni öyle rahatsız etti ki ne diyeceğimi şaşırdım."

"Aklın varsa buradan gidersin Nacak," dedi Bay Kurt. "Bir Murgonun bu kadar çok Alornun yanında yalnız olması iyi bir fikir değil. Bu şartlar altında çeşitli kazaların olduğu sık sık görülmüştür."

"Dede," dedi Garion aceleyle. Sebebini bilmiyordu ama konuşmasının tam zamanı olduğunu hissetmişti, Nacak'ın bu salondan ayrılmasına izin vermemeliydi. Yüzü olmayan oyuncular son hamlelerini yapmışlardı ve oyun burada bitmeliydi. "Dede," dedi tekrar. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Şimdi olmaz Garion." Kurt hâlâ dik dik Murgoya bakıyordu. "Ama önemli bu dede. Çok önemli."

Bay Kurt ters bir cevap verecekmiş gibi döndü, ama o anda taht salonunda başka hiç kimsenin göremediği bir şey görmüş gibi gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Pekâlâ Garion," dedi garip, alçak bir sesle.

"Söyle bakalım."

"Bazı kişiler Arendiya Kralını öldürmeyi planlıyor. Nacak da onlardan biri." Garion bunları istediğinden daha yüksek sesle söylediği için, taht salonuna derin bir sessizlik çöktü.

Nacak'ın yüzü bembeyaz oldu, eli kılıcının kabzasına gitti, sonra donup kaldı. Garion dev cüssesiyle Barak'm ve siyah deri giysilerinin içinde ölüm gibi korkunç görünen Hettar'ın hemen arkasında durduğunu fark etti. Nacak geri çekilerek çelik zırhlı şövalyelerine işaret etti. Hemen, elleri silahlarında, onun çevresinde koruyucu bir halka oluşturdular. "Burada kalıp bu iftiraları dinleyecek değilim," dedi Murgo.

"Henüz çekilmeniz için izin vermedim size Nacak," dedi Korodullin soğukkanlı bir tavırla. "Bir süre daha burada kalmanızı arzuluyorum." Genç kralın sert bakışları Murgonun yüzüne dikilmişti. Sonra Garion'a döndü. "Bu mevzuyu biraz daha aydınlatın lütfen delikanlı. Rahat rahat konuşun ve kimsenin size mani olacağından korkmayın."

Garion derin bir nefes alarak dikkatle söze başladı. "Bütün ayrıntıları bilmiyorum Haşmetmeap," dedi. "Zaten kazayla öğrendim."

"Ne biliyorsanız onu söyleyin," dedi kral.

"Bildiğim kadarıyla Haşmetmeap, gelecek yaz Vo Astur'a giderken birtakım kişiler yolda size saldırıp öldürmeye çalışacaklar."

"Asturyalı hainlerdir mutlaka," dedi kır saçlı bir soylu.

"Onlar kendilerine yurtsever diyorlar," dedi Garion.

"Tabii öyle diyecekler," dedi soylu alayla.

"Böyle teşebbüslere aşinayız," dedi kral. "Gerekli tedbirleri alırız bu defa da. Verdiğiniz bilgi için teşekkürler."

"Ama hepsi bu kadar değil Haşmetmeap," dedi Garion. "Bu saldırganlar Tolnedra lejyoneri kılığında olacaklar."

İpek bir ıslık çaldı.

"Niyetleri soylularınızı Tolnedrahlar tarafından öldürüldüğünüze inandırmak," diye devam etti Garion. "Bu kişiler Mimbre'nin hemen İmparatorluğa savaş açacağına inanıyorlar, o zaman da hemen lejyonerler ülkeye girecekler. Herkes savaşa karışınca da, Asturya'nın Arendiya tahtına tabi olmadığını ilan edecekler. Bütün Asturya'nın da bu noktada onların peşine takılacağına inanıyorlar."

"Anladım," dedi kral düşünceli bir ifadeyle. "İyi bir plan, ama heyecanlı Asturyalı kardeşlerimizden beklenmeyecek kadar incelikli. Fakat Taur Urgas'ın elçisinin bu ihanetle alakasının ne olduğunu söylemediniz."

"Planı kuran o Haşmetmeap. Bütün ayrıntıları o planladı ve Tolnedra üniformaları alıp adam toplamaları için gerekli parayı da o verdi."

"Yalan!" diye haykırdı Nacak.

Kral, "Cevap verme fırsatınız olacak Nacak," diyerek tekrar Garion'a döndü. "Bu meseleyi biraz daha inceleyelim. Bu malumatı nasıl edindiniz?"

"Söyleyemem Haşmetmeap," dedi Garion sıkıntıyla. "Söz verdim. Bu işin içinde olanlardan biri dostluğunu ispatlamak için bunları bana söyledi. Bana ne kadar güvendiğini göstermek için hayatını ellerime teslim etti. Ona ihanet edemem."

"Sadakatiniz ne kadar şerefli biri olduğunuzu gösteriyor genç Garion," dedi kral onaylayarak. "Fakat Murgo elçisine tevcih ettiğiniz suç son derece ciddi. Verdiğiniz sözü bozmadan ispat yoluna gidemez misiniz?"

Garion çaresizce başını salladı.

"Bu çok ciddi bir mevzu Haşmetmeap," dedi Nacak. "Ben Taur Urgas'ın şahsi temsilcisiyim. Bu yalancı piç kurusu ise Belgarath'ın bir yaratığı ve bu saçma sapan, mesnetsiz hikâye de belli ki beni lekelemek ve Arendiya ile

Cthol Murgos'un arasını açmak için uydurulmuş. Bu itham karşılıksız kalamaz. Çocuk ya bu hayali komplocuların adlarını versin ya da yalan söylediğini itiraf etsin."

"Söz vermiş Nacak," dedi kral.

"O onun iddiası Haşmetmeap," dedi Nacak tıslayarak. "Onu bir imtihandan geçirelim bakalım, işkence masasında bir saat geçirirse daha açık konuşabilir."

"İşkenceyle elde edilen itiraflara pek itimadım yoktur," dedi Korodullin.

"Eğer Haşmetmeap müsaade ederse," dedi Mandorallen araya girerek, "belki de bu meselenin halledilmesine yardımcı olabilirim."

Garion dehşetle şövalyeye baktı. Mandorallen Lelldorin'i tanıyordu ve gerçeği tahmin etmesi hiç de güç değildi. Ayrıca Mandorallen bir Mimbre idi ve Korodullin de onun kralıydı. Bu konuda ses çıkarmamak için bir nedeni olmadığı gibi, konuşmak vazifesiydi de.

"Şövalye Mandorallen," dedi kral ciddi bir ifadeyle. "Hakikate ve vazifelerinize olan sadakatinizi cümle âlem bilir. Acaba siz bu komplocuların hüviyetini biliyor musunuz?"

Soru bir an öylesine havada asılı kaldı.

"Hayır Kralım," dedi Mandorallen kesin bir tavırla. "Ama Garion'un doğru sözlü ve dürüst bir delikanlı olduğunu biliyorum ve ona kefil oluyorum."

"Bu ispat sayılmaz," dedi Nacak. "Ben de yalan söylediğini iddia ediyorum. Şimdi ne yapacağız?"

"Bu delikanlı benim dostumdur," dedi Mandorallen. "Onun yeminini bozmasına aracı olamam, çünkü onun şerefi benimki kadar kıymetli. Fakat kanunumuza göre, ispatı mümkün olmayan bir mevzu, silahların imtihanıyla karara bağlanabilir. Ben bu delikanlının fedaisi olacağım. Bu insanların önünde Nacak'ın hainin biri olduğunu ve başkalarıyla birleşerek

kralımı öldürmeye kalkıştığını ilan ediyorum." Çelik eldivenini çıkarıp yere fırlattı. Eldivenin cilalı taşa çarpmasıyla çıkan ses gökgürültüsü gibiydi.

"Eldivenimi al Murgo," dedi Mandorallen soğuk bir tavırla. "Veya dalkavuğun olan şövalyelerden biri senin yerine alsın. İhanetini seninle veya fedainle dövüşerek ispatlayacağım."

Nacak önce yerdeki zırhlı eldivene, sonra da karşısında dikilmiş onu suçlayan şövalyeye boş boş baktı. Sinirle dudaklarını yaladı ve etrafına bakındı. Mandorallen dışında salonda bulunan Mimbre soylularından hiçbiri silahlı değildi. Murgonun gözleri çaresizlikle kısıldı. "Öldürün şunu!" diye hırladı etrafındaki zırhlı adamlara.

Şövalyeler hayret ve kuşkuyla durakladılar. "Öldürün!" diye emretti Nacak. "Canını alana bin altın!"

Bunu duyan altı şövalyenin yüzü ifadesizleşti. Hep birden kılıçlarını çekerek dağıldılar ve kalkanlarını kaldırarak Mandorallen'e yaklaşmaya başladılar. Yollarından kaçmaya çalışan soylulardan ve hanımlardan korku çığlıkları yükseldi.

"Bu nasıl bir ihanettir?" dedi Mandorallen. "Bu Murgoya ve altınlarına olan aşkınız, kralın huzurunda silah çekilmesini yasaklayan kanunu da mı unutturdu size? İndirin kılıçlarınızı."

Ama şövalyeler onu dinlemeden ilerlemeye devam ettiler.

"Kendinizi müdafaa edin Şövalye Mandorallen," dedi Korodullin tahtından doğrularak. "Silah çekmenize müsaade ediyorum."

Ancak Barak harekete geçmişti bile. Mandorallen'in taht salonuna gelirken kalkanını almadığını fark eden kızıl sakallı dev, tahtın yanındaki duvardaki silahlar arasından kocaman, iki elle kullanılan geniş bir kılıç seçerek, "Mandorallen!" diye haykırdı ve dev kılıcı taş zeminde sektirerek ayaklarına doğru fırlattı. Mandorallen zırhlı ayağıyla kılıca basarak durdurdu ve eğilip eline aldı.

Mandorallen bir seksenlik kılıcı kaldırdığında, yaklaşan şövalyelerin yüzündeki güven ifadesi azalır gibi oldu.

Barak yüzünde müthiş bir sırıtışla, belinin bir yanından kılıcını, öbür yanından da savaş baltasını çekti. Hettar kıvrık kılıcını aşağıdan uzatarak, zırhları içinde zor hareket eden şövalyelerin çevresinde kedi gibi dolanıyordu. Garion hiç düşünmeden elini kılıcına attı, ama Bay Kurt'un eli bileğini kavradı, ihtiyar, "Sen karışma," diyerek onu kavga alanından uzaklaştırdı.

Mandorallen'in ilk darbesi şövalyelerden birinin aceleyle kaldırdığı kalkana indi ve zırhının üzerine armalı kırmızı cüppe giyen şövalyenin kolunu kırarak onu tangır tungur üç metre kadar öteye savurdu. Barak iri yarı bir şövalyenin darbesini baltasıyla savuşturarak kendi ağır kılıcını adamın kalkanına indirmeye başladı. Hettar ise yeşil emaye zırhlı bir şövalye ile kedi fareyle oynar gibi oynuyor, hasmının sakil darbelerini kolayca savuşturarak kılıcıyla yüzündeki siperliğe uzanıyordu.

Çarpışan kılıçların çelik sesi Korodullin'in taht salonunu doldurmuştu ve ortalıkta kıvılcımlar uçuşuyordu. Mandorallen karşısına çıkan ikinci adamı da müthiş darbelerle geriletti, iki elle tuttuğu dev kılıcı geniş bir yay çizerek savurduğunda, kılıç karşısındaki şövalyenin kalkanının altından geçti ve zırhını yararak vücudunu yarıya kadar kesti. Adam bir çığlık attı ve yarasından kanlar boşanarak yere yığıldı. Barak'ın savaş baltasının tersi iri yarı şövalyenin miğferinin bir yanına inerek içeri göçürdü ve adam olduğu yerde dönerek yere devrildi. Hettar rakibine bir şaşırmaca daha yaptıktan sonra, kılıcını siperliğinden içeri daldınverdi. Kılıç beynine giren şövalye kaskatı kesildi.

Kavga cilalı zeminde bir oraya bir buraya giderken, soylular ve hanımlar da ezilmemek için dövüşenlerin yolundan kaçışıyorlardı. Nacak ise şövalyelerinin gözlerinin önünde bir bir yok edilmesini dehşet dolu gözlerle seyretmekteydi. Derken birdenbire dönerek kaçmaya başladı.

"Kaçıyor!" diye haykırdı Garion; ama Hettar peşine takılmıştı bile. Nacak'ın yolunu kesmek için koşarken soylular ve hanımlar korkunç suratının ve kanlı kılıcının önünde çığlık çığlığa, çil yavrusu gibi dağılıyorlardı. Murgo salonun öte tarafına varmıştı ki, uzun adımlarla koşan Hettar kalabalığı

yararak kapının önüne dikiliverdi. Elçi bir dehşet çığlığıyla kılıcını kınından sıyırdı. Garion adama bir an için, tuhaf bir biçimde acıdığını hissetti.

Murgo kılıcını kaldırmaya çalışırken, Hettar kılıcının yassı yüzünü bir kamçı gibi kullanarak adamın iki omuzuna iki darbe indirdi. Nacak uyuşan kollarını başını korumak için kaldırırken, Hettar'ın kılım aşağı indi. Sonra Algar, yüzünde ciddi bir ifade ve zarif bir hareketle, Murgoyu tam karnından şişledi. Garion kılıcın Nacak'ın sırtından yukarıya meylederek çıktığını gördü. Elçi inleyerek kılıcını düşürdü ve iki eliyle Hettar'ın bileğini kavradı, ama atmaca suratlı Algar, hiç tereddüt etmeden eğri kılıcını çevirmeye başladı. Nacak inliyor ve korkunç ihtilaçlarla kıvranıyordu. Sonra elleri Hettar'ın bileğinden çözüldü ve dizleri boşaldı. Gargara yapar gibi bir sesle, Hettar'ın kılıcından sıyrılarak geri devrildi kaldı.

On Birinci Bölüm

Nacak'ın ölümünün ardından, taht odasında bir anlık sessizlik oldu. Sonra Nacak'ın korumalarından ayakta kalan iki şövalye, silahlarını kanlar içinde kalmış olan zemine müthiş bir gürültüyle attılar. Mandorallen siperliğini kaldırıp tahta dönerek, "Kralım," dedi saygıyla. "Nacak'ın ihaneti silahların imtihanıyla ispatlanmıştır."

"Hakikat bu," dedi kral. "Tek üzüntüm bu mevzuda ziyadesiyle gayretli davranıp, bu ihanetin nerelere kadar uzandığını öğrenme imkânımızı da elimizden almış olmanızdır."

"Başına gelenler öğrenildiğinde, kurduğu komplo da yok olur gider," dedi Bay Kurt.

"Muhtemeldir," dedi kral. "Fakat bu işin peşine düşüp ihanetin sadece Nacak'a mı ait olduğunu, yoksa Taur Urgas'a kadar da mı uzandığını bilmeyi arzulardım." Düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı, sonra kafasından birtakım karamsar düşünceleri kovmak ister gibi başını salladı. "Arendiya size borçludur, Kadim Belgarath. Cesur dostlarınız çoktan unutulmuş olması gereken bir savaşın yeniden alevlenmesine mani oldular." Üzüntüyle kanlı zemindeki cesetlere baktı. "Taht salonum muharebe meydanına döndü. Arendiya'nın laneti buraya kadar uzanıyor demek ki." İçini çekerek, "Salon temizlensin," diye emretti, sonra bu temizlik işine şahit olmamak için başını çevirdi.

Ölüler kaldırılıp cilalı taş zemindeki kanlar temizlenirken, soylular ve hanımlar fısıldaşmaya başlamışlardı bile.

Barak baltasının ağzını silerken, "İyi dövüştü," dedi.

"Size borçluyum Lord Barak," dedi Mandorallen ciddi bir yüzle. "Yardımınız tam vaktinde geldi."

Barak omuzlarını silkti. "Gerekeni yaptım."

Yüzünde karanlık bir memnuniyet ifadesi olan Hettar da yanlarına geldi. "Nacak'ın işini iyi bitirdin," dedi Barak takdirle.

"Bu konuda tecrübeliyim," dedi Hettar. "Murgolar nedense dövüşürken hep aynı hatayı yapıyorlar. Eğitimlerinde bir eksiklik olmalı."

"Ne yazık değil mi?" dedi Barak hiç inandırıcı olmayan bir acımayla.

Garion onlardan ayrılıp bir köşeye çekildi. Mantıksız olduğunu bilmesine rağmen, şahit olduğu katliamdan kendisini sorumlu tutuyordu. Tüm bu ölümler ve kan onun sözleri yüzünden olmuştu. Ağzını açmasaydı, şu anda ölmüş olanlar sağ olacaktı. Söyledikleri her ne kadar haklı ve gerekli olsa da, vicdan azabından bir türlü kurtulamıyordu. Dostlarıyla konuşmaya korkuyordu. Pol Teyzeyle konuşmayı ise her şeyden çok istiyordu, ama o henüz taht salonuna dönmemişti. Bu yüzden vicdanıyla tek başına hesaplaşmak zorundaydı.

Taht salonunun güney duvarındaki sütunların arasındaki bir girintiye çekilerek kara kara düşünmeye başlamıştı ki, kendisinden bir iki yaş kadar büyük görünen bir kız, kızıl, kolalı elbisesini hışırdatarak yanına doğru süzüldü. Kızın koyu renk, neredeyse siyah saçları ve bembeyaz bir teni vardı. Elbisesinin göğsü epeyce açıktı, o yüzden Garion kız yanına yaklaşırken gözlerini nereye çevireceğine bir türlü karar veremedi.

"Size bütün Arendiya namına şükranlarımı takdim etmek istiyorum Lord Garion," dedi kız fısıldar gibi bir sesle. Sesi Garion'un hiçbirini anlayamadığı bir sürü duyguyla dolup taşıyordu. "Murgonun komplosunu tam vaktinde ortaya çıkarmanız, hükümdarımızın hayatını kurtardı."

Bu sözler Garion'un biraz içini ısıttı. "Ben fazla bir şey yapmadım Leydim," dedi pek inandırıcı olmayan bir tevazuyla. "Dövüşenler dostlarımdı."

"Ama o korkunç komployu açığa çıkaran sizin cesur ifşaatınızdı," dedi kız. "Ve ismini ifşa etmediğiniz o kötü yola düşmüş dostunuzu korumak için gösterdiğiniz asalet, bütün bakirelerin dilinde şimdi."

"Bakire" kelimesi Garion'un başa çıkamayacağı kadar ağırdı. Kızararak bocalamaya başladı.

"Siz Ölümsüz Belgarath'ın torunu değil misiniz soylu Garion?"

"Akrabalığımız biraz daha uzak. Ama kolaylık olsun diye öyle diyoruz."

"Ama onun soyundan geliyorsunuz, değil mi?" diye ısrar etti kız menekşe gözlerinde bir pırıltıyla.

"Öyle olduğunu söylüyor."

"Sakın Leydi Polgara da anneniz olmasın?"

"Teyzem sayılır."

"Bu da çok yakın bir akrabalık," dedi kız sıcak bir sesle, Garion'un elini tutarak. "Cihandaki en asil kana sahipsiniz. Bir nişanlınız var mı acaba?"

Garion kulaklarına kadar kızarıp gözlerini kırpıştırmaya başladı.

"Hey Garion," diye gürledi Mandorallen, tam bu sakil durumun ortasına dalarak. "Sizi arıyordum. Bize biraz izin verebilir misiniz Kontes?"

Genç hanım Mandorallen'e zehirli bir bakış fırlattı, ama şövalye güçlü eliyle Garion'u uzaklaştırmaya başlamıştı bile.

"Tekrar görüşürüz Lord Garion," dedi kız arkasından.

"Umarım, Leydim," dedi Garion omuzunun üstünden. Sonra Mandorallenle birlikte taht salonunun ortasındaki soylular kalabalığına karıştılar.

"Teşekkür ederim Mandorallen," dedi Garion sonunda, biraz zorlanarak.

"Ne için delikanlı?"

"Krala Nacak'tan söz ettiğimde kimi koruduğumu biliyordun, değil mi?"

"Tabii," dedi şövalye biraz aldırmaz bir tavırla.

"Krala söyleyebilirdin; hatta söylemek görevindi, değil mi?"

"Ama siz yemin etmiştiniz."

"Sen etmemiştin ama."

"Siz benim dostumsunuz delikanlı. Sizin margininiz beni sizin kadar bağlar. Bunu bilmiyor muydunuz?"

Bu sözler Garion'u şaşırttı. Arend ahlâkının bu incelikleri ona çok yabancıydı. "Bu yüzden de benim yerime dövüştün ha?"

Mandorallen rahat bir tavırla gülerek, "Tabii," dedi, "ama şunu itiraf etmeliyim ki Garion, sizin fedainiz olma konusundaki hevesimin sebebi yalnızca dostluk değildi. Bu Nacak denilen Murgodan nefret ediyordum ve kiralık adamlarının küstahlığı da hoşuma gitmiyordu. Sizin fedainiz olma ihtiyacı doğmadan önce de zaten dövüşmeye meyilliydim. Belki de bana bu imkânı sağladığınız için size ben teşekkür etmeliyim."

"Seni hiç anlamıyorum Mandorallen," dedi Garion. "Bazen hayatta tanıdığım en karmaşık insan olduğunu düşünüyorum."

"Ben mi?" dedi Mandorallen hayretle. "Ben cihandaki en basit insanım." Sonra etrafına bakındı ve hafifçe Garion'a doğru eğilerek, "Kontes Vasrana ile konuşurken sözlerinize dikkat etmenizi tavsiye ederim," dedi. "Sizi bu yüzden bir kenara çektim."

"Kiminle?"

"Biraz önce konuştuğunuz güzel genç bayanla. Kendisini bu krallıktaki en güzel hanım olarak görüyor ve kendisine layık bir koca arıyor."

"Koca mı?" dedi Garion kekeleyerek.

"İyi bir av sayılırsınız delikanlı. Belgarath ile akrabalığınız sayesinde son derece asil kabul ediliyorsunuz. Kontes için müthiş bir başarı olur bu."

"Koca mı?" diye tekrarladı Garion dizleri titreyerek. "Ben mi?"

"Puslu Sendarya'da işler nasıl cereyan ediyor bilmiyorum," dedi Mandorallen. "Fakat Arendiya'da evlilik çağına gelmiş sayılırsınız.

Sözlerinize dikkat edin delikanlı. Eğer bir asil öyle görmek isterse, en masum lafınız bile bir vaat olarak kabul edilebilir."

Garion yutkunarak korkuyla etrafına bakındı ve saklanmak için elinden geleni yapmaya başladı. Sinirleri yeni şokları kaldıracak halde değildi.

Ancak Kontes Vasrana'nın iyi bir avcı olduğu da belli oluyordu. Müthiş bir kararlılıkla Garion'un izini sürüp, alev alev yanan gözleri ve inip kalkan göğsüyle onu başka bir girintide kıstırmayı başardı. "Şimdi muhabbetimize kaldığımız yerden devam edebiliriz Lord Garion," diye mırıldandı.

Pol Teyze yanında etrafa gülücükler saçan Kraliçe Mayaserana ile taht salonuna girdiğinde, Garion açıkça kaçmayı planlıyordu. Mandorallen yanına yaklaşıp bir şeyler söyleyince, Pol Teyze hemen menekşe gözlü kontesin Garion'u esir tuttuğu köşeye doğru ilerledi. "Garion, canım," dedi yanlarına vardığında. "İlaç vaktin geldi."

"İlaç mı?" dedi Garion kafası karışmış bir halde.

"Ne unutkan çocuk," dedi Pol kontese. "Heyecandan unuttu herhalde, ama iksiri günde üç kere almazsa deliliğin geri geleceğini çok iyi bilir o da."

"Delilik mi?" dedi Kontes Vasrana irkilerek.

"Ailenin laneti," diye içini çekti Pol Teyze. "Bütün erkek çocuklarda vardır. İksir bir süre için etkili oluyor, ama geçici ne yazık ki. Bugünlerde sabırlı ve fedakâr bir hanım bulmamız gerek; böylece beyni tamamen erimeye başlamadan evlenip çocuk sahibi olabilir. Ondan sonra da tabii zavallı karısı hayatının sonuna kadar ona bakmak zorunda kalacak." Genç kontese onu tartar gibi bakarak, "Düşündüm de," dedi, "acaba bekâr mısınız? Uygun yaşta görünüyorsunuz da." Uzanıp Vasrana'nın kolunu tuttu. "Hem güzel hem de güçlü," dedi takdirle. "Babam Lord Belgarath ile bu konuyu hemen görüşeceğim."

Kontes irileşmiş gözlerle geri geri gitmeye başladı.

"Gitmeyin," dedi Pol Teyze. "Krizin başlamasına daha beş on dakika var."

Kız ortadan yok oldu.

"Başını belaya sokmadan duramaz mısın?" dedi Pol Teyze Garion'a, kolundan tutup uzaklaştırırken.

"Ama ben ağzımı bile açmadım," diye itiraz etti Garion.

Ağzı kulaklarına varan Mandorallen de yanlarına geldi. "Avcı kontesimizin muhasarasını yarmışsınız bakıyorum Leydim. Daha ısrarcı olacağını sanıyordum."

"Ona kafasını yoracağı bir sorun çıkardım. Evlilik hevesi hemen köreldi."

"Kraliçemizle hangi mevzuda görüştünüz?" diye sordu Mandorallen. "Senelerdir tebessüm ettiğini görmemiştik."

"Bir kadın meselesi. Anlayacağını sanmıyorum."

"Daima düşük yapması meselesi mi?"

"Arendlerin kendilerini ilgilendirmeyen konularda dedikodu yapmaktan başka işi yok mudur? Mahrem sorular soracağına neden gidip bir kavga daha çıkarmıyorsun?"

"Bu hepimizin alakasına mucip bir mevzu Leydim," dedi Mandorallen. "Eğer kraliçemiz bir veliaht doğurmaz ise, bir hanedan savaşı çıkabilir. O zaman bütün Arendiya kan ve ateşe boğulur."

"Ateş olmayacak Mandorallen. Neyse ki zamanında yetiştim, ucu ucuna da olsa. Kış gelmeden bir veliahtınız olacak."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bütün ayrıntıları anlatmamı ister misin?" dedi Pol keskin bir tavırla. "Erkeklerin çocuk doğurmanın mekanizmasını pek bilmek istemediklerini müşahade ettim hayatım boyunca."

Mandorallen yavaşça kızararak, "Siz öyle diyorsanız öyledir Leydi Polgara," dedi aceleyle.

"Çok sevindim."

"Gidip kralıma bu haberi vermem lazım," dedi Mandorallen.

"Sizin kendi işinize bakmanız lazım Şövalye Mandorallen. Kraliçe Korodullin'e bilmesi gereken kadarını kendi söyler. Neden gidip zırhını parlatmıyorsun? Mezbahadan çıkmış gibisin bu halinle."

Mandorallen kıpkırmızı bir yüzle selam vererek uzaklaştı.

"Erkekler!" dedi Pol o uzaklaşırken. Sonra Garion'a döndü. "Duyduğuma göre gene bir şeyler karıştırmışsın."

"Kralı uyarmak zorundaydım," dedi Garion.

"Bu tür işlere karışmak konusunda müthiş bir dehaya sahipsin. Niye bana ya da dedene söylemedin?"

"Kimseye söylemeyeceğime söz vermiştim."

"Garion," dedi Pol sert bir tavırla, "bu şartlar altında sır tutmak çok tehlikeli bir şey. Lelldorin'in sana söylediği şeyin önemli olduğunu biliyordun, değil mi?"

"Lelldorin olduğunu kim söyledi?"

Pol ezici bir bakış fırlatarak, "Garion, canım," dedi, "sakın beni aptal sanma hatasına düşme, olur mu?"

"Öyle demedim," diye bocaladı Garion. "Yani öyle sanmadım. Ben... Pol Teyze, kimseye söylemeyeceğime dair söz vermiştim."

Pol içini çekti. "Seni hemen Arendiya'dan çıkarmamız lazım. Burası mantığına zarar veriyor. Bir daha böyle tantanalı bir açıklama yapacağın zaman, önce bana bir çıtlat, olur mu?"

"Peki efendim," diye mırıldandı Garion utanarak.

"Garion, Garion, ne yapacağım seni ben?" Sonra Pol gülerek kolunu Garion'un omuzuna attı ve her şey yoluna girdi.

Akşam olaysız geçti. Ziyafet sıkıcıydı; her Arendiyalı soylunun Bay Kurt ve Pol Teyze şerefine kadeh kaldırırken attığı süslü ve resmi nutuklar ise bitmek bilmiyordu. Geç yattılar. Garion rahatsız uyudu ve rüyasında ateşli kontesin onu uçsuz bucaksız, çiçeklerle süslü koridorlarda kovaladığını gördü.

Sabah erken uyandılar; kahvaltıdan sonra Pol Teyze ve Bay Kurt, kral ve kraliçeyle tekrar özel olarak görüştüler. Kontes Vasrana'dan korkusu hâlâ geçmemiş olan Garion ise Mandorallen'in yanından ayrılmadı. Başına gelebilecek bu tür başka bir olayda, Mimbre şövalyesinin ona en fazla yardımı dokunabilecek kişi olduğuna inanmıştı. Taht odasının önündeki holde beklerken, çelik zırhının üzerine armalı mavi cüppesini giymiş olan Mandorallen bütün duvarı kaplayan bir halıda resmedilen hikâyeyi açıklıyordu.

Öğleye doğru, Bay Kurt'un hayatını elma ağacına bakmaya vakfetmesini emrettiği siyah saçlı şövalye Andorig, gelip Mandorallen'i buldu. "Şövalyem," dedi saygıyla, "Vo Ebor Baronu ve eşi kuzeyden geldiler. Sizi sordular ve beni de sizi bulmakla vazifelendirdiler."

"Çok naziksiniz Şövalye Andorig," dedi Mandorallen, oturduğu sıradan ayağa fırlayarak. "Kibarlık size yakışıyor."

Andorig içini çekti. "Heyhat, her zaman böyle değildim. Bütün geceyi Mukaddes Belgarath'ın bana teslim ettiği mucizevi ağacın başında nöbet tutarak geçirdim. Bu suretle bütün hayatım hakkında teffekkürde bulunma imkânım oldu. Pek hayranlık duyulacak biri olamamışım her zaman. Ama şimdi pişmanlık getirip kusurlarımı telafi etmeye kararlıyım."

Mandorallen tek kelime etmeden şövalyenin elini sıktı ve onun peşine takılarak uzun bir koridordan ziyaretçilerin beklediği odaya doğru ilerledi.

Güneşin aydınlattığı odaya girene kadar, Garion, Baron Vo Ebor'un karısının Mandorallen'in Büyük Batı Yolunun kıyısındaki rüzgârlı tepede konuştuğu kadın olduğunu hatırlayamamıştı.

Baron saçına ve sakalına ak düşmüş, armalı yeşil bir cüppe giyen, sağlam yapılı bir adamdı. Derine batmış gözlerinde büyük bir hüznün izleri vardı. "Mandorallen," dedi genç şövalyeyi sevgiyle kucaklayarak. "Bu kadar uzun bir müddet bizi mevcudiyetinizden mahrum bırakmanız çok ayıp."

"Vazife, Lordum," dedi Mandorallen zayıf bir sesle.

"Gel Nerina," dedi baron karısına. "Sen de dostumuzu selamla."

Barones Nerina kocasından çok gençti. Upuzun siyah saçları vardı ve gül rengi bir elbise giymişti. Güzel olmasına güzeldi, ama Garion Arendiya sarayında onun kadar güzel en az beş altı kadın gördüğünü düşündü.

"Sevgili Mandorallen," dedi Nerina, şövalyeyi mazbut bir şekilde iki yanağından hafifçe öperek. "Sizi özledik."

"Vo Ebor'dan ayrı kaldığım için dünya bana ıssız görünüyor Leydim."

Şövalye Andorig saygıyla selam vererek uzaklaşınca, Garion sakil bir halde kapının ağzında kalıverdi. "Yanınızdaki bu yakışıklı delikanlı da kimdir oğlum?" diye sordu baron.

"Sendaryalı bir delikanlı," dedi Mandorallen. "Adı Garion. O ve muhtelif başka kişilerle tehlikeli bir maceraya atıldık."

"Oğlumun dostunu muhabbetle selamlarım," dedi baron.

Garion eğilerek selam verdi, ama zihni hızla çalışarak yanlarından ayrılmak için bir bahane arıyordu. Durum o kadar mahcubiyet vericiydi ki, bir an daha orada kalmak istemiyordu.

"Kralı görmek mecburiyetindeyim," dedi baron. "Ananeler ve nezaket kuralları, saraya varır varmaz huzuruna çıkmamı gerektirir. Ben dönene kadar burada kalıp baronesime kavalyelik eder misiniz Mandorallen?"

"Tabii Lordum."

"Sizi kralın teyzem ve dedemle toplantı yaptığı salona götüreyim efendim," diye önerdi Garion hemen.

"Olmaz evlat," dedi baron. "Sizin de burada kalmanız gerek. Karımın ve en sevgili dostumun sadakatinden şüphem olmasa da, eğer burada yalnız kalırlarsa boşboğaz kimseler hemen dedikoduya başlar. Namuslu kimselerin bu nevi dedikodulara ve iftiralara mesnet vermemesi gerekir."

"Öyleyse kalayım efendim," dedi Garion.

"Çok iyi evlat," dedi baron. Sonra yüzünde kasvetli bir ifadeyle odadan ayrıldı.

"Oturmaz mıydınız Leydim?" dedi Mandorallen Nerina'ya, pencerenin yanındaki oymalı bir koltuğu göstererek.

"Oturayım," dedi Nerina. "Seyahatimiz yorucu geçti."

"Vo Ebor'dan burası uzun bir mesafe," dedi Mandorallen başka bir koltuğa oturarak. "Lordum ve siz yolları nasıl buldunuz?"

"Seyahati keyifli hale getirecek kadar kurumamışlar henüz," dedi Nerina.

Uzun uzun yollardan ve havadan konuştular; birbirlerinden uzak görülmüyorlardı, ama açık kapının önünden geçen birinin yanlış bir yorum yapmasına izin verecek kadar da yakın değildiler. Ancak gözleri çok daha mahrem bir konuşma yürütüyordu. Garion utanç içinde bir pencereden dışarı bakıyor, bir yandan da açık kapıyı kolluyordu.

Konuşma ilerledikçe giderek daha sık suskunluklar olmaya başladı; her acı dolu sessizlikte Garion için için Mandorallen'in ya da Leydi Nerina'nın umutsuz aşklarının şiddetine dayanamayıp bir kelime, bir cümle ile o adı konulmamış sınırı aşmalarından, şeref ve kontrolün yerle bir olup hayatlarını faciaya çevirmesinden korkuyordu. Ama bir yandan, o kelime ya da cümle her neyse onu söylemelerini, aşklarının kısa bir süre için de olsa alevlenmesini istemiyor da değildi.

O sessiz, güneşin aydınlattığı odada, Garion küçük ama önemli bir yol ağzından geçti. Lelldorin'in düşüncesiz keskinliğine uyarak Mandorallen'e karşı oluşturduğu önyargı, parçalanıp gitti. Onlara çok yakın hissetti kendini, acıma değil acımayı kabul etmezlerdi mutlaka; daha ziyade şefkat

duygusuyla doldu. Daha da önemlisi, her ne kadar fedakârca da olsa, Arendiya'nın sayısız yüzyıldır yaşadığı trajedinin temeli olan o şeref ve müthiş gurur duygularını anlamaya başladı.

Daha bir yarım saat kadar Mandorallen ve Leydi Nerina, hemen hemen hiç konuşmadan, gözleri birbirinin içinde kaybolmuş, öylece oturdular; Garion da gözleri dolu dolu bir halde onlara gözcülük etti. Sonra Durnik gelerek Pol Teyze ile Bay Kurt'un yola çıkmak için hazırlandıklarını haber verdi.

İkinci Kısım

Tolnedra

On İkinci Bölüm

Kırk zırhlı şövalye ve Kral Korodullin eşliğinde şehirden çıktıklarında, Vo Mimbre'nin burçlarından onları selamlayan pirinç boruların sesi yükseldi. Garion geriye bir göz attığında, kemerli kapının üzerindeki duvarda Leydi Nerina'yı görür gibi oldu, ama bundan emin olamadı. Leydi el sallamadı, Mandorallen de arkasına bakmadı. Gene de Garion, Vo Mımbre gözden kaybolana kadar nefesini tuttu.

İkindi vakti, parlak güneş nehir suları üzerinde ışıltılar saçarken, Arend Nehri'nden Tolnedra'ya geçen sığlığa vardılar. Gökyüzü masmaviydi ve refakatçi şövalyelerin mızraklarına takılı bayraklar rüzgârda çırpınıyordu. Garion'un içinde nehri bir an önce geçip Arendiya'yı ve orada olan korkunç şeyleri geride bırakmak için müthiş bir acele neredeyse dayanılmaz bir zorunluluk duygusu vardı.

"Selam ve sağlıcakla kal Mukaddes Belgarath," dedi Korodullin suyun kıyısında. "Tavsiyene uyup hazırlıklı olacağım. Arendiya harbe hazır olacak. Hayatım üzerine yemin ederim."

"Ben de seni zaman zaman gelişmelerden haberdar ederim," dedi Bay Kurt.

Krallığımdaki Murgoların faaliyetlerini de nazar-ı dikkate alacağım," dedi Korodullin. "Eğer söylediklerin hakikatse, ki bundan şüphem yok, hepsini Arendiya'dan kovacağım. Hepsini tek tek yakalayıp sınırdışı edeceğim. Tebaamın arasına nifak soktukları için yaşadıklarına pişman olacaklar; başları beladan kurtulmayacak."

Kurt sırıttı. "Bu fikir hoşuma gitti. Murgolar kaba insanlardır; arada bir can derdine düşerlerse, biraz tevazu öğrenirler." Uzanıp kralın elini sıktı. "Hoşça kal Korodullin. Umarım bir daha karşılaştığımızda dünya daha mutlu bir yer olur."

"Bunun için duacıyım," dedi genç kral.

Bay Kurt başa geçip atını sığlığın kıpırdaşan sularına sürdü. Nehrin öte yakasında Tolnedra İmparatorluğu onları bekliyordu; arkalarında kalan şövalyeler borularıyla müthiş bir yaygara kopardılar.

Nehrin öte yanında karaya çıktıklarında, Garion etrafına bakınıp, arazinin biçiminde ya da bitki örtüsünde Arendiya ile Tolnedra'yı ayırabilecek bir özellik aradıysa da bulamadı, insanların sınırlarına aldırmayan toprak, değişmeden akıp gidiyordu.

Nehirden yarım mil kadar uzaklaştıklarında, denizden doğudaki dağların eteklerine kadar uzanan bakımlı bir alan olan Vordue Ormanına girdiler. Ağaçların altına girer girmez durup yol kıyafetlerini giydiler. "Bence tüccar rolü yapmaya devam edelim," dedi Bay Kurt. Yamalı, pas rengi tuniğini ve iki teki birbirini tutmayan ayakkabılarını giyince rahatlamıştı. "Grolimleri aldatamayız tabii, ama yolda rastladığımız Tolnedrahları şüphelendirmeyiz en azından. Grolimlerle de başka türlü hesaplaşırız."

"Taştan bir iz var mı?" diye gürledi Barak ayı kürkü pelerinini ve miğferini bir çantaya koyarken.

"Bir iki ipucu var," dedi Kurt etrafa bakınarak. "Bana kalırsa Zedar bir iki hafta önce buradan geçmiş."

"Pek yaklaşamıyoruz galiba," dedi İpek deri yeleğini giyerken.

"Arayı da açmıyoruz ama. Gidelim mi?"

Tekrar atlarına bindiler ve akşam güneşinde, ormanın tam ortasından geçen Tolnedra anayolu boyunca yollarına devam ettiler. Bir fersah kadar yol almışlardı ki, yol kıyısında dikilmiş duran alçak, beyaz badanalı ve kırmızı damlı tek bir binanın bulunduğu bir açıklığa vardılar. Etrafta askerler aylak aylak dolaşıyordu; ama bu askerlerin üniformaları ve silahları, Garion'un daha önce gördüğü lejyonerlerinki kadar bakımlı değildi.

"Gümrük memurluğu," dedi İpek. "Tolnedralılar meşru kaçakçılığa engel olmamak için bunları sınırdan epey içeride kuruyorlar."

"Bu lejyonerler çok hırpani," dedi Durnik onaylamayan bir tavırla.

"Onlar lejyoner değil," dedi İpek. "Gümrük askerleri, yerel birlikler yani. Arada büyük fark var."

"Belli oluyor," dedi Durnik.

Paslı bir göğüslük giymiş bir asker, elinde kısa bir mızrakla yollarına çıkarak elini kaldırdı ve bıkkın bir sesle, "Gümrük muayene," dedi. "Ekselansları biraz sonra sizinle ilgilenecek. Atlarınıza şuraya çekebilirsiniz." Binanın yanındaki bir avluyu gösterdi.

"Bir mesele zuhur etmesi ihtimali var mı?" diye sordu Mandorallen. Şövalye zırhını çıkarmış, yolluk örgü zırhını ve pelerinini giymişti.

"Hayır," dedi İpek. "Gümrük memuru birkaç soru soracak, sonra rüşvetimizi verip yola devam edeceğiz."

"Rüşvet mi?" dedi Durnik.

"Tabii," diye omuzlarını silkti İpek. "Tolnedra'da işler böyle yürür. Bırakın ben konuşayım. Daha önce de yaptım bu gibi şeyleri."

Pas rengi kemerli bir kaftan gitmiş, iri yapılı, kel bir adam olan gümrük memuru taş binadan çıkıp üstündeki ekmek kırıntılarını süpürerek yanlarına geldi. Profesyonel bir tavırla, "İyi günler," dedi.

"İyi günler Ekselansları," dedi İpek hafifçe eğilerek.

"Nelerimiz var bakalım?" diye sordu memur atlara yüklenmiş çantaları bir göz atarak.

"Adım Radek, Boktorluyum," dedi İpek. "Tol Honeth'e Sendar yünlüleri götüren Drasniyalı bir tüccarım." Çantalardan birinin ağzını açarak gri yünlü bir kumaşın ucunu gösterdi.

"Şanslısın tüccar efendi," dedi memur kumaşı elleyerek. "Bu yıl kış soğuk oldu, yünün fiyatı yükseldi."

Birtakım paraların el değiştirmesinden doğan şıngırtı sesi duyuldu; sonra gümrük memuru gülümsedi ve rahatlayarak, "Bence bütün çantaları

açmamıza gerek yok," dedi. "Şerefli bir kişi olduğunuzdan kuşkum yok sayın Radek. Sizi yolunuzdan alıkoymayayım."

İpek tekrar selam verdi ve çantaları kapatırken, "Yol hakkında bilmem gereken bir şey var mı Ekselansları?" diye sordu. "Gümrük servisinin tavsiyelerine çok değer veririm de."

"Yol iyi," dedi memur omuz silkerek. "Lejyonerlerin işi bu."

"Tabii. Olağan dışı bir vaziyet var mı?"

"Güneye giderken yolda kimselere bulaşmasanız iyi olur," dedi iri yapılı adam. "Bu aralar Tolnedra'da politik durum karışık. Ama korkmayın, kendi işinize bakarsanız, başınıza bir şey gelmez."

"Karışık mı?" dedi İpek biraz kaygılanarak. "Bundan haberim yoktu."

"Tahta kimin geçeceği sorunu. Durum biraz belirsiz de."

"Ran Borune hasta mı?" diye sordu İpek şaşkınlıkla.

"Hayır," dedi iri kıyım adam, "yalnızca yaşlı. Bu da tedavisi olmayan bir hastalık. Yerine geçecek bir oğlu olmadığı için Borune Hanedanı onun son nefesiyle sona erecek. Büyük aileler manevralara başladı bile. Tabii çok pahalı manevralar bunlar; işin içine para girince de Tolnedralılar çok sinirli olur."

İpek güldü. "Hepimiz öyle değil miyiz? Belki de bazı çevrelerle şimdiden iyi ilişkiler kurmak faydalı olabilir. Şu anda en iyi durumda hangi aile var?"

"Bence biz biraz öndeyiz," dedi memur kibirli bir edaya.

"Siz hangisi oluyorsunuz?"

"Vordue ailesi. Annem tarafından uzak akraba oluyorum onlarla. Tol Vordueli Grandük Kador İmparatorluk için tek mantıklı tercih."

"Tanıdığımı sanmıyorum," dedi İpek.

"Mükemmel bir adam," dedi memur coşkuyla. "Güçlü, enerjik ve öngörü sahibi. Eğer tercih erdeme göre yapılsaydı, Grandük Kador oybirliğiyle seçilirdi. Ama maalesef seçim Danışmanlar Konseyine ait."

"Yaa!"

"Yaa!" dedi memur öfkeyle. "Konsey üyelerinden bazılarının istediği rüşvetin miktarına inanamazsınız kıymetli Radek."

"Ama bu da hayatta bir kere ele geçebilecek bir fırsat," dedi İpek.

"Kimsenin namuslu, makul bir rüşvet alma hakkına karşı değilim," dedi iri kıyım memur, "ama konsey üyelerinden bazılarının hırstan gözü dönmüş. Yeni yönetimde alacağım görev ne olursa olsun, şu ana kadar ödediğim rüşvetleri çıkarmam yıllar sürecek. Tolnedra'nın her tarafında durum aynı. Namuslu insanlar vergiler ve bu acil durum ödemeleri yüzünden köşeye kıstırılmış durumda. İçinde adınızın olmadığı bir listenin yüksek yerlere gitmesine izin veremezsiniz. Ama her gün yeni bir liste çıkıyor. Masraf herkesi çileden çıkarmış durumda. Tol Honeth sokaklarında insanlar birbirlerini öldürüyor."

"Durum o kadar kötü ha?" dedi İpek.

"Aklınız hayaliniz almaz," dedi gümrükçü. "Horb ailesinin politik bir kampanya yürütecek kadar parası yok, o yüzden konsey üyelerini zehirlemeye başladılar. Biz milyonlar harcayıp bir oy satın alıyoruz, ertesi gün satın aldığımız adam morarmış bir suratla düşüp ölüveriyor. O zaman yerine geçen adamı satın almak için yeniden milyonlar toplamamız gerekiyor. Bu işler beni mahvetti. Benim sinirlerim politikaya dayanmıyor."

"Çok korkunç," dedi İpek anlayışla.

"Ah, Ran Borune bir an önce ölse..." dedi Tolnedralı acıklı bir tavırla. "Şu anda kontrol bizde, ama Honeth ailesinin daha çok parası var. Eğer bir tek aday çevresinde birleşebilirlerse, tahtı altımızdan çekip alıverirler. Bu arada da Ran Borune sarayında oturup kızım dediği o küçük canavarla eğleşiyor; etrafında o kadar çok muhafız var ki, en cesur katili bile ona suikaste

kalkışmaya ikna edemiyoruz. Bazen sonsuza kadar yaşayacakmış gibi geliyor bana."

"Sabırlı olun Ekselans," dedi İpek. "Ne kadar acı çekersek, mükâfatımız o kadar büyük olur."

Tolnedralı içini çekti. "Demek ki bir gün çok zengin olacağım. Ama ben sizin çok vaktinizi aldım kıymetli Radek. Yolunuz açık, yünlerinizin fiyatının artması için de Tol Honeth'te havalar soğuk olsun."

İpek eğilerek resmi bir selam verdi, sonra atına atlayarak grubun önüne geçti; hafif bir tırısla gümrük binasından uzaklaştılar. Binadan sesleri duyulmayacak kadar uzaklaştıklarında, "Tolnedra'yı özlemişim," dedi sansar suratlı ufak tefek adam coşkuyla. "Sahtekârlık, rüşvet ve entrikanın kokusuna bayılıyorum."

"Sen kötü bir adamsın İpek," dedi Barak. "Burası da tam bir lağım çukuru."

"Tabii ki öyle," dedi İpek gülerek. "Ama hiç sıkıcı değil, Barak. Tolnedra asla sıkıcı değildir." Akşamüstü bakımlı bir Tolnedra köyüne vardılar ve geceyi yemekleri iyi, yatakları temiz, sağlam, bakımlı bir handa geçirdiler. Sabah erken kalktılar; kahvaltıdan sonra hanın avlusundan çıkıp, gün doğumundan hemen önceki o tuhaf, gümüşi ışıkta, taş döşeli sokakta ilerlemeye başladılar.

"Düzgün bir yer," dedi Durnik, etrafındaki kırmızı kiremit çatılı beyaz taş evleri onaylayan bir tavırla süzerek. "Her şey temiz ve düzenli görünüyor."

"Tolnedra zihniyetinin bir yansıması," dedi Bay Kurt. "Ayrıntıya çok dikkat ederler."

"Kötü bir huy değil," dedi Durnik.

Bay Kurt tam ona cevap verecekti ki, gölgeli bir yan sokaktan kahverengi cüppeli iki adam fırladı. "Dikkat edin!" diye haykırdı arkadan gelen. "Aklını kaçırdı."

Önden koşan adam elleriyle başını tutuyordu ve yüzü sözlerle anlatılamaz bir dehşetle kasılmıştı. Deli doğruca üstlerine doğru gelince, Garion'un atı korkarak şaha kalktı; Garion, gözleri yuvalarından uğramış meczuptan korumak için sağ eliyle adamı itti. Eli adamın alnına değer değmez, elinde ve kolunda bir karıncalanma hissetti, sanki kolu ansızın korkunç bir güç kazanmış gibi bir histi bu; kulakları müthiş bir uğultuyla doldu. Meczubun gözleri donup kaldı ve adam sanki Garion ona müthiş bir darbe indirmiş gibi kaldırım taşlarına yığıldı.

Barak hemen atını Garionla yerde yatan adamın arasına sürerek, nefes nefese yanlarına yetişen diğer adama, "Neler oluyor burada?" diye sordu.

"Mar Terrin'den geliyoruz," dedi adam. "Birader Obor hayaletlere dayanamayarak çıldırdı; ben de onu aklı başına gelinceye kadar evine getirmek için izin aldım." Yerdeki adamın yanına diz çökerek, "Bu kadar sert vurmak zorunda değildiniz," dedi suçlarcasına.

"Vurmadım ki," dedi Garion. "Sadece dokundum. Bayıldı herhalde."

"Nasıl vurmamışsın," dedi keşiş. "Yüzündeki ize bak."

Baygın adamın alnında çirkin, kırmızı bir iz vardı.

"Garion," dedi Pol Teyze, "hiç soru sormadan dediklerimi aynen yapabilir misin?"

Garion başını salladı. "Yapabilirim herhalde."

"Atından in. Yerde yatan adamın yanına git, sağ avucunu alnına değdir. Sonra ona vurduğun için özü dile."

"Tehlikeli olmadığından emin misin Polgara?" dedi Barak.

"Eminim. Dediğimi yap Garion."

Garion adamın yanına tereddütle yaklaştı ve avucunu çirkin şişliğe değdirerek, "Özür dilerim," dedi. "Umarım hemen iyileşirsin." Kolunda yine bir karıncalanma oldu, ama bu seferki farklıydı.

Meczubun gözleri açıldı ve gözlerini kırpıştırdı. "Neredeyim?" diye sordu. "Ne oldu?" Sesi gayet normaldi ve alnındaki iz kaybolmuştu.

"Her şey yolunda," dedi Garion, ama niye böyle dediğini bilmiyordu. "Hastaydın ama iyileştin artık."

"Haydi gel Garion," dedi Pol Teyze. "Gerisiyle arkadaşı ilgilenebilir."

Garion kafası iyice karışmış bir halde atına döndü.

"Mucize!" diye haykırdı diğer keşiş.

"Yok canım," dedi Pol Teyze. "Darbe aklını başına getirmiştir. Bazen olur böyle şeyler." Ama Bay Kurtla uzun uzun bakışmaları aslında çok başka, beklenmedik bir şey olduğunu da açıkça belli ediyordu.

İki keşişi sokağın ortasında bırakarak yollarına devam ettiler. "Ne oldu?" dedi Durnik yüzünde afallamış bir ifadeyle.

Bay Kurt omuzlarını silkti. "Polgara Garion üzerinden tedavi etti adamı," dedi sonra. "Başka şey yapacak vakit yoktu."

Durnik hiç inanmışa benzemiyordu.

"Her zaman yaptığımız bir şey değildir," dedi Kurt. "Başka birinin üzerinden iş yapmak zahmetlidir, ama bazen başka seçenek olmuyor."

"Ama onu Garion iyileştirdi," diye itiraz etti Durnik.

"Ona vuran elin iyileştirmesi gerekiyordu Durnik," dedi Pol Teyze. "Lütfen bu kadar çok soru sorma."

Garion'un içindeki ses ise bu açıklamaları kabul etmiyordu. Ona dışarıdan hiçbir etkinin gelmediğini söylüyordu ses. Asık suratla avucundaki gümüş renkli lekeyi incelemeye başladı.

"Takma kafana canım," dedi Pol Teyze alçak sesle, köyden ayrılıp anayolda güneye doğru yola koyulduklarında. "Önemli bir şey değil. Daha sonra her

şeyi anlatırım." Sonra, doğan güneşi selamlayan kuş sesleri her yanı doldururken, uzanıp eliyle Garion'un sağ elini kapattı.

On Üçüncü Bölüm

Vordue Ormanını geçmek üç günlerini aldı. Arendiya ormanlarındaki tehlikeleri hatırlayan Garion başlarda temkinliydi ve ağaçların arkasındaki gölgeleri kolluyordu sürekli. Ama olaysız geçen bir günden sonra o da rahatlamaya başladı. Bay Kurt ise güneye indikçe daha huysuz olmaya başlamıştı. "Bir şeyler planlıyorlar," diye homurdanıyordu. "Ne yapacaklarsa yapsınlar, çünkü her adımımda arkamı kollamaktan sıkıldım."

Garion yolda Pol Teyzeyle Mar Terrinli deli keşişin başına gelenler hakkında konuşma fırsatı bulamamıştı. Pol Teyze sanki kasıtlı olarak kaçıyordu ondan; en sonunda atını onunkine yaklaştırıp olay hakkında sorular sormaya başladığında, cevapları muğlak olmuştu ve huzursuzluğunu gidermeye de hiç faydası olmamıştı.

Üçüncü günün sabahı, ağaçların arasından tarlalara çıktılar. Büyük toprak parçalarını başıboş bırakan Arendiya tarlalarından farklı olarak, burada toprak düzenli bir şekilde ekilmişti ve her tarlayı alçak, taş duvarlar çevreliyordu. Hava ısınmamıştı hâlâ, ama güneş pırıl pırıl parlıyordu ve tarlalarda karılmış tohumlanmayı bekleyen toprak kapkara ve verimli görünüyordu. Anayol geniş ve dümdüzdü; giderek daha çok yolcuya rastlamaya başladılar. Karşılaştıkları yolcularla fazla samimi olmadan, ama nezaketle selamlaşıyorlardı; Garion gittikçe rahatlamaya başladı. Bu ülke, Arendiya'da rastladıkları türden tehlikeleri barındıramayacak kadar medeni görünüyordu.

İkindi vakti, sokaklarını dolduran rengârenk tezgâhların başında duran tüccarların durup mallarına bir göz atmaları için tellallık yaptığı irice bir kasabaya vardılar. "Ne kadar da yalvarıyorlar," dedi Durnik.

"Tolnedralılar müşteri kaçırmayı sevmez," dedi İpek. "Çok açgözlüdürler." Biraz ilerideki küçük bir meydanda ansızın bir olay patlak verdi.

Altı pejmürde kılıklı, traşsız asker, yeşil pelerinli, küstah görünüşlü bir adamı durdurmuşlardı. "Çekilin diyorum," diye haykırıyordu küstah adam.

"İki çift laf edeceğiz sadece Lembor," dedi askerlerden biri iğrenç bir sırıtışla. Yüzünün bir yanında uzun bir kılıç yarası olan zayıf bir adamdı.

"Geri zekâlı," dedi yoldan geçenlerden biri, kaşarlanmış bir kahkahayla. "Lembor'un burnu o kadar büyümüş ki artık tedbir almadan sokağa çıkıyor."

"Tutukluyorlar mı onu arkadaş?" diye sordu Durnik kibarca.

"Geçici olarak," dedi adam alayla.

"Ne yapacaklar ona?" diye ısrar etti Durnik.

"Her zamanki gibi."

"O da nedir?"

"Bekle de gör. Salak herif, yanında korumaları olmadan sokağa çıkmamalıydı."

Askerler yeşil pelerinli adamın etrafını sardılar. İkisi kollarından yakaladı. "Bırakın beni," diye haykırdı Lembor. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?"

"Ses çıkarma da yürü Lembor," dedi yüzü yaralı asker. "Böylesi daha kolay olur." Adamı dar bir ara sokağa doğru sürüklemeye başladılar.

"İmdat!" diye haykırdı Lembor debelenerek. Askerlerden biri adamın ağzına bir yumruk atarak susturdu, diğerleri de yaka paça ara sokağa soktular.

Tek, kısacık bir çığlık duyuldu ve ardından itişip kakışma sesleri geldi. Başka sesler de vardı; homurtular, çeliğin kemiğe sürtünmesinden çıkan iç karartıcı ses, sonra uzun bir inilti. Ara sokağın ağandan bir kan şeridi uzayıp yol kıyısındaki pis su hendeğine doğru akmaya başladı. Bir iki dakika sonra askerler sırıtarak ve kılıçlarını temizleyerek meydana döndüler.

"Bir şeyler yapmalıyız," dedi Garion öfke ve dehşetle dolu bir sesle.

"Hayır," diye kestirip attı İpek. "Biz kendi işimize bakalım. Yerel politikaya karışmaya gelmedik buraya."

"Politika mı?" dedi Garion. "Taammüden cinayetti bu. En azından gidip adamın hâlâ sağ olup olmadığına bakalım."

"Pek olacak şey değil," dedi Barak. "Kılıçlı altı kişi işi yarım bırakmazlar."

Ötekiler kadar pejmürde kılıklı bir düzine asker ellerinde kılıçlarıyla meydana daldı.

"Çok geç Rabbas," dedi yüzü yaralı asker acımasızca gülerek, yeni gelenlerin başmdakine. "Lembor'un artık size ihtiyacı yok. Az önce ölüm algınlığına yakalandı, işsiz kaldınız gibi görünüyor."

Rabbas denilen adam karanlık bir suratla durakladı, sonra yüzüne kurnazca bir ifade yayıldı. "Haklı olabilirsin Kragger," dedi o da acımasız bir sesle. "Ama belki de Elgon'un askerlerinin sayısını azaltabiliriz. O zaman bize yeni iş imkânları açılır." Kısa kılıcını tehditkâr bir şekilde sallayarak ilerlemeye başladı.

Derken çelik şıngırtıları arasında bir uygun adım yürüyüş sesi duyuldu; yirmi lejyoner kaldırım taşlarına ayaklarını vurarak, düzenli iki sıra halinde meydana girdi. Kısa mızraklar taşıyan lejyonerler, iki grup askerin arasına girerek durdu ve her sıra yüzünü bir gruba çevirerek mızraklarını doğrulttu. Bu lejyonerlerin göğüs zırhları pırıl pırıldı ve kılık kıyafetleri lekesizdi.

"Tamam, Rabbas, Kragger, bu kadarı yeter," dedi lejyonerlerin başındaki çavuş. "Derhal burayı terk edin."

"Bu domuzlar Lembor'u öldürdüler çavuş," dedi Rabbas.

"Yaa, çok yazık," dedi çavuş hiç aldırmadan. "Şimdi bu sokağı terk edin. Ben nöbetteyken kavga istemiyorum."

"Bir şey yapmayacak mısın?" dedi Rabbas.

"Yapıyorum ya," dedi lejyoner. "Sokağı boşaltıyorum. Haydi dağılın." Rabbas asık bir suratla adamlarını meydandan uzaklaştırdı. "Sen de

Kragger," dedi çavuş.

"Tabii çavuş," dedi Kragger yağcı bir tavırla. "Biz de zaten gidiyorduk." Lejyonerler sefil kılıklı askerleri meydandan uzaklaştırırken, toplanan kalabalıktan yuh sesleri yükseldi.

Çavuş yüzünde tehditkâr bir ifadeyle etrafa bakınınca sesler kesiliverdi.

Durnik öfkeyle içini çekerek, "Meydanın öbür tarafına bak," diye fısıldadı Bay Kurt'a. "Brill değil mi o?"

"Gene mi?" dedi Bay Kurt bıkkınlıkla. "Nasıl oluyor da hep önümüze geçmeyi beceriyor bu adam?"

"Bakalım derdi neymiş," dedi İpek gözleri parlayarak.

"Takip etmeye kalkarsak bizi tanıyabilir," dedi Barak.

"Sen o işi bana bırak," dedi İpek atından atlayarak.

"Bizi gördü mü?" dedi Garion.

"Sanmıyorum," dedi Durnik. "Orada birtakım adamlarla konuşuyordu. Bu tarafa bakmadı hiç."

"Kasabanın güneyinde bir han var," dedi İpek yeleğini çıkarıp eyerine bağlarken. "Bir saat sonra orada buluşalım." Sonra dönüp kalabalığa karıştı.

"Atlardan inip yürüyelim," dedi Bay Kurt.

Atlarından inip meydanın kıyısından, binalara yakın yürümeye ve atlarını Brill ile aralarında tutmaya dikkat ederek ilerlediler.

Garion, Kragger ile adamlarının debelenen Lembor'u sürükledikleri ara sokağa bir göz attı, sonra ürpererek bakışlarını çevirdi. Çamurlu köşede yeşil bir yığın yatıyordu; duvarlar ve sokağın çamurlu kaldırım taşları kana bulanmıştı.

Meydandan ayrıldıktan sonra, bütün şehrin olup bitenleri heyecanla ve bazen de dehşetle konuşmakta olduğunu fark ettiler. "Lembor mu dedin?" diyordu mavi pelerinli, yüzü kül gibi olmuş bir tüccar kendisine olayı anlatan adama, "imkânsız."

"Kardeşim şimdi orada bulunan birinden duymuş," dedi öteki tüccar. "Elgon'un kırk askeri sokakta üstüne saldırıp herkesin önünde doğramışlar."

"Eyvah, şimdi bize ne olacak?" dedi ilk adam titreyen bir sesle.

"Seni bilmem ama ben saklanıyorum. Lembor öldüğüne göre, Elgon'un askerleri hepimizi öldürmeye kalkacaktır."

"Cesaret edemezler."

"Onları kim durdurabilir ki? Ben eve gidiyorum."

"Niye Lembor'un sözünü dinledik ki?" diye sızlandı ilk tüccar. "Bu işe hiç bulaşmayabilirdik."

"Artık çok geç," dedi ikinci adam. "Ben eve gidip kapılara kol demiri vuracağım." Dönüp koşarak uzaklaştı.

İlk adam onun arkasından bakakaldı, sonra o da dönüp koşmaya başladı. "Büyük oynuyorlar, değil mi?" dedi Barak.

"Lejyonerler niçin buna müsaade ediyor?" diye sordu Mandorallen.

"Lejyonerler bu gibi olaylarda tarafsızdır," dedi Kurt. "Lejyon yemininin bir parçası bu."

İpek'in gitmelerini söylediği han, alçak bir duvarla çevrili düzgün, sağlam yapılı bir binaydı. Atlarını avluya bağlayıp içeri girdiler. "Bari bir yemek yiyelim baba," dedi Pol Teyze, güneşli yemek salonunda tertemiz meşe bir masaya oturarak.

"Aslında ben..." dedi Kurt meyhanenin kapısına bir göz atarak.

"Biliyorum," dedi Pol Teyze. "Ama önce yemek yiyelim."

Kurt içini çekerek, "Peki Pol," dedi.

Garson bir tabak dolusu dumanı tüten külbastı ve kalın dilimlenmiş kahverengi, tereyağlı ekmekler getirdi. Meydanda olup bitenlerden sonra Garion'un midesi pek sağlam değildi, ama kısa zamanda külbastıların kokusu galebe çaldı. Tam yemeklerini bitiliyorlardı ki, sefil görünüşlü, keten gömlek, deri önlük ve eski püskü bir şapka giymiş ufak tefek bir adam içeri girip izin mizin almadan masalarının öteki ucuna oturdu. Yüzü bir yerlerden tanıdık geliyordu. "Şarap!" diye haykırdı garsona. "Yiyecek!" Sarı camlı pencerelerden içeri süzülen güneş yüzüne vurunca gözlerini kıstı.

"Başka masalar da var arkadaşım," dedi Mandorallen soğuk bir tavırla.

"Ben bunu sevdim," dedi yabancı. Masadakilere tek tek baktı, sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Garion hayretle adamın yüzünün değişmesini izliyordu. Sanki yüz adeleleri derisinin altında normal durumlarına geri dönüyorlardı, İpek'ti bu.

"Nasıl yapıyorsun bunu?" diye sordu Barak hayretle.

İpek ona sırıtarak baktı, sonra parmaklarıyla yanaklarına masaj yapmaya başladı. "Konsantrasyon Barak. Konsantrasyon ve bol bol idman. Biraz çenemi ağrıtıyor tabii."

"Uygun koşullarda faydalı bir yetenek gibi görünüyor," dedi Hettar yumuşak bir sesle.

"Özellikle bir casus için," dedi Barak.

İpek alayla eğilip selam verdi.

"Elbiseleri nereden buldun?" diye sordu Durnik.

"Çaldım," dedi İpek önlüğü çıkarırken.

"Brill ne yapıyormuş burada?" diye sordu Kurt.

"Her zamanki gibi sorun çıkarıyor," dedi İpek. "İnsanlara Aşarak adlı bir Murgonun bizim hakkımızda bilgi verenlere mükâfat vadettiğini söylüyor.

Seni gayet iyi tarif ediyor eski dostum, pek hoşuna gidecek gibi değil, ama bayağı iyi."

"Yakında bu Aşarakla hesaplaşmamız gerekecek," dedi Pol Teyze. "Canımı sıkmaya başladı."

"Bir şey daha var," dedi İpek külbastıya girişirken. "Brill herkese Garion'un Aşarak'ın oğlu olduğunu, bizim onu kaçırdığımızı ve Aşarak'ın onu geri getirene büyük bir mükâfat vereceğini söylüyor."

"Garion mu?" dedi Pol Teyze sert bir sesle.

İpek başını salladı." Vadettiği miktar Tolnedra'da herkesin gözünü açık tutmasına yeter." Ekmeğe uzandı.

Garion şiddetli bir kaygıya kapılarak, "Niye ben?" diye sordu.

"Bizi geciktirmek için tabii," dedi Kurt. "Bu Aşarak her kimse, Pol'ün seni aramak için işi gücü bırakacağını biliyordu. Hepimizin de. Bu da Zedar'a kaçma fırsatı sağlar."

"Kim bu Aşarak?" dedi Hettar gözlerini kısarak.

"Herhalde bir Grolimdir," dedi Kurt. "Yaptığı işler sıradan bir Murgo için biraz fazla karmaşık."

"Murgolarla Grolimler arasında ne fark var?" diye sordu Durnik.

"Gözle görülür bir fark değil," dedi Kurt. "Birbirlerine çok benzerler, iki ayrı kabile bunlar, ama diğer Angaraklara göre çok yakın akrabalar. Bir Nadrakla bir Thullu ya da bir Thull ile bir Malloryalıyı birbirinden ayırmak kolaydır. Ama Murgolarla Grolimler o kadar benzerler ki ayırt edemezsin."

"Benim böyle bir sorunum yok," dedi Pol Teyze. "Zihinleri birbirinden çok farklı."

"O zaman iyi," dedi Barak alayla, "ilk gördüğümüz Murgonun kafasını yaralım, sen de bize farkı göster."

"Sen İpekle biraz fazla haşır neşir oldun son zamanlarda," dedi Pol Teyze keskin diliyle. "Onun gibi konuşmaya başlamışsın."

Barak İpek'e bakarak göz kırptı.

"Haydi yemeğimizi bitirip bu kasabadan sessizce ayrılmanın yoluna bakalım," dedi Kurt. Sonra İpek'e döndü. "Bu hanın arka kapısı varmı?"

"Tabii," dedi İpek yemeye devam ederek.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Rica ederim!" dedi İpek alınmış bir tavırla. "Tabii ki biliyorum."

"Boş ver," dedi Kurt.

İpek'in onları götürdüğü arka sokak dar ve bomboştu, üstelik berbat kokuyordu, ama kısa zamanda kasabanın güney kapısına vararak yeniden anayola çıktılar.

"Arayı biraz açsak hiç de fena olmayacak," dedi Kurt. Atını mahmuzlayıp dörtnala ileri atıldı. Karanlık bastıktan epey sonraya kadar aynı hızda at sürdüler. Sağlıksız, şişmiş gibi görünen mehtap yavaşça ufuktan yükseldi ve onun donuk ışığında her şev renksizmiş gibi görünmeye başladı. Kurt sonunda durarak, "Bütün geceyi at sırtında geçirmenin bir anlamı yok," dedi. "Yolun kıyısına çekilip birkaç saat uyuyalım. Sabah erkenden yola çıkarız. Mümkünse bu sefer Brill'den önde gitmek istiyorum."

"Şurası olur mu?" dedi Durnik, yoldan pek uzak olmayan ve ay ışığında kapkara görünen bir ağaç kümesini göstererek.

"Olur," dedi Kurt. "Ateşe ihtiyacımız olmaz herhalde." Atları ağaçların arasına götürüp, çantalardan battaniyelerini çıkardılar. Ay ışığı dalların arasından süzülüp, yapraklarla kaplı zemini benek benek yapıyordu. Garion düzcene bir yer bulup battaniyesini serdi ve biraz sağa sola döndükten sonra uyuyakaldı.

Birdenbire uyandığında yarım düzine meşale ışığı gözlerini kamaştırdı. Bir ayak göğsüne bastırıyordu ve bir kılıcın ucu boğazına dayanmıştı.

"Kimse kıpırdamasın!" dedi sert bir ses. "Kıpırdayanı öldürürüz." Garion panik içinde kasılınca, kılıcın ucu boğazına battı. Başını sağa sola çevirince, bütün dostlarının da aynı şekilde yakalanmış olduğunu gördü. Nöbet tutmakta olan Durnik, ağzına bir paçavra tıkıştırılmış halde iki korkunç görünüşlü askerin arasında duruyordu.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu İpek askerlere.

"Öğrenirsin," dedi başlarındaki asker keskin bir sesle. "Silahlarını alın." Elini kaldırdığında, Garion adamın sağ elinde bir parmağın eksik olduğunu fark etti.

"Bir yanlışlık olmalı," dedi İpek. "Ben tüccarım, adım Boktorlu Radek. Dostlarım ve ben hiçbir suç işlemedik."

"Ayağa kalkın," dedi dört parmaklı adam İpek'e aldırmadan. "Eğer biriniz kaçmaya kalkışırsa, diğerlerini öldürürüz."

İpek kalkıp şapkasını kafasına geçirerek, "Pişman olacaksın Yüzbaşı," dedi. "Tolnedra'da güçlü dostlarım var."

Asker omuzlarını silkerek, "Benim için fark etmez," dedi. "Ben emirlerimi Kont Dravor'dan alırım. O da sizi getirmemi emretti."

"Pekâlâ," dedi İpek. "Gidip şu Kont Dravor'u görelim öyleyse. Şu işi hemen halledelim; sizin de kılıçlarınızı öyle sallamanıza gerek yok. Ses çıkarmadan geliyoruz; sizi ürkütecek bir şey yapmaya da niyetimiz yok."

Meşalelerin ışığında, dört parmaklı askerin yüzü karardı. "Ses tonundan hoşlanmadım tüccar."

"Sana benim ses tonumdan hoşlanasın diye maaş ödemiyorlar arkadaşım," dedi İpek. "Sana bizi Kont Dravor'a götüresin diye para veriyorlar. Ne kadar çabuk gidersek, şu davranışını şikâyet etmek için o kadar çok vaktim olur."

"Atlarını getirin," diye homurdandı asker.

Garion usulca Pol Teyzeye sokularak, "Bir şey yapamaz mısın?" diye sordu.

Onu yakalayan asker, "Konuşmak yok!" diye havladı. Garion çaresizce göğsüne doğrultulmuş kılıca bakakaldı.

On Dördüncü Bölüm

Kont Dravor'un evi, iki yanında da düzenli bahçeler olan, bakımlı, büyük bir bahçenin ortasında kocaman beyaz bir binaydı. Beyaz çakıllı, dolambaçlı yoldan eve doğru ilerlerlerken, tam tepedeki mehtap bütün ayrıntıları aydınlatıyordu. Askerler ev ile evin batısındaki bahçe arasındaki avluda atlarından inmelerini emrettiler; sonra onları itip kakarak eve soktular ve uzun bir koridordan kocaman, cilalı bir kapıya götürdüler.

Kont Dravor zayıf, silik görünüşlü ve gözlerinin altında kocaman torbalar olan bir adamdı; zengin bir biçimde döşenmiş salonun ortasındaki bir koltuğa yayılıp oturmuştu, içeri girdiklerinde yüzünde sevimli, neredeyse hülyalı bir tebessümle başını kaldırıp onlara baktı. Açık gül rengi pelerininin kenarları ve kol ağızları mevkiini gösterecek şekilde gümüş işlemeliydi. Pelerin kırışık ve oldukça da kirliydi. "Konuklarımız kimler?" diye sordu zar zor duyulan, sarhoş gibi bir sesle.

"Tutuklular Lordum," dedi dört parmaklı asker. "Tutuklamamızı emrettiğiniz kişiler."

"Ben birilerinin tutuklanmasını mı emrettim?" dedi kont aynı sarhoş sesiyle. "Ne tuhaf bir şey yapmışım. Umarım sizi zor durumda bırakmamışımdır dostlarım."

"Biraz şaşırdık, o kadar," dedi İpek tedbirli bir tavırla.

"Niye yapmışım bunu acaba?" Kont biraz düşündü. "Mutlaka bir sebebi vardır. Ben sebepsiz yere bir şey yapmam. Bir suç mu işlediniz?"

"Hiçbir suçumuz yok Lordum," dedi İpek.

"O zaman tutuklanmanızı niye emrettim acaba? Bir yanlışlık olmalı."

"Biz de öyle düşünmüştük Lordum," dedi İpek.

"Neyse, bu işin hallolduğuna sevindim," dedi kont neşeyle. "Akşam yemeğine kalır mısınz?"

"Biz yemiştik Lordum."

"Yaa." Kontun yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi. "O kadar az konuğum geliyor ki."

"Belki kâhyanız Ydiss bu insanları niye tutuklattığınızı hatırlar Lordum," dedi dört parmaklı asker.

"Tabii," dedi kont. "Niye düşünmedim ki bunu! Ydiss her şeyi hatırlar. Hemen çağırın onu lütfen."

"Emredersiniz Lordum." Asker adamlarından birine başıyla işaret etti.

Kont Dravor berbat bir sesle bir şarkı mırıldanarak pelerininin kıvrımlarıyla oynamaya başladı.

Birkaç saniye sonra salonun öte yanındaki kapı açıldı ve parlak, süslü entarili bir adam içeri girdi. İğrenç bir biçimde şehvetli bir suratı vardı ve kafası kazınmıştı. "Beni mi istediniz Lordum," dedi tıslama gibi bir sesle.

"Ah, Ydiss," dedi Kont Dravor keyifle, "iyi ki geldin."

"Hizmetinizdeyim Lordum," dedi kâhya yılan gibi eğilerek.

"Bu arkadaşları neden buraya çağırdığımı hatırlayamıyorum," dedi kont. "Unutmuşum galiba. Sen hatırlıyor musun?"

"Önemsiz bir mesele içindi Lordum," dedi Ydiss. "Ben hallederim. Siz dinlenin artık. Kendinizi yormamanız gerek biliyorsunuz."

Kont yüzünü oğuşturdu. "İyi ki söyledin; gerçekten de biraz yorgunum Ydiss. Ben dinlenirken sen konuklarımızla meşgul ol."

"Tabii Lordum," dedi Ydiss eğilerek.

Kont koltuğunda biraz kıpırdandıktan sonra hemen uykuya daldı.

"Kontun bünyesi biraz zayıf," dedi Ydiss yağcı bir sırıtışla. "Bugünlerde koltuğundan hiç kalkmıyor. Biraz uzaklaşalım da rahatsız olmasın."

"Ben Drasniyalı bir tüccarım yalnızca Efendim," dedi İpek. "Bunlar hizmetkârlarım, bu da kız kardeşim. Bu olanlardan hiçbir şey anlayamadık."

Ydiss güldü. "Niye bu saçma hikâyeyi anlatıp duruyorsunuz Prens Kheldar? Sizi tanıyorum. Hepinizin kim olduğunu biliyorum; görevinizin ne olduğunu da."

"Senin bu işle ilgin ne Nyissalı?" diye sordu Bay Kurt lafı dolandırmadan.

"Ben hanımım Ölümsüz Salmissra'nın hizmetindeyim," dedi Ydiss.

"Yılan Kadın Grolimlerin oyuncağı oldu demek," dedi Pol Teyze. "Yoksa Zedar'ın peşine mi takıldı?"

"Kraliçem hiçbir adamın peşine takılmaz Polgara," dedi Ydiss küstah bir tavırla.

"Öyle mi?" Pol bir kaşını kaldırdı. "Öyleyse hizmetkârı neden Grolimlerin ayak işlerini görüyor?"

"Benim Grolimlerle bir işim yok," dedi Ydiss. "Onlar bütün Tolnedra'yı didik didik ederek sizi arıyorlar. Ama bulan ben oldum."

"Bulmak elinde tutmak demek değildir Ydiss," dedi Bay Kurt alçak sesle. "Bu işte ne çıkarının olduğunu anlatsana."

"Canım ne isterse onu anlatırım Belgarath."

"Bu kadarı yeter baba," dedi Pol Teyze. "Nyissa bulmacalarıyla kaybedecek vaktimiz yok."

"Yapma Polgara," dedi Ydiss. "Gücünü biliyorum. Elini bile kaldıracak olursan askerlerim dostlarını öldürür."

Garion arkasındaki askerin kollarını yakalayıp kılıcını boğazına dayadığını hissetti. Pol Teyzenin gözleri alev alev yanmaya başladı. "Başını büyük

belaya sokmak üzeresin!"

"Tehditler savurmamıza gerek yok," dedi Bay Kurt. "Demek bizi Grolimlere teslim etmeyi düşünmüyorsun."

"Grolimler beni ilgilendirmez," dedi Ydiss. "Kraliçem sizi Sthiss Tor'a getirmemi emretti."

"Salmissra bu işle niye uğraşıyor?" dedi Kurt. "Onu ilgilendiren bir konu değil ki."

"Sthiss Tor'a vardığınızda bunu size kendisi açıklar. Bu arada sizden öğrenmek istediğim bazı şeyler var."

"Buna muvaffak olabileceğinizi zannetmem," dedi Mandorallen gururlu bir tavırla. "Acaip yabancılarla mahrem mevzularımızı konuşmak âdetimiz değildir."

"Bence yanılıyorsunuz sevgili Baron," dedi Ydiss soğuk bir gülümsemeyle. "Bu evin mahzenleri derin; orada başınıza çok tatsız şeyler gelebilir. İşkence zanaatında ustalaşmış hizmetkârlarım var."

"İşkenceleriniz beni korkutmuyor Nyissalı," dedi Mandorallen aşağılayarak.

"Eminim öyledir. Korku hayal gücünden gelir. Arendler hayal gücüne sahip olacak kadar akıllı değiller. Ama işkence iradeni zayıflatır, hizmetkârlarım için de eğlence olur. İyi işkenceci bulmak zor, idmansız kalırlarsa keyifleri kaçıyor –anlarsın ya. Her biriniz birer ikişer kere işkence odasını ziyaret ettikten sonra başka bir şey deneriz. Nyissa garip özellikleri olan kökler, yapraklar ve meyvelerle doludur. Tuhaftır, çoğu insan benim iksirlerimdense işkence masasına yatmayı tercih ediyor." Ydiss içinde hiç neşe belirtisi olmayan kaba bir sesle güldü. "Kont yattıktan sonra bütün bunları daha rahat tartışırız. Şimdi muhafızlar sizi mahzendeki yerlerinize götürsünler."

Kont Dravor bir an için uyanarak hülyalı gözlerle etrafına bakındı. "Konuklarımız gidiyor mu?"

"Evet Lordum," dedi Ydiss.

"Peki öyleyse," dedi kont zayıf bir gülümsemeyle, "güle güle gidin sevgili dostlar. Umarım bugün gene gelirsiniz de keyifli muhabbetimize devam ederiz."

Garion'u götürdükleri rutubetli ve soğuk hücre lağım ve çürük yiyecek kokuyordu. En kötüsü karanlıktı. Karanlık üstüne elle tutulur bir şey gibi çöktüğünde, demir kapının dibine büzüldü. Hücrenin bir köşesinden tıkırtılar ve çıtırtılar geliyordu. Sıçanları hayal ederek kapıya mümkün olduğu kadar sokulmaya çalıştı. Bir yerlerden gelen damlayan su sesini duyunca boğazı susuzluktan yanmaya başladı.

Karanlıktı ama sessiz değildi. Yakındaki bir hücreden zincir şıngırtıları ve inlemeler geliyordu. Daha uzaktan çılgınca bir kahkaha duyuldu; karanlığın içinde biri aynı anlamsız sözleri hiç durmadan tekrarlıyordu. Şiddetli, keskin bir çığlık sesi geldi, tekrarlandı. Garion duvarın ıslak taşlarına yapıştı. Hayal gücü bu çığhklardaki acının nedeni olabilecek işkence biçimleri yaratmaya başlamıştı hemen.

Böyle yerlerde zaman yoktur; o yüzden hücresinde öylece büzüşmüş halde, yalnız ve korku içinde ne kadar bir süre kaldığını bilmiyordu. Birden kapı tarafından metalik bir sürtünme sesi ve çıtırtılar gelmeye başladı. Hücrenin girintili çıkıntılı zemininde tökezleyerek geri kaçmaya çalışırken, "Defol!" diye haykırdı.

"Bağırma," dedi İpek kapının öbür tarafından fısıldayarak.

"Sen misin İpek?" dedi Garion rahatlayarak; neredeyse ağlayacaktı.

"Kimi bekliyordun?"

"Nasıl çıktın hücrenden?"

"Çok konuşuyorsun," dedi İpek dişlerini sıkarak. "Lanet olasıca pas," diye söylendi sonra. Homurdandı, ardından kapıdan gıcırtılı bir çık sesi geldi. "Oldu!" Hücre kapısı gıcırdayarak açıldı ve dışarıda bir yerlerdeki

meşalelerin soluk ışığı içeri süzüldü. "Haydi," dedi İpek, "acele etmemiz lazım."

Garion hücreden koşarcasına çıktı. Pol Teyze loş taş koridorda birkaç adım ileride bekliyordu. Garion hiçbir şey söylemeden yanına gitti. Pol ona ciddi bir ifadeyle baktı, sonra kollarına aldı. Hiç konuşmadılar.

İpek yüzü kan ter içinde başka bir kapıyla uğraşıyordu. Kilit çıtırdadı ve kapı gıcırdayarak açıldı. Hettar dışarı fırlayarak, "Neden bu kadar geciktin?" diye sordu İpek'e.

"Pas!" dedi İpek alçak bir sesle. "Kilitlerin bu hale gelmesine izin verdikleri için bütün zindancıları kırbaçlamalı."

"Biraz acele edebilir miyiz acaba?" dedi Barak nöbette beklediği yerden.

"İstersen sen yap," dedi İpek.

"Mümkün olduğu kadar hızlı hareket edin," dedi Pol Teyze. "Dalaşacak vaktimiz yok." Mavi pelerinini dikkatle katlayarak koluna aldı.

İpek ekşi bir suratla homurdanarak sonraki kapıya gitti.

Son çıkan Bay Kurt, "Bütün bu nutuklar şart mıydı?" diye sordu ters bir sesle. "Bir kaz sürüsü kadar çok ses çıkarıyorsunuz."

"Prens Kheldar kilitlerin vaziyeti hakkında bazı müşahedelerde bulunuyordu," dedi Mandorallen. İpek yüzünü buruşturarak koridorun sonunda yağlı meşalelerin tavanı kararttığı yere doğru ilerledi.

"Dikkat," diye fısıldadı Mandorallen. "Nöbetçi var." Pis deri ceketli, sakallı bir adam, koridorun duvarına yaslanıp yere oturmuş, horluyordu.

"Uyandırmadan geçebilir miyiz?" diye fısıldadı Durnik.

"Birkaç saat uyanmaz," dedi Barak ciddi bir yüzle. Nöbetçinin şakağındaki mosmor yumru durumu açıklamaya yetiyordu.

"Başkaları da var mıdır acaba?" dedi Mandorallen ellerini ovuşturarak.

"Vardı bir iki tane," dedi Barak. "Onlar da uyuyor."

"Gidelim öyleyse," dedi Kurt.

"Ydiss'i de yanımıza almayalım mı?" diye sordu Pol Teyze.

"Ne için?"

"Onunla konuşmak istiyorum," dedi Pol. "Uzun uzun."

"Zaman kaybı," dedi Kurt. "Salmissra bu işe bulaşmış. Bilmemiz gereken tek şey bu. Niyetinin ne olduğu beni pek ilgilendirmiyor. Elimizden geldiğince sessiz sedasız çıkıp gidelim buradan."

Horlayan nöbetçinin yanından geçip bir köşeyi döndüler ve başka bir koridora çıktılar.

Yüksek bir ses "Öldü mü?" diye sorunca şaşkınlıkla duraladılar. Ses arkasından dumanlı kırmızı bir ışık süzülen sürgülü bir kapıdan geliyordu.

"Hayır," dedi başka bir ses. "Bayıldı sadece. Fazla gerdin. Gerilimi sabit tutman gerek. Yoksa bayılırlar ve baştan başlamak zorunda kalırsın."

"Bu sandığımdan daha zor işmiş," diye sızlandı ilk ses.

"İyi gidiyorsun," dedi ikinci ses. "Masa her zaman biraz sorun çıkarır. Gerilimi sabit tutmayı ve kolu aniden çekmemeyi unutma yeter. Kollarını koparırsan ölürler genellikle."

Pol Teyzenin yüzü gerildi ve gözleri bir an için donuklaştı. Eliyle belli belirsiz bir hareket yaparak bir şey fısıldadı. Garion'un zihninde kısa, mırıltı gibi bir karıncalanma oldu.

"Yahu," dedi ilk ses zayıf bir tonda, "kendimi kötü hissetmeye başladım birdenbire."

"Ben de," dedi öteki ses. "Yemekteki et mi bozuktu acaba?"

"İyi gibiydi." Uzun bir sessizlik oldu. "Çok fenayım."

Parmaklarının ucuna basarak sürgülü kapının önünden geçerken Garion içeri bakmamaya özen gösterdi. Koridorun sonunda demir çerçeveli meşe bir kapı vardı. İpek tokmağı yokladı, sonra, "Dışarıdan kilitli," dedi.

"Biri geliyor," dedi Hettar.

Kapının dışındaki taş basamaklarda sert ayak sesleri ve bir kahkaha yankılandı.

Kurt yakındaki bir hücrenin kapısına döndü. Paslı demir kilide elini değdirince kilit kolaylıkla açılıverdi. "İçeri," diye fısıldadı. Hücreye doluştuklarında Kurt kapıyı tekrar kapattı.

"Boş bir vaktimiz olduğunda seninle bu konuda konuşacağım," dedi İpek.

"Kilitlerle eğleniyordun, ben de keyfini bozmak istemedim," diye güldü Kurt. "Beni dinleyin; bu adamlar hücrelerimizin boş olduğunu görüp de bütün evi velveleye vermeden icaplarına bakmalıyız."

"Kolay," dedi Barak kendinden emin bir tavırla.

Beklediler.

"Kapıyı açıyorlar," dedi Durnik.

"Kaç kişiler?" diye sordu Mandorallen.

"Bilmiyorum."

"Sekiz," dedi Pol Teyze kesin bir tavırla.

"Tamam," dedi Barak. "Bırakalım geçsinler, sonra arkadan saldırırız. Böyle bir yerde bir iki çığlık duyulmaz ne de olsa. Ama elimizi çabuk tutalım."

Hücrenin karanlığında gergin bir şekilde beklediler.

"Ydiss sorgulama sırasında biri ölecek olursa fark etmez diyor," dedi dışarıdakilerden biri. "İhtiyarı, kadını ve oğlanı sağ bırakmalıymışız bir tek."

"Kızıl sakallı iri yarı herifi öldürelim öyleyse," dedi bir başkası. "Bela çıkaracakmış gibi bir hali var. Ayrıca faydalı bir şey bilemeyecek kadar da salak görünüyor."

"Bu benim," dedi Barak.

Koridordaki adamlar hücrenin önünden geçtiler.

"Haydi," dedi Barak.

Kısa ve berbat bir dövüş oldu. Şaşkın zindancıların üzerine vahşice çullandılar. Daha diğerleri ne olduğunu anlayamadan üçü saf dışı kalmıştı bile. Biri bir hayret çığlığı atarak aradan sıyrılıp merdivenlere doğru koşmaya çalıştı. Garion hiç düşünmeden koşan adamın önüne atılıp yuvarlandı ve ayaklarına sarılarak yere devirdi. Muhafız düştüğü yerden kalkmaya çalışırken, İpek'in tam kulağının altına savurduğu bir tekmeyle olduğu yere boş bir çuval gibi çöküp kaldı.

"İyi misin?" dedi İpek.

Garion baygın zindancının altından sıyrılarak ayağa kalktı, ama kavga neredeyse bitmişti. Durnik iri yarı bir adamın kafasını duvara vuruyordu; Barak ise yumruğunu bir başkasının suratının ortasına indirmekteydi. Mandorallen bir üçüncüsünün boğazını sıkıyordu, Hettarise kollarını açmış bir diğerini köşeye sıkıştırıyordu. Hettar'ın elleri yakasına yapışınca adam bir kere bağırabildi, sonra uzun boylu Algar doğrularak olduğu yerde döndü ve adamı müthiş bir şiddetle duvara çarptı. Kırılan kemik sesleri duyuldu ve adam olduğu yerde kaldı.

"Güzel bir kavga oldu," dedi Barak parmak eklemlerini ovuşturarak.

"Eğlenceliydi," dedi Hettar baygın adamı yere bırakırken.

"İşiniz bitti mi?" dedi İpek merdivenlerin önündeki kapıdan.

"Bitti sayılır," dedi Barak. "Yardıma ihtiyacın var mı Durnik?"

Durnik elindeki iri yarı zindancının çenesini kaldırıp boş gözlerine dikkatle baktı. Sonra kafasını her ihtimale karşı son bir kez duvara vurup yere

bıraktı.

"Gidelim mi?" dedi Hettar.

"Olur," dedi Barak darmadağın olmuş koridoru inceleyerek.

"Merdivenlerin başındaki kapı kilitli değil," dedi İpek yanına geldiklerinde. "Arkasındaki koridor da boş. Evdeki herkes uyuyor galiba. Ama biz gene de ses çıkarmayalım."

Peşine takılıp sessizce merdivenlerden çıktılar. Kapıda bir an duraklayıp "Bir saniye bekleyin," diye fısıldadı İpek. Sonra çıt bile çıkarmadan ortadan kayboldu. Onlara uzun gibi gelen bir süre sonra, askerlerin ellerinden almış olduğu silahlarla geri döndü. "İhtiyacımız olabilir diye düşündüm."

Garion kılıcını kuşanınca kendini daha iyi hissetti.

"Haydi gidelim," dedi İpek. Peşine takılarak koridor boyunca yürüyüp köşeyi döndüler.

"Yeşilden istiyorum Ydiss," dedi Kont Dravor'un sesi aralık bir kapının ardından.

"Tabii Lordum," dedi Ydiss'in tıslayan sesi.

"Yeşilin tadı kötü," dedi Kont Dravor uykulu bir sesle, "ama harika rüyalar gördürüyor. Kırmızının tadı daha iyi, ama rüyalar o kadar iyi olmuyor."

"Yakında maviye hazır olacaksınız Lordum," dedi Ydiss. Bir tıkırtının ardından bardağa boşaltılan bir sıvının sesi geldi. "Sonra sarı, en sonunda da siyah. Siyah en iyisidir."

Önlerinde İpek, aralık kapının önünden parmaklarının ucuna basarak geçtiler. Sokak kapısının kilidi İpek'in marifetli ellerine dayanamayarak açılınca, serin mehtabın aydınlattığı geceye çıktılar. Yıldızlar göz kırpıyordu ve hava güzeldi.

"Ben atları getireyim," dedi Hettar.

"Sen de onunla git Mandorallen," dedi Kurt. "Biz şurada bekleriz." Gölgeler içindeki bahçeyi işaret etti. İki adam köşeyi dönüp gözden kayboldular; diğerleri de Bay Kurt'un arkasından Kont Dravor'un bahçesini çevreleyen çalı çitin gölgesine gittiler.

Beklediler. Gece soğuktu; Garion titrediğini fark etti. Sonra bir at nalının çakıllara değmesinden çıkan çıtırtı duyuldu ve Hettar ile Mandorallen atlarla yanlarına geldiler.

"Acele edelim," dedi Kurt. "Dravor uyur uyumaz Ydiss zindanına inecek ve bizim kaçtığımızı fark edecektir. Atları yürütelim. Evden uzaklaşana kadar gürültü yapmayalım."

Atların dizginlerinden tutarak ayın aydınlattığı bahçeden geçtiler ve ilerideki açık çimenliğe vardılar; sonra sessizce atlarına bindiler.

"Çabuk olun," dedi Pol Teyze eve doğru bir göz atarak.

"Merak etmeyin, evden çıkmadan önce bize biraz zaman kazandıracak bir şey yaptım," dedi İpek gülerek.

"Bunu da nasıl becerdin?" diye sordu Barak.

"Silahlarımızı alırken, mutfağı da ateşe verdim," diye sırıttı İpek. "Bu onları biraz meşgul eder." Evin arkasından ince bir duman sütunu yükselmeye başladı.

"Çok akıllıca," dedi Pol Teyze istemeye istemeye hakkını teslim ederek.

"Teşekkürler hanımefendi," diye alaylı bir reverans yaptı İpek. Bay Kurt gülerek atını tırısa kaldırdı; hepsi onu izlediler.

Onlar uzaklaşırken, evin arkasındaki duman sütunu giderek kalınlaştı ve isli, kapkara bulutlar yıldızlara doğru yükselmeye başladı.

On Beşinci Bölüm

Birkaç gün boyunca atlarını hızla sürdüler; yalnızca düzensiz aralıklarla atları dinlendirmek ve birkaç saat uyumak için mola verdiler. Garion atlar rahvan giderken eyerde uyuklayabildiğini keşfetti. Zaten aslında yeterince yorgunsa nerede olsa uyuyabildiğini de fark etmişti. Bir gün öğleden sonra, Kurt'un tutturduğu yorucu tempodan harap düşüp biraz dinlenmek için mola verdiklerinde, İpek'in Kurt ve Pol Teyzeyle konuştuğunu duydu. Merakı yorgunluğuna galebe çaldı ve dinlemek için uyumamaya çalıştı.

"Ben gene de Salmissra'nın bu işle ilgisinin ne olduğunu merak ediyorum," diyordu ufak tefek adam.

"Salmissra fırsatçıdır," dedi Kurt. "Karışıklık oldu mu bundan ne fayda sağlayacağına bakar hemen."

"Yani Murgolara olduğu kadar Nyissalılara da dikkat etmemiz gerekecek." Garion gözlerini açarak, "Ona neden Ölümsüz Salmissra diyorlar?" diye sordu Pol Teyzeye. "Çok mu yaşlı?"

"Hayır," dedi Pol Teyze. "Nyissa Kraliçesi daima Salmissra adını alır da ondan."

"Sen bu Salmissra'yı tanıyor musun?"

"Gerekmez ki," dedi Pol. "Hepsi birbirinin aynıdır. Birbirlerine benzerler, aynı şekilde davranırlar. Birini tanırsan hepsini tanımışsın demektir."

"Ydiss'e çok kızacak," dedi İpek sırıtarak.

"Bence Ydiss çoktan sessiz ve acısız bir şekilde kendi işini bitirmiştir," dedi Kurt. "Salmissra kızdığı zaman aşırıya kaçar çoğunlukla."

"Çok mu zalimdir?" dedi Garion.

"Zalim denemez," dedi Kurt. "Nyissalılar yılanlara hayrandır. Yılanı kızdırırsan, seni sokar. Yılan basit ve mantıklı bir yaratıktır. Seni bir kere soktuktan sonra da kin tutmaz."

"Yılanlardan bahsetmek zorunda mıyız?" dedi İpek sıkıntılı bir sesle.

Hettar arka taraftan, "Atlar dinlenmiştir artık," diye seslendi. "Gidebiliriz."

Atlarını tekrar dörtnala kaldırıp, Tol Honeth'in bulunduğu Nedrane Nehri vadisine doğru yola koyuldular. Güneş ısıtıyordu artık; ağaçlarda da baharın ilk tomurcukları göze çarpıyordu.

İmparatorluğun ışıl ışıl parlayan başşehri, nehrin ortasındaki bir adaya kurulmuştu. Bütün yollar oraya çıkıyordu. Son tepeyi tırmandıklarında önlerindeki verimli arazinin ardında başşehri açık seçik görebildiler. Yaklaştıkça şehir daha da büyüdü adım adım. Bütün şehir beyaz mermerden yapılmıştı ve sabah güneşinde göz kamaştırıyordu. Duvarları kalın ve yüksekti; şehrin içindeki kuleler ise duvarlara tepeden bakıyordu.

Nedrane Nehri'nin kıpır kıpır suları üzerindeki kemerli, muhteşem bir köprü, bronz kuzey kapısına çıkıyordu. Zırhları güneşte parlayan bir bölük lejyoner, kapıda nöbetteydiler.

İpek ciddi görünüşlü pelerinini ve şapkasını giyerek eyerinin üzerinde dikleşti. Yüzüne ciddi bir ifade geldi; bu ifade Drasniyalı tüccar kimliğine kendisini bile inandıracak bir iç değişim geçirmekte olduğunu gösteriyordu.

"Tol Honeth'e ne maksatla geliyorsunuz?" diye sordu bir lejyoner kibarca.

"Boktorlu Radek'im ben," dedi İpek aklı işinde olan bir tüccar dalgınlığıyla. "Kaliteli Sendarya yünlüleri getirdim."

"Öyleyse Merkez Pazarının yöneticisiyle görüşeceksiniz," dedi lejyoner.

İpek, "Teşekkür ederim," dedi ve kapıdan geçerek geniş, kalabalık caddelere daldılar.

"Saraya uğrayıp Ran Borune ile bir konuşsam iyi olacak," dedi Bay Kurt. "Borunelerle uğraşmak kolay değildir, ama en zekileri de onlardır.

Durumun ciddi olduğuna onu ikna etmem zor olmaz herhalde."

"Nasıl görüşeceksin ki?" dedi Pol Teyze. "Randevu almak haftalar sürebilir. Bilirsin bu Tolnedrahları."

Bay Kurt yüzünü ekşiterek, "Resmi bir ziyaret yapabilirim," dedi atlarını kalabalığın arasında sürmeye çalışırlarken.

"Geldiğimizi bütün şehre haber mi vermek istiyorsun?"

"Başka bir seçeneğim var mı? Tolnedrahları ikna etmeliyim. Tarafsız kalmalarına izin veremeyiz."

"Bir şey önerebilir miyim?" dedi Barak.

"Her öneriye açığım."

"Gidip Grinneg'i görelim," dedi Barak. "Tol Honeth'teki Çerek elçisidir. Bizi fazla tantanaya gerek kalmadan saraya sokup İmparatorla görüşmemizi sağlayabilir."

"Fena fikir değil Belgarath," dedi İpek. "Grinneg'in sarayda bir sürü bağlantısı var, ayrıca Ran Borune de ona saygı duyuyor."

"Tek sorun elçiyi nasıl göreceğimiz," dedi Durnik, durmuş kocaman bir arabanın geçmesini beklerlerken.

"Grinneg kuzenim," dedi Barak. "Grinneg, Anheg ve ben çocukken beraber oynardık." İri yarı adam etrafına bakındı. "Evinin Üçüncü İmparatorluk Lejyonu garnizonunun yakınında bir yerde olması lazım. Birine yolu soralım."

"Gerek yok," dedi İpek. "Ben yerini biliyorum."

"Tahmin etmeliydim," diye sırıttı Barak.

"Kuzey pazarı üzerinden gidebiliriz," dedi İpek. "Garnizon nehrin batısındaki büyük dokların yanında."

"Yolu göster," dedi Kurt. "Burada fazla vakit kaybetmek istemiyorum." Tol Honeth sokakları dünyanın dört bir yanından gelmiş insanlarla doluydu. Drasniyalılar ve Rivalılar, Nyissalılar ve Thullarla yan yanaydılar. Kalabalığın içinde birkaç Nadrak vardı; ama Garion ortalıkta gereğinden fazla Murgo olduğunu fark etti hemen. Pol Teyze Hettar'ın yanından gidiyor ve bir yandan onu yatıştırmak için konuşurken, bir yandan da kolunu tutuyordu. Algar'ın gözleri alev alev olmuştu, gördüğü her Murgoda burun kanatları tehlikeli bir şekilde açılıp kapanmaya başlıyordu.

Geniş caddelerin iki yanındaki mermer cepheli ve sağlam kapılı evler çok gösterişliydi ve çoğu, yoldan geçenlere küstahça bir tavırla bakan paralı askerler tarafından korunuyordu.

"İmparatorluk payitahtında şüphe almış yürümüş," dedi Mandorallen. "Komşularından bu kadar korkuyorlar mı?"

"Zaman kötü," dedi İpek. "Ayrıca Tol Honethli soylu tüccarlar dünyanın servetinin mühim bir kısmını evlerindeki kasalarda saklıyorlar. Sırf bu caddedeki tüccarların bazıları isterlerse Arendiya'nın çoğunu satın alabilir."

"Arendiya satılık değildir," dedi Mandorallen sert bir sesle.

"Sevgili Baron," dedi İpek, "Tol Honeth'te her şey satılıktır. Şeref, erdem, dostluk, aşk, her şey. Burası kötü insanlarla dolu, kötü bir şehir; önemli olan tek şey de para."

"Öyleyse sana çok uygun," dedi Barak.

İpek gülerek, "Tol Honeth'i severim," dedi. "Buralıların sahte hayalleri yok. Hepsi iç rahatlatıcı bir şekilde namussuz."

"Sen kötü bir adamsın İpek," dedi Barak sözünü sakınmadan.

"Daha önce de söylemiştin bunu," dedi fare suratlı Drasniyalı alaycı bir sırıtışla.

Deniz mavisi bir fonda beyaz bir savaş gemisinden oluşan Çerek bayrağı, elçinin evinin kapısına takılı bir direkte dalgalanıyordu. Barak biraz

kasılarak atından inerek demir parmaklıklı kapıya yürüdü, ilerideki sakallı muhafızlara, "Grinneg'e kuzeni Barak'ın onu görmek istediğini söyleyin," dedi.

"Kuzeni olduğunu nereden bilelim?" dedi muhafızlardan biri kaba bir tavırla.

Barak sıradan bir şey yapıyormuş gibi elini içeri uzatıp muhafızı örgü zırhından yakalayarak parmaklıklara yapıştırdı. "Sıhhatin hâlâ yerindeyken," dedi adama, "bu soruyu bir daha sormak ister misin?"

"Kusura bakmayın Lord Barak," dedi adam hemen. "Şimdi yakından bakınca sizi tanıdım tabii."

"Bundan emindim," dedi Barak. "Size kapıyı açayım," dedi muhafız.

"Harika bir fikir," dedi Barak adamı bırakarak. Muhafız kapıyı hemen açtı ve geniş bir avluya girdiler.

Kral Anheg'in Tol Honeth İmparatorluk Sarayındaki elçisi Grinneg, sağlam yapılı, neredeyse Barak kadar iri bir adamdı. Sakalı çok kısa kesilmişti ve Tolnedra usulü mavi bir pelerin giyiyordu.

Basamakları ikişer ikişer atlayarak yanlarına geldi ve Barak'ı şiddetle kucaklayarak, "Seni korsan," diye gürledi. "Tol Honeth'te ne işin var?"

"Anheg burayı işgal etmeye karar verdi," diye dalga geçti Barak. "Altınları ve genç kadınları toplar toplamaz, şehri yakmana izin vereceğiz."

Grinneg'in gözleri bir an için ihtirasla parladı. "Ne kızarlar değil mi?" dedi pis bir sırıtışla.

"Sakalına ne oldu?" dedi Barak.

Grinneg mahcup bir tavırla öksürerek, "Önemli bir şey değil," dedi.

"Birbirimizden sır saklamazdık," dedi Barak.

Bunun üzerine Grinneg kuzeninin kulağına eğilerek mahcup bir edayla bir şeyler anlattı; Barak kahkahalara boğuldu. "Bunu yapmasına nasıl izin verdin?"

"Sarhoştum," dedi Grinneg. "İçeri girelim. Mahzende bir fıçı iyi biram var." İki dev cüsseli adamın peşine takılarak içeri girdiler; geniş bir koridordan geçerek Çerek tarzı döşenmiş, postlarla örtülü ağır sandalye ve sıraları, hasır kaplı bir zemini ve içinde koca bir kütük yanan şöminesi olan bir odaya girdiler. Duvarlardaki demir halkalarda, katranlı meşaleler yanıyordu. "Burada kendimi evimde gibi hissediyorum," dedi Grinneg.

Bir hizmetkâr hepsine kupalarda siyah bira getirdi ve sessizce odadan çıktı. Garion, Pol Teyzenin daha hafif bir şey içmesini önermesine fırsat bırakmadan kupasını kaldırıp acı biradan koca bir yudum aldı. Pol Teyze onu ifadesiz gözlerle ve ses çıkarmadan izliyordu.

Grinneg kocaman, ayı kürkü örtülü, hasır bir sandalyeye yayılarak, "Tol Honeth'te gerçekten ne işin var Barak?" dedi.

"Grinneg," dedi Barak ciddi bir tavırla, "bu Belgarath. Adını duymuşsundur."

Elçi gözleri irileşerek eğilip selam verdi. "Evim sizindir," dedi saygıyla.

"Beni Ran Borune ile görüştürebilir misin?" dedi Bay Kurt şöminenin yanında bir sıraya oturarak.

"Zor olmaz."

"İyi," dedi Kurt. "Onunla görüşmem lazım, ama bunu tantanasız yapmak istiyorum." Barak diğerlerini de Grinneg'e tanıttı, o da her birine kibarca selam verdi.

Tanışma faslı bittikten sonra, "Tol Honeth'e karışık bir zamanda geldiniz," dedi Grinneg. "Tolnedra soyluları ölü bir ineğin başına üşüşen kuzgunlar gibi şehre doluşuyorlar."

"Yolda bir iki dedikodu duyduk," dedi İpek. "Anlatıldığı kadar kötü mü durum?"

"Daha da beter," dedi Grinneg kulağını kaşıyarak. "Hanedan değişikliği bin yılda birkaç kere olur. Boruneler altı yüz yıldır iktidarda; diğer aileler değişikliği heyecanla bekliyor."

"Ran Borune'nin yerine geçme ihtimali en kuvvetli olan aday hangisi?" diye sordu Bay Kurt.

"Şu anda en güçlü ihtimal, Tol Vordue Grandükü Kador," dedi Grinneg. "Diğerlerinden fazla parası var. Tabii Honethler daha zengin, ama yedi adayları olduğu için servet dağılıyor. Diğer aileler ise rekabete pek giremiyorlar. Borunelerin uygun bir adayı yok; Raneleri ise kimse ciddiye almıyor."

Garion elindeki kupayı taburesinin yanına, yere bıraktı dikkatle. Acı biranın tadı hoşuna gitmemişti ve kendini kandırılmış gibi hissediyordu. Ama içtiği yarım kupa kulaklarını ısıtmıştı ve burnunun ucu uyuşmuştu.

"Rastladığımız bir Vordue, Horbların zehir kullandığını söyledi," dedi İpek.

"Hepsi kullanıyor," dedi Grinneg iğrenerek. "Horblar diğerlerine göre biraz daha açıktan açığa yapıyor bunu. Ama Ran Borune yarın ölecek olursa, Kador İmparator olur."

Bay Kurt kaşlarını çattı. "Vorduelerle daha önce hiç işim olmamıştı. Ama İmparatorluk kumaşından değillerdir."

"İhtiyar İmparatorun sağlığı hâlâ yerinde," dedi Grinneg. "Bir iki yıl daha dayanabilirse, Honethler bir aday çevresinde birleşir –artık hangisi hayatta kalırsa. O zaman paralarını birleştirip duruma hâkim olurlar. Böyle şeyler vakit alır. Adayların kendileri şehir dışında kalıyorlar çoğunlukla; çok da dikkatliler, o yüzden suikastçilerin onlara ulaşması zor." Birasından kocaman bir yudum alarak güldü. "Komik insanlar bunlar."

"Saraya şimdi gidebilir miyiz?" dedi Bay Kurt.

"Önce elbise değiştirmemiz gerek," dedi Pol Teyze kesin bir tavırla.

"Gene mi Polgara?" dedi Kurt acıklı bir bakışla.

"Tartışma ve dediğimi yap baba," dedi Pol. "Saraya paçavralar içinde gidip hepimizi mahcup düşürmene izin veremem."

"O cüppeyi giyecek değilim," dedi ihtiyar inatçı bir tavırla.

"Hayır," dedi Pol. "Uygun olmaz zaten. Ama eminim sayın elçi sana bir pelerin ödünç verebilir. Böylece fazla dikkat çekmezsin."

"Sen bilirsin Pol," dedi Kurt teslim olarak.

Elbiselerini değiştirdikten sonra, Grinneg şeref kıtasını topladı.

Asık yüzlü Çerek savaşçıları arasında Tol Honeth'in geniş caddelerinden geçerek saraya yollandılar. Şehrin zenginliği karşısında büyülenen ve içtiği yarım kupa bira yüzünden hâlâ biraz başı dönen Garion, İpek'in yanında at sürerek dev binalara ve öğle güneşinde havalı havalı dolaşan zengin kıyafetli Tolnedralılara alık alık bakmamaya çalışıyordu.

On Altıncı Bölüm

İmparatorluk sarayı, Tol Honeth'in tam ortasında yüksek bir tepeye kurulmuştu. Tek bir binadan değil, bahçeler ve gölgeli selvi ağaçları arasına dağılmış irili ufaklı bir mermer binalar kompleksinden oluşuyordu. Kompleksin tamamı, üzerinde düzenli aralıklarla heykeller dizilmiş yüksek bir duvarla çevriliydi. Saray kapısındaki lejyonerler Çerek elçisini hemen tanıdılar ve kahverengi pelerinli, kır saçlı bir adam olan İmparatorluk mabeyincisini çağırdılar.

"Ran Borune'yi görmem lazım Lord Morin," dedi Grinneg, saray kapısının içindeki mermer avluda atlarından inerlerken. "Acil bir konuda."

"Tabii Lord Grinneg," dedi kır saçlı adam." İmparator Hazretleri Kral Anheg'in şahsi temsilcisiyle görüşmekten her zaman mutluluk duyar. Ama maalesef İmparator Hazretleri şu anda dinleniyorlar. Belki bu öğleden sonra ya da yarın için bir randevu ayarlayabilirim."

"Bekleyecek vaktimiz yok Morin," dedi Grinneg. "İmparatoru hemen görmemiz gerek. Gidip uyandırsan iyi olacak."

Lord Morin şaşkınlıkla, "Bu kadar da acil olamaz ki canım?" dedi azarlarcasına.

"Maalesef öyle," dedi Grinneg.

Morin dudaklarını büzerek grubun bütün üyelerini tek tek süzdü.

"Beni iyi tanırsın Morin," dedi Grinneg. "Böyle bir şeyi kolay kolay istemeyeceğimi bilirsin."

Morin içini çekti. "Sana güvenmekle kendimi riske atıyorum Grinneg. Pekâlâ. Askerlerin burada beklesin."

Grinneg muhafızlarına kısa bir işaret yaptı, sonra hepsi Lord Morin'in peşinden geniş bir avludan geçerek, binalardan birinin yanı sıra uzanan

sütunlu bir galeriye girdiler.

"Sağlığı nasıl?" dedi Grinneg gölgeli yolda yürürlerken.

"Sağlığı iyi," dedi Morin. "Ama son zamanlarda sinirleri bozuk. Boruneler kitle halinde görevlerinden istifa edip Tol Honeth'e sığınıyorlar."

"Bu koşullar altında akıllıca bir davranış," dedi Grinneg. "Korkarım taht el değiştirdikten sonra bir miktar zayiat verilmesi kaçınılmaz olacak."

"Muhtemelen," dedi Morin, "ama İmparator Hazretleri kendi ailesi tarafından böyle terk edilmiş olmaktan hoşlanmıyor." Önünde altın kakmalı göğüslükleri olan iki lejyonerin dimdik beklediği kemerli mermer bir kapıda durdu. "Lütfen silahlarınızı burada bırakın. Haşmetmeap bu konuda çok hassastır –anlarsınız ya."

Grinneg, "Tabii," diyerek pelerininin altından kocaman bir kılıç çıkarıp duvara dayadı.

Diğerleri de onun gibi yaptılar, İpek elbiselerinin altındaki çeşitli yerlerden üç farklı bıçak çıkarınca Lord Morin'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Müthiş aletler, dedi mabeyinci gizli dilin el işaretleriyle. Zaman kötü, diye cevap verdi İpek önemsemeden.

Lord Morin hafice gülümseyerek onları kapının öbür yanındaki bahçeye götürdü. Bahçedeki çimler son derece düzenli bir biçimde kesilmişti. Yumuşak bir ses çıkararak akan çeşmeler ve itinayla düzeltilmiş gül tomurcukları vardı her yanda. Çok yaşlı meyve ağaçları tomurcuklanıyordu, sıcak güneşte neredeyse çiçek açmak üzereydiler. Eğri büğrü dallardaki yuvalarında serçeler ötüyordu. Grinneg başta, Morin'in peşine takılıp mermer bir patikadan bahçenin ortasına yürüdüler.

Tolnedra İmparatoru XXIII. Ran Borune, ufak tefek, yaşlıca bir adamdı; saçları dökülmüştü, altın rengi bir pelerin giyiyordu. Yeni tomurcuklanmış bir asmanın altında büyük bir koltuğa oturmuş, koltuğun koluna konmuş parlak renkli kanaryasını beslemekteydi, İmparatorun gaga gibi bir burnu ve parlak, sorgulayıcı gözleri vardı. Başını kanaryasından kaldırarak, "Yalnız kalmak istediğimi söylemiştim Morin," dedi ters bir sesle.

"Defalarca özür dilerim İmparator Hazretleri," dedi Morin yerlere kadar eğilerek. "Çerek elçisi Lord Grinneg'in size açmak istediği çok acil bir sorun varmış. Ertelenemeyeceğine beni ikna etti."

İmparator dik dik Grinneg'e baktı. Birden gözlerinde muzip bir ifadeyle, "Bakıyorum sakalın uzamaya başlamış Grinneg," dedi.

"Haşmetmeaplarının başıma gelen bu küçük kazadan haberdar olacağını tahmin etmeliydim," dedi Grinneg kızararak.

"Tol Honeth'te olup biten her şeyi bilirim ben Lord Grinneg," dedi İmparator. "Bütün kuzenlerim ve yeğenlerim batan gemiyi terk eden fareler gibi kaçışsalar da, hâlâ birkaç sadık insan var etrafımda. O Nadrak kadınıyla düşüp kalkmak da nereden aklına geldi! Siz Alornların Angaraklardan nefret ettiğinizi zannederdim."

Grinneg mahcup bir tavırla öksürerek Pol Teyzeye bir göz attı. "Bir şaka idi Haşmetmeap," dedi sonra. "Nadrak elçisini mahcup duruma düşürmek için... Ayrıca karısı da çok güzel bir kadın takdir edersiniz ki. Yatağının altında makas bulundurduğunu nereden bilebilirdim?"

"Sakalını küçük bir altın kutuda saklıyor," dedi İmparator. "Bütün arkadaşlarına göstermek için."

"Habis kadın," dedi Grinneg kederle.

"Kim bunlar?" dedi İmparator, Grinneg'in arkasında duran grubu işaret ederek.

"Kuzenim Barak ve arkadaşları," dedi Grinneg. "Sizinle görüşmek isteyen onlar aslında."

"Trellheim Kontu ha?" dedi İmparator. "Tol Honeth'te ne işiniz var Lordum?"

"Geçiyordum, Haşmetmeap," dedi Barak eğilerek.

Ran Borune diğerlerine de tek tek, ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Siz de Drasniyalı Prens Kheldar olmalısınız," dedi sonra. "Geçen gelişinizde seyyar

bir sirkte akrobat kılığındaydınız; yanlış hatırlamıyorsam peşinizdeki polisten de ucu ucuna kurtulup aceleyle şehrimizi terk etmiştiniz."

İpek de nazik bir selam verdi.

"Bu da Algaryalı Hettar," diye devam etti İmparator. "Cthol Murgos'un fazla nüfus sorununu tek başına çözmeye kalkan kişi."

Hettar başını hafice eğdi.

"Morin," dedi İmparator sert bir sesle. "Niye bir sürü Alorn doldurdun buraya? Alornlardan hoşlanmam."

"Acil bir sorundu Haşmetmeap," dedi Morin alttan alarak.

"Bir de Arend ha?" dedi İmparator Mandorallen'e bakarak. "Mimbre üstelik." Gözlerini kıstı. "Duyduğum tariflere bakılırsa siz ancak Vo Mandor Baronu olabilirsiniz."

Mandorallen son derece şatafatlı bir reverans yaptı. "Haşmetmeaplarının gözleri çok keskin; her birimizin hüviyetini hiç hata yapmadan tesbit ettiniz."

"Hepinizin değil," dedi İmparator. "Sendarlı ve Rivalı delikanlıyı çıkaramadım."

Garion irkildi. Barak bir zamanlar ona en çok bir Rivalıya benzediğini söylemişti, ama bunu söyleyeli beri olup bitenler yüzünden unutulup gitmişti bu laf. Ama şimdi, keskin gözleriyle görünüşün altında yatanları fark edebildiği ortada olan Tolnedra İmparatoru da onun bir Rivalı olduğunu söylüyordu. Pol Teyzeye bir göz attı, ama o bir daldaki gül tomurcuklarını incelemeye dalmıştı.

"Sendarlının adı Durnik," dedi Bay Kurt. "Demircidir. Sendarya'da bu meslek çok önemlidir; neredeyse soyluluğa yakın bir değer verilir. Delikanlı ise torunum Garion."

İmparator ihtiyara baktı. "Sanki seni tanımam gerekiyormuş gibi bir his var içimde. Tam çıkaramıyorum ama..." Düşünceli bir tavırla durakladı.

İmparatorun koltuğunun koluna tünemiş olan kanarya birden şakımaya başladı. Havalanıp doğruca Pol Teyzeye doğru uçtu. Pol parmağını uzatınca kanarya parmağına konup başını geri attı ve sanki minicik kalbi tapınırcasma bir hayranlıkla dolmuş gibi vecd içinde şakımaya devam etti. Pol kanaryayı dikkatle dinliyordu. Üzerinde beli ve göğsü dantel işli lacivert bir elbise ve kısa bir pelerin vardı.

"Kanaryama ne yapıyorsun?" diye haykırdı İmparator.

"Dinliyorum," dedi Pol.

"Onu öttürmeyi nasıl basardın? Aylardır uğraşıyorum bunun için."

"Onu gereğince ciddiye almamışsın."

"Kim bu kadın?" diye sordu İmparator.

"Kızım Polgara," dedi Bay Kurt. "Kuşlarla arası çok iyidir."

İmparator birdenbire kısa, kuşkucu bir kahkaha attı. "Haydi canım sen de! Buna inanmamı beklemiyorsun, değil mi?"

Kurt ciddi bir ifadeyle İmparatora bakarak, "Beni tanımadığından emin misin Ran Borune," dedi yumuşak bir sesle. Grinneg'den ödünç aldığı uçuk yeşil pelerinle bir Tolnedralıya benzemişti; tam değil, ama neredeyse.

"Akıllıca bir numara," dedi İmparator. "Rolüne uygunsun, kızın da öyle; ama ben çocuk değilim. Peri masallarına inanmayı bırakalı çok oldu."

"Yazık. O zamandan beri hayatın çok boş geçmiş demek ki." Kurt çeşmelerin aktığı, hizmetkârların etrafta dolandığı ve İmparatorun özel muhafızlarının fazla göze batmadan çiçek yataklarının arasında bekleştiği bakımlı bahçeye bir göz gezdirdi. "Bütün bunlara sahip olabilirsin Ran Borune, ama hayatta merak edecek, seni hayretlere düşürecek bir şeyin kalmamışsa, hepsi boş ve tatsızdır." Sesi biraz kederliydi. "Belki de çok fazla şey feda etmişsindir bunlar için."

"Morin," diye emretti Ran Borune, "Zereel'i çağır. Bu işi burada halledelim."

Morin, "Derhal Haşmetmeap," diyerek hizmetkârlardan birine işaret etti.

"Kanaryamı geri alabilir miyim?" dedi İmparator Pol Teyzeye rica eder gibi.

"Tabii." Pol küçük kuşu ürkütmemek için yavaşça yürüyerek İmparatorun koltuğuna yaklaştı.

"Bazen şakıdıklarında ne söylediklerini merak ediyorum," dedi Ran Borune.

"Şu anda bana uçmayı öğrendiği günü anlatıyor," dedi Pol Teyze. "Kuşlar için çok önemli bugündür bu." Elini uzatınca kanarya İmparatorun parmağına sıçradı; parlak gözlerinden birini Ran Borune'ye dikmiş, hâlâ şakıyordu.

"Hoş bir numara," dedi ihtiyar adam, yüzünde bir gülümsemeyle, çeşmelerden birinde oynaşan güneş ışıklarına bakarak. "Ama maalesef böyle şeyler için vaktim yok. Millet nefesini tutmuş ölmemi bekliyor. Herkes Tolnedra için yapabileceğim en iyi şeyin bir an önce ölmem olduğuna inanıyor. Hatta bazıları bu konuda bana yardım etmeye bile çalışıyorlar. Geçen hafta sarayın içinde dört suikastçi yakaladık. Kendi ailem olan Boruneler bile beni terk etti; İmparatorluğu bırakın, sarayı idare edecek kadar bile adamım kalmadı, işte Zereel de geldi."

Üzeri mistik sembollerle kaplı kırmızı bir pelerin giymiş, zayıf, gür kaşlı bir adam bahçeyi hızla geçerek İmparatorun önünde yerlere kadar eğildi. "Beni mi istemiştiniz Haşmetmeap?"

"Bu kadının Büyücü Polgara, bu adamın da Belgarath olduğu söyleniyor," dedi İmparator. "Bana bir iyilik yapıp kimliklerini kontrol eder misin Zereel?"

"Belgarath ile Polgara mı?" dedi kalın kaşlı adam. "Haşmetmeap herhalde şaka yapıyorlar. Bunlar mitolojik isimler. Böyle insanlar yok ki hayatta."

"Gördünüz mü," dedi İmparator Pol Teyzeye. "Siz yoksunuz. Yetkililer böyle söylüyor. Zereel kendisi de bir sihirbazdır."

"Yaa?"

"En iyilerinden biri," dedi İmparator. "Tabii numaralarının çoğu el çabukluğundan ibaret, ama zaten büyücülük dediğiniz şey de şarlatanlıktan başka bir şey değil. Ama Zereel beni eğlendiriyor; ayrıca o da kendini ciddiye alıyor. Devam edebilirsin Zereel, ama lütfen her zamanki gibi ortalığı berbat etme."

"Gerek yok Haşmetmeap," dedi Zereel. "Eğer sihirbaz olsalardı hemen anlardım. Biz sihirbazların özel iletişim yöntemlerimiz vardır."

Pol Teyze bir kaşını hafifçe kaldırarak sihirbaza baktı, "İstersen biraz daha dikkatli bak Zereel," dedi sonra. "Bazen insanın gözünden kaçan şeyler olabiliyor." Belli belirsiz bir el işareti yaptı ve Garion yine kulaklarında aynı hafif uğultuyu duydu.

Sihirbaz tam önündeki boşluğa alık alık bakmaya başladı. Gözleri yuvalarından uğradı ve yüzü bembeyaz kesildi. Sonra sanki yer ayaklarının altından çekilmiş gibi yere kapaklanarak, "Affedin beni Leydi Polgara," diye yalvarmaya başladı.

"Herhalde bunun beni etkilemesi gerekiyor," dedi İmparator. "Ama ben bu zihinleri etkileme oyunlarını daha önce de gördüm; Zereel'in zihni ise zaten pek güçlü değil."

"Canım sıkılmaya başlıyor Ran Borune," dedi Pol Teyze ters bir sesle.

"Ona inansan iyi olacak," dedi kanarya incecik, melodik bir sesle. "Kim olduğunu görür görmez anladım; ama biz sizin gibi yerde sürünen yaratıklara göre çok daha kolay anlarız böyle şeyleri. Zaten neden yerde süründüğünüzü de anlayamıyorum. Eğer isteseniz uçabilirsiniz, eminim. Bu arada sarımsak yemeyi de bırakır mısın lütfen, ağzın kokuyor."

"Şşt," dedi Pol Teyze kuşa yumuşak bir sesle. "Bunu özel olarak da konuşabilirsiniz." İmparator kuşa bir yılana bakar gibi bakarak tir tir titremeye başlamıştı.

"Gelin, Polgara ile benim iddia ettiğimiz kişiler olduğumuza inanıyormuşuz gibi yapalım, olur mu?" dedi Bay Kurt. "Birbirimizi ikna etmek için bütün gün uğraşabiliriz istersek, ama o kadar vaktimiz yok. Sana söylemek istediğim önemli şeyler var –kim olduğumdan bağımsız olarak."

"Bunu kabul edebilirim herhalde," dedi Ran Borune; titremesi hâlâ geçmemişti ve ikide bir artık susmuş olan kanaryaya bakıyordu.

Bay Kurt ellerini arkasında kavuşturarak, bir dala konmuş olan serçe sürüsüne bakmaya başladı. "Geçen sonbahar başında," diye başladı söze, "Dönek Zedar Riva taht salonuna gizlice girerek Aldur Taşı'nı çaldı."

"Ne yaptı, ne yaptı?" dedi Ran Borune koltuğunda dikilerek. "Nasıl çaldı?"

"Bilmiyoruz," dedi Kurt. "Yakaladığım zaman belki sorarım ona. Ama herhalde bunun ne kadar önemli bir şey olduğunu anlıyorsundur."

"Herhalde," dedi İmparator.

"Alornlar ve Sendarlar sessizce savaş hazırlıklarına başladılar," dedi Kurt.

"Savaş mı?" dedi Ran Borune hayretle. "Kiminle?"

"Angaraklarla tabii."

"Zedar'ın Angaraklarla ne ilgisi var? Kendi başına bir iş yapıyor da olabilir, değil mi?"

"Bu kadar da saf olamazsın," dedi Pol Teyze.

"Kendinize gelin hanımefendi," dedi Ran Borune kibirli bir tavırla. "Zedar şimdi nerede?"

"İki hafta önce Tol Honeth'ten geçmiş," dedi Kurt. "Eğer ben onu durdurmadan Angarak krallıklarından birine sığınmayı başarırsa, Alornlar savaş açacak."

"Arendiya da," dedi Mandorallen kararlı bir tavırla. "Kralım kararını verdi."

"Dünyayı ateşe boğacaksınız," diye itiraz etti İmparator.

"Belki," dedi Kurt. "Ama Zedar'ın Taşı Torak'a götürmesine izin veremeyiz."

"Hemen elçiler yollayacağım," dedi Ran Borune. "İşler kontrolden çıkmadan önce bu savaş engellenmeli."

"Biraz geç kaldınız," dedi Barak. "Anheg ve diğer kralların Tolnedra diplomasisiyle uğraşacak halleri yok şu anda."

"Elçilerinizin kuzey ülkelerinde kötü bir şöhreti var Haşmetmeap," dedi İpek. "Anlaşma masasına hep ellerinin altında birkaç ticaret anlaşmasıyla oturuyorlar. Tolnedra ne zaman bir anlaşmazlığa hakem olsa, bu iş taraflara pahalıya patlıyor. Sizin arabuluculuk hizmetinizin masrafınızı karşılayamayız artık."

Güneşin önünden geçen bir bulut birdenbire bahçeye soğuk bir gölge düşürdü.

"Bu iş çığırından çıkıyor," dedi İmparator. "Alornlarla Angaraklar binlerce yıldır bu değersiz taş parçası yüzünden kavga edip duruyorlar. Zaten birbirinizin gırtlağına sarılmak için fırsat kolluyordunuz, bununla da bahanenizi buldunuz işte. İyi öyleyse, keyfini çıkarın. Ben İmparator olduğum sürece Tolnedra bu kavgada taraf olmayacak."

"Bu işte tarafsız kalamazsın Ran Borune," dedi Pol Teyze.

"Niyeymiş o? Taş beni hiç ilgilendirmiyor, isterseniz birbirinizi yok edin. Bu iş bittiğinde Tolnedra hâlâ ayakta olacak."

"Acaba?" dedi Kurt. "İmparatorluğun Murgolarla dolu. Bir haftada işgal ederler burayı."

"Onlar namuslu işlerle uğraşan namuslu tüccarlar."

"Murgoların namuslu işi yoktur," dedi Pol Teyze. "Tolnedra'daki Murgoların her biri Grolim Başrahibi tarafından yollanmıştır."

"Abartıyorsunuz," dedi Ran Borune inatla. "Bütün dünya babanla senin Angaraklardan saplantılı bir şekilde nefret ettiğinizi biliyor; ama zaman değişti."

"Cthol Murgos hâlâ Rak Cthol'dan yönetiliyor," dedi Kurt. "Orada da patron Ctuchik. Dünya değişmişse bile Ctuchik değişmedi. Rak Goska'dan gelen tüccarlar sana medeni gibi görünebilir, ama Ctuchik ne emir verirse onu yaparlar; Ctuchik'in de Torak'ın müridi olduğunu unutma."

"Torak öldü."

"Sahi mi?" dedi Pol Teyze. "Mezarını gördün mü? Mezarını açıp kemiklerine baktın mı?"

"Bu İmparatorluğu yönetmek çok pahalı bir iş," dedi İmparator. "Murgoların sağladığı gelire ihtiyacım var. Rak Goska'da ve Güney Kervan Yolu boyunca casuslarım var. Murgolar bana karşı bir harekete kalkışacak olsalardı bilirdim. Bütün bu olayların Büyücüler Kardeşliği'nin bir iç çekişmesi olduğundan şüpheleniyorum doğrusu. Sizin gerçek maksatlarınız farklı, ben de İmparatorluğumu sizin iktidar mücadelenizde piyon olarak kullandırmayacağım."

"Ya Angaraklar kazanırsa?" dedi Pol Teyze. "Torakla nasıl başa çıkacaksın?"

"Torak'tan korkmuyorum."

"Hiç karşılaştın mı onunla?" dedi Kurt.

"Tabii ki karşılaşmadım. Bak, Belgarath, kızın ve sen Tolnedra'nın dostu olmadınız hiçbir zaman. Vo Mimbre'den sonra bize yenilmiş bir düşman gibi davrandınız. Verdiğin bilgiler ilginç, gerekli değerlendirmeleri yapacağım. Ama Tolnedra politikası Alorn önyargılarına göre biçimlendirilmiyor. Ekonomimiz Güney Kervan Yolu'ndaki ticarete sıkı sıkıya bağlı. Sırf siz Murgoları sevmiyorsunuz diye İmparatorluğumu altüst edecek değilim."

"Aptalın tekisin öyleyse," dedi Kurt sözünü sakınmadan.

"Kaç kişinin böyle düşündüğünü bilsen şaşardın," dedi İmparator. "Belki yerime geçecek olan İmparatoru ikna edebilirsin. Vordue veya Honeth olursa rüşvet bile alırlar senden; ama Boruneler rüşvet almaz."

"Tavsiye de almıyorlar," dedi Pol Teyze.

"Yalnızca işimize geldiği zaman alırız Leydi Polgara," dedi Ran Borune.
"Biz elimizden geleni yaptık," dedi Kurt.

Bahçenin arka tarafında bronz bir kapı çarpılarak açıldı ve alev saçlı, gözleri öfkeyle parlayan küçük bir kız dışarı fırladı. Garion onu önce çocuk zannetti, ama yaklaştığında o kadar da küçük olmadığını fark etti. Çok ufak tefek olmasına rağmen, kısa, kolsuz yeşil tuniğinden görünen kolları ve bacakları bir genç kızınkiler gibiydi. Garion kızı ilk gördüğü anda tuhaf bir şaşkınlığa kapıldı, sanki daha önce karşılaşmışlar gibi, ama tam olarak da değil. Karmakarışık saçları Garion'un daha önce hiç görmediği koyu, parlak, içinden gelen bir ışıkla yanıyor gibi görünen bir kırmızıydı ve uzun bukleler halinde boynuna ve omuzlarına dökülüyordu. Cildi altın rengiydi ve kapının yanındaki ağaçların gölgesinde yürürken içinde sanki yeşil bir ton varmış gibi görünüyordu. Kızın öfkeden kudurmuş gibi bir hali vardı.
"Ben burada hapis miyim?" diye bağırdı İmparatora.

"Ne diyorsun sen?" dedi Ran Borune.

"Lejyonerler saraydan çıkmama izin vermediler."

"Haa," dedi İmparator, "şu mesele."

"Evet o mesele."

"Ben emir verdim Ce'Nedra," dedi İmparator.

"Onlar da öyle dediler. Söyle de beni bıraksınlar."

"Olmaz."

"Olmaz mı?" dedi kız müthiş bir hayretle. "Olmaz mı? Sesi birkaç oktav birden tizleşti. "Ne demek olmaz?"

"Bu aralar şehirde dolaşman çok tehlikeli," dedi İmparator onu yatıştırmaya çalışarak.

"Saçma," dedi kız. "Sen kendi gölgenden bile korkuyorsun diye bu köhne sarayda kilitli kalmaya niyetim yok. Çarşıya çıkmam lazım."

"Birini gönder."

"Birini göndermek istemiyorum," diye haykırdı kız. "Kendim gitmek istiyorum."

"Gidemezsin," diye kestirip attı Ran Borune. "Git derslerini çalış."

"Çalışmak istemiyorum," diye sızlandı kız." Jeebers kasıntı salağın biri; canımı sıkıyor. Oturup tarih, politika filan konuşmak istemiyorum. Bir akşamı da kendime ayırmak istiyorum."

"Kusura bakma."

"Lütfen babacığım," derken sesi birden yumuşayıp bir yakarmaya dönüştü, İmparatorun altın rengi pelerininin ucuyla oynamaya başladı. "Lütfen." İmparatora kirpiklerinin arasından öyle bir bakışı vardı ki, taşı bile eritebilirdi.

"Kesinlikle hayır," dedi İmparator ona bakmayarak. "Emrim geçerli. Sarayı terk etmeyeceksin."

Kız, "Senden nefret ediyorum!" diye haykırarak gözyaşları arasında bahçeden koşarak kaçtı.

"Kızım," dedi İmparator özür diler gibi. "Böyle bir çocukla uğraşmanın ne demek olduğunu bilemezsiniz."

"Emin olun bilebilirim," dedi Bay Kurt, Pol Teyzeye bir göz atarak.

Pol Teyze de ona meydan okuyan bir bakışla bakarak, "Söyle baba," dedi. "Söyle de içinde kalmasın."

"Boş ver," dedi Kurt omuzunu silkerek.

Ran Borune düşünceli bir tavırla ikisine baktı. "Birden aklıma geldi de," dedi gözlerini kısarak, "belki bir pazarlık yapabiliriz."

"Nasıl bir pazarlık?"

"Alornlar senin sözünü dinlerler," dedi İmparator.

"Evet, biraz," dedi Kurt.

"Eğer sen söylersen, belki de Vo Mimbre Anlaşmasının saçma hükümlerinden birinden vazgeçerler."

"Hangi hükümmüş o?"

"Ce'Nedra'nın Riva'ya gitmesine gerek yok aslında, değil mi? Ben Borune Hanedanının son İmparatoruyum; öldüğüm zaman da o artık prenses olmayacak. Bu koşullar altında o hükmün onun için bir geçerliliği kalmaz. Zaten saçma sapan bir hüküm. Riva Kralının soyu bin üç yüz yıl önce bitti; o yüzden Riva taht salonunda onu bekleyen bir damat da olamaz. Gördüğünüz gibi, Tolnedra bu aralar çok tehlikeli bir yer. Ce'Nedra'nın on altıncı doğum günü gelecek sene; bu tarihi de herkes biliyor. Eğer onu Riva'ya yollayacak olursam, İmparatorluktaki katillerin yarısı sarayın kapısında dışarı çıkmasını beklemeye başlar. Bu riski almamayı tercih ederim. Eğer Alornları bir konuda ikna edersen, belki ben de Murgolarla ilgili bazı tavizler verebilirim, sayılarını sınırlamak ya da bazı bölgelere sokmamak gibi."

"Hayır Ran Borune," dedi Pol Teyze. "Ce'Nedra Riva'ya gidecek. Sen anlaşmanın yalnızca bir formalite olduğunu anlayamamışsın. Eğer kızının alnında Riva Kralının karısı olmak yazılıysa, dünyadaki hiçbir güç onun gerekli zamanda Riva taht salonunda bulunmasını engelleyemez. Babamın Murgolarla ilgili önerileri sadece birer tavsiyeydi. Bu konuda ne yapacağın ise sana kalmış."

"Öyleyse artık konuşacağımız bir şey kalmadı," dedi İmparator soğuk bir tavırla.

Önemli görünüşlü iki memur bahçeye girerek Lord Morin'e bir şeyler söyledi.

"Haşmetmeap," dedi kır saçlı mabeyinci hürmetkar bir tavırla. "Ticaret Bakanınız size Rak Goska'dan gelen heyetle mükemmel bir anlaşmaya vardıklarını bildirmemi istedi. Cthol Murgoslu beyler son derece anlayışlı davranmışlar."

"Çok memnun oldum," dedi Ran Borune, Bay Kurt'a manalı bir bakış fırlatarak. "Rak Goska heyeti ayrılmadan önce size saygılarını sunmak istiyor," diye ekledi Morin. "Tabii," dedi İmparator. "Onları burada kabul etmekten kıvanç duyarım." Morin dönerek kapıda bekleyen iki memura işaret etti. Adamlar dışarıdaki birine bir şeyler söylediler ve kapı açıldı.

Beş Murgo bahçeye girdi. Kukuletalı, siyah, kaba cüppeler giyiyorlardı, ama kukuletalarını geri atmışlardı. Cüppelerin önü açıktı ve içine giydikleri örgü zırhlar güneşte parlıyordu. Öndeki Murgo diğerlerinden biraz daha uzun boyluydu ve tavrından heyetin başı olduğu anlaşılıyordu. Bütün hayatı boyunca tanıdığı düşmanının yaralı yüzüne bakınca Garion'un kafasına bir sürü görüntü ve anı üşüştü. Aralarındaki sessiz, gizli bağın çekimini hissetti yeniden. Aşarak'tı adam.

Bir şey Garion'un zihnine dokundu; sadece bir yoklamaydı bu. Murgonun Val Alorn'da, Anheg'in sarayının loş koridorunda ona yönelttiği müthiş güç değildi. Tuniğinin altındaki tılsım aynı anda hem buz kesmiş, hem de yanıyormuş gibi oldu.

"İmparator Hazretleri," dedi Aşarak soğuk bir gülümsemeyle öne çıkarak. "Huzurunuza kabul edilmek bizi şereflendirdi." Örgü zırhı şıngırdayarak eğilip selam verdi.

Barak Hettar'ın bir kolunu sıkıca yakaladı, Mandorallen de öteki koluna yapıştı.

"Sizi tekrar görmek beni de çok sevindirdi değerli Aşarak," dedi İmparator. "Duyduğuma göre anlaşmaya varmışsınız."

"İki tarafın da çıkarına bir anlaşma Haşmetmeap."

"Anlaşmanın en iyisi de öyle olur," dedi Ran Borune.

"Murgo Kralı Taur Urgas selamlarını yolladı," dedi Aşarak. "Kral Hazretleri Cthol Murgos ile Tolnedra arasındaki ilişkiyi güçlendirmenin şart olduğuna inanıyor. Bir gün İmparator Hazretlerine 'Kardeşim,' diyebileceğini umuyor."

"Taur Urgas'ın barışçı emellerine ve efsanevi bilgeliğine saygımız büyüktür," dedi İmparator kibirli bir gülümsemeyle.

Aşarak ifadesiz gözlerle etrafına bakınarak, "Merhaba Ambar," dedi İpek'e. "Darin'de Mingan'ın evinde karşılaştığımızdan beri şansın yaver gitmiş gibi görünüyor."

İpek ellerini masum bir ifadeyle iki yana açarak, "Tanrılar yardım etti," dedi. "En azından çoğu."

Aşarak hafifçe gülümsedi.

"Tanışıyor musunuz?" dedi İmparator şaşkınlıkla.

"Tanışmıştık Haşmetmeap," dedi İpek.

"Başka bir krallıkta," dedi Aşarak. Sonra dik dik Bay Kurt'a bakıp, "Belgarath," dedi başını hafifçe eğerek.

"Çamdar," dedi ihtiyar, "iyi görünüyorsun."

"Sağol."

"Burada tek yabancı benim galiba," dedi İmparator.

"Çamdarla ben çok uzun bir zamandır tanışıyoruz," dedi Bay Kurt, Murgoya gözünde alaycı bir parıltıyla baktı. "Başına gelen son belayı atlatmışşın bakıyorum."

Aşarak'ın yüzünde bir öfke ifadesi belirdi ve emin olmak ister gibi yerdeki gölgesine baktı.

Garion, Kurt'un Algrothların saldırısından sonra Elgon'un tepesinde söylediği şeyi hatırladı –gölgesini "dolaylı yoldan" geri göndermekle ilgili bir şey. Her nedense Murgo Aşarakla Grolim Çamdar'ın aynı kişi olmaları onu şaşırtmamıştı. Kulağa hafifçe akortsuz gelen karmaşık bir melodinin birden doğru tınlamaya başlaması gibi, bu iki kişinin birleşmesi doğru geldi ona. Bu bilgi zihninde kilitte dönen bir anahtar gibi yerine oturmuştu.

"Bir gün o işi nasıl yaptığını anlat bana," diyordu Aşarak, "ilginç bir tecrübeydi. Ama atım histeri krizi geçirdi."

"Atından özür dilerim."

"Neden bu konuşmanın yarısını kaçırıyormuşum gibi geliyor bana?" diye sordu Ran Borune.

"Özür dilerim Haşmetmeap," dedi Aşarak. "Kadim Belgarath ile ben eski düşmanlığımızı tazeliyorduk. Birbirimizle medeni bir şekilde konuşma şansını pek bulamıyoruz da." Sonra Pol Teyzeye dönerek kibarca selam verdi. "Leydi Polgara, her zamanki gibi güzelsiniz." Bakışında kasıtlı bir ima vardı.

"Sen de hiç değişmemişsin Çamdar." Ses tonu yumuşak, hatta iyicildi, ama onu çok iyi tanıyan Garion, aslında Grolim'e ağır bir hakaret etmiş olduğunu anladı.

"Harika," dedi Aşarak zayıf bir gülümsemeyle.

"Tiyatro oyunundan da iyi bu," dedi İmparator keyifle. "Her yanınızdan nefret damlıyor. Keşke ilk perdesini de görmüş olsaydım."

"İlk perde çok, çok uzundu Haşmetmeap," dedi Aşarak. "Çoğu zaman da sıkıcıydı. Fark etmişsinizdir, Belgarath bazen kendi zekâsına fazla güvenir."

"Bunu telafi edebilirim istersen," dedi Bay Kurt hafifçe gülümseyerek. "Söz veriyorum Çamdar, son perde çok kısa olacak."

"Tehdit mi ediyorsun ihtiyar?" dedi Aşarak. "Medeni davranacağımız konusunda anlaşmıştık hani?"

"Seninle anlaştığımızı hiç hatırlamıyorum," dedi Kurt. Sonra İmparatora dönerek, "Artık gitmemiz gerek Ran Borune," dedi. "İzninle tabii."

"Tabii," dedi İmparator. "Seninle tanıştığıma sevindim. Tabii aslında varolduğuna inanmıyorum hâlâ. Ama şüpheciliğim kişisel değil, dinbilimsel."

"Buna sevindim," dedi Kurt, sonra aniden muzip bir tavırla İmparatora sırıttı. Ran Borune güldü.

"Bir dahaki görüşmemizi heyecanla bekliyorum Belgarath," dedi Aşarak.

"Aşarak senin yerinde olsam beklemezdim," dedi Kurt, sonra döndü ve İmparatorun bahçesinden çıktılar.

On Yedinci Bölüm

Saray kapısından çıktıklarında vakit akşama yaklaşıyordu. Sıcak ilkbahar güneşinde çimler yemyeşildi ve selvi ağaçları hafif rüzgârda dalgalanıyordu. "Tol Honeth'te fazla bir işimiz kalmadı galiba," dedi Kurt.

"Gidiyor muyuz?" diye sordu Mandorallen.

"Önce bir şey yapmam gerek," dedi Kurt gözlerini kısarak. "Barak ve kuzeni benimle gelsin. Siz de gidip Grinneg'in evinde bekleyin."

"Yolda çarşıya uğrarız," dedi Pol Teyze. "Almam gereken bir iki şey var."

"Alışverişe çıkmadık Pol."

"Grolimler burada olduğumuzu zaten biliyor baba," dedi Pol. "O yüzden hırsız gibi saklanarak dolaşmanın manası yok, değil mi?"

Kurt içini çekti. "Pekâlâ, pekâlâ."

Bay Kurt çaresizce başını sallayarak Barak ve Grinnegle birlikte uzaklaştı. Diğerleri saraydan aşağı, pırıl pırıl parlayan şehre doğru atlarını sürdüler. Aşağıdaki caddeler genişti ve iki yanlarında her biri bir saraya benzeyen muhteşem evler vardı.

"Zenginler ve soylular," dedi İpek. "Tol Honeth'te saraya ne kadar yakın oturursanız, o kadar önemli sayılırsınız."

"Ekseriyetle böyledir bu Prens Kheldar," dedi Mandorallen. "Servet ve makam, bazen iktidar koltuğuna yakın olmanın emniyetine ihtiyaç hisseder. Şaşaa ve tahta yakınlık, küçük insanların kendi kifayetsizlikleriyle yüz yüze gelmemelerini sağlar."

"Ağzımdan aldın, ben de tam öyle diyecektim," dedi İpek.

Tol Honeth'in merkez çarşısı, dünyanın dört bir yanından gelme malların sergilendiği, rengârenk dükkânlar ve tezgâhlarla dolu dev bir meydandı. Pol

Teyze atını Çerekli muhafızlardan birine emanet ederek tezgâhlar arasında dolaşmaya ve gördüğü her şeyi satın almaya başladı. Pol Teyzenin aldığı her malda İpek'in yüzü bembeyaz kesiliyordu; paralar onun kesesinden çıkacaktı ne de olsa. "Ona bir şeyler söyle," diye yalvardı Garion'a. "Beni iflas ettirecek."

"Beni dinleyeceğini de nereden çıkardın?" dedi Garion.

"Bir dene hiç olmazsa," dedi İpek çaresizce.

Çarşının ortalık yerinde zengin giyimli üç adam durmuş hararetle tartışıyorlardı.

"Sen aklını kaçırmışsın Haldor," diyordu kalkık burunlu zayıf bir adam heyecanla. "Honethler kendi keselerini doldurmak için İmparatorluğu soyup soğana çevirirler." Yüzü kızarmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Vordue ailesinden Kador daha mı iyi yani?" dedi Haldor adlı iri yapılı adam. "Aklını kaçıran sensin Radan. Kador'u tahta çıkarırsak, hepimizi çiğner geçer, İmparator olmayı aşırıya kaçırmak da çok kötüdür."

"Bunu nasıl söylersin?" diye haykırdı Radan, ter içindeki yüzü biraz daha kararararak. "Grandük Kador tek seçeneğimiz. Bana para vermese de oyumu ona verirdim." Tartışırken elini kolunu sallıyor, dili dolanıyordu.

"Kador domuzun teki," diye kestirip attı Haldor; bu arada da sözlerinin etkisini ölçmek ister gibi ötekinin yüzünü inceliyordu. "Küstah, yabani domuzun teki; taht üzerinde bir sokak köpeği kadar bile hakkı yok. Büyük dedesi Vordue ailesine, rüşvet vererek katılmıştı; Tol Vordue rıhtımlarından gelme bir hırsızın dölü önünde eğileceğime bileklerimi keserim daha iyi."

Holdor'un bu hesaplı hakaretleri karşısında Radan'ın gözleri yuvalarından uğradı. Konuşmak ister gibi birkaç kez ağzını açtı, ama öfkeden dili tutulmuştu sanki. Yüzü morardı ve debelenmeye başladı. Sonra vücudu kaskatı kesilerek geriye doğru bükülmeye başladı. Haldor ise onu bir doktor edasıyla izliyordu. Radan boğulur gibi bir çığlık atarak sırtüstü yere devrilip tepinmeye başladı. Gözlerinin akı görülüyor, ağzından köpükler saçıyordu.

Vücudunun kasılmaları giderek arttı; kafasını kaldırım taşlarına vurmaya ve kasılmış elleriyle boğazını sıkmaya başladı.

"Çok güçlü bir zehir," dedi üçüncü adam Haldor'a. "Nereden buldun?"

"Bir dostum son günlerde Sthiss Tor'a gitmişti," dedi Haldor Radan'ın kasılmalarını ilgiyle izleyerek. "En iyi tarafı da zehrin öfkelenene kadar tamamen zararsız olması. Eğer zararsız olduğunu kanıtlamak için önce ben içmeseydim, Radan katiyen içmezdi o şarabı."

"Sen de mi aynı zehirden içtin yani?" dedi öteki adam hayretle.

"Ben emniyetteyim," dedi Haldor. "Ben asla duygularıma kapılmam."

Radan'ın debelenmeleri giderek azaldı. Topukları yeri birkaç kez daha dövdü, sonra kasıldı ve uzun bir inleme sesi çıkararak öldü.

"Bu zehirden biraz daha kaldı mı acaba?" diye sordu Haldor'un arkadaşı düşünceli bir tavırla. "Böyle bir şeye iyi para veririm."

Haldor gülerek, "İstersen evime gidip orada konuşalım bu konuyu," dedi. "Bu arada birer bardak şarap da içeriz."

Öbür adam hayretle yüzüne baktı, sonra sinirli bir tavırla güldü, Sonra cesedi kaldırım taşları üzerinde bırakarak beraberce dönüp uzaklaştılar.

Garion dehşetle bir giden adamlara, bir de kararmış bir suratla çarşının ortalık yerinde kıvrılmış yatan cesede baktı. Cesedin yakınındaki Tolnedralılar görmezden gelip geçiyorlardı. "Niye kimse bir şey yapmıyor?" dedi.

"Korkuyorlar," dedi İpek. "Eğer ilgilenirlerse, onları da birinin taraftan sanabilirler. Tol Honeth'te politika ciddi bir iştir."

"Birinin yetklililere haber vermesi gerekmez mi?" dedi Durnik bembeyaz bir surat ve titreyen bir sesle.

"Verilmiştir, merak etme," dedi İpek. "Burada kalmayalım. Bu işe bulaşmamız iyi olmaz."

Pol Teyze de yanlarına geldi. Grinneg'in evinden yanlarına verilen iki Çerek savaşçısının elleri kolları paketlerle doluydu ve ikisi de biraz huzursuz görünüyorlardı.

"Ne yapıyorsunuz?" dedi Pol, İpek'e.

"Uygulamalı Tolnedra politikası izliyorduk," dedi İpek meydanın ortasındaki cesedi göstererek. "Zehir mi?" diye sordu Pol Radan'ın kasılmış vücuduna bakarak.

İpek başıyla onaylayarak, "Tuhaf bir zehir," dedi. "Kurban öfkelenene kadar etkisini göstermiyormuş."

"Athsat," dedi Pol ciddi bir yüzle başını sallayarak.

"Biliyor musun?" dedi İpek.

"Çok az bulunur," dedi Pol. "Çok da pahalıdır. Nyissalıların bu zehri başkalarına sattığını duymamıştım."

"Buradan uzaklaşsak iyi olacak," dedi Hettar. "Lejyonerler geliyor, şahit olarak sorgulanmak hoş olmaz."

İpek, "İyi fikir," diyerek onları çarşının öbür tarafına yöneltti. Meydanın kıyısındaki evlerin yakınında, sekiz iri yarı adam, sıkıca örtülü bir tahtırevan taşıyorlardı. Tahtırevanın perdesi aralandı ve zarif, parmakları yüzüklerle dolu bir el uzanarak taşıyıcılardan birinin omzuna dokundu. Adamlar hemen durup tahtırevanı yere bıraktılar.

"İpek," diye seslendi tahtırevanın içinden bir kadın sesi. "Tol Honeth'te ne yapıyorsun?"

"Bethra?" dedi İpek. "Sen misin?"

Tahtırevanın perdesi açıldı ve içinde kızıl saten yastıklara yaslanmış çok şık bir kadın belirdi. Kara saçları kıvırcıktı ve bukleleri incilerle örülmüştü. Pembe İpek elbisesi vücuduna yapışıyordu; kolları ve parmakları altın bileziklerle ve yüzüklerle kaplıydı. Yüzü nefes kesecek kadar güzeldi; uzun

kirpikli gözlerinde ise şeytani bir ifade vardı. Fazlasıyla olgun ve şehvetli bir fesatlık vardı her halinde. Garion her nedense kıpkırmızı kesildi.

"Ben senin hâlâ kaçtığını zannediyordum," dedi kadın yukarıdan bir tavırla. "Peşine taktığım adamlar profesyoneldi."

İpek alaylı bir selam verip, "Hiç fena değillerdi Bethra," dedi sırıtarak. "Yeteri kadar değil, ama gerçekten iyiydiler. Umarım artık onlara ihtiyacın yoktur."

"Neden geri dönmediklerini merak etmiştim zaten," dedi kadın gülerek. "Bilmeliydim tabii. Umarım üstüne alınmamışsındır."

"Tabii alınmadım Bethra. İş icabı ne de olsa."

"Anlayacağını biliyordum," dedi kadın. "Senden kurtulmam lazımdı, çünkü bütün planımı altüst ediyordun."

İpek fesat bir tavırla sırıtarak, "Biliyorum," diye böbürlendi. "Thull elçisiyle durumu ayarlamak için girdiğin bütün o zahmetlerden sonra..."

Kadın öfkeyle yüzünü buruşturdu. "Ne oldu Thull elçisine?" dedi İpek.

"Nedrane Nehri'ne yüzmeye gitti."

"Thulların yüzebildiğini bilmiyordum."

"Yüzemezler zaten, hele ayaklarına kocaman bir taş bağlıysa. Sen işin canına okuduktan sonra ona ihtiyacım kalmamıştı; bazı çevrelerde söylemesini istemediğim şeyler de biliyordu tabii..."

"Her zaman tedbirlisindir Bethra."

"Şimdi neler karıştırıyorsun?" diye sordu kadın merakla.

İpek omuzlarını silkti. "Şundan bundan."

"Hanedan değişikliği meselesi mi?"

"Yok canım," diye güldü İpek. "O işe bulaşacak kadar aptal değilim. Sen hangi taraftasın?"

"Merak ettin, değil mi?"

İpek gözlerini kısarak etrafa bakındı. "Biraz bilgiye ihtiyacım var Bethra – tabii konuşman sakıncalı değilse."

"Konu ne İpek?"

"Şehirde Murgo kaynıyor," dedi İpek. "Eğer şu anda onlarla bir işin yoksa, bu konuda söyleyeceğin her şey işime yarar."

Bethra gene yukarıdan bir tavırla gülümsedi. "Karşılığı ne olacak?"

"Meslektaş nezaketi diyemez miyiz?"

Bethra önce fesat bir edayla gülümsedi, sonra da kahkahayı koyuverdi. "Niye olmasın? Senden hoşlanıyorum İpek; eğer bana borçlu kalırsan daha da hoşlanırım."

"Kölen olurum," dedi İpek.

"Yalancı." Bir süre düşündü. "Murgolar daha önce ticaretle hiç bu kadar ilgilenmemişlerdi," dedi sonra. "Ama birkaç yıl önce ikişer üçer şehre akın etmeye başladılar; geçen yaz ise Rak Goska'dan kervanlarla geldiler."

"Tahtın el değiştirmesi konusunda söz sahibi olmaya mı çalışıyorlar?" dedi İpek.

"Bence öyle," dedi Bethra. "Tol Honeth'te ansızın bol bol kızıl altın belirdi. Kasalarım kızıl altın dolu."

"İşe yarıyordur," dedi İpek sırıtarak.

"Tabii yarıyor."

"Bir adayları var mı?"

"Daha anlayamadım, ikiliğe bölünmüş gibi görünüyorlar, aralarında da ciddi bir kavga var."

"Numara da olabilir."

"Sanmıyorum. Bence kavga Zedar ile Ctuchik arasında, ikisi de bir sonraki İmparatoru kontrol etmek istiyor. Su gibi para harcıyorlar."

"Aşarak denilen Murgoyu tanıyormusun?"

"Ha, şu adam," dedi Bethra. "Bütün Murgolar ondan korkuyor. Şu anda Ctuchik adına çalışıyormuş gibi görünüyor, ama bence kendi hesabına bir iş yapıyor. Grandük Kador'u satın aldı; Kador da tahta en yakın aday. Bu da Aşarak'ı çok güçlü bir konuma getiriyor. Bildiklerim bu kadar."

"Sağol Bethra," dedi İpek saygıyla.

"Tol Honeth'te daha kalacak mısınız?" diye sordu Bethra.

"Maalesef kalmayacağız."

"Yazık. Belki de beni ziyaret edersin diye düşünmüştüm. Eski günlerden konuşurduk. Artık pek yakın dostum kalmadı –ya da senin gibi sevgili düşmanlarım."

İpek hınzırca gülerek, "Neden acaba?" dedi. "Thull elçisinden daha iyi yüzebileceğimi sanmıyorum. Sen tehlikeli bir kadınsın Bethra."

"Çeşitli açılardan haklısın," dedi Bethra gerinerek. "Ama benim yüzümden canından endişe etmen gerekmez –artık gerekmez yani."

"Ben canımdan endişe etmiyordum," diye sırıttı İpek.

"O başka mesele," dedi Bethra. "Bana bir kıyak borçlu olduğunu unutma."

"Borcumu ödemek için yanıp tutuşuyorum," dedi İpek arsız bir tavırla.

"Sen adam olmazsın," dedi Bethra gülerek; taşıyıcılarına işaret edince tahtırevanı omuzladılar. "Hoşça kal İpek," dedi kadın.

"Hoşça kal Bethra," dedi İpek yerlere kadar eğilerek.

Tahtırevan uzaklaşırken, "Çok iğrenç," dedi Durnik öfkeden boğuk çıkan bir sesle. "Böyle bir kadının bu şehirde kalmasına nasıl izin veriyorlar?"

"Bethra'nın mı?" dedi İpek şaşkınlıkla. "O Tol Honeth'teki en zeki ve en ilginç kadındır. Onunla bir iki saat geçirmek için dünyanın dört bir köşesinden insan gelir."

"Bir fiyatı vardır bunun tabii," dedi Durnik.

"Yanlış anlama Durnik," dedi İpek. "Bethra'nın muhabbeti şeyden," Pol Teyzeye bir göz atarak öksürdü, "daha değerlidir aslında."

"Öyle mi?" dedi Durnik alayla.

İpek güldü. "Durnik, seni kardeşim gibi seviyorum, ama bazen öyle muhafazakâr oluyorsun ki..."

"Adamı rahat bırak İpek," dedi Pol Teyze sert bir sesle. "Ben bu halinden memnunum."

"Sadece biraz eğitmeye çalışıyordum Leydi Polgara," dedi İpek masum bir tavırla.

"Barak haklı Prens Kheldar," dedi Pol. "Siz habis bir adamsınız."

"Vazife icabı. İnce duygularımı vatanım için feda ediyorum."

"Tabii, tabii."

"Bu tür şeylerden hoşlandığımı sanmıyorsunuzdur umarım."

"Niye tadında bırakmıyoruz?" dedi Pol. Grinneg, Barak ve Bay Kurt, diğerlerinden az sonra Grinneg'in evine döndüler. "Eee?" dedi Pol Teyze, Bay Kurt bekledikleri odaya girdiğinde.

"Güneye gitmiş," dedi Kurt.

"Güneye mi? Doğuya, Cthol Murgos'a dönmemiş mi?"

"Hayır," dedi Kurt. "Belli ki Ctuchik'in adamlarıyla karşılaşmak istemiyor. Sınırı geçmek için sakin bir yer arıyordur. Veya Nyissa'ya gidiyordur. Belki de Salmissra ile anlaştı. Ancak onu izlersek anlayabiliriz."

"Çarşıda eski bir dostuma rastladım," dedi İpek oturduğu koltuktan. "Aşarak'ın hanedan değişikliği işine bulaştığını söyledi. Vordue Grandükünü satın almış. Vordueler tahtı ele geçirirlerse, Tolnedra Aşarak'ın avucuna düşer."

Bay Kurt düşünceli düşünceli sakalını kaşıdı. "Er veya geç bu adamla hesaplaşmamız gerekecek. Beni yormaya başladı."

"Bir iki gün daha kalıp bu işi ebediyen halledebiliriz," dedi Pol Teyze.

"Hayır," dedi Kurt. "Bu tür işleri şehirdeyken yapmamalıyız. Epey gürültü koparır; Tolnedralılar ise anlamadıkları konularda fazla heyecanlanırlar. Eminim daha sonra, fazla kalabalık olmayan bir yerde bir fırsat geçer elimize."

"Gidiyor muyuz öyleyse?" dedi İpek.

"Sabah erkenden yola çıkalım," dedi Kurt. "Ne de olsa bizi takip edeceklerdir, ama sokaklar boş olursa işleri güçleşir."

"Aşçımla bir konuşayım," dedi Grinneg. "Sizi en azından karnınızı iyice doyurarak yollayayım ki, yolda karşınıza çıkacak şeylerle daha rahat başa çıkabilesiniz. Tabii bir de dün gece açtığımız bira fıçısı var."

Bay Kurt sırıtmaya başlamıştı ki, Pol Teyzenin onaylamayan bakışını gördü, "İçmezsek bozulur Pol," dedi. "Fıçıyı açtın mı bitirmelisin. Bozulsa yazık olmaz mı şimdi?"

On Sekizinci Bölüm

Ertesi gün yol kıyafetlerini giyerek sabah erkenden Grinneg'in evinden ayrıldılar. Arka kapıdan dikkat çekmeden çıkarak, İpek'in her zaman bulduğu arka sokaklardan ve aralıklardan geçtiler. Adanın güneyindeki dev bronz kapıya vardıklarında, gökyüzü doğu tarafında aydınlanmaya başlamıştı.

"Kapı ne zaman açılır?" diye sordu Bay Kurt lejyonerlerden birine.

"Az sonra," dedi lejyoner. "Karşı kıyıyı görebildiğimiz an açarız." Kurt homurdandı. Gece birayı biraz fazla kaçırdığı için şiddetli bir baş ağrısı çekiyordu. Atından inip yük atlarından birine gitti ve çantasından çıkardığı deri matarayı başına dikti.

"Faydası olmayacağını biliyorsun," dedi Pol Teyze küçük gören bir edayla. Kurt cevap vermemeyi tercih etti.

"Çok güzel bir gün olacak," dedi Pol, önce gökyüzüne, sonra da yanındaki eyerleri üzerine çökmüş perişan adamlara bakarak.

"Çok zalimsin Polgara," dedi Barak sızlanarak.

"Grinnegle gemi meselesini konuştunuz mu?" diye sordu Kurt.

"Galiba," dedi Barak. "Bu konuda bir şeyler konuşulduğunu hatırlıyorum."

"Bayağı önemli bu mesele," dedi Kurt.

"Nedir önemli olan?" dedi Pol Teyze.

"Orman Nehri'nin ağzından sonra yola gemiyle devam etsek fena olmaz diye düşündüm," dedi Kurt. "Eğer Sthiss Tor'a gideceksek, kuzey Nyissa bataklıklarından geçmek yerine gemiyle gitmek daha iyi olur."

"Çok iyi fikir hakikaten," diye onayladı Pol. "Dün geceki halini düşününce, aklına gelmiş olmasına şaşıyorum."

"Konuyu değiştiremez miyiz?" dedi Kurt yalvarırcasına. Hava biraz daha aydınlandı ve duvarın üstündeki gözcü kulesinden kapının açılması emri geldi. Lejyonerler kol demirini kaldırdılar ve dev kapıyı açtılar. Başta İpek ve Mandorallen, kapıdan ve Nedrane'in karanlık suları üzerindeki köprüden geçerek yola koyuldular.

Öğle vakti, Tol Honeth'in sekiz fersah güneyindeydiler; Bay Kurt biraz kendini toplamış gibiydi, ama gözleri hâlâ parlak bahar güneşine hassastı, yakınlarda bir kuş biraz şiddetli ötse bile irkiliyordu.

"Arkamızdan atlılar geliyor," dedi Hettar.

"Kaç kişiler?" diye sordu Barak.

"İki."

"Zararsız yolcular olabilir," dedi Pol Teyze.

İki atlı arkalarındaki dönemeçten çıkarak durdular. Aralarında bir iki saniye kadar konuştuktan sonra da biraz ihtiyatlı bir şekilde yaklaşmaya başladılar. Tuhaf bir çiftti bu iki atlı. Adam ata binmeye pek de uygun olmayan yeşil bir Tolnedra pelerini giymişti. Alnı genişti, saçları ise kelleşmekte olduğunu gizleyecek şekilde, dikkatle taranmıştı. Çok sıskaydı, kulakları ise yelken gibiydi. Yol arkadaşı ise kukuletalı bir pelerin giymiş bir çocuğa benziyordu. Ağzını tozdan korunmak için bir mendille örtmüştü.

"İyi günler," dedi zayıf adam yaklaştıklarında kibarca.

"Merhaba," dedi İpek.

"Bu mevsim için sıcak bir hava, değil mi?" dedi Tolnedralı.

"Bize de öyle gelmişti," dedi İpek.

"Acaba," dedi sıska adam, "bize verecek biraz suyunuz var mı?"

"Tabii," dedi İpek. Garion'a bakarak yük atlarını işaret etti. Garion atların yanına yaklaşarak, çantalardan bir deri matara çıkardı. Yabancı mataranın tahta tıpasını açarak ağzını dikkatle sildi, sonra arkadaşına uzattı. Arkadaşı

yüzündeki mendili açtıktan sonra ne yapacağını bilmez bir şekilde mataraya bakmaya başladı.

"Şöyle içeceksiniz Has... Leydim," dedi adam matarayı alıp iki eliyle nasıl içileceğini göstererek.

"Anladım," dedi kız.

Garion kıza dikkatle baktı. Sesi nedense tanıdık gelmişti, yüzünde de tanıdık gelen bir yan vardı. Çok ufak tefek olmasına rağmen çocuk değildi; küçük yüzünde şımarık ve huysuz bir ifade vardı. Garion onu daha önce görmüş olduğundan emindi.

Tolnedralı matarayı kıza geri verdi; kız suyun reçineli tadından yüzünü buruşturarak içti. Saçları morumsu siyahtı; pelerinin yakasındaki siyah izler, saçının boyalı olduğunu belli ediyordu.

"Sağol Jeebers," dedi kız suyu içtikten sonra. Ardından, "Size de teşekkür ederim efendim," dedi İpek'e.

Müthiş bir kuşkuya kapılmaya başlayan Garion'un gözleri kısıldı.

"Yolunuz uzak mı?" diye sordu sıska adam İpek'e.

"Epeyce," dedi İpek. "Adım Boktorlu Radek, Drasniyalı bir tüccarım; güneye Sendarya yünlü kumaşları götürüyorum. Havanın aniden ısınması Tol Hoheth'deki fiyatları çok düşürdü, o yüzden şansımı bir de Tol Rane'de deneyeceğim. Dağlık bölgede olduğu için belki orası daha serindir."

"Öyleyse yanlış yoldasınız," dedi yabancı. "Tol Rane yolu doğuda kalıyor."

"O yolda başıma kötü şeyler geldi," dedi İpek aceleyle. "Soyguncular. Tol Borune üzerinden gidersem daha güvenli olur diye düşündüm."

"Ne tesadüf," dedi sıska adam. "Öğrencim ve ben de Tol Borune' ye gidiyoruz."

"Yaa," dedi İpek. "Ne tesadüf."

"İsterseniz birlikte yolculuk edebiliriz." İpek bir an karasız kaldı.

"Neden olmasın," diye atıldı Pol Teyze, İpek'in reddetmesine fırsat bırakmadan.

"Çok naziksiniz hanımefendi," dedi yabancı. "Ben Öğretmen Jeebers. İmparatorluk Cemiyetinin üyesiyim; özel öğretmenlik yapıyorum. Belki de adımı duymuşsunuzdur."

"Pek duymadım," dedi İpek. "Ama bu normal, çünkü biz Tolnedra'nın yabancısıyız."

Jeebers biraz hayal kırıklığına uğrayarak, "Tabii, haklısınız," dedi. "Bu da öğrencim Leydi Sharell. Babası büyük bir tüccardır –adı Baron Reldon. Tol Borune'deki akrabalarını ziyarete gidiyor; ben de ona refakat ediyorum."

Garion bunun yalan olduğunu biliyordu. Öğretmenin adı, kuşkularını doğrulamıştı.

Epeyce bir süre birlikte at sürdüler; Jeebers İpek'i esir almış durmadan konuşuyordu. Ne kadar bilgili olduğu konusunda bitmek tükenmek bilmeyen nutuklar atıyor, sözlerini onun görüşlerine değer veren önemli kişilerin adlarını sayarak bağlıyordu. Can sıkıcı olmakla birlikte, zararsız birine benziyordu. Öğrencisi ise Pol Teyzenin yanında at sürüyor ve pek az konuşuyordu.

"Yemek için bir mola verme vakti geldi," dedi Pol Teyze. "Öğrenciniz ve siz de bize katılır mısınız Öğretmen Jeebers? Bol bol yiyeceğimiz var."

"Çok âlicenapsınız hanımefendi," dedi öğretmen. "Memnuniyetle katılırız."

Atlarını bir derenin üzerindeki küçük bir köprünün yanında durdurup, yolun yakınındaki söğüt ağaçlarının gölgesine çektiler. Durnik ateş yaktı, Pol Teyze de kap kaçağını hazırlamaya başladı.

Öğretmen Jeebers hemen koşup atından inmeyen öğrencisine yardım etti. Kız dere kıyısındaki çamurlu zemine huysuz bir tavırla bakmaya başladı,

sonra bakışlarını Garion'a çevirerek, "Hey, çocuk!" diye seslendi. "Bana bir bardak su getir."

"Dere orada," dedi Garion işaret ederek.

Kız ona şaşkınlıkla bakarak, "Ama yer çok çamurlu," dedi.

"Yaa, öyle," dedi Garion, sonra ona kasten sırtını dönerek teyzesine yardım etmeye gitti. "Pol Teyze," dedi uzun süren bir iç hesaplaşmadan sonra.

"Ne var canım?"

"Bence o kız Leydi Sharell filan değil."

"Yaa?"

"Tam olarak emin değilim, ama bence o Prenses Ce'Nedra; sarayın bahçesindeyken yanımıza gelen kız."

"Evet canım, biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Tabii. Tuzu uzatır mısın lütfen?"

"Onu yanımızda taşımak tehlikeli değil mi?"

"Yok canım," dedi Pol, "idare ederiz."

"Bize yük olmayacak mı peki?"

"Bir İmparatorluk Prensesinin yük olması gerekir zaten canım."

Garion'a pek lezzetli gelen, ama misafir küçük hanımın pek hoşlanmadığını belli ettiği bir yemekten sonra, Jeebers karşılaştıkları andan itibaren kafasını kurcaladığı belli olan bir konuyu açmaya çabaladı. "Lejyonerler ellerinden geleni yapıyorlar, ama yollar gene de tamamen güvenli değil," dedi kılı kırk yaran bir tavırla. "Tek başına yolculuk yapmak tehlikeli. Leydi Sharell'i de bana emanet ettiler. Onun güvenliğinden sorumlu olduğuma göre, acaba

sizinle birlikte yolculuk edemez miydik diyorum? Sizi rahatsız etmeyiz, ayrıca yediğimiz yemeğin parasını da veririz."

İpek, Pol Teyzeye göz attı.

"Tabii," dedi Pol.

İpek şaşkınlığını gizleyemedi.

"Birlikte yolculuk etmememiz için bir neden yok," diye devam etti Pol. "Ne de olsa aynı yere gidiyoruz."

"Sen bilirsin," dedi İpek omuzlarını silkerek.

Garion bunun yanlış bir karar, hatta bir facia olduğundan emindi. Jeebers iyi bir yol arkadaşı değildi, öğrencisi ise hızla tahammül edilmez hale gelmekteydi. Kız etrafında hizmetçilerin olmasına alışıktı belli ki, o yüzden hiç farkına varmadan emirler yağdırıyordu. Ama bunlar gene de emirdi, Garion ise bunları yerine getirme işinin kime kalacağından hiç kuşku duymuyordu. Kalkıp söğüt koruluğunun öteki ucuna yürüdü.

Ağaçların ötesindeki tarlalar bahar güneşinde soluk yeşil görünüyordu; küçük beyaz bulutlar gökyüzünde tembel tembel geziniyordu. Garion bir ağaca dayanıp boş gözlerle tarlalara bakmaya başladı. Küçük misafirleri kim olursa olsun, ona hizmetçilik yapmayacaktı. İşler çığrından çıkmadan bu gerçeği kızın kafasına sokacak bir yol bulabilseydi...

"Sen aklını mı kaçırdın Pol?" dediğini duydu Bay Kurt'un ağaçların arasında bir yerlerden. "Ran Borune, Tolnedra'daki bütün lejyonları onun peşine takmıştır şimdi."

"Bu benim meselem İhtiyar Kurt," dedi Pol Teyze. "Sen karışma. Lejyonların bizi rahatsız etmemesini sağlarım."

"Onu pışpışlayacak vaktimiz yok ki," dedi ihtiyar. "Kusura bakma, ama bu çocuk müthiş bir canavar olacak. Babasına nasıl davrandığını gördün."

"Kötü alışkanlıkları kırmak zor değildir," dedi Pol aldırış etmeden.

"Tol Honeth'e geri göndersek daha iyi olmaz mı?"

"Bir kere kaçmış," dedi Pol Teyze. "Geri gönderirsek tekrar kaçar. Küçük Prenses Hazretleri ona ihtiyacım olduğunda elimin altında olursa kendimi çok daha rahat hissederim. Zamanı geldiğinde onu bulmak için dünyayı altüst etmek istemiyorum."

Kurt içini çekerek, "Sen bilirsin," dedi.

"Tabii ki bilirim."

"Ama o piç kurusunu yanıma yaklaştırma sakın," dedi ihtiyar. "Sinirlerimi bozuyor. Ötekiler kim olduğunu biliyorlar mı?"

"Garion biliyor."

"Garion mu? Buna şaştım işte."

"Şaşacak ne var," dedi Pol Teyze.

"Garion göründüğünden akıllıdır."

Garion'un zaten karışmış olan kafasında yeni bir duygu boy gösterdi. Pol Teyzenin Ce'Nedra'ya olan ilgisi içinde keskin bir his uyandırmıştı. Hafifçe utanarak, kıza gösterilen ilgiyi kıskandığını farketti.

Bunu izleyen günlerde, Garion'un korkuları haklı çıktı. Faldor'un çiftliği hakkında prensese söylediği dikkatsiz bir söz, eskiden bulaşıkçılık yaptığını ele vermişti; kız da bu bilgiyi onu her gün yüzlerce saçma sapan küçük işe koşturarak acımasızca kullanıyordu. Daha da beteri, her itiraz etmeye kalktığında, Pol Teyze sert bir tavırla kibar olması için onu uyarıyordu. Kaçınılmaz olarak bütün bu mesele suratının iyice asılmasına neden olmuştu.

Güneye indikçe, prenses Tol Honeth'ten ayrılmasının nedenleri hakkında uydurduğu hikâyeyi iyice geliştirmeye başladı. Hikâye her gün biraz değişiyor, geçtikleri her fersahta biraz daha inanılmaz bir hal alıyordu. Başlarda akrabalarını ziyarete gitmek gibi basit bir gerekçesi vardı; sonra çirkin ve yaşlı bir tüccarla evlendirilmekten kaçtığını ima etmeye başladı.

Daha sonra onu kaçırıp fidye almak istediklerine dair yeni imalarda bulundu. En sonunda ise onlara bir sır verir gibi kendisini kaçırmaya çalıştıklarını ve bunun Tolnedra tahtını ele geçirmek için yapılan bir komplonun parçası olduğunu beyan etti.

Bir gece yalnız kaldıklarında, "Ne kadar kötü yalan söylüyor değil mi?" dedi Garion Pol Teyzeye.

"Haklısın canım," dedi Pol Teyze. "Yalan söylemek bir sanattır, iyi bir yalanı çok süsleyip püslememek gerekir. Eğer bunu meslek haline getirmek istiyorsa, daha çok çalışması lazım."

Sonunda, Tol Honeth'ten ayrılmalarından on gün sonra, Tol Borune şehri akşam güneşinde uzaktan göründü. "Burada ayrılıyoruz," dedi İpek Jeebers'e, biraz da rahatlamış bir tavırla.

"Şehre girmeyecek misiniz?" diye sordu Jeebers.

"Sanmıyorum," dedi İpek. "Şehirde bir işimiz yok; kapıda açıklama yapmak ve üstümüzü aratmak sadece vakit kaybettirir –vereceğimiz rüşvet de cabası. Tol Borune'nin çevresinden dolaşıp öteki tarafta Tol Rane yoluna çıkarız."

"Öyleyse sizinle biraz daha ortak yolumuz var," diye atıldı Ce'Nedra." Akrabalarımın malikânesi şehrin güneyinde."

Jeebers ona hayret dolu gözlerle bakakaldı.

Pol Teyze atının dizginlerini çekip kaşlarını kaldırarak küçük kıza baktı. "Küçük bir konuşma yapmak için uygun bir yer burası sanırım," dedi sonunda.

İpek ona baktı, sonra başıyla onayladı.

Hepsi atlarından indiklerinde Pol Teyze, "Bence," dedi, "bize hakikati söylemenizin vakti geldi küçük hanım."

"Söyledim ya," dedi Ce'Nedra.

"Yapma evladım," dedi Pol Teyze. "Anlattığın hikâyeler çok eğlenceliydi, ama kimsenin onlara inandığını sanmıyorsun değil mi? Bazılarımızı senin kim olduğunu biliyor zaten, ama açıkça söylesen iyi olacak."

"Biliyor musunuz?" diye kekeledi Ce'Nedra.

"Tabii biliyoruz canım," dedi Pol Teyze. "Sen mi söylersin, yoksa ben mi söyleyeyim?"

Ce'Nedra'nın küçük omuzları düştü. "Onlara kim olduğumu söyleyin Öğretmen Jeebers," diye emretti alçak bir sesle.

"Sizce doğru mu bu, Prenses Hazretleri?" diye sordu Jeebers sinirli bir tavırla.

"Zaten biliyorlar," dedi Ce'Nedra. "Bir şey yapmaya niyetleri olsa, çoktan yaparlardı. Onlara güvenebiliriz."

Jeebers derin bir nefes alıp resmi bir tavırla konuşmaya başladı: "Size İmparator Hazretleri XXIII. Ran Borune'nin kızı, Borune Hanedanının incisi, İmparatorluk Prensesi Ce'Nedra'yı tanıtmaktan şeref duyarım."

İpek gözleri irileşerek bir ıslık çaldı. Diğerleri de benzer hayret belirtileri gösterdiler.

"Tol Honeth'teki politik durum, Prenses Hazretlerinin başşehirde kalmasını imkânsızlaştıracak kadar patlayıcı ve tehlikeli bir hal almıştı," diye sözüne devam etti Jeebers. "İmparator bana kızının Vorduelerin, Honethlerin ve Horbların komplolarından korunabilmesi için, onu gizlice Tol Borune'ye, Borune ailesinin yanına getirme görevini verdi. Bu görevi mükemmelen yerine getirebildiğim için kıvanç duyuyorum –sizin yardımınızla tabii. Raporumda bu yardımınızdan bahsedeceğim; bir dipnot ya da bir ek olarak."

Barak düşünceli bir yüzle sakalıyla oynamaya başladı. "Bir İmparatorluk Prensesi Tolnedra'nın bir ucundan bir ucuna sadece bir öğretmenin koruması altında yolculuk ediyor ha?" dedi sonra. "Sokaklarda herkesin birbirini zehirleyip bıçakladığı bir devirde hem de."

"Biraz riskli görünüyor, değil mi?" diye katıldı Hettar.

"İmparator size bu vazifeyi şahsen mi tevdi etti?" diye sordu Mandorallen.

"Buna gerek yoktu ki," dedi Jeebers burnu havada bir tavırla. "İmparator Hazretlerinin benim aklıma ve basiretime büyük güveni vardır, iyi bir tebdil-i kıyafet ve güvenli bir güzergâh bulacağımdan emindi. Prenses İmparatorun bu konuda bana tamamen güvendiği konusunda teminat verdi. Tabii her şeyin büyük bir gizlilik içinde yapılması gerekiyordu; o yüzden Prenses gece yarısı odama gelerek İmparatorun talimatını bildirdi ve kimseye haber vermeden sarayı terk et..." Jeebers'in sesi kesildi ve dehşet içinde Ce'Nedra'ya bakmaya başladı.

"Ona gerçeği söylesen iyi olacak canım," dedi Pol Teyze. "Zaten tahmin etti galiba."

Ce'Nedra küstah bir tavırla başını kaldırarak, "Emri veren bendim Jeebers," dedi. "Babamın bu işle ilgisi yok."

Jeebers bembeyaz kesildi ve bayılacakmış gibi sallanmaya başladı.

"Babanın sarayından kaçmak gibi salakça bir fikir nereden aklına geldi?" diye sordu Barak küçük kıza. "Bütün Tolnedra seni arıyordur şimdi; biz de bu işin tam ortasında kısıldık kaldık."

"Sakin ol," dedi Kurt, dev Çerek'e. "Prenses olabilir, ama küçük bir kız o daha."

"Ama soru doğru," dedi Hettar. "Eğer yaramızda İmparatorluk Prensesiyle yakalanırsak, Tolnedra zindanlarının içini inceleme fırsatımız olur." Ce'Nedra'ya döndü. "Cevap verecek misin, yoksa hâlâ oyun mu oynuyorsun?"

Ce'Nedra kibirli bir tavırla doğruldu. "Hizmetkârlara davranışlarımın nedenlerini açıklamaya alışık değilim."

"Galiba birkaç yanlış anlamayı hemen düzeltmemiz gerekiyor," dedi Bay Kurt.

"Sen soruya cevap ver canım," dedi Pol Teyze. "Kimin sorduğu önemli değil."

"Babam beni saraya hapsetmişti," dedi Ce'Nedra, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Tahammül edilir gibi değildi, o yüzden kaçtım. Başka bir mesele daha var, ama o politik bir mesele; siz anlamazsınız."

"Neleri anladığımızı bilsen şaşardın Ce'Nedra," dedi Bay Kurt.

"Bana Leydi ya da Prenses Hazretleri diye hitap edilmesine alışığım," dedi Ce'Nedra.

"Ben de bana gerçeğin söylenmesine alışığım."

"Burada patronun sen olduğunu sanıyordum," dedi Ce'Nedra İpek'e.

"Görünüşe aldanmamalı," dedi İpek yumuşak bir sesle. "Yerinde olsam cevap verirdim."

"Eski bir anlaşma," dedi Ce'Nedra. "İmzalayan ben değilim, o yüzden de beni bağlamaz. On altıncı yaş günümde Riva taht salonunda bulunmam gerekiyormuş."

"Bunu biliyoruz," dedi Barak sabırsızca. "Sorun ne?"

"Gitmiyorum, o kadar," dedi Ce'Nedra. "Kimse beni Riva'ya gönderemez. Perili Ormanın kraliçesi akrabamdır, onun yanına sığınmama izin verecektir."

Jeebers biraz kendine gelmişti. "Ne yaptın sen?" diye haykırdı dehşetle. "Ben bu görevi ödüllendirileceğime, hatta terfi edeceğime inanarak üstlenmiştim. Senin yüzünden kellem tehlikede şimdi, geri zekâlı velet."

"Jeebers!" diye haykırdı küçük kız kulaklarına inanamayarak.

"Yoldan biraz uzaklaşalım," dedi İpek. "Belli ki konuşacak çok şeyimiz var; bunu anayolda yaparsak sözümüz sık sık kesilebilir."

"İyi fikir," diye onayladı Kurt. "Sessiz bir köşe bulup geceyi geçirmek için kamp kuralım. Ne yapacağımıza karar verip, sabah salim kafayla yola çıkarız."

Tekrar atlarına binip tarlalar arasından geçtiler ve bir mil kadar ileride bir köy yolu sapağındaki ağaç kümesine vardılar.

"Burası nasıl?" dedi Durnik, patikanın kıyısındaki dalları yeni yapraklanmaya başlamış koskoca bir meşe ağacını göstererek.

"Olur," dedi Kurt.

Meşenin dört bir yana yayılmış dallarının altındaki ışıkla benek benek olmuş gölgelik alan pek keyifliydi. Patikanın iki yanında yosun tutmuş, serin taş duvarlar vardı. Ağacın yanında bir merdiven duvarın üzerinden aşıyor, merdivenin ucundan kıvrıla kıvrıla tarlaların arasına giren bir yol, az ileride bir gölcüğe ulaşıyordu.

"Ateşi duvarın dibinde yakarız," dedi Durnik. "Böylece anayoldan görünmez."

"Ben kuru dal toplayayım," dedi Garion, ağacın altındaki otların üzerinde yayılmış dal parçalarım görünce.

Artık gece molalarında herkesin yapacağı iş aşağı yukarı belli olmuştu. Bir saat içinde çadırlar kuruldu, atların suyu verilip bağlandılar ve ateş yakıldı. Gölcüğün üzerindeki kıpırdaşmaları gören Durnik, demir bir iğneyi ateşte ısıtıp çekiçle döverek çengel haline getirmeye başladı.

"Ne olacak o?" diye sordu Garion.

"Akşam yemeğinde balık iyi olur," dedi demirci yaptığı olta iğnesini tuniğinin eteğiyle silerek, iğneyi bir yana bırakıp kerpeteniyle ateşten bir iğne daha aldı. "Sen de şansını denemek ister misin?"

Garion sırıttı.

Yanlarında oturmuş sakalını taramaya çalışan Barak onlara kıskançlıkla bakarak, "Bir iğne daha yapacak vaktin yoktur herhalde?" dedi.

Durnik güldü. "İki dakikada hazır olur."

Barak ayağa fırlayarak, "Yem lazım," dedi. "Küreğin nerede?"

Az sonra üçü de tarlayı geçip yaş dallardan yaptıkları oltaları gölcüğe sallandırarak ciddi ciddi balık tutmaya başlamışlardı.

Balıklar çok açtı herhalde, çünkü oltalara takılı yemlere ordular halinde saldırdılar. Bir saat içinde gölcüğün çimenlik kıyısında iki düzine irice alabalık dizilmişti.

Pol Teyze getirdikleri balıkları ciddi bir ifadeyle incelerken, batan güneş gökyüzünü pembeleştirmişti. "Çok güzel," dedi onlara, "ama temizlemeyi unutmuşsunuz."

"Ah," dedi Barak sıkıntılı bir yüzle. "Ben demiştim ki... Yani aslında... Hani yakalayan biz olduğumuza göre..." Lafını bitiremedi.

"Devam et," dedi Pol yüzüne dik dik bakarak.

Barak içini çekerek, "Yani temizlesek iyi olacak tabii," dedi Garionla Durnik'e.

"Galiba haklısın," dedi Durnik.

Yemeğe oturduklarında gökyüzü mor bir renk almış, yıldızlar birer birer çıkmaya başlamışlardı. Pol Teyze alabalıkları bir güzel kızartmıştı, öyle ki, asık yüzlü küçük prenses bile şikâyet edecek bir şey bulamadı.

Yemeği bitirdikten sonra tabaklarını bir yana itip, Ce'Nedra'nın Tol Honeth'ten kaçışı sorununu konuşmaya başladılar. Jeebers o kadar derin bir kasvete gömülmüştü ki, ağzını bile açmıyordu, Ce'Nedra ise kendisini şehirdeki Borunelere teslim ederlerse yeniden kaçacağını ilan etti. Sonunda hiçbir yere varamadılar.

"Ne yaparsak yapalım başımız dertte," diye özetledi İpek durumu. "Onu ailesine teslim etsek bile, bir sürü soruya cevap vermemiz gerekecek; ayrıca öyle bir hikâye uydurabilir ki işin içinden çıkamayız."

"Konuşmaya sabah devam ederiz," dedi Pol Teyze. Ses tonundan kararını çoktan verdiği belli oluyordu, ama kimseye bir şey söylemeye de teşebbüs etmedi.

Geceyarısından az sonra Jeebers kaçtı. Panik içindeki öğretmen Tol Borune'nin surlarına doğru dörtnala kaçmaya başlayınca, atının nal sesleri herkesi uyandırdı.

İpek sönmekte olan ateşin ışıklarında öfkeli bir yüzle durup, nöbetçi olan Hettar'a, "Niye durdurmadın onu?" diye sordu.

"Bana durdurmamam söylenmişti," dedi deri elbiseli Algar, Pol Teyzeye bakarak.

"Tek sorunumuz da böylece çözülmüş oldu," dedi Pol Teyze. "Öğretmen bize yük olacaktı."

"Kaçacağını biliyor muydun?" diye sordu İpek.

"Tabii. Hatta bu kararı vermesine yardım bile ettim. Şimdi hemen Borunelere koşup prensesin saraydan kendi başına kaçtığı ve bizim de onu yakaladığımız hikâyesini anlatarak kellesini kurtarmaya çalışacak."

"Onu durdurun öyleyse!" diye baylardı Ce'Nedra tiz bir sesle. "Peşine düşün! Geri getirin!"

"Onu kaçmaya ikna etmek için girdiğim onca çabadan sonra mı?" dedi Pol Teyze. "Aptallık etme.

"Benimle nasıl böyle konuşursun?" dedi Ce'Nedra. "Kim olduğumu unuttun galiba."

"Genç bayan," dedi İpek kibar bir sesle. "Polgara'nın sizin kim olduğunuzu ne kadar az önemsediğini bilseniz şaşardınız."

"Polgara mı?" diye kekeledi Ce'Nedra. "Şu bildiğimiz Polgara mı? Hani kız kardeşindi senin?"

"Yalan söylemiştim," dedi İpek. "Ben de biraz yalancıyımdır."

"Sen sıradan bir tüccar değilsin," dedi kız suçlarcasına.

"O Drasniya Prensi Kheldar," dedi Pol Teyze. "Hepimizin buna benzer unvanları var. O yüzden prensesliğinin bizi pek etkilememesi seni şaşırtmasın. Hepimizin unvanları olduğu için, bunun ne kadar boş bir şey olduğunu biliyoruz."

"Eğer sen Polgara'ysan, o da..." Prenses dönüp merdivenin en alt basamağına oturmuş çizmelerini giymeye çalışan Bay Kurt'a baktı.

"Evet," dedi Pol Teyze. "Hiç beklediğin gibi değil, değil mi?"

"Tolnedra'da ne işiniz var?" dedi Ce'Nedra sersemlemiş bir sesle. "Büyü kullanıp tahta kimin geçeceğini kontrol mü edeceksiniz?"

"Hiç niyetimiz yok," dedi Bay Kurt ayağa kalkarak. "Tolnedralılar kendi iç politikalarının bütün dünyayı sarstığını sanırlar, ama dünyanın Tol Honeth'te tahta kimin oturduğuna aldırış ettiği yok. Buradaki işimiz çok daha önemli." Karanlıkta Tol Borune'ye doğru bakarak, "Jeebers'in şehirdekileri deli olmadığına ikna etmesi biraz zaman alır," dedi. "Ama gene de bu bölgeden ayrılsak iyi olacak. Artık anayola da pek çıkmayalım."

"Kolay, "dedi İpek.

"Ben ne olacağım?" diye sordu Ce'Nedra.

"Perili Ormana gitmek istediğini söylemiştin," dedi Pol Teyze. "Biz de oradan geçeceğiz, o yüzden bizimle kalıyorsun. Bakalım Kraliçe Xantha sana ne diyecek?"

"Kendimi esiriniz olarak mı kabul etmeliyim?" diye sordu prenses gururlu bir ifadeyle.

"Eğer böylesi hoşuna gidecekse, öyle kabul et canım," dedi Pol Teyze. Ateşin son ışıklarında küçük kızın yüzüne baktı. "Bu saçlarını da düzeltmeliyim artık. Boya diye ne kullandın sen? Berbat görünüyor."

On Dokuzuncu Bölüm

Ce'Nedra'yı bulmak için ülkeyi altüst eden lejyonerlere görünmemek için çoğunlukla geceleri yolculuk ederek hızla güneye doğru ilerlediler birkaç gün boyunca.

"Belki Jeebers'i bırakmasak daha iyi olurdu," dedi Barak ekşi bir suratla, askerlerden ucu ucuna kurtuldukları bir karşılaşmadan sonra. "Buradan sınıra kadar bütün garnizonları ayaklandırmış. Keşke onu kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde bıraksaydık ya da başka bir şey yapsaydık, ne bileyim."

"Bu 'başka bir şey' lafı bana biraz tehlikeli göründü eski dostum," dedi İpek pis pis sırıtarak.

Barak omuzlarını silkerek, "Bu da bir çözüm en azından," dedi.

İpek güldü. "Kılıcınla düşünmekten vazgeçmelisin. Çerek kuzenlerimizin bize en az cazip görünen yanıdır bu."

"Drasniyalı kuzenlerimizin sürekli ukalalık etme konusundaki ısrarlı tavrı da bize pek itici gelir," dedi Barak soğuk bir tavırla.

"Çok iyi dedin," dedi İpek yapmacık bir hayranlıkla.

Yollarına ihtiyatla, her an kaçmaya ya da saklanmaya hazır bir şekilde devam ettiler. Bu günlerde onlara en çok yardımcı olan şey, Hettar'ın garip yeteneğiydi. Peşlerindeki devriyeler atlı olduğu için, uzun boylu, atmaca suratlı Algar zihniyle çevreyi tarayarak atların varlığım hissetmeye çalışıyordu. Onun uyarıları sayesinde yaklaşan devriyeleri çok önceden fark edebiliyorlardı.

"Nasıl bir şey bu?" diye sordu Garion bulutlu bir sabah, İpek'in bulduğu az kullanılan ot bürümüş bir yoldan ilerlerlerken. "Atların düşüncelerini duyabilmek yani."

"Tam olarak tarif edemem," dedi Hettar. "Kendimi bildim bileli yapabiliyorum bunu, o yüzden başka türlü nasıl olur bilmiyorum. Atların zihninde hep bir uzanıp tutma hissi vardır, bir çeşit içerme. Atlar 'ben' diye düşünmezler, "biz' diye düşünürler. Herhalde doğal olarak bir sürünün üyesi oldukları için. Seni tanıdıkları zaman, seni de bir sürü arkadaşı olarak kabul ederler. Bazen senin bir at olmadığını bile unuturlar." Birden konuşmasını keserek, "Belgarath," dedi yüksek sesle. "Devriye geliyor, hemen şu tepenin ardında. Yirmi otuz kişi kadarlar."

Bay Kurt hızla etrafına bakındı. "Şu ağaçlara ulaşacak vaktimiz var mı?" dedi sonra, yarım mil ilerideki bir akçaağaç kümesini göstererek.

"Acele edersek."

"Öyleyse dörtnala!" dedi Kurt; hepsi atlarını mahmuzlayıp dörtnala kaldırdılar. Sabahtan beri başladı başlayacak dedikleri bahar yağmurunun ilk damlaları geniş yapraklara düşerken, ağaçlara vardılar.

Atlarından atlayıp taze bahar dallarının örtüsünün arasına girdiler ve atlarını çekerek gözden kayboldular.

Tolnedra devriyesi tepeyi aşarak vadiye indi. Başlarındaki yüzbaşı atını saklandıkları yerin yakınında durdurarak adamlarına dağılmalarını emretti. Lejyonerler küçük gruplara ayrılarak ot bürümüş yolun iki kıyısını da tarayarak ilerlemeye ve ilerideki tepeye çıkarak çevredeki çayırlık alanları gözlemeye başladılar. Subay ve yanındaki gri pelerinli sivil geride kalmışlardı.

Yüzbaşı yağmurdan gözlerini kısıp gökyüzüne bakarak, "Rutubetli bir gün olacak," dedi ve atından inerek kırmızı pelerinine sarındı.

Yanındaki adam da atından atlayıp saklandıkları tarafa dönünce yüzünü görebildiler. Garion, Hettar'ın irkildiğini hissetti. Pelerinli adam bir Murgoydu.

"Bu tarafa Yüzbaşım," dedi Murgo, yağmurdan korunmak için atını yol kıyısındaki ağaç dallarının altına çekerken.

Tolnedralı da başıyla onaylayarak pelerinli adamın yanına gitti. "Önerimi düşündünüz mü?" diye sordu Murgo.

"Bana hayal kuruyormuşuz gibi geliyor," dedi yüzbaşı. "Daha yabancıların bu bölgede olduğundan bile emin değiliz."

"Benim aldığım malumata göre güneye gidiyorlar Yüzbaşım," dedi Murgo. "Bu bölgede olduklarından emin olabilirsiniz."

"Onları bulabileceğimiz nereden belli?" dedi yüzbaşı. "Bulsak bile önerdiğin şeyi yapmam çok zor."

"Yüzbaşım," dedi Murgo sabırlı bir tavırla, "bu prensesin güvenliği için şart. Eğer Tol Honeth'e dönerse Vordueler onu öldürür. Getirdiğim belgeleri gördünüz."

"Borunelerin yanında güvende olur," dedi yüzbaşı. "Vordueler onun peşinden Güney Tolnedra'ya gelemezler ya."

"Boruneler onu babasına geri gönderirler. Siz de Borune ailesindensiniz. Ailenizden bir İmparatorun emrine karşı gelir miydiniz?"

Yüzbaşının yüzünde ikircikli bir ifade belirdi.

"Güvende olacağı tek yer, Horbların yanı," diye bastırdı Murgo.

"Onların yanında güvende olacağından nasıl emin olabilirim?"

"Güvencelerin en iyisi politikadır. Horblar Grandük Kador'un tahta çıkmasını engellemek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Kador prensesin ölmesini istediğine göre, Horblar da onun sağ kalmasını isteyeceklerdir tabiatıyla. Onun güvenliğini sağlamanın tek yolu bu; bu arada siz de zengin olacaksınız tabii." Elindeki kocaman keseyi manalı bir şekilde şıngırdattı.

Yüzbaşı hâlâ kararsız görünüyordu.

"Miktarı iki misline çıkaralım," dedi Murgo kedi mırlaması gibi bir sesle.

Yüzbaşı güçlükle yutkunarak, "Kendi güvenliği için, değil mi?" dedi.

"Tabii öyle."

"Borune Hanedanına ihanet ediyor sayılmam yani."

"Siz bir yurtseversiniz Yüzbaşım," dedi Murgo soğuk bir gülümsemeyle.

Pol Teyze ağaçların arasında saklandıkları yerde Ce'Nedra'nın koluna sımsıkı yapışmıştı. Küçük kızın yüzü öfkeden kudurmuş gibiydi gözleri alev alevdi.

Lejyonerler ve Murgo dostları uzaklaştıktan sonra, prenses patladı. "Buna nasıl cüret ederler!" diye haykırdı. "Para için hem de!"

"Tolnedra politikası böyledir," dedi İpek atlarını dalların arasından yağmura çıkarırken.

"Ama o subay bir Borune," dedi kız. "Benim ailemden."

"Tolnedralılar her şeyden önce keselerine sadıktırlar," dedi İpek. "Bu yaşa kadar bunu öğrenemediniz mi Prenses Hazretleri?"

Birkaç gün sonra, bir tepeye vardıklarında, ufku yeşil bir leke gibi kaplayan Perili Ormanı gördüler. Yağmur durmuştu ve güneş pırıl pırıldı.

"Ormana vardığımızda güvende oluruz," dedi prenses. "Lejyonlar bizi orada takip edemez."

"Niye edemesinler?" diye sordu Garion.

"Orman Perileriyle Tolnedra arasındaki anlaşma yüzünden tabii," dedi kız. "Sen hiçbir şey bilmez misin?"

Garion Öfkeden köpürerek sustu.

"Ortalıkta kimse yok," dedi Hettar, Bay Kurt'a. "İsterseniz yavaşça yola çıkalım, isterseniz karanlığı bekleyelim."

"Bir an önce gidelim," dedi Kurt. "Devriyelerden saklanmaktan sıkıldım." Tepeden aşağı atlarını dörtnala kaldırarak önlerindeki ormana doğru hızla yola koyuldular.

Normal olarak açık alanlarla ormanlar arasında geçiş sağlayan çalılık bölge burada hiç yoktu. Ağaçlar hemen başlıyordu. Kurt onları ağaçların arasına soktuğunda, sanki bir eve girmişler gibi ani bir değişiklik oldu. Perili Orman son derece eski bir ormandı. Dev meşe ağaçları o kadar büyüktü ki, gökyüzü neredeyse hiç görünmüyordu. Zemin yosunlu ve serindi ve ağaç diplerinde pek az çalı vardı. Garion dev ağaçların arasında pek minik kaldıklarını hissetti; üstelik ormanda tuhaf, sessiz bir yan da vardı. Hava çok durgundu, hafif bir böcek uğultusu ve uzaklardan da şakıyan kuşların sesi duyuluyordu.

"Tuhaf," dedi Durnik. "Buraya hiç ormancı uğramamış."

"Ormancı mı?" dedi Ce'Nedra irkilerek. "Buraya mı? Bu ormana girmeye cesaret edemezler."

"Ormanın dokunulmazlığı vardır Durnik," dedi Bay Kurt. "Borune ailesinin Orman Perileriyle yaptığı bir anlaşma var. Üç bin yıldır burada bir tek ağaca bile dokunulmadı."

"Tuhaf bir yer," dedi Mandorallen, huzursuz bir şekilde etrafına bakınarak. "Bir mevcudiyet hissediyorum, pek dostça da değil."

"Orman canlıdır," dedi Ce'Nedra. "Yabancılardan da pek hoşlanmaz; ama kaygılanma Mandorallen. Benim yanımda emniyettesiniz." Bunu burnu havada bir tavırla söylemişti.

"Devriyelerin bizi izlemeyeceğinden emin misin?" diye sordu Durnik Bay Kurt'a. "Jeebers buraya geleceğimizi biliyordu; Borunelere de söylemiştir mutlaka."

"Boruneler Orman Perileriyle anlaşmalarını bozmazlar," dedi Kurt; "her ne sebeple olursa olsun."

"Tolnedralıların çıkar uğruna bozmayacağı anlaşma görmedim hayatımda," dedi İpek kuşkuyla.

"Bu biraz farklı," dedi Kurt. "Orman Perileri, prenseslerini Borune Hanedanından genç bir soyluya verdiler. O prenses de Birinci Borune Hanedanının İmparatorunun annesi oldu. Borunelerin kaderi bu anlaşmaya bağlıdır. Sebebi ne olursa olsun bunu riske atmazlar."

"Orman Perisi dediğiniz nedir?" diye sordu Garion. Çevresinde hissettiği o tuhaf varlık, Ormanın bilinçli bir varlık olduğu hissi, bu baskıcı, gözetleyici sessizliği yenmek için bir konuşma ihtiyacı doğurmuştu onda.

"Orman Perileri iyi huylu yaratıklardır," dedi Kurt. "Sayıları azdır. Pek hoşlanırım onlardan, insan değiller tabii, ama bu çok önemli değil."

"Ben Orman Perisiyim," dedi Ce'Nedra gururlu bir edayla. Garion'un ağzı açık kaldı.

"Teknik açıdan haklı," dedi Kurt. "Borune Hanedanının kadın tarafında Orman Perisi kanı baskındır. Zaten ailenin anlaşmaya sadık kalmasının bir nedeni de bu. Anlaşma bir bozulursa, bütün kanları ve anneleri eşyalarını toplayıp gider."

"Ama insana benziyor," dedi Garion, prensese hâlâ ağzı bir karış açık bakarak.

"Orman Perileri insanlara o kadar yakın akraba ki, farkları belli bile olmaz," dedi Kurt. "Zaten herhalde bu nedenle Torak dünyayı parçaladığında diğer canavarlar gibi delirmediler."

"Canavar ha!" diye haykırdı Ce'Nedra.

"Özür dilerim Prenses," dedi Kurt. "Bu, Ulgoların Gorim Prolgu'da Tanrı UL'un karşısına çıktığında onu destekleyen insandışı yaratıkları tarif etmek için kullandıkları terimdir."

"Ben canavara benziyor muyum?" dedi Ce'Nedra hiddetle saçlarını savurarak.

"Yanlış kelime seçmişim," diye geveledi Kurt. "Özür dilerim."

"Canavarmış!" diye söylenmeye devam etti küçük kız.

"Yanlış hatırlamıyorsam ileride bir dere olacak," dedi Kurt omuzlarını silkerek. "Orada durup geldiğimiz Kraliçe Xantha'ya haber verilene kadar bekleyelim. Kraliçeden izin almadan Perilerin bölgesine girmek akıllıca olmaz. Eğer üstlerine varılırsa tehlikeli olabilirler."

"İyi huylu olduklarını söylemiştin," dedi Durnik.

"Mantık sınırları dahilinde öyledirler," dedi Kurt. "Ama ormanın ortasındayken, ağaçlarla konuşabilen yaratıkları huzursuz etmek akıllıca olmaz, insanın başına tatsız şeyler gelebilir." Kaşlarını çatarak, "Ha," dedi, "aklıma gelmişken, baltanı ortadan kaldır. Orman Perileri baltaları ve ateşi hiç sevmez. Özellikle ateş konusunda çok mantıksız davranırlar. Sadece yemek pişirmek için, küçük ateşler yakmalıyız."

Yosunlu kayalardan akan pırıl pırıl bir derenin kıyısındaki dev bir meşenin altında atlarından inip, kül rengi çadırlarını kurdular. Yemekten sonra Garion sıkıntıyla boş boş dolaşmaya başladı. Bay Kurt uyukluyordu, İpek diğerlerini zar atmak için kandırmıştı. Pol Teyze ise prensesi bir kütüğe oturtmuş, saçlarındaki mor boyayı çıkarmaya çalışıyordu.

"Yapacak işin yoksa," dedi Pol, "niye gidip yıkanmıyorsun Garion?"

"Yıkanmak mı?" dedi Garion. "Nerede?"

"Mutlaka dere boyunda bir gölcük vardır," dedi Pol, Ce'Nedra'nın saçlarını temizlemeye devam ederek.

"Bu suda yıkanmamı mı istiyorsun?" dedi Garion. "Soğuk alacağımdan korkmuyor musun?"

"Sen sıhhatli bir delikanlısın canım," dedi Pol. "Sıhhatli ve pis. Haydi git yıkan."

Garion ona pis pis bakarak atlardan birine yürüdü ve çantasından temiz elbise, sabun ve havlu aldı. Sonra söylene söylene dere boyunca yürümeye

başladı.

Ağaçların altında yalnız kaldığında, o tuhaf gözetleniyor olma hissi daha da arttı. Tarif edilebilecek bir his değildi bu. Belirgin bir şey de değildi; sanki meşeler onun varlığının farkındalarmış ve bu bilgiyi onun anlayamadığı bir iletişim yoluyla birbirlerine geçiriyorlarmış gibiydi. Tehditkâr değil, ihtiyatlı bir izleme.

Çadırlardan epey uzakta, derenin yukarıdaki kayalardan küçük bir şelale yaparak döküldüğü bir gölcük buldu. Su son derece berraktı; dipteki parlak çakılları ve kendisini ihtiyatla gözleyen iri alabalıkları görebiliyordu. Elini suya sokunca ürperdi. Acaba Pol Teyzeyi atlatabilir miydi? Şöyle vücuduna hızla bir su çarpsa, en gözle görünür yerleri de sabunlasa... Ama düşününce vazgeçti. Pol Teyze adamakıllı bir banyodan azına razı olmayacaktı belli ki. İçini çekerek soyunmaya başladı.

Suya ilk daldığı andaki şok müthişti, ama bir iki dakika sonra soğuğa dayanabildiğini fark etti. Hatta bir süre sonra hoşlanmaya bile başladı. Şelale de durulanmasına yardımcı oluyordu. Az sonra keyiflenmeye başlamıştı.

"Çok gürültü ediyorsun," dedi Ce'Nedra, kıyıda durmuş sakin sakin onu seyrederek.

Garion anında gölcüğün dibine daldı. Ama eğer balık değilseniz, sonsuza kadar su altında kalamazsınız. Bir dakika kadar sonra başını suyun yüzüne çıkarıp yuttuğu suları püskürtmeye başlamıştı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" dedi Ce'Nedra. Kolsuz, kemerli, beyaz ve kısa bir tunik, dizine kadar çapraz bağlı sandaletler giymişti. Bir elinde de havlusu vardı.

"Git buradan," diye debelendi Garion.

"Saçmalama," dedi Ce'Nedra, büyük bir taşın üzerine oturup sandaletlerinin bağlarını çözmeye başlayarak. Bakır rengi saçları ıslaktı ve koca bir kütle halinde omuzlarına düşüyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Yıkanacağım," dedi Ce'Nedra. "Suda daha çok kalacak mısın?"

"Başka yere git," diye haykırdı Garion; titremeye başlamıştı, ama kararlı bir halde çömelmiş ve yalnızca başını suyun dışında bırakmıştı.

"Burası gayet iyi," dedi kız. "Su nasıl?"

"Soğuk," dedi Garion dişleri takırdayarak. "Sen gidene kadar sudan çıkmıyorum."

"Ahmaklık etme," dedi Ce'Nedra.

Garion inatla başını salladı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Tamam, tamam," dedi prenses bıkkın bir şekilde içini çekerek. "Bakmayacağım. Ama bence saçmalıyorsun. Tol Honeth hamamlarında böyle şeyler çok normal karşılanır."

"Burası Tol Honeth değil," dedi Garion ters bir sesle.

"İstiyorsan arkamı dönerim," dedi kız. Sonra ayağa kalkarak arkasını döndü.

Ona pek güvenemeyen Garion sürünerek sudan çıktı ve ıslak ıslak pantolonunu üstüne geçirdi. "Tamam," dedi sonra, "su senin." Yüzünü ve saçlarını havluyla kurulamaya çalışarak, "Ben kampa dönüyorum," diye ekledi.

"Leydi Polgara benimle kalmanı söyledi," dedi kız sakin bir sesle, belindeki kemeri çözerek.

"Pol Teyze ne dedi?" dedi Garion hayretler içinde.

"Burada kalıp beni koruyacakmışsın," dedi Ce'Nedra. Tuniğinin eteğini yakaladı; belli ki çıkarmaya niyetleniyordu.

Garion hızla arkasını dönüp kararlı bir şekilde ağaçlara dikti gözünü. Kulakları kıpkırmızı kesilmiş, elleri titremeye başlamıştı.

Kız küçük, billur gibi bir kahkaha attı; arkasından çıkan seslerden Garion onun suya girdiğini anladı. Soğuk suyun etkisiyle bir çığlık attı, sonra tekrar su sesleri duyuldu. "Sabunu ver," diye emretti kız.

Garion düşünmeden sabunu almak için eğildi ve bir an için beline kadar suda durmakta olan Ce'Nedra'yı gördü; gözlerini hemen sımsıkı kapattı. Gözleri kapalı, geri geri yürüyerek gölcüğe yaklaştı, el yordamıyla sabunu uzatmaya çalıştı.

Ce'Nedra gülerek sabunu elinden aldı.

Garion'a sonsuz gibi gelen bir süre sonra prenses yıkanmasını bitirdi, gölcükten çıkarak kurulandı ve giyindi. Bütün bu süre boyunca Garion gözlerini sımsıkı kapalı tutmuştu.

"Siz Sendarlar çok tuhafsınız," dedi kız, gölcüğün yanındaki güneşli çimenlikte yan yana otururlarken. Başını yana atmış koyu kırmızı saçlarını tarıyor, daha doğrusu gür saçlarındaki düğümleri tarakla çözmeye çalışıyordu. "Tol Honeth'teki hamamlara kadın erkek birlikte gideriz; atletizm müsabakaları da çıplak yapılır. Daha geçen yaz İmparatorluk Stadyumunda bir düzine kadar kızla yarıştım, izleyiciler çok hoşnut kaldılar."

"Onları anlayabiliyorum," dedi Garion alayla.

"Bu nedir?" dedi Ce'Nedra Garion'un çıplak göğsündeki tılsımı göstererek.

"Geçen Eras yortusunda dedem vermişti," dedi Garion.

"Bakayım," dedi kız elini uzatarak. Garion öne eğildi.

"Çıkar da öyle bakayım," diye emretti kız.

"Çıkarmamam gerekiyormuş," dedi Garion. "Bay Kurt ve Pol Teyze her ne olursa olsun çıkarmamamı söylediler. Tılsımlı galiba."

"Ne acayip fikir," dedi Ce'Nedra eğilip tılsımı incelerken. "Gerçekten büyücü değiller, değil mi?"

"Bay Kurt yedi bin yaşında," dedi Garion. "Tanrı Aldur'u tanıyor. Birkaç dakika içinde küçük bir dal parçasını bir ağaç haline getirdiğini ve taşları ateşe verdiğini gördüm. Pol Teyze de tek bir sözle kör bir kadının gözlerini açtı; ayrıca baykuşa dönüşebiliyor."

"Ben böyle şeylere inanmam," dedi Ce'Nedra. "Mutlaka başka bir açıklaması vardır."

Garion omuzlarını silkerek keten gömleğini ve kahverengi tuniğini giydi. Hâlâ ıslak olan saçlarını silkeleyip parmaklarıyla taramaya çalıştı.

"Berbat ediyorsun," dedi Ce'Nedra eleştirel bir tavırla. "Dur ben tarayayım." Tarağı eline alıp dikkatli bir şekilde çekiştirmeye başladı. "Bir erkek için güzel saçların var," dedi sonra.

"Saç işte," dedi Garion aldırmadan.

Bir süre sessizce taradıktan sonra Garion'un çenesini tutup yüzünü dikkatle inceledi. Saçlarının sağını solunu bir iki kere daha düzelttikten sonra, "Şimdi daha iyi," dedi tatmin olmuş bir şekilde.

"Sağ ol," dedi Garion. Kızdaki ani değişikliğe akıl erdirememişti.

Ce'Nedra yeniden çimenlere oturup bir dizini göğsüne çekerek dalgın dalgın gölcüğün parlayan sularını seyretmeye başladı. "Garion," dedi sonunda.

"Evet?"

"Sıradan bir insan olarak büyümek nasıl bir şey?"

Garion omuzlarını silkerek, "Hayatım boyunca hep sıradan biri oldum," dedi, "o yüzden neyle karşılaştıracağımı bilemem."

"Canım, anlat işte. Nerede büyüdün, neler yaptın, filan."

Böylece Garion ona Faldor'un çiftliğini, mutfağı, Durnik'in demirci dükkânını, Doroon'u, Rundorig'i ve Zubrette'i anlattı.

"Zubrette'e âşıksın değil mi?" dedi Ce'Nedra suçlayan bir tavırla.

"Öyle sanıyordum, ama çiftlikten ayrılalı o kadar çok şey geldi ki başıma, yüzünü bile unuttum. Zaten âşık olmamak en iyisi galiba. Gördüğüm kadarıyla çoğu zaman acı vermekten başka işe yaramıyor."

"Sen adam olmazsın," dedi kız, sonra güneşte parlayan gür saçlarının çevrelediği küçük yüzünde bir gülümsemeyle ona baktı.

"Olmam herhalde," dedi Garion. "Peki şimdi sen anlat bakalım, çok özel biri olarak büyümek nasıl bir şey?"

"Ben özel biri değilim ki."

"İmparatorluk Prensesisin," dedi Garion. "Bu bayağı özel sayılır."

"Ha, şu mesele," diye kıkırdadı Ce'Nedra. "Biliyor musun, sizinle beraber yolculuğa başlayalı beri, İmparatorluk Prensesi olduğumu unuttum neredeyse."

"Neredeyse," dedi Garion gülümseyerek, "ama tamamen değil."

"Haklısın," dedi kız. Tekrar gölcüğün sularına bakarak, "Çoğu zaman," dedi, "prenses olmak çok sıkıcı. Törenler ve formalitelerden ibaret. En çok yaptığın iş durup nutuk dinlemek ve yabancı devlet temsilcilerini karşılamak. Etrafımda hep nöbetçiler olur; ama bazen ben kendi başıma kalabilmek için kaçarım. O zaman çok kızarlar." Tekrar güldü, sonra bakışları dalgınlaştı. "Falına bakayım," dedi Garion'un elini tutarak.

"Fal bakabilir misin?" diye sordu Garion.

"Şakacıktan canım," dedi kız. "Bazen hizmetçilerimle birbirimizin falına bakarız. Birbirimize soylu kocalar ve bir sürü çocuk görürüz." Garion'un avucuna baktı. Yeni yıkanmış olduğu için avucundaki leke apaçık görünüyordu. "Bu da ne?" diye sordu Ce'Nedra.

"Bilmem."

"Hastalık filan değil, değil mi?"

"Hayır," dedi Garion. "Doğduğumdan beri var. Aileden gelen bir şey galiba. Pol Teyze nedense onu kimsenin görmesini istemez, o yüzden hep saklamaya çalışır."

"Böyle bir şey nasıl saklanır?"

"Hep ellerimi pis tutacak işler bulur bana."

"Ne garip," dedi Ce'Nedra. "Benim de bir doğum lekem var, tam kalbimin üstünde. Görmek ister misin?" Elini tuniğinin yakasına götürdü.

"İnandım, inandım," dedi Garion kıpkırmızı kesilerek.

Ce'Nedra gene billur gibi bir kahkaha attı. "Çok tuhafsın Garion. Daha önce tanıdığım çocuklara hiç benzemiyorsun."

"Onlar Tolnedralıydı herhalde," dedi Garion. "Ben Sendarım ya da en azından Sendar olarak yetiştirildim; ister istemez fark olacak."

"Nereli olduğundan emin değilmiş gibi konuşuyorsun."

"İpek Sendar olmadığımı söylüyor," dedi Garion "Nereli olduğumdan emin değilmiş; bu da çok tuhaf, çünkü İpek insanların nereli olduğunu bir bakışta anlar. Baban Rivalı olduğumu sandı."

"Leydi Polgara teyzen, Belgarath da deden olduğuna göre, muhtemelen büyücüsündür," dedi Ce'Nadra.

Garion gülerek, "Ben mi?" dedi. "Saçma. Ayrıca büyücüler Gerekler, Tolnedralılar ya da Rivalılar gibi bir ırk değil ki. Bence avukatlık ya da tüccarlık gibi bir meslek; ama artık yeni büyücüler yok. Bütün büyücüler binlerce yaşında. Bay Kurt belki de insanlar öyle değiştiler ki, artık büyücü olamıyorlar diyor."

Ce'Nedra dirseklerine dayanarak sırtüstü uzanmış ona bakıyordu. "Garion?"

"Evet?"

"Beni öpmek ister misin?"

Garion'un kalbi gümbür gümbür atmaya başladı.

Tam o sırada Durnik'in yakınlarda bir yerlerden onları çağıran sesi duyuldu; bir an için Garion eski dostundan nefret ettiğini hissetti.

Yirminci Bölüm

"Pol Hanım, kampa dönme vaktiniz gelmiş diyor," dedi Durnik gölcüğe yaklaşırken. Sade, güvenilir yüzünde dalga geçermiş gibi bir ifadeyle, onlara bilmiş bilmiş bakıyordu.

Garion önce kızardı, sonra da kızardığı için kendisine kızdı. Ce'Nedra ise hiç aldırmış görünmüyordu.

"Orman Perileri geldi mi?" diye sordu kalkıp tuniğinin sırtındaki otları silkelerken.

"Daha gelmediler," dedi Durnik. "Kurt yakında bizi bulacaklarını söylüyor. Güneyden fırtına yaklaşıyor, o yüzden Pol Hanım geri dönmenizi istedi."

Garion gökyüzüne bakınca, mürekkep rengi bulutların güneyden kuzeye doğru ilerleyerek berrak mavi gökyüzünü hızla karartmakta olduklarını gördü. Kaşlarını çatarak, "Daha önce hiç böyle bulut görmedim Durnik," dedi sonra, "sen ne dersin?"

Durnik gökyüzüne bakarak, "Tuhaf gerçekten," dedi.

Garion ıslak havluları katladıktan sonra, dereden aşağı doğru yola koyuldular. Bulutlar güneşi örttüğü için orman birdenbire kapkara olmuştu, izleniyor olma hissi, Ormana girdiklerinden beri hissettikleri o bilinçli ihtiyat duygusu geçmemişti, ama şimdi bir şey daha vardı. Dev ağaçlar huzursuzca kıpırdanıyor, dalların arasında milyonlarca küçük mesaj gidip geliyordu sanki.

"Korkuyorlar," diye fısıldadı Ce'Nedra. "Bir şeyden korkuyorlar."

"Ne?" dedi Durnik.

"Ağaçlar –bir şeyden korkuyorlar. Hissetmiyor musun?" Durnik boş boş baktı.

Yukarılardaki kuşlar birdenbire sustu. Soğuk bir rüzgâr esmeye başladı ve beraberinde berbat bir bataklık ve çürümüş yaprak kokusu getirdi.

"Bu koku da nedir?" dedi Garion sinirli bir şekilde etrafına bakınarak.

"Güneyde Nyissa var," dedi Ce'Nedra. "Bataklıklarla kaplı."

"O kadar yakın mıyız?" dedi Garion.

"Hayır," dedi Ce'Nedra kaşlarını çatarak. "En az altmış fersah."

"Koku o kadar uzağa gelir mi?"

"Hiç sanmam," dedi Durnik. "Yani buraları bilmem ama Sendarya'da gelemezdi."

"Kamp ne kadar uzakta?" dedi Ce'Nedra.

"Yarım mil kadar," dedi Durnik.

"Koşsak mı acaba?"

Durnik başını sallayarak, "Yer çukurlarla dolu," dedi. "Bu zayıf ışıkta koşmak tehlikeli olur. Ama hızlı yürüyelim."

Gittikçe kararan kasvetli havada hızla ilerlediler. Rüzgâr şiddetlendi, ağaçlar rüzgârla sallanıp eğilmeye başladılar. Ormanı kaplayan korku hissi giderek arttı.

"Şurada kıpırdayan bir şey var," diye fısıldadı Garion telaşla, derenin öbür kıyısındaki karanlık ağaçları göstererek.

"Ben bir şey görmüyorum," dedi Ce'Nedra.

"Bak, şurada, büyük beyaz gövdeli ağacın arkasında. Orman Perisi mi o?"

Alacakaranlıkta, belirsiz bir şekil bir ağacın arkasından başka bir ağacın arkasına geçti. Gördükleri şeyde tüyler ürpertici bir kötülük hissi vardı. Ce'Nedra iğrenerek, "Orman Perisi filan değil o," dedi. "Yabancı bir şey."

Durnik yerden bir dal alıp iki eliyle sopa gibi kavradı. Etrafına bakman Garion da kendisine bir sopa buldu. İki ağaç arasında başka bir suret hareket etti; bu daha yakınlarındaydı.

"Bu riski alacağız artık," dedi Durnik düşünceli bir yüzle. "Koşun ama dikkatli olun. Diğerlerine haber verin. Haydi!"

Garion Ce'Nedra'nın elini tuttu ve dere kıyısı boyunca tökezleyerek koşmaya başladılar. Durnik geride kalmış, sopasını tehditkâr bir şekilde sallıyordu. Şekiller artık etraflarını sarmıştı; Garion paniğe kapılmaya başladı.

Birden Ce'Nedra çığlık attı. Şekillerden biri tam önlerindeki bir çalının arkasından çıkarak karşılarına dikilmişti, İri ve iğrenç şekilliydi. Yüzü yoktu. Daha tam oluşmamış ellerini onlara uzatmış tökezleyerek ilerlerken, başının önündeki iki göz deliği boş boş bakıyordu. Gri çamur rengindeydi ve vıcık vıcık gövdesi çürümüş, pis kokulu yosunlarla kaplıydı.

Garion hiç düşünmeden Ce'Nedra'yı arkasına çekti ve saldırdı, İlk darbesi yaratığın yan tarafına indi, ama sopa gözle görünür bir etki yapmadan gövdenin içine gömüldü. Uzanmış ellerinden biri yüzüne değince, bu vıcık vıcık dokunuştan iğrenerek geri çekildi. Panik halinde sopasını yeniden salladı ve darbe yaratığın koluna indi. Dehşetle, kolun dirsekten kırılıp yere düştüğünü gördü. Yaratık eğilip hâlâ kıpırdayan kolu yerden aldı.

Ce'Nedra tekrar bir çığlık atınca Garion o tarafa döndü. Çamur adamlardan biri arkadan yanaşıp Ce'Nedra'yı iki koluyla birden belinden kavramıştı. Debelenen prensesi yerden kaldırıp dönmekteydi ki, Garion sopasını bütün gücüyle salladı. Yaratığın kafasını ya da gövdesini değil, ayak bileklerini hedef almıştı.

İki ayağı da kopan çamur adam geri devrildi. Ama düşerken Ce'Nedra'nın beline sarılan kollarını gevşetmemişti.

Garion geri sıçrayıp sopasını atarak hançerini çekti. Yaratığın vücudunun yapıldığı malzeme şaşırtıcı ölçüde sertti. Çamurun içinde vücuda şeklini veren sarmaşıklar ve kuru dallar vardı. Garion çılgın gibi uğraşarak yaratığın kollarından birini kesti ve çığlık çığlığa bağıran prensesi

kurtarmaya çabaladı. Öteki kol hâlâ kızı bırakmamıştı. Aceleden nefes nefese kalan Garion öteki kolu da kesmeye başladı.

"Dikkat!" diye haykırdı Ce'Nedra. "Arkanda!"

Garion arkasına bakınca, ilk çamur adamın ona doğru uzandığını gördü. Ayak bileğini soğuk bir şey kavradı. Az önce kestiği kol sürünerek gelip onu yakalamıştı.

"Garion!" diye haykırdı Barak yakınlarda bir yerden.

"Buradayız," diye bağırdı Garion. "Çabuk ol!"

Çalılar çatırdayarak aralandı ve dev, kızıl sakallı Çerek, elde kılıç ortaya çıktı. Hettar ve Mandorallen hemen arkasındaydı. Barak müthiş bir darbeyle ilk çamur adamın kafasını kopardı. Havada uçan kafa, metrelerce ötede iğrenç bir ses çıkararak yere kondu. Başsız yaratık körlemesine ellerini uzatarak kendisine saldıranı yakalamaya çalıştı. Barak bembeyaz olarak iki kolu da kesti. Yaratık hâlâ ilerlemeye çalışıyordu.

"Bacaklarını kes," dedi Garion hemen. Sonra eğilip bileğini tutan çamurdan eli kesti.

Başka çamur adamlar da çıkmıştı ortaya. Hettar ve Mandorallen onlarla savaşırken havada canlı çamur parçaları uçuşuyordu.

Barak eğilerek Ce'Nedra'yı tutan kol parçasını çekip attı. Sonra kızı ayağa kaldırıp Garion'a doğru iterek, "Kampa dönün," diye emretti. "Durnik nerede?"

"Bunları durdurmak için geride kaldı," dedi Garion.

"Biz ona yardım ederiz," dedi Barak. "Koşun!"

Ce'Nedra panikten kendini kaybetmişti neredeyse, o yüzden Garion onu kampa kadar çekerek götürdü.

"Ne oluyor?" dedi Pol Teyze.

"Ormanda canavarlar var," dedi Garion, Ce'Nedra'yı ona doğru iterek. "Çamurdan yapılmışlar, ölmüyorlar. Durnik'i yakaladılar." Çadırlardan birine dalıp kılıcını kaptı ve ateşli bir öfkeyle dışarı fırladı.

"Garion!" diye haykırdı Pol Teyze, ağlayan prensesten kurtulmaya çalışarak. "Ne yapıyorsun?"

"Dumik'i kurtaracağım," dedi Garion.

"Olduğun yerde kal."

"Hayır!" diye haykırdı Garion. "Durnik benim dostum." Kılıcını sallayarak kavganın olduğu yere koşmaya başladı.

"Garion! Geri dön!"

Ona hiç kulak asmadan karanlık ormana daldı. Kargaşa çadırlardan yüz metre ötede devam ediyordu. Barak, Hettar ve Mandorallen, sistemli bir şekilde balçık kaplı çamur adamları parçalıyorlardı, İpek ise elinde kısa kılıcıyla kavganın bir orasına bir burasına dalıp çıkıyor, yosun kaplı canavarların vücutlarında koca delikler açıyordu. Garion kulaklarında bir çınlama ve bir çeşit çaresiz coşkuyla kavganın ortalık yerine atıldı.

Derken Bay Kurt ve Pol Teyze, arkalarında beti benzi atmış, titreyen Ce'Nedra ile oracıkta bitiverdiler. Kurt gözlerinde bir ateşle iradesini toplarken hepsine tepeden bakıyormuş gibiydi. Bir elini avucu yukarı gelecek şekilde uzatarak, "Ateş!" demesiyle birlikte, elinden yukarıda kıvrılıp duran bulutlara doğru bir yıldırım fırladı. Korkunç bir gökgürültüsüyle yer sarsıldı. Garion zihnindeki gümbürtü yüzünden sendeledi.

Pol Teyze de elini uzatarak güçlü bir sesle, "Su!" dedi.

Sanki bulutlar yarılmış gibi, müthiş bir yağmur indi, öyle ki, etraflarındaki hava suya dönmüş gibi oldu.

Hâlâ sendeleyerek üzerlerine gelen çamur adamlar bu korkunç yağmurda eriyip akmaya başladılar. Garion iğrenmeyle karışık bir hayranlıkla,

yaratıkların şiddetli yağmur altında titreyip kabarmalarını, sonra çözüşüp çamur topaklarına ve çürümüş dal parçalarına dönüşerek yok olmalarını izledi.

Barak sırılsıklam olan kılıcını uzatarak, eskiden saldırganlardan birinin kafası olan balçık topağını yokladı. Topak parçalanınca içinden kıvrılmış bir yılan çıktı. Yılan saldırmak için gerilince Barak bir kılıç darbesiyle onu ikiye böldü.

Sel gibi inen yağmur vücutlarını kaplayan çamuru iyice eritince, başka yılanlar da belirmeye başladı.

"Su," dedi Pol Teyze çamurdan kurtulmaya çalışan donuk yeşil bir sürüngeni göstererek. "Getir onu bana Garion."

"Ben mi?" dedi Garion nefesi kesilip tüyleri diken diken olarak.

"Ben getiririm," dedi İpek. Çatal şeklinde bir dal parçası alıp yılanın başını yere yapıştırdı, sonra ensesindeki ıslak deriyi yakalayarak kıvranan sürüngeni havaya kaldırdı.

"Buraya getir," dedi Pol Teyze, yüzündeki suları silerek, İpek yılanı ona doğru uzattı. Yılanın çatal dili sinirli bir şekilde çırpınıyordu; donuk gözleri ise Pol Teyzeye dikilmişti. "Bu ne demek oluyor?" diye sordu Pol yılana.

Yılan tısladı, sonra gene tıslama gibi bir sesle cevap verdi. "Bu hanımımın bileceği iş Polgara."

Üzerinden sular damlayan yılan konuşunca İpek'in beti benzi attı ve hayvanı daha sıkı tutmaya başladı.

"Anlıyorum," dedi Pol Teyze.

"Aramaktan vazgeç," diye tısladı yılan. "Hanımım bundan daha ileri gitmenize izin vermeye yok."

Pol Teyze aşağılayarak güldü. "İzin mi? Hanımının bana izin verecek ya da vermeyecek gücü yok."

"Hanımım Nyissa Kraliçesi," dedi yılan fısıldayan sesiyle. "Oradaki gücü mutlaktır. Yılanların âdetleri insanlarınkine benzemez, hanımım da yılanların kraliçesidir. Nyissa'ya girerseniz, başınıza geleceklerden siz sorumlu olursunuz. Biz sabırlıyız, korkmayız. Hiç ummadığınız yerlerde bekleriz sizi. Soktuğumuzda farkına bile varmazsınız, ama sokuşumuz ölümdür."

"Salmissra'nın bu olaylarla ilgisi ne?" diye sordu Pol Teyze.

Yılanın titreyen dili ona doğru uzandı. "Bunu bana söylemeyi tercih etmedi. Merak ise biz yılanların tabiatında yoktur. Sana haberi verdim, mükâfatımı da zaten almıştım. Şimdi bana istediğinizi yapın."

"Pekâlâ," dedi Pol Teyze, yağmurdan sırılsıklam olmuş yüzünde soğuk bir ifadeyle yılana bakarak.

"Öldüreyim mi?" dedi İpek. Yüzü kasılmış, koluna dolanan kalın yılanı sımsıkı tutmaktan elinin eklem yerleri bembeyaz olmuştu.

"Hayır," dedi Pol alçak bir sesle. "Bu kadar iyi bir haberciyi yok etmek anlamsız olur." Çelik gibi bir bakışla yılanı süzerek, "Diğerlerini de al ve Salmissra'ya geri dön," dedi. "Ona de ki, eğer bir daha işime müdahale ederse, onun peşine takılırım; Nyissa'daki en derin çamur çukuruna bile saklansa gazabımdan kurtulamaz."

"Peki ya mükâfatım?" dedi yılan.

"Mükâfat olarak seni sağ bırakıyorum," dedi Pol.

"Haklısın," diye tısladı yılan. "Haberini ileteceğim Polgara."

"Bırak onu," dedi Pol Teyze İpek'e.

Ufak tefek adam eğilip kolunu yere uzattı. Yılan kolundan çözülünce, İpek ensesini bırakarak geri sıçradı. Yılan ona bir kere baktıktan sonra kayarak uzaklaştı.

"Bu kadar yağmur yetmez mi Polgara?" dedi Kurt yüzünü silerek.

Pol Teyze kayıtsız bir tavırla elini sallayınca, yağmur sanki yukarıda bir kova boşalmış gibi aniden duruverdi.

"Durnik'i bulmamız gerek," diye hatırlattı Barak.

"Arkada kalmıştı," dedi Garion, yağmur yüzünden çağlayarak akan dereyi göstererek. Durnik'i bulduklarında ne görecekleri endişesiyle göğsü sıkışıyordu, ama kendini toplayıp öne geçti.

"Demirci iyi bir arkadaş," dedi Mandorallen. "Onu kaybetmek istemem." Şövalyenin sesinde tuhaf, ürkek bir ifade vardı ve yüzü de soluk ışıkta her zamankinden daha beyaz görünüyordu. Ama enli kılıcını tutan eli titremiyordu. Yalnızca gözlerinde Garion'un daha önce görmediği bir kuşku vardı.

Ağaçların arasında yürürlerken her taraftan sular damlıyordu. "Buralarda olması lazım," dedi Garion etrafa bakınarak. "Ama göremiyorum onu."

"Buradayım," dedi Durnik'in sesi yukarıdan. Koca bir meşenin üst dallarından onlara bakıyordu. "Gittiler mi?" Dikkatle kaygan ağaçtan aşağı inmeye başladı. "Yağmur tam vaktinde geldi," dedi sonunda yere atlayarak. "Yaratıkları ağaçtan uzak tutmakta güçlük çekmeye başlamıştım.

Tek söz bile söylemeden, Pol Teyze ona sarıldı sonra da bu ani hareketinden utanmış gibi, adamcağızı azarlamaya başladı.

Durnik onun azarlarına ses çıkarmadan, yüzünde tuhaf bir ifadeyle katlandı.

Yirmi Birinci Bölüm

Garion gece çok huzursuz bir uyku uyudu, İkide bir uyanıyor, çamur adamların dokunuşunu hatırlayarak irkiliyordu. Ama en sonunda gece, bütün geceler gibi sona erdi ve parlak ve berrak bir gün doğdu. Bir süre yatakta tembellik edip battaniyesinin içinde döndü, ama sonunda Ce'Nedra onu uyandırmaya geldi.

"Garion," dedi alçak sesle, omuzuna dokunarak. "Uyanık mısın?"

Garion gözlerini açıp kıza baktı. "Günaydın."

"Leydi Polgara kalkman gerektiğini söylüyor," dedi kız.

Garion esnedi, gerindi, sonra doğruldu. Uzanıp çadırın kapısından dışarı bakınca güneşin parlamakta olduğunu gördü.

"Leydi Polgara bana yemek pişirmesini öğretiyor," dedi Ce'Nedra gururla.

"Harika," dedi Garion, gözlerine giren saçları toparlamaya çalışarak. Ce'Nedra küçük yüzünde, yeşil gözlerinde ciddi bir ifadeyle ona uzun uzun baktı.

"Garion."

"Efendim?"

"Dün çok cesurdun."

Garion hafifçe omuzlarını silkti. "Herhalde bugün bu nedenle bir azar işitirim."

"Neden?"

"Pol Teyzeyle dedem cesurca davranmaya çalışmamdan hoşlanmıyorlar," dedi Garion. "Benim hâlâ çocuk olduğumu düşünüyorlar, bir zarar gelmesin istiyorlar."

"Garion!" diye seslendi Pol Teyze yemek pişirmekte olduğu ateşin başından. "Ateş için odun lazım."

Garion içini çekerek battaniyenin altından çıktı. Kısa çizmelerini giyip kılıcını beline taktıktan sonra, ağaçlara doğru yürümeye başladı. Pol Teyzenin önceki gece yarattığı sağanak yüzünden dev meşelerin altları hâlâ ıslaktı ve kuru dal bulmak çok zorlaşmıştı. Ortalıkta dolaşarak devrilmiş ağaç gövdelerinin ya da çıkıntılı büyük kayaların altından nisbeten kuru kalmış dalları topladı. Sessiz ağaçlar onu gözlüyorlardı, ama nedense bugün önceki kadar düşmanca değildi bakışları.

"Ne yapıyorsun?" diye ince bir ses geldi yukarıdan.

Garion elini kılıcına götürerek başını kaldırdı.

Bir kız, tam başının üstündeki iri bir dalda ayakta duruyordu. Üstünde kemerli bir tunik, ayağında da sandaletler vardı. Saçları açık kahverengiydi, gri gözlerinde de meraklı bir ifade vardı; cildindeki hafif yeşil ton, onun bir Orman Perisi olduğunu gösteriyordu. Sol elinde bir yay, sağ elinde ise gergin kirişe takılı, ucu tam Garion'a çevrilmiş bir ok vardı.

Garion ihtiyatla elini kılıcından çekerek, "Odun topluyorum," dedi.

"Ne için?"

"Teyzem ateş yakacak," dedi Garion.

"Ateş mi?" Kızın yüzü sertleşti ve yayını gerdi.

"Küçük bir ateş," diye atıldı Garion. "Yemek pişirmek için."

"Bu ormanda ateş yasaktır," dedi kız sert bir sesle.

"Bunu Pol Teyzeye anlat," dedi Garion. "Ben emir kuluyum."

Kız ıslık çalınca, bir ağacın arkasından başka bir kız belirdi. Onun da elinde bir yay vardı; saçları neredeyse Ce'Nedra'nınkiler kadar kızıldı ve onun cildinde de bir yaprak rengi tonu vardı.

"Odun topluyormuş," dedi ilk kız. "Ateş yakacakmış. Öldüreyim mi, ne dersin?"

"Xantha burada ne aradıklarını öğrenmemiz gerektiğini söyledi," dedi kızıl saçlı kız düşünceli bir tavırla. "Eğer burada bir işleri olmadığı ortaya çıkarsa, o zaman öldürebilirsin."

"Ne yapalım," dedi kahverengi saçlı olan hayal kırıklığıyla. "Ama sakın unutma, bunu ben buldum. Vakit gelince ben öldüreceğim."

Garion ensesindeki saçların dikilmeye başladığını hissetti.

Kızıl saçlı kız ıslık çalınca yarım düzine silahlı Orman Perisi daha ağaçlardan süzüldü. Hepsi ufak tefektiler ve saçları kızıl ve altın rengi tonlarındaydı. Garion'un etrafında toplanıp kıkırdayarak onu incelemeye başladılar. "O benim," dedi kahverengi saçlı Peri ağaçtan aşağı atlayarak. "Ben buldum, Xera onu öldürebileceğimi söyledi."

"Sağlıklı görünüyor," dedi biri, "çok da uysal. Belki de saklasak daha iyi olur. Erkek mi?"

Bir başkası kıkırdayarak, "Bakalım," dedi.

Kıpkırmızı kesilen Garion, "Erkeğim," dedi aceleyle.

"Harcamak yazık olur," dedi biri. "Bir süre saklayıp sonra öldürelim."

"Benim," dedi kahverengi saçlı Peri inatla. "Canım isterse öldürürüm." Sahip çıkıcı bir tavırla Garion'un kolunu yakaladı.

"Haydi gidip diğerlerine bakalım," dedi Xera denilen kız. "Ateş yakıyorlar, engel olmamız lazım."

"Ateş mi?" diye haykırdılar diğerleri; sonra dönüp suçlayan bir tavırla Garion'a bakmaya başladılar.

"Küçücük bir ateş," dedi Garion aceleyle.

Xera, "Onu da getirin," diyerek hızla ağaçların arasında çadırlara doğru ilerlemeye başladı. Yukarıda ağaçlar birbirleriyle fısıldaşıyorlardı.

Çadırların bulunduğu açıklığa varınca, Pol Teyzeyi sakin bir tavırla bekler buldular. Garion'un etrafında kümelenmiş Orman Perilerine yüzündeki ifade hiç değişmeden bakarak, "Hoş geldiniz hanımlar," dedi.

Periler aralarında fısıldaşmaya başladılar. Birden Xera denilen kız "Ce'Nedra!" diye haykırdı.

"Kuzin Xera," dedi Ce'Nedra, sonra koşup birbirlerine sarıldılar. Diğer Periler ateşe gergin bir şekilde bakarak açıklığa biraz daha yaklaştılar.

Ce'Nedra hemen kuzini Xera'ya kim olduklarını anlattı, bunun üzerine Xera diğerlerine yaklaşmaları için işaret ederek, "Bunlar dostmuş," dedi. "Onları annem Kraliçe Xantha'ya götürmemiz gerekiyor."

"Yani bunu öldüremeyecek miyim?" dedi kahverengi saçlı Peri huysuz bir tavırla, küçücük parmağıyla Garion'u göstererek.

"Maalesef hayır," dedi Xera.

Kumral kız suratını asıp ayaklarını yere vura vura uzaklaştı.

Garion derin bir nefes aldı.

Derken Bay Kurt çadırdan çıkarak Perilere gülümseyerek baktı.

"Aaa, Belgarath," diye haykırdı Perilerden biri; hemen ihtiyarın yanına koşup boynuna sarılarak öptü ve, "Bize şeker getirdin mi?" diye sordu.

İhtiyar yüzünde ciddi bir ifadeyle ceplerini karıştırmaya başladı. Çeşitli şekerlemeler ortaya çıktıkları anda Periler tarafından kapılıp kayboluveriyorlardı.

"Bize anlatacak hikâyelerin var mı?" diye sordu Perilerden biri.

"Çook," dedi Kurt, yüzünde hınzırca bir ifadeyle burnunu kaşıyarak. "Ama kız kardeşleriniz de gelene kadar bekleyelim ki hepinize anlatabileyim."

"Sırf bizim için bir hikâye anlat," dedi Peri.

"Peki bu özel hikâye karşılığında ne vereceksiniz?"

"Öpücük," dedi Peri hemen. "Her birimizden beşer öpücük."

"Ama çok iyi bir hikâye anlatacağım," dedi Kurt hemen pazarlığa başlayarak. "Beş yetmez; gel on olsun."

"Sekiz," diye atıldı Peri.

"Peki," dedi Kurt. "Sekize olur."

"Bakıyorum daha önce buradan geçmişsin ihtiyar Kurt," dedi Pol Teyze alayla.

"Zaman zaman gelirim," dedi Kurt yumuşak bir tavırla.

"O şekerlemelerin sağlıkları için zararlı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Biraz şekerden bir şey çıkmaz Pol," dedi Kurt. "Çok da seviyorlar. Bir Orman Perisi şekerleme için her şeyi yapabilir."

"İğrençsin," dedi Pol.

Bütün Periler, bir bahçe dolusu bahar çiçeği gibi Bay Kurt'un başına üşüşmüşlerdi –Garion'u yakalayan kumral Peri hariç. O, diğerlerinden biraz ayrı durmuş, okunun ucuyla oynayarak surat asıyordu. Nihayet, Garion'a yaklaşarak, "Kaçmayı düşünmezsin, değil mi?" diye sordu umutla.

"Hayır," dedi Garion kesin bir tavırla.

Peri hayal kırıklığıyla içini çekti. "Bana iyilik olsun diye bile kaçmaz mısın?"

"Kusura bakma," dedi Garion.

Kız yeniden acı acı içini çekerek, "Eğlenmeme hiç izin verilmiyor," dedi, sonra diğerlerine katıldı.

İpek ihtiyatlı bir şekilde çadırından çıktı; Periler ona alıştıktan sonra da Durnik belirdi.

"Bunların hepsi çocuk, değil mi?" diye sordu Garion Pol Teyzeye.

"Öyle görünürler," dedi Pol, "ama göründüklerinden çok daha yaşlıdırlar. Bir Orman Perisi ağacı ile aynı yaştadır; meşelerin de ömrü çok uzundur."

"Erkek Periler nerede?" diye sordu Garion. "Hep kızlar var ortada."

"Erkek Peri yoktur canım," dedi Pol Teyze yemek pişirmeye dönerek.

"Ama o zaman nasıl?.. Yani..." Garion kekeledi ve kızararak sustu.

"İnsan erkeklerini yakalarlar," dedi Pol. "Yolcuları filan."

"Yaa." Garion konuyu hemen kapattı.

Kahvaltılarını tamamlayıp ateşlerini su dökerek söndürdükten sonra, atlarını eyerlediler ve Ormanın içlerine doğru yola koyuldular. Bay Kurt, çevresinde çocuklar gibi gülüşüp konuşan küçük Perilerle önden gidiyordu. Çevrelerindeki ağaçların mırıltıları artık düşmanca değildi; yürürlerken milyonlarca yaprak onlara hoş geldin diyordu sanki.

Akşama doğru Ormanın merkezinde genişçe bir açıklığa vardılar. Açıklığın ortasında o kadar büyük bir meşe vardı ki, Garion'un aklı bu kadar büyük bir canlı olabileceğini alamadı bir türlü. Yosun kaplı gövdenin orasında burasında mağara gibi kovuklar vardı; alçak dallar ise birer yol kadar genişti ve bütün açıklık bu dalların gölgesinde kalıyordu. Ağaçta müthiş bir yaşlılık ve sabırlı bir bilgelik hissi vardı. Garion zihninde yüzüne bir yaprak sürünmüş gibi hafif bir dokunuş hissetti. Daha önce tanıdığı her şeyden farklı bir dokunuştu bu; ama ona hoş geldin diyor gibiydi.

Ağaç Perilerle doluydu; hepsi tomurcuk gibi dallara dizilmişler Konuşmaları ve çocuksu gülüşleri kuş şakımaları gibi havayı dolduruyordu.

Xera adlı kız, "Anneme geldiğinizi haber vereyim," diyerek ağaca yürüdü. Garion ve diğerleri yere atlayıp kararsız bir şekilde atlarının yanında

durdular. Üstlerindeki dallardan Periler onları seyredip aralarında fısıldaşıyor, arada bir de gülüşüyorlardı.

Her nedense, Perilerin içten, rahat bakışları Garion'un kendini huzursuz hissetmesine neden oluyordu. Pol Teyzeye biraz yaklaştığında, herkesin sanki bilinçsizce ona sığınıyormuş gibi etrafında toplaştığını fark etti.

"Prenses nerede?" diye sordu Pol Teyze.

"Şurada Pol Hanım," dedi Durnik. "Birtakım Perilerle muhabbet ediyor."

"Gözünü üstünden ayırma," dedi Pol. "Peki benim serseri babam nerede?"

"Ağacın yanında," dedi Garion. "Periler onu çok seviyorlar galiba."

"Yaşlı budala!" dedi Pol Teyze karanlık bir ifadeyle.

Derken, ağacın geniş alt dallarının üstündeki bir kovuktan, başka bir Peri çıktı. Diğerlerinin kısa tuniklerinden farklı olarak, bu Peri uzun yeşil bir elbise giymişti ve altın rengi saçlarında ökseotlarından yapılma bir taç vardı. Zarif hareketlerle yere indi.

Pol Teyze ona doğru ilerlerken, diğerleri de saygılı bir mesafeyle peşinden yürüdüler. "Sevgili Polgara," dedi Peri sıcak bir sesle. "Görüşmeydi çok oldu."

"Yerine getirmemiz gereken görevler var Xantha," dedi Pol Teyze. Sevgiyle kucaklaştılar.

"Bunları bize hediye mi getirdin?" diye sordu Xantha, Pol Teyzenin arkasında duran erkeklere hayranlıkla bakarak.

Pol Teyze güldü. "Korkarım hayır Xantha. Onları sana memnuniyetle bırakırdım, ama sonra ihtiyacım olabilir."

"Ne yapalım," dedi kraliçe, şakacıktan içini çekerek. "Hepiniz hoş geldiniz. Yemeğe bizimle kalıyorsunuz tabii."

"Çok seviniriz," dedi Pol Teyze. Sonra kraliçenin koluna girerek, "Önce iki çift laf edebilir miyiz Xantha," dedi. İkisi diğerlerinden biraz ayrılıp alçak sesle bir şeyler konuştular; bu arada Periler de ağaçtaki kovuklardan torbalar ve çıkınlar çıkarıp geniş dalların altına bir ziyafet sofrası kurmaya başlamışlardı.

Hazırlanan yemek biraz tuhaf görünüyordu. Belli ki Orman Perilerinin günlük yiyeceği sadece çiğ meyveler, yemişler ve mantarlardan oluşmaktaydı.

Barak oturup ekşi bir suratla önüne konan yemeğe bakarak, "Et yok," diye homurdandı.

"Gene de kanını ısıtır," dedi İpek.

Barak önündeki bardaktan kuşkuyla bir yudum aldıktan sonra hoşnutsuz bir tavırla, "Su," dedi.

"Değişiklik olsun diye bir gece de ayık yat artık," dedi yanlarına gelen Pol Teyze.

"Eminim çok sağlıksız bir beslenme biçimi bu," dedi Barak.

Ce'Nedra, Kraliçe Xantha'nin yanına oturmuştu. Ona özel olarak bir şey söylemek istediği belli oluyordu, ama yalnız kalma fırsatı bulamadığı için sonunda herkesin önünde konuşmak zorunda kaldı: "Sizden bir ricam olacak Kraliçe Hazretleri."

"Söyle çocuğum," dedi kraliçe gülümseyerek.

"Önemsiz bir şey aslında," dedi Ce'Nedra. "Birkaç yıl için yanınıza sığınmak istiyorum. Babam yaşlandıkça mantıksızlaşıyor. Aklı başına gelene kadar başka bir yerde kalmam lazım."

"Ran Borune ne bakımdan mantıksızlaşıyor?" diye sordu Xantha.

"Saraydan çıkmama izin vermiyor. Ayrıca da on altıncı yaş günümde Riva'ya gitmem konusunda ısrar ediyor," dedi Ce'Nedra öfkeli bir sesle. "Hiç böyle saçma bir şey duydunuz mu?"

"Riva'ya gitmeni neden istiyor?"

"Saçma sapan bir anlaşma yüzünden. Sebebini bile hatırlamıyor kimse."

"Eğer anlaşma varsa, şartlarının yerine getirilmesi gerekir canım," dedi kraliçe yumuşak bir sesle.

"Riva'ya gitmeyeceğim," dedi Ce'Nedra. "On altıncı yaş günüm geçene kadar burada kalacağım. O kadar."

"Hayır canım," dedi kraliçe. "Öyle yapmayacaksın."

"Ne?" Ce'Nedra hayretten donakalmıştı.

"Bizim de bir anlaşmamız var," dedi Xantha. "Borune Hanedanı ile aramızdaki anlaşma çok açık. Prenses Xoria'nın soyundan gelen kadınlar Borune ailesi ile kaldığı sürece, Ormanımızın dokunulmazlığı var. Babanla kalıp ona itaat etmek senin görevin."

"Ama ben bir Orman Perisiyim," dedi Ce'Nedra. "Yerim burası."

"Aynı zamanda da insansın," dedi kraliçe, "ve yerin babanın yanı."

"Riva'ya gitmek istemiyorum," diye itiraz etti Ce'Nedra. "Çok aşağılayıcı bir şey."

Xantha ona sert bir ifadeyle bakarak, "Aptallık etme çocuğum," dedi. "Görevin belli. Bir Orman Perisi olarak, bir Borune olarak ve bir İmparatorluk Prensesi olarak görevlerin var. Senin küçük aptalca kaprislerin ise hiç önemli değil. Riva'ya gitmek gibi bir yükümlülüğün varsa, gideceksin."

Kraliçenin sesindeki kararlılık Ce'Nedra'yı altüst etmişti. Bu sözlerden sonra suratını asarak oturdu ve hiç ses çıkarmadı.

Sonra kraliçe Bay Kurt'a dönerek, "Ormanın dışında bir sürü dedikodu dolaşıyor," dedi. "Bazıları bize kadar ulaştı. Galiba insanların dünyasında çok önemli bir şey olmakta ve bu bizim Ormandaki hayatımızı da etkileyecek. Bunun ne olduğunu ben de öğrensem iyi olur."

Kurt ciddi bir ifadeyle onayladı. "Bence de. Aldur Taşı, Dönek Zedar tarafından Riva Kralının taht odasından çalındı."

Xantha nefesini tutarak, "Nasıl?" diye sordu.

Kurt ellerini iki yana açarak, "Bilmiyoruz," dedi. "Zedar, Taşı Angarak krallıklarına götürmeye çalışıyor. Bir kere oraya ulaşırsa, Taşın gücünü kullanarak Torak'ı uyandırmak isteyecektir."

"Buna engel olunmalı," dedi kraliçe. "Bu konuda ne yapılıyor?"

"Alornlar ve Sendarlar savaşa hazırlanıyorlar," dedi Kurt. "Arendler de yardım edeceklerini vadettiler; Ran Borune'ye de haber verildi, ama o bir söz vermedi. Boruneler zaman zaman zorluk çıkarmayı severler." Suratını asmış oturan Ce'Nedra'ya bir göz attı.

"Yani savaş olacak," dedi kraliçe kederle.

"Korkarım öyle olacak Xantha," dedi Kurt. "Yanımdakilerle birlikte Zedar'ı kovalıyorum; umarım o Taşı Torak'a ulaştırmadan biz ona yetişiriz. Başarsak bile Angaraklar çaresizlikten Batıya saldıracaklardır. Bazı kadim kehanetler gerçekleşmek üzere; Grolimler çarpık bakışlarıyla bile o kehanetleri görebiliyorlar."

Kraliçe içini çekerek, "Alametlerin bazılarını ben de gördüm," dedi. "Yanılmış olduğumu umuyordum. Bu Zedar nasıl biri?"

"Bana çok benzer," dedi Kurt. "Aynı ustaya çok uzun bir süre hizmet ettik; insana damgasını vurur böyle şeyler."

"Böyle biri geçen hafta Ormanımızdan geçip Nyissa'ya gitti," dedi Xantha. "Bilseydik belki durdurabilirdik."

"Demek sandığımdan daha yakınız. Yalnız mıydı?"

"Hayır," dedi Xantha. "Yanında Torak'ın hizmetkârlarından ikisi, bir de küçük çocuk vardı."

Kurt hayretle, "Çocuk mu?" diye sordu.

"Evet, altı yaşlarında bir çocuk."

İhtiyar önce kaşlarını çattı, sonra gözleri fal taşı gibi açılarak, "Demek böyle becerdi," diye haykırdı. "Hiç aklıma gelmemişti."

"Size nehri nereden geçip Nyissa'ya girdiklerini gösterebiliriz," dedi kraliçe. "Ama bu kadar büyük bir grupla Nyissa'ya geçmek tehlikeli olabilir. O bataklıkların her yanında Salmissra'nın gözleri vardır."

"Bunu hesaplamıştım," dedi Bay Kurt. Sonra Barak'a dönerek, "Geminin bizi Orman Nehri'nin ağzında bekleyeceğinden emin misin?" diye sordu.

"Orada olacak," diye gürledi Barak. "Kaptanı güvenilir biridir."

"İyi," dedi Kurt. "Öyleyse İpek ve ben Zedar'ın izini takip ederiz, siz de nehri izleyerek denize çıkarsınız. Gemiye binip sahili izler, sonra da Yılan Nehri'nde Sthiss Tor'a gelirsiniz. Orada buluşuruz."

"Nyissa gibi tehlikeli bir memlekette kuvvetlerimizi ikiye ayırmamız akıllıca olur mu dersiniz?" diye sordu Mandorallen.

"Mecburuz," dedi Kurt. "Yılan insanlar ormanda yaşamaya alışıklar; yabancıları da hiç sevmezler, İpek ve ben yalnız olursak gizlice ve hızlı hareket edebiliriz."

"Nerede buluşmak istiyorsun?" dedi Barak.

"Sthiss Tor'da rıhtımların yakınında bir Drasniya serbest bölgesi vardır," dedi İpek, "Oradaki tüccarların çoğu arkadaşımdır. Boktorlu Radek adını vermeniz yeter. Eğer zamanında yetişemezsek, tüccarlara nerede olduğumuzu bildiririz."

"Ben ne olacağım?" diye sordu Ce'Nedra.

"Sen bizimle geleceksin," dedi Pol Teyze.

"Nyissa'ya gitmem için hiçbir neden yok," dedi Ce'Nedra.

"Geleceksin, çünkü ben öyle istiyorum," dedi Pol Teyze. "Ben baban değilim Ce'Nedra. Surat asarak ya da gözlerini kırpıştırarak beni etkileyemezsin."

"Kaçarım," dedi Ce'Nedra.

"Aptallık edersin,"dedi Pol Teyze soğuk bir tavırla. "O zaman seni bulup geri getirmek zorunda kalırım; bu da hiç hoşuna gitmez. Dünyada olaylar o kadar ciddi bir hal aldı ki, küçük bir kızın şımarıklıklarına vakit ayıramayız. Benimle geleceksin ve on altıncı yaş gününde Riva Kralının taht salonunda hazır bulunacaksın; bunun için seni zincirlemem gerekse bile. Artık seni pışpışlayacak vaktimiz yok." Ce'Nedra ona bakakaldı, sonra ansızın gözyaşlarına boğuldu.

Yirmi İkinci Bölüm

Ertesi sabah, güneş henüz doğmadan ve tül gibi bir sis dev meşelerin dalları arasında süzülürken, İpek ve Bay Kurt Nyissa'ya doğru yola çıkmak için hazırlanmaya başladılar. Garion bir kütüğe oturmuş, karamsar bir ifadeyle ihtiyarın kendine yolluk hazırlamasını izliyordu.

"Niye bu kadar kasvetlisin?" diye sordu Kurt.

"Keşke böyle ayrılmasaydık," dedi Garion.

"İki haftalığına yalnızca."

"Biliyorum," dedi Garion, "ama gene de..."

"Ben yokken teyzene göz kulak ol," dedi Kurt, çıkınını toplarken.

"Olur."

"Tılsımını da hiç çıkarma. Nyissa tehlikeli bir yerdir."

"Unutmam," dedi Garion. "Sen de dikkatli ol, olur mu dede?"

Beyaz sakalı siste parlayan ihtiyar ona ciddi bir ifadeyle bakarak, "Ben hep dikkatliyimdir Garion," dedi.

"Geç oluyor Belgarath," dedi İpek, yularlarından tuttuğu iki atı konuştukları yere doğru getirirken.

Kurt ona geldiğini işaret ederken Garion'a, "İki hafta sonra Sthiss Tor'da görüşürüz," dedi.

Garion çabucak ihtiyarı kucakladı, sonra onların gidişini görmemek için arkasını döndü. Açıklıktan geçerek dalgın dalgın sisi seyretmekte olan Mandorallen'in yanına gitti.

"Ayrılık kederli bir hadise," dedi şövalye dalgın bir tavırla, içini çekti.

"Mesele bundan ibaret değil, değil mi Mandorallen?" dedi Garion.

"Çok dikkatli bir delikanlısın sen."

"Derdin ne? İki gündür bir tuhafsın."

"İçimde garip bir his keşfettim Garion. Hiç hoşuma gitmiyor."

"Yaa? Ne hissi bu?"

"Korku," dedi Mandorallen kısaca.

"Korku mu? Neden korkuyorsun ki?"

"Çamur adamlardan. Sebebini bilmiyorum ama onların mevcudiyeti ruhumu titretti."

"Hepimiz korktuk Mandorallen," dedi Garion.

"Ben daha önce hiç korkmamıştım," dedi Mandorallen alçak sesle.

"Hiç mi?"

"Çocukken bile. Çamur adamlar tüylerimi diken diken etti ve kaçmayı arzuladım."

"Ama kaçmadın," dedi Garion. "Kalıp dövüştün."

"Bu seferlik öyle oldu," dedi Mandorallen. "Ama ya bir dahaki sefere? Korku bir kere ruhuma girmenin yolunu bulduysa, ne zaman döneceğini kim bilebilir? Ya çok tehlikeli bir anda vazifemizin kaderi buna bağlıyken korku soğuk elini kalbime uzatıp beni esir ederse? İçimi kemiren bu ihtimal işte. Zaafımdan ve kusurumdan ötürü utanç içindeyim."

"Utanç mı? İnsan olduğun için mi? Kendine karşı çok sertsin Mandorallen."

"Beni affettiğin için çok iyisin delikanlı, ama kusurum böyle kolay kolay affedilemeyecek kadar büyük. Mükemmel olmaya gayret ettim ve kanaatimce hedefimden çok da uzağa düşmedim; ama şimdi bütün cihanın

hayran olduğu o mükemmeliyet yara aldı. Bunu kabul etmek çok zor." Mandorallen yüzünü ona çevirince Garion gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü. "Zırhımı giymeme yardım eder misin?" diye sordu Mandorallen.

"Tabii."

"Çelik zırhımın içine saklanma ihtiyacındayım. Belki korkak kalbimi biraz rahatlatır bu."

"Sen korkak değilsin," diye itiraz etti Garion.

Mandorallen kederle içini çekerek, "Bunu ancak zaman gösterir," dedi.

Gitme vakti geldiğinde, Kraliçe Xantha kısa bir konuşma yaptı. "Hepinizin yolu açık olsun," dedi. "Elimde olsa arayışınıza yardımcı olmak isterdim, ama bir Orman Perisi ağacına kopmaz bağlarla bağlıdır Benim ağacım çok yaşlı, ona bakmam lazım." Sabah sisinde göğe yükselen dev meşeye sevgiyle baktı. "Birbirimize bağlıyız, ama bu bir sevgi bağı."

Bu dokunuşta bir vedalaşma ve bir de uyarı vardı.

Kraliçe Xantha ile Pol Teyze hayretle bakıştılar, sonra Kraliçe Garion'a dönerek daha dikkatle baktı. "Genç kızlarım sizi Ormanımızın güney sınırını oluşturan nehre kadar götürecekler," diye sözüne devam etti kraliçe. "Oradan denize kadar yolunuz açık." Sesi değişmemişti, ama gözlerinde düşünceli bir ifade vardı.

"Sağol Xantha," dedi Pol Teyze sıcak bir sesle, Peri kraliçesini kucaklayarak. "Eğer Borunelere haber yollayabilirsen, onlara Ce'Nedra'nın benim yanımda ve güvende olduğunu söyle, İmparatorun içi biraz rahatlar belki."

"Olur Polgara," dedi Xantha.

Atlarına bindiler ve önlerinde kelebekler gibi koşuşan altı yedi Perinin peşine takılıp güneye doğru ilerlemeye başladılar. Nedense Garion şiddetli

bir depresyon içindeydi ve Durnik'in yanında dolambaçlı patikadan ilerlerken etrafına hiç bakmıyordu.

Öğleye doğru ağaçların altı iyice karardı ve giderek kasvetli bir hale gelen Ormanda sessizce yollarına devam ettiler. Garion'un, Kraliçe Xantha'nin açıklığında duyduğu uyarı, sanki yaprakların hışırtısında ve dalların seslerinde durmadan tekrarlanıyordu.

"Hava değişiyor galiba," dedi Durnik. "Keşke gökyüzünü görebilseydim."

Garion üstüne çöken tehlikenin yaklaştığı hissini atmaya çalışarak onu başıyla onayladı.

Çelik zırhlı Mandorallen ve örgü zırhlı Barak grubun basındaydılar; at derisi ceketi çelik levhalarla zırhlanmış olan Hettar ise artçılık yapıyordu. O tehditkâr kasvet hissi hepsini etkilemiş olmalı ki, elleri silahlarında gözleri ihtiyatla çevrelerine bakınarak ilerliyorlardı.

Sonra birdenbire, çevreleri çalıların arasından ya da ağaçların arkalarından çıkan Tolnedra lejyonerleriyle doldu. Saldırmaya kalkışmadılar, yalnızca pırıl pırıl parlayan göğüs zırhları ve kısa mızraklarıyla hazır beklemeye başladılar.

Barak küfretti, Mandorallen ise atının dizginlerini hızla çekerek mızrağını doğrulttu ve askerlere, "Kenara çekilin!" diye haykırdı.

"Yavaş ol," diye uyardı Barak.

Askerlere hayretle bakan Periler kasvetli ağaçların arasında kayboldular.

"Ne dersiniz Lord Barak?" dedi Mandorallen neşeyle. "Yüz kişiden fazla olamazlar. Saldıralım mı?"

"Bugünlerde seninle uzun bir konuşma yapmamız gerek," dedi Barak. Geriye bakınca Hettar'ın da yavaşça yanlarına sokulmakta olduğunu gördü. Sonra içini çekerek, "Ne yapalım," dedi, "madem başka yolu yok..." Kalkanının bağlarını sıkıp kılıcını kınının içinde gevşeterek, "Ne dersin Mandorallen?" dedi. "Kaçmaları için bir fırsat verelim mi?"

"Alicenap bir teklif Lord Barak," dedi Mandorallen.

Derken, uzaklardan bir atlı grubu, ağaç gölgeleri arasından çıkarak yaklaştı. Başlarında iri yarı, gümüş işlemeli mavi pelerin giymiş bir adam vardı. Zırhı ve miğferi altın süslerle doluydu, altında da her adımında ıslak yaprakları sağa sola saçan kestane rengi bir aygır vardı. "Harika," dedi yanlarına gelirken. "Kesinlikle harika."

Pol Teyze gözlerini yeni gelene dikerek, "Lejyonerlerin yolcuların yolunu kesmekten başka yapacak işleri yok mu?" dedi.

"Bu benim lejyonum hanımefendi," dedi mavi pelerinli adam küstah bir tavırla. "Ben ne istersem onu yaparım. Prenses Ce'Nedra'nın yanınızda olduğunu görüyorum."

"Nerede bulunduğum beni ilgilendirir Asaletmeap," dedi Ce'Nedra yüksekten bir tavırla. "Vordue ailesinden Grandük Kador'u ise hiç ilgilendirmez."

"Babanız çok endişeli Prenses," dedi Kador. "Bütün Tolnedra sizi arıyor. Bunlar kim?"

Garion kaşlarını çatıp başını sallayarak Ce'Nedra'yı uyarmaya çalıştıysa da çok geçti artık.

"Öndeki iki şövalye Vo Mandor Baronu Şövalye Mandorallen ile Trellheim Kontu Barak," dedi kız. "Arkamızdaki Algar Savaşçısı Algarya Kabile Şeflerinin Başı ÇoHag'ın oğlu Hettar. Hanım ise..."

"Ben kendimi tanıtabilirim canım," dedi Pol Teyze sakin bir sesle. "Vordue Grandükünün ne nedenle Tolnedra'nın bu kadar güneyine geldiğini merak ediyorum ben esas."

"Burada çıkarlarım var hanımefendi," dedi Kador.

"Belli oluyor," dedi Pol Teyze.

"Bütün İmparatorluk lejyonları prensesi arıyor, ama bulan ben oldum."

"Vordue ailesinden birinin bir Borune prensesinin bulunmasına yardıma bu kadar hevesli olması çok şaşırtıcı," dedi Pol Teyze. "Özellikle iki hanedan arasında yüzyıllardır süren düşmanlık düşünülürse."

"Bu boş lafları bırakabilir miyiz," dedi Kador buz gibi bir sesle. "Maksadımın ne olduğu beni ilgilendirir."

"Pek hoş olmadığı da muhakkak," dedi Pol.

"Kendinize gelin hanımefendi," dedi Kador. "Kim olduğumu, daha da önemlisi, ne olacağımı unutmayın."

"Ne olacakmışsınız Asaletmeap?"

"Tolnedra İmparatoru Ran Vordue," dedi Kador.

"Yaa? Peki Tolnedra'nın müstakbel İmparatorunun Perili Ormanda ne işi var?"

"Çıkarlarımı koruyorum," dedi Kador kaskatı bir tavırla. "Şu anda Prenses Ce'Nedra'nın elimde olması gerekiyor."

"Babamın bu fikrinize ve İmparatorluk hayallerinize ne diyeceğini hiç düşünmüyor musunuz Dük Kador?" dedi Ce'Nedra.

"Ran Borune'nin ne düşündüğü beni hiç ilgilendirmiyor Prenses Hazretleri," dedi Kador. "Tolnedra'nın bana ihtiyacı var, hiçbir Borune düzenbazlığı da İmparatorluk Tacını ele geçirmemi engelleyemez. Belli ki ihtiyar sizi bir Honeth ile ya da bir Horb ile evlendirip onlara taht üzerinde bir hak sağlamak istiyor. Bu işleri karıştırabilir, bense her şeyin basit olmasını istiyorum."

"Benimle evlenerek mi?" diye sordu Ce'Nedra aşağılayarak. "O kadar uzun süre hayatta kalamazsınız."

"Hayır," dedi Kador. "Orman Perisi bir karı istemem ben. Borunelerin aksine, Vordue ailesi soyunun karışıp kirlenmesini istemez."

"Beni tutsak mı edeceksiniz yani?" dedi Ce'Nedra.

"Korkarım bu da imkânsız," dedi Dük Kador. "İmparatorun her yerde kulakları var. Ne yazık ki tam da zamanında kaçtınız Prenses, İmparatorluk mutfağına bir casusumu sokmak ve az bulunur bir Nyissa zehiri elde etmek için bayağı masrafa girmiştim halbuki. Babanıza bir taziye mektubu bile hazırlamıştım."

"Çok düşünceliymişsiniz," dedi Ce'Nedra bembeyaz bir yüzle.

"Maalesef şimdi daha kestirmeden gitmek zorundayım," diye devam etti Kador. "Keskin bir bıçak ve bir metre toprak, Tolnedra politikasına müdahalenizi sona erdirir. Üzgünüm Prenses. Şahsi bir mesele değil bu, ama çıkarlarımı korumak zorundayım."

"Planınızın küçük bir kusuru var Dük Kador," dedi Mandorallen mızrağını bir ağaca dayayarak.

"Ben bir kusur göremiyorum Baron," dedi Kador havalı bir tavırla.

"Kusurunuz, pervasızca kılıcımın menziline girmeniz," dedi Mandorallen. "Kafanızı alıverirsem, kafasız bir vücudun bir taca da ihtiyacı olmaz."

Garion, Mandorallen'in bu atılganlığının biraz da korkmadığını kendisine ispatlama gayretinden doğduğunun farkındaydı.

Kador, Mandorallen'e endişeyle bakarak, "Yok canım," dedi pek kendinden emin olmayan bir sesle. "Sayıca sizden çok üstünüz."

"Basiretsiz bir fikir," dedi Mandorallen. "Ben cihandaki en kudretli şövalyeyim ve zırhlıyım. Askerleriniz kılıcımın önünde biçilecek buğday başaklarından farksız. Sonunuz geldi Kador." Böyle diyerek koca kılıcını çekti.

Barak, Hettar'a ekşi bir suratla, "Olacağı buydu," diyerek kılıcına davrandı.

"Buna hiç kalkışmamanızı tavsiye ederim," dedi sert bir ses. Tanıdık kara cüppeli bir adam, kara bir atın üstünde yakındaki bir ağacın arkasından ortaya çıkıvermişti. Bir iki söz mırıldanıp eliyle keskin bir hareket yapınca,

Garion zihninde garip bir uğultu ve karanlık bir esinti hissetti. Mandorellen'in kılıcı elinden fırladı.

"Teşekkür ederim Aşarak," dedi Kador. "Bunu tahmin etmemiştim."

Mandorallen kötü bir darbe yemiş gibi, zırhlı eldivenini çıkarıp elini ovuşturmaya başladı. Hettar'ın gözleri kısıldı ve yüzüne tuhaf, boş bir ifade geldi. Murgonun kara atı Hettar'a merakla bir göz attı, sonra aldırmaz bir ifadeyle başını çevirdi.

"Eee, Şa-Dar," dedi Aşarak, yaralı yüzünde çirkin bir sırıtışla. "Bir daha denemek ister misin?"

Hettar yüzünde bir iğrenme ifadesiyle, "Bu at değil," dedi. "Ata benziyor, ama başka bir şey."

"Evet," dedi Aşarak. "Aslında bambaşka bir şey. Zihnine istediğin kadar girmeye çalış, orada bulacağın şeyden hoşlanmayacaksın." Atından atlayarak alev alev yanan gözlerle onlara doğru yürüdü. Pol Teyzenin önünde durup alaylı bir selam vererek, "Tekrar karşılaştık Polgara," dedi.

"Boş durmamışsın Çamdar," dedi Pol.

Atından inmekte olan Kador hayretle, "Bu kadını tanıyor musun Aşarak?" diye sordu.

"Onun adı Çamdar'dır Dük Kador," dedi Pol Teyze. "Grolim rahibidir. Sen ona sadece şerefini sattığını sanıyorsun, ama yakında çok daha fazla şey sattığını öğreneceksin." Eyerinde doğruldu; saçındaki beyaz tutam birden parlamaya başlamıştı, "İlginç bir düşmandın Çamdar. Seni özleyeceğim neredeyse."

"Yapma Polgara," dedi Grolim hemen. "Elim çocuğun kalbinde, iradeni toplamaya başladığın anda ölür. Onun kim olduğunu ve ona ne kadar değer verdiğini biliyorum."

Pol Teyzenin gözleri kısıldı. "Söylemesi kolay Çamdar."

"Denemek ister misin?" dedi Grolim alayla.

"Atlarınızdan inin," diye emretti Kador. Lejyonerler tehditkâr bir tavırla ilerlediler.

"Dediğini yapın," dedi Pol Teyze alçak bir sesle.

"Uzun bir kovalamaca oldu Polgara," dedi Çamdar. "Belgarath nerede?"

"Pek uzakta değil," dedi Pol. "Belki hemen kaçmaya başlarsan, o geri dönmeden paçayı kurtarabilirsin."

"Olmadı Polgara," diye güldü Aşarak. "O kadar yakında olsa bilirdim." Garion'a dönüp dikkatle bakarak, "Büyümüşsün evlat," dedi. "Uzun süredir konuşma fırsatı bulamamıştık."

Garion düşmanının yaralı yüzüne bakarken ihtiyatlıydı, ama tuhaftır ki hiç korkmuyordu. Hayatı boyunca beklediği karşılaşma başlamak üzereydi ve içinde, derinlerinde bir ses buna hazır olduğunu söylüyordu.

Çamdar gözlerine dik dik bakarak, "Biliyor, değil mi?" diye sordu Pol Teyzeye. Sonra güldü. "Tam bir kadınsın Polgara. Sırrı, sırf sır saklamış olmak için saklıyorsun. Onu yıllar önce senden almalıymışım."

"Onu rahat bırak Çamdar," dedi Pol Teyze.

Grolim ona hiç aldırmadan, "Asıl adı ne Polgara?" diye sordu. "Onu da mı söylemedin?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Pol ters bir tavırla.

"İlgilendirir Polgara. Ben de onu senin kadar uzun süredir gözetiyorum." Tekrar güldü. "Annesi sendin belki, ama babası da bendim, ikimiz iyi bir evlat yetiştirmişiz seninle. Ama hâlâ esas adını öğrenmek istiyorum."

Pol dikleşerek, "Artık çok ileri gittin Çamdar," dedi. "Şartların nedir?"

"Şart mart yok Polgara," dedi Grolim. "Sen, ben ve oğlan, Efendim Torak'ın uyanmayı beklediği yere gideceğiz. Yol boyunca elim oğlanın kalbinde olacak, o yüzden boyun eğeceksin. Zedar ve Ctuchik Taş için kavga ederken birbirlerini öldürecekler ya da Belgarath onları bulup ikisini birden

öldürecek. Taş beni ilgilendirmiyor aslında. Baştan beri beni ilgilendiren oğlan ve sensin."

"Demek aslında bizi durdurmaya çalışmıyordun?" dedi Pol Teyze.

Çamdar güldü."Durdurmak mı? Sana yardım etmeye çalışıyordum ben. Zedar'ın da Ctuchik'in de Batıda adamları var. Siz rahatça geçebilesiniz diye hep onları aldattım, engelledim. Sonunda Belgarath'ın Taşın peşine tek başına düşeceğini biliyordum çünkü. O zaman da seni ve oğlanı yakalayabilecektim."

"Amacın ne?"

"Anlamadın mı hâlâ?" dedi Grolim. "Efendim Torak uyandığında göreceği ilk iki şey, karısı ve önünde zincirler içinde diz çökmüş ölümcül düşmanı olacak. Böyle krallara layık bir hediye için nasıl ödüllendirileceğimi bir düşün."

"Öyleyse diğerlerini bırak," dedi Pol.

"Onlar beni ilgilendirmiyor," dedi Çamdar. "Onları soylu Kador'a bırakacağım. Onları sağ bırakmak isteyeceğini pek sanmıyorum, ama karar ona kalmış. Ben istediğimi aldım."

"Domuz!" diye haykırdı Pol Teyze çaresizce. "Pis domuz seni!"

Çamdar yüzünde tatlı bir gülümsemeyle Pol Teyzenin suratına bir tokat indirerek, "Dilini tutmayı öğrenmelisin Polgara," dedi.

Garion'un beyni infilak etti sanki. Göz ucuyla Durnik'in ve ötekilerin lejyonerler tarafından yakalandığını gördü, ama belli ki askerler onu bir tehlike olarak görmüyorlardı. Düşünmeden, elini hançerine atarak düşmanına doğru yürüdü.

"Öyle olmaz!" dedi içindeki her zamanki ses; ama bu defa pasif ve ilgisiz değildi.

"Onu öldüreceğim!" dedi Garion sessizce, beyninin derinliklerinde.

"Ama bu şekilde değil!" dedi ses. "Seni bırakmazlar –hançerle olmaz."

"Peki nasıl?"

"Belgarath ne demişti? İrade ve Söz."

"Nasıl yapılacağını bilmiyorum. Yapamam."

"Böyle diyerek kurtulamazsın. Göstereyim sana. Bak!" Hiç beklemediği bir anda, sanki oradaymış da seyrediyormuş gibi, tanrı Torak'ın Aldur Taşı'nın ateşinde kıvranışı gözünün önünde belirdi. Torak'ın yüzünün erimesini ve parmaklarının alev almasını izledi. Sonra bu yüz değişerek, kendini bildi bileli zihninin bağlantı içinde olduğu o karanlık gözcünün yüzüne dönüştü. Karşısında duran Çamdar'ın suretini alevler içinde gördüğünde içinde müthiş bir gücün biriktiğini hissetti.

"Şimdi!" dedi ses. "Haydi!"

Bir darbe gerekiyordu. Yoksa öfkesi tatmin olmayacaktı. Sırıtan Grolimin üstüne öylesine bir hızla atıldı ki, lejyonerler onu durduramadı. Sağ kolunu savurdu; sağ avucu Çamdar'ın yaralı yüzüne tokat gibi indiğinde, içinde biriken güç, avucundaki gümüşsü lekeden boşandı sanki. "Yan!" diye buyurdu, iradesini toplayarak.

Hazırlıksız yakalanan Çamdar sendeleyerek geri çekildi. Yüzünde anlık bir öfke belirdi, sonra ne olduğunu fark ettiğinde gözleri dehşetle irileşti. Bir an Garion'a mutlak bir dehşetle baktı, sonra yüzü acıyla kasıldı. "Hayır!" diye haykırdı çatlak bir sesle; ardından Garion'un elini değdirdiği yanağı tütmeye başladı. Sanki kızgın bir sobanın üstüne oturmuş gibi, siyah cüppesinden dumanlar yükselmeye başladı. Sonra çığlık atarak ellerini yüzüne götürdü. Parmakları alev aldı. Tekrar bir çığlık atarak ıslak toprağa devrilip debelenmeye başladı.

"Gevşeme!" Bu kafasının içinde çınlayan, Pol Teyzenin sesiydi.

Artık Çamdar'ın bütün yüzü alevler içindeydi ve çığlıkları loş ormanda yankılanıyordu. Lejyonerler korkuyla yanan adamdan uzaklaştılar; Garion midesinin bulanmaya başladığını hissetti. Dönmeye hazırlandı.

"Zayıflama!" dedi Pol Teyzenin sesi. "İradeni üstünden ayırma!"

Garion ateşler içindeki Grolimin tepesine dikilmişti. Çamdar'ın vücudunu tüketen ateşin acısıyla debelendiği yerlerdeki ıslak yapraklar tütüyordu. Göğsünden alevler fışkırıyor ve çığlıkları giderek zayıflıyordu. Müthiş bir çabayla ayağa dikilip yanan ellerini yalvarırcasına Garion'a uzattı. Yüzü yanıp gitmişti, vücudundan isli, kara bir duman tütüyor ve dağılmadan öylece asılı duruyordu. "Efendim," dedi çatlak bir sesle. "Acı bana!"

Garion'un yüreği acımayla doldu. Yıllar boyu süren o gizli yakınlık onu yanan adama doğru çekiyordu.

"Hayır!" dedi Pol Teyzenin sert sesi. "Bırakırsan seni öldürür!"

"Yapamıyorum," dedi Garion. "Bırakacağım."

Önceki gibi, iradesini toplamaya başladı; iradesi içinde dev bir acıma ve merhamet dalgası gibi yükseldi. Düşüncelerini şifa vermekte yoğunlaştırarak Çamdar'a uzanmaya başladı.

"Garion!" diye çınladı Pol Teyzenin sesi. "Annenle babanı öldüren Çamdar'dı." Zihninde oluşmakta olan düşünce dondu kaldı.

"Geranla Ildera'yı Çamdar öldürdü. Onları diri diri yaktı; tıpkı şimdi kendisinin de yanmakta olduğu gibi. İntikamlarını al onların Garion! Ateşi söndürme!"

Kurt'un annesiyle babasının ölümünü anlattığı günden beri beyninde taşıdığı hiddet, alevlendi birden. Bir an önce neredeyse söndürecek olduğu ateş, yeterli değildi artık. Merhametle uzattığı el kesildi. Öfkeyle, avucu öne gelecek şekilde uzattı elini. Avucunda bir karıncalanma hissi oldu, sonra eli alev aldı. Avucundaki lekeden parlak mavi bir alev fişkmp parmaklarına yayıldı; ama acı ya da sıcaklık hissetmiyordu. Mavi ateş o kadar parlaklaştı ki bakamaz oldu.

Ölümcül bir acının pençesinde olmasına rağmen Grolim Çamdar yanan elin karşısında geriledi. Boğuk, acı dolu bir çığlık atarak kararmış yüzünü

elleriyle korumaya çalıştı, geriye birkaç adım attı, sonra yanan bir ev gibi çökerek yere devrildi.

"Öldü!" dedi Pol Teyzenin sesi. "İntikamları alındı!" Sonra aynı ses, zihninin içinde coşkuyla yankılandı. "Belgarion! Belgarionum benim!"

Yüzü kül gibi olan ve tir tir titreyen Kador, Grolim Çamdar'ın hâlâ tüten küllerinden dehşetle uzaklaşarak, "Büyücülük," dedi boğulur gibi.

"Yaa," dedi Pol Teyze soğukkanlı bir tavırla. "Bu iş senin boyunu aşar Kador." Dehşet içindeki lejyonerler de gördükleri karşısında fal taşı gibi açılmış gözlerle geri çekiliyorlardı.

"İmparator bu olayları çok ciddiye alacaktır herhalde," dedi Pol Teyze. "Kızını öldürmeye kalktığınızı duyduğunda bu işi şahsi bir saldırı olarak bile görebilir."

"Biz yapmadık," dedi askerlerden biri hemen. "Kador yaptı. Biz emir kuluyuz."

"İmparator bu mazereti belki de kabul eder," dedi Pol kuşkuyla. "Ama yerinizde olsam bağlılığımı kanıtlamak için İmparatora bir hediye götürürdüm –duruma uygun bir hediye." Manalı manalı Kador'a baktı.

Askerlerin bazıları onun ne kastettiğini hemen anlayarak kılıçlarını çektiler ve Grandükün etrafını sardılar.

"Ne oluyor?" dedi Kador.

"Bugün bir taçtan çok daha fazla şey kaybettin Kador," dedi Pol Teyze.

"Bunu yapamazsınız," dedi Kador lejyonerlere.

Askerlerden biri kılıcının ucunu Grandükün gırtlağına dayayarak, "Biz İmparatora sadığız Lordum," dedi. "Sizi vatana ihanet suçundan tevkif ediyoruz. Eğer sorun çıkarırsanız, Tol Honeth'e sadece kellenizi de götürebiliriz –anlatabiliyor muyum?"

Lejyon subaylarından biri saygıyla Ce'Nedra'nın önünde diz çökerek, "Prenses Hazretleri," dedi. "Size nasıl hizmet edebiliriz?"

Hâlâ bembeyaz olan ve titreyen prenses kendini toparlayarak, "Bu haini babama götürün," dedi çınlayan bir sesle. "Ona burada olanları anlatın. Grandük Kador'u da benim emrimle tevkif ettiğinizi bildirin."

"Derhal Prenses Hazretleri," dedi subay ayağa fırlayarak. Sonra, "Haini zincire vurun!" diye emretti. Tekrar Ce'Nedra'ya dönerek, "Gideceğiniz yere kadar yanınıza refakatçi vermemi ister misiniz Prenses Hazretleri?" diye sordu.

"Gerek yok Yüzbaşı," dedi Ce'Nedra. "Bu haini gözümün önünden uzaklaştırın, yeter."

"Prenses Hazretleri nasıl arzu ederse," dedi yüzbaşı yerlere kadar eğilerek. Bir işaretiyle, askerler Kador'u oradan uzaklaştırdılar.

Garion elindeki lekeye bakakalmıştı. Orada yanan ateşten en küçük bir iz bile yoktu.

Askerlerin serbest bıraktığı Durnik, Garion'a irileşmiş gözlerle bakarak, "Seni tanıdığımı zannediyordum," dedi fısıldayarak. "Kimsin sen Garion? Nasıl yaptın bunu?"

"Sevgili Durnik," dedi Pol Teyze şefkatle kolunu tutarak. "Hâlâ sadece gözünle gördüğüne inanıyorsun. Garion her zaman tanıdığın Garion."

"Yani siz mi yaptınız bunu?" diye sordu Durnik, Çamdar'ın cesedine bakıp sonra hızla gözlerini kaçırarak.

"Tabii," dedi Pol. "Garion'u tanırsın. Dünyadaki en normal delikanlıdır o."

Ama Garion öyle olmadığını biliyordu. İrade onun İradesiydi, Söz de onun ağzından çıkmıştı.

"Sus!" dedi Pol Teyzenin sesi kafasının içinde. "Kimse bilmemeli."

"Niye bana Belgarion dedin?" diye sordu Garion sessizce.

"Çünkü adın Belgarion," dedi Pol Teyzenin sesi. "Şimdi bir şey olmamış gibi davran ve bana soru sorma. Daha sonra konuşuruz." Ses kayboldu.

Diğerleri, lejyonerler ve Kador gidene kadar huzursuz bir şekilde öylece durdular. Askerler gözden kaybolup da prenseslere yaraşır bir kendine hâkim olma pozuna gerek kalmayınca, Ce'Nedra ağlamaya başladı. Pol Teyze kızı kucaklayıp sakinleştirmeye çalıştı.

"Bunu gömsek iyi olacak," dedi Barak, Çamdar'dan geriye kalanları ayağıyla göstererek. "Dumanı tüter halde burada bırakırsak, Periler rahatsız olabilir."

"Küreğimi alayım," dedi Durnik.

Garion dönüp Mandorallen ve Hettar'ın yanından hızla geçerek uzaklaştı. Elleri tir tir titriyordu ve o kadar bitkindi ki, bacakları ağırlığını zor taşıyordu.

Pol Teyze ona Belgarion demişti; bu isim sanki hep kendisine aitmiş, kısacık ömrü boyunca hep bir yanı eksikmiş de şimdi bu isimle tamamlanmış gibi bir his doğmuştu içinde. Ama Belgarion İrade ve Söz ile, elinin bir dokunuşuyla canlı bir insanı ateşe boğabilen bir yaratıktı.

"Sen yaptın!" dedi zihninin bir köşesinde duran sese.

"Hayır," dedi ses. "Sadece sana nasıl yapacağını gösterdim, İrade, Söz ve dokunuş senden geldi."

Garion bunun doğru olduğunu biliyordu. Dehşetle, düşmanının son yakarışını ve o merhamet dilenişi reddeden ateş saçan elini hatırladı. Son aylarda o kadar şiddetle istediği intikam, tümüyle alınmıştı, ama tadı çok, çok acıydı.

Sonra dizleri boşandı, yere çöküp kalbi kırık bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

Üçüncü Kısım

Nyissa

Yirmi Üçüncü Bölüm

Toprak aynı topraktı. Ne ağaçlar değişmişti ne de gökyüzü. Hâlâ bahardı; mevsimler de akışlarını değiştirmemişlerdi. Ama Garion için artık hiçbir şey eskisi gibi olamayacaktı.

Perili Ormanın içinden, Tolnedra'nın güney sınırını oluşturan Orman Nehri'ni izleyerek ilerlediler. Garion zaman zaman arkadaşlarının kendisine tuhaf bakışlarını yakalıyordu. Bakışlar düşünceli tasalıydı; hatta Durnik iyi, sağlam Durnik neredeyse korkmuş gibiydi. Bir tek Pol Teyze değişmemişti, aldırmıyor gibiydi.

"Üzülme Belgarion," dedi Pol Teyzenin sesi kafasının içinde.

"O isimle hitap etme bana!" diye düşündü Garion öfkeyle.

"Adın bu," dedi sessiz ses. "Alışsan iyi olur."

"Beni rahat bırak."

O zaman kafasının içinde birinin var olduğu hissi kayboldu. Denize varmak birkaç günlerini aldı. Hava sürekli olarak bulutluydu ama yağmur yağmıyordu. Nehrin ağzındaki geniş sahile vardıklarında, karaya doğru sert bir rüzgâr esiyordu. Kumluk kıyıyı döven dalgaların köpükleri bembeyazdı.

Dalgaların açığında ince, siyah bir Çerek savaş gemisi demirlemişti; geminin üzerinde martılar uçuşuyordu. Barak atını dizginleyip elini gözlerine siper etti. Dikkatle bakarak, "Tanıdık görünüyor, diye gürledi.

Hettar omuzlarını silkerek, "Bana hepsi aynı görünüyor, dedi.

"Ama dünya kadar fark vardır iki gemi arasında," dedi Barak alınmış bir tavırla. "Bütün atların birbirine benzediğini söylesem ne derdin?"

"Körsün derdim."

Barak sırıtarak, "Bu da aynı şey işte," dedi.

"Geldiğimizi nasıl haber vereceğiz?" diye sordu Durnik.

"Sarhoş değillerse biliyorlardır zaten," dedi Barak. "Denizciler düşman sahillerini dikkatle gözlemek zorundadır hep."

"Düşman mı?"

"Bir Çerek savaş gemisinin görüş alanına giren her sahil düşmandır," dedi Barak. "Bir nevi batıl itikat işte."

Gemi dönerek demir aldı. İki yanından uzun, örümcek bacağına benzeyen kürekler çıktı ve köpüklü dalgaların üzerinde yürür gibi nehrin ağzına doğru yol almaya başladı. Barak gemiyi nehir kıyısına yönlendirdi, sonra kıyı boyunca ilerleyerek geminin yanaşabileceği kadar derin bir yer aradı.

Barak'a palamarları atan kürk giysili denizciler tanıdık görünüyorlardı; kıyıya atlayan ilk kişi de Barak'ın eski dostu Greldik oldu.

"Fazla güneye inmişsin," dedi Barak, sanki daha dün ayrılmışlar gibi.

Greldik omuzlarını silkerek, "Gemiye ihtiyacın olduğunu duydum," dedi. "İşi yoktu, o yüzden gelip bakayım dedim ne yapıyorsun."

"Kuzenimle mi konuştun?"

"Grinnegle mi? Hayır. Birtakım Drasniyalı tüccarların işi için Kotu'dan Tol Horb'a gelmiştim. Orada Elteg'e rastladım; tanırsın hani, kara sakallı tek gözlü."

Barak başıyla onayladı.

"Dedi ki, Grinneg ona seni buradan alması için para teklif etmiş. Senin Eltegle aranın pek iyi olmadığını hatırlayınca onun yerine ben geldim işte."

"Elteg de buna razı oldu mu peki?"

"Hayır," dedi Greldik sakalını çekiştirerek. "Aslında bana kendi işime bakmamı söyledi."

"Buna şaşmadım," dedi Barak. "Elteg eskiden beri aç gözlüydü; herhalde Grinneg ona çok para teklif etmiştir."

"Mutlaka," diye sırıttı Greldik. "Ama miktarını söylemedi."

"Peki onu nasıl razı ettin?"

"Gemisinde bir sorun çıktı," dedi Greldik hiç renk vermeden.

"Nasıl sorun?"

"Galiba bir gece bütün tayfa sızdıktan sonra serserinin biri gemiye girip seren direğini baltayla devirmiş."

"Ne günlere kaldık," dedi Barak başını sallayarak.

"Aynı fikirdeyim," dedi Greldik.

"Bunu nasıl karşıladı peki?"

"Pek hoş karşılamadı," dedi Greldik üzüntüyle. "Biz limandan çıkarken, yeni küfürler icat etmekle meşguldü. Açıklardan bile duyuluyordu sesi."

"Sinirlerine hâkim olmasını öğrenmeli, işte böyle şeyler yüzünden dünya limanlarında Çereklerin adı kötüye çıkıyor."

Greldik onu başıyla onaylayıp Pol Teyzeye dönerek, "Hanımefendi," dedi, "gemim emrinizdedir."

"Kaptan," dedi Pol Teyze onun kibar selamına karşılık vererek, "Bizi ne kadar zamanda Sthiss Tor'a götürebilirsiniz?"

"Havaya bağlı," dedi Greldik gökyüzüne bakarak. "On günden fazla sürmez herhalde. Yolda atlarınız için yem aldık, ama arada bir su için durmamız gerekecek."

"O zaman hemen yola çıkalım."

Atları gemiye binmeleri için ikna etmek gerekti, ama Hettar bu işi fazla zorluk çıkmadan halletti. Sonra nehir kıyısından ayrılıp, nehrin ağzından açık denize çıktılar. Tayfalar yelkeni açınca, rüzgârı yandan alıp Nyissa'nın gri-yeşil sahili boyunca ilerlemeye başladılar.

Garion geminin başındaki her zamanki yerine geçti ve kasvetli kasvetli çırpınan denize bakmaya başladı. Ormandaki yanan adamın görüntüsünü aklından çıkaramıyordu.

Arkasında bir ayak sesi ve hafif, tanıdık bir koku duydu. "Konuşmak istiyor musun?" diye sordu Pol Teyze.

"Konuşacak ne var ki?"

"Çok şey," dedi Pol.

"Böyle bir şey yapabileceğimi biliyordun, değil mi?"

"Kuşkulanıyordum," dedi teyzesi yanına oturarak, "ipuçları vardı. Ama ilk kez kullanana kadar emin olmak mümkün değildir. Bu yeteneğe sahip olup da hiç kullanmayan çok insan tanıdım."

"Keşke ben de hiç kullanmasaydım," dedi Garion.

"Pek seçeneğin yoktu. Çamdar düşmanındı senin."

"Ama öyle olması şart mıydı?" diye sordu Garion. "Ateşle olması yani?"

"Bunu sen seçtin," dedi Pol. "Ateş seni o kadar rahatsız ediyorsa, bir dahaki sefere başka bir şey kullan."

"Bir dahaki sefer diye bir şey olmayacak," diye kestirip attı Garion. "Asla."

"Belgarion," dedi Pol Teyzenin sesi kafasının içinde. "Derhal bu saçmalığı bırak. Kendine acımaktan vazgeç."

"Yapma," dedi Garion yüksek sesle. "Kafamın içinden çık. Bana da Belgarion deme."

"Ama sen Belgarion'sun," dedi Pol. "İstesen de istemesen de gücü kullanacaksın. Bir kere açığa çıktı mı bir daha kafese kapatılamaz o güç. Öfkelendiğinde, korktuğunda ya da heyecanlandığında, hiç düşünmeden kullanacaksın. Nasıl ellerini kullanmamak elinde değilse, gücü kullanmamak da elinde değil. Şimdi önemli olan nasıl kontrol edeceğini öğretmek sana. Aklına geldiği gibi, ağaçları kökünden söküp tepeleri dümdüz ederek dünyada dolaşmana izin veremeyiz. Onu kontrol etmeyi ve bunu kendi başına becermeyi öğrenmelisin. Seni bir canavar olasın diye yetiştirmedim."

"Çok geç," dedi Garion. "Oldum bile. Ne yaptığımı görmedin mi?"

"Sürekli kendine acıyıp durman çok sıkıcı oluyor Belgarion," dedi Pol Teyzenin sesi kafasının içinde. "Böyle bir yere varamayız." Ayağa kalkarak, "Yarına kadar biraz büyümeye çalış canım," dedi yüksek sesle. "Kimseyi dinlemeyecek kadar kendi içine gömülmüş birini eğitmek çok zordur."

"Bir daha hiç yapmayacağım," dedi Garion meydan okuyarak.

"Tabii ki yapacaksın Belgarion. Öğreneceksin, alıştırma yapacaksın ve zamanla gerekli disiplini kazanacaksın. Eğer gönüllü yapmazsan, başka yollar denemek zorunda kalırız. Düşün ve kararını ver canım, ama fazla da bekleme. Ertelenemeyecek kadar önemli bir şey bu." Uzanıp yanağını okşadı, sonra dönerek uzaklaştı.

"Haklı olduğunu biliyorsun," dedi içindeki ses.

"Sen karışma," dedi Garion.

Bunu izleyen günlerde elinden geldiği kadar Pol Teyzeyle karşılaşmamaya çalıştı, ama gözlerinden kaçınamıyordu. Ufacık gemide nereye gitse onu sakin, düşünceli gözlerle izlediğini biliyordu.

Derken, denize çıktıklarının üçüncü günü, kahvaltı ederlerken, Pol Teyze yüzüne sanki bir şeyi ilk kez görüyormuş gibi bakarak, "Garion," dedi, "çok derbeder görünüyorsun. Traş olsana."

Garion kıpkırmızı kesilerek elini çenesine götürdü. Evet, kesinlikle sakalı vardı; yumuşak, tüy gibi, ama gene de sakal.

"Hakikaten erkekliğe adım atıyorsunuz genç Garion," dedi Mandorallen onaylayarak.

"Hemen karar vermesi gerekmiyor Polgara," dedi Barak, kendi gür, kızıl sakalını okşayarak. "Bırakalım bir süre uzasın. Eğer hoşuna gitmezse sonra da kesebilir."

"Bu konuda tarafsız olduğun kuşkulu Barak," dedi Hettar. "Çereklerin çoğunluğu sakallı değil mi?"

"Hayatta yüzüme ustura değmemiştir," dedi Barak. "Ama bu konuda acele edilmesi gerektiğine inanıyorum. Yani, ileride sakal istediğine karar verirse kestiklerini yüzüne yapıştırması zor olur."

"Bence çok komik," dedi Ce'Nedra. Sonra Garion'un engel olmasına fırsat bırakmadan iki küçük parmağını uzatıp yanağındaki sakalı okşadı.

"Kesilecek, o kadar," dedi Pol Teyze kesin bir tavırla.

Durnik hiçbir şey söylemeden alt güverteye gitti. Döndüğünde elinde bir tas su, kahverengi bir sabun ve bir ayna parçası vardı. "Çok zor bir şey değil Garion," dedi elindekileri genç adamın önündeki masaya yerleştirirken. Sonra belindeki bir çantadan, itinayla katlanmış bir ustura çıkardı. "Tek yapman gereken şey yüzünü kesmemeye çalışmak, işin sırrı acele etmemekte."

"Burnunun civarlarını traş ederken dikkatli ol," dedi Hettar. "İnsan burunsuz çok tuhaf olur." Traş, etraftan yağan tavsiyeler arasında devam etti ve sonuç da pek kötü olmadı. Kanamanın büyük kısmı birkaç dakika sonra durdu; yüzünün derisi soyulmuş gibi hissetmekle birlikte, Garion sonuçtan epey hoşnut kaldı.

"Çok daha iyi," dedi Pol Teyze.

"Yüzünü üşütecek," dedi Barak.

"Keser misin lütfen," dedi Pol.

Sol taraflarında, sarmaşıklar ve uzun yosun saçaklarıyla karmakarışık bir bitki yığını gibi duran Nyissa sahili geçip gidiyordu. Arada bir karadan esen rüzgâr bataklığın pis kokusunu gemiye kadar getiriyordu. Garion ve Ce'Nedra geminin pruvasında durmuş ormanı seyrediyorlardı.

"Bunlar nedir?" diye sordu Garion, çamurlar içinde, kısa bacaklarıyla denize akan bir derenin içinde dolaşan iri yaratıkları göstererek.

"Timsah," dedi Ce'Nedra.

"Timsah da nedir?"

"Büyük bir sürüngen çeşidi."

"Tehlikeli midir?"

"Çok tehlikeli, insan yerler. Hiç okumadın mı?"

"Okumayı bilmiyorum ki," dedi Garion düşünmeden.

"Ne?"

"Okumayı bilmiyorum," diye tekrarladı Garion. "Hiç öğreten olmadı."

"Çok saçma!"

"Kabahat benim değil," dedi Garion hemen savunmaya geçerek.

Ce'Nedra yüzüne düşünceli düşünceli baktı. Çamdarla karşılaşmalarından bu yana ondan korkuyor gibiydi; üstelik baştan beri Garion'a pek iyi davranmamış olması da bu çekingenliği arttırıyordu. Onu en başta bir hizmetkâr olarak görüp ona göre davranmıştı; şimdi ise hatasını anlayıp özür dileyemeyecek kadar gururluydu. Garion onun küçük kafasının içinde dönen dişlilerin sesini duyar gibiydi. "Sana öğretmemi ister misin?" diye sordu Ce'Nedra. Bu belki de onun özür dilemeye en fazla yaklaşabileceği durumdu.

"Çok uzun sürer mi?"

"Ne kadar zeki olduğuna bağlı."

"Ne zaman başlıyoruz?"

Ce'Nedra kaşlarını çattı. "Yanımda iki kitap var, ama üzerine yazacak bir şey bulmalıyız."

"Yazmayı öğrenmem gerekir mi bilmiyorum," dedi Garion. "Şimdilik okumayı öğrensem yeter."

Ce'Nedra gülerek, "İkisi aynı şey, kaz kafalı," dedi.

"Bilmiyordum," dedi Garion hafifçe kızararak. "Düşünmüştüm ki..." İşin içinden çıkmak için debelenmeye başlamıştı. "Yani aslında hiç düşünmemişim demek ki," dedi sonunda. "Yazmak için ne gerekir?"

"En iyisi parşömen," dedi Ce'Nedra. "Bir de kömür çubuk gerek, ki silip yeniden yazabilelim."

"Durnik'e bir sorayım," dedi Garion. "O bir şey uydurur."

Durnik onlara yelken bezi ve ucu yanmış bir tahta çubuk kullanmalarını önerdi. Bir saat içinde Garion ve Ce'Nedra, geminin baş tarafında korunaklı bir yere oturup kafa kafaya vermiş, önlerindeki tahtaya çivilenmiş bir yelken bezi parçası üzerinde çalışmaya başlamışlardı bile. Garion bir ara başını kaldırınca Pol Teyzenin ikisini fazla uzak olmayan bir yerden, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle seyrettiğini fark etti. Sonra başını tekrar eğerek bezin üstündeki, kendisine tuhaf bir biçimde çekici gelen sembollere döndü.

Dersler birkaç gün sürdü. Parmakları zaten yetenekli olduğu için harfleri çizme işini çabucak kavramıştı.

"Hayır, hayır," dedi Ce'Nedra bir akşamüstü. "Yanlış yazdın. Senin adın Garion, Belgarion değil ki."

Garion bir an için ürpererek beze baktı, isim orada açıkça yazılıydı: "Belgarion."

Başını kaldırınca Pol Teyzenin her zamanki yerinde durmuş kendisini seyrettiğini gördü.

"Çık kafamdan!" diye düşündü öfkeyle.

"İyi çalış canım," dedi Pol Teyzenin sesi, sessizce. Öğrenmenin her çeşidi iyidir, seninse öğrenecek çok şeyin var. Ne kadar çabuk alışırsan, o kadar iyi." Sonra gülümsedi ve dönerek uzaklaştı. Tayfalar yelkeni indirip kürekleri yerlerine taktılar ve nehirden yukarı, Sthiss Tor'a doğru yola koyuldular.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Hava yoktu. Sanki dünyanın tüm havası dev, pis kokulu bir durgun su havuzuna dönüşmüş gibiydi. Yılan Nehri'nin yüz ağzı vardı ve her biri, sanki denizin gürültülü dalgalarına kavuşmak istemiyormuş gibi, deltanın balçık gibi toprağından ağır ağır, neredeyse sürünerek akıyordu. Bu dev bataklıkta yetişen kamışlar altı metreye kadar yükseliyordu ve örülmüş gibi sıktılar. Kamışların tepesinde insanı heveslendiren bir rüzgâr sesi vardı, ama aşağıda rüzgârın anısı bile kalmıyordu. Tepedeki yakmaktan ziyade kaynatan güneşin altında, delta buharlaşıyor ve pis kokular yayıyordu. Alınan her nefesin yarısı suydu neredeyse. Kamışlardan böcek sürüleri havalanıyor ve korkunç bir oburlukla insanın açıkta kalmış derisinin her yerine konarak kan emmeye başlıyorlardı.

Kamışların arasına girdikten bir buçuk gün sonra ilk ağaçlara vardılar. Ağaçlar alçaktı, çalıdan biraz daha inceydiler. Nyissa'nın içlerine doğru ilerledikçe, esas nehir yatağı şekil almaya başladı. Gemiciler ter içinde küfrederek kürek çekiyor, gemi sanki iğrenç bir tutkal misali kendisine yapışan koyu bir yağ tabakası içindeymiş gibi, akıntıya karşı ilerlemeye çalışıyordu.

Ağaçlar giderek büyüdü, sonra devleşti. Kocaman, boğum boğum kökler nehir kıyısındaki çamurun içinden şekilsiz bacaklar gibi kıvrılarak çıkıyor, kale gibi gövdeler dumanlı gökyüzüne yükseliyordu. İp gibi sarmaşıklar dallardan kıvrılarak iniyor, nefes alınamayan havada, sanki kendi iradeleri varmış gibi hareket ediyorlardı. Grimsi yosunlar onlarca metre boyunca yırtık pırtık perdeler gibi ağaçlardan sarkıyor ve nehir inadına yılan gibi kıvrılarak yolculuklarını on kat uzatıyordu.

"Nahoş bir yer," diye homurdandı Hettar, keyifsiz bir halde, nehrin ilerilerindeki yosunla kaplı suya bakarak. At derisi ceketini ve keten tuniğini çıkarmıştı, sırım gibi vücudu terden parlıyordu. Herkes gibi onun da vücudu böcek ısırıklarıyla kaplıydı.

"Aynı fikirdeyim," dedi Mandorallen.

Denizcilerden biri bağırarak yerinden sıçrayıp küreğinin sapına vurmaya başladı. Uzun, yapış yapış ve kemiksiz bir şey sudan çıkıp görünmeden kürek boyunca sürünerek üstüne saldırmıştı.

"Sülük," dedi Durnik ürpererek; iğrenç yaratık ıslak bir şap sesi çıkararak pis kokulu nehre düştü. "Bu kadar büyüğünü hiç görmemiştim. En az otuz santim olmalı."

"Burada yüzmek akıl kârı olmaz," dedi Hettar.

"Aklıma bile gelmemişti," dedi Durnik.

"İyi."

Pol Teyze üstünde ince keten bir elbiseyle, Barak ile Greldik'in sırayla dümen tuttukları yüksek kıç güvertesinin altındaki kabininden çıktı. Bir süredir nehrin berbat iklimi yüzünden çiçek gibi solmakta olan Ce'Nedra ile ilgileniyordu.

"Bir şeyler yapamaz mısın ?" diye sordu ona Garion sessizce.

"Ne konuda ?"

"Hava konusunda işte." Etrafına çaresizce bakındı.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Hiç olmazsa şu böceklerden kurtar bizi."

"Neden kendin yapmıyorsun Belgarion?"

Garion dişlerini sıkarak, "Hayır!" dedi sessiz bir haykırışla.

"Zor bir şey değil."

"Hayır!"

Pol Teyze omuzlarını silkerek döndü ve onu içi içini yer bir halde bırakarak uzaklaştı.

Sthiss Tor'a ulaşmaları üç günlerini aldı. Şehir nehrin geniş bir kıvrımında yer alıyordu ve tümüyle siyah taşlardan yapılmıştı. Evler ve binalar genellikle alçak ve penceresizdi. Şehrin merkezinde tuhaf biçimli kuleleri, kubbeleri ve terasları olan, yabancı görünüşlü dev bir bina yükseliyordu. Rıhtımlar ve iskeleler nehrin iğrenç sularına uzanmıştı. Greldik, gemisini diğerlerinden epeyce daha büyük bir rıhtıma yanaştırırken, "Gümrüğe uğramalıyız," dedi diğerlerine.

"Mutlaka," dedi Durnik.

Gümrükteki işleri çabuk bitti. Kaptan Greldik tüccar Boktorlu Radek'in mallarını Drasniya ticaret bölgesine getirdiğini bildirdi. Sonra kafası kazınmış gümrük memuruna şıngırdayan bir kese uzattı ve gemi muayene edilmeden gümrükten geçti.

"Bu parayı geri isterim Barak," dedi Greldik. "Yolculuk için bir şey istemiyorum, ama para başka."

"Bir kenara yaz," dedi Barak. "Val Alorn'a döndüğümde hallederim."

"Eğer Val Alorn'a dönersen tabii," dedi Greldik ekşi bir suratla.

"O zaman beni dualarında anmayı unutma," dedi Barak. "Benim için zaten dua ettiğini biliyorum, böylece biraz daha hevesli olursun."

"Dünyadaki bütün memurlar rüşvet mi alır?" dedi Durnik öfkeyle. "Kimse, zaten yapması gereken işi rüşvet almadan yapamıyor mu?"

"Biri almasa, dünyanın sonu gelir," dedi Hettar. "Sen ve ben bu gibi işler için fazlasıyla saf ve namusluyuz Durnik. İyisi mi bilenlere bırakalım."

"Çok iğrenç, çok."

"Haklı olabilirsin," dedi Hettar. "Ama gene de gümrük memurunun alt güverteye bakmaması iyi oldu. Yoksa atları izah etmekte zorluk çekebilirdik."

Gemi yeniden nehre açılarak büyükçe birtakım iskelelere doğru yol aldı. Gemiler dıştaki rıhtıma yanaşarak küreklerini kaldırdılar ve palamarları

katrandan kararmış babalara bağladılar.

"Buraya yanaşamazsınız," dedi rıhtımdaki ter içindeki nöbetçi. "Burası Drasniya gemilerine ayrılmıştır."

"İstediğim yere yanaşırım," dedi Greldik.

"Askerleri çağırırım," diye tehdit etti nöbetçi. Palamarlardan birini yakalayıp uzun bıçağını çıkardı.

"Arkadaş," dedi Greldik, "eğer o ipi kesersen inip iki kulağını da kopartırım."

"Haydi söyle," dedi Barak. "Kavga etmek için hava fazla sıcak."

"Gemim Drasniya malları taşıyor," dedi Greldik rıhtımdaki nöbetçiye. "Radek adlı birine ait; galiba Boktorlu."

"Ha, tamam öyleyse," dedi nöbetçi bıçağını kınına sokarak. "Niye daha önce söylemedin?"

"Çünkü tavrından hazzetmedim," dedi Greldik. "Sorumluyu nerede buluruz?"

"Droblek'i mi? Evi dükkânların hemen ilerisindeki sokakta. Kapısında Drasniya amblemi var."

"Onunla konuşmam lazım," dedi Greldik. "Rıhtımdan çıkmak için izin belgesi gerekiyor mu? Sthiss Tor hakkında tuhaf şeyler duydum da."

"Ticaret bölgesi içinde belgesiz dolaşabilirsin," dedi nöbetçi, "İzin belgesi şehre girmek için gerekli." Greldik homurdanarak aşağı indi. Az sonra elinde rulo halinde belgelerle tekrar yukarı çıkarak, "O adamla siz de konuşmak istiyor musunuz?" diye sordu. "Yoksa ben mi halledeyim?"

"Biz de gelsek iyi olacak," dedi Pol. "Kız uyuyor. Söyle adamlarına, rahatsız etmesinler."

Greldik başıyla onaylayarak tayfa başına bir şeyler söyledi. Gemiciler rıhtıma bir iskele uzattılar; Greldik başa geçerek herkesi karaya çıkardı. Gökyüzünde kara bulutlar birikerek güneşi kapatmaya başlamıştı.

Rıhtıma kavuşan sokağın iki yanı, Drasniyalı tüccarların dükkânlarıyla doluydu. Nyissalılar uyuşuk uyuşuk dükkânları dolaşıp, ter içindeki dükkâncılarla pazarlık ediyorlardı. Nyissalı erkeklerin hepsi, açık renk parlak bir kumaştan dokunmuş bol elbiseler giyiyorlardı ve hepsinin de kafaları kazınmıştı. Pol Teyzenin arkasından yürüyen Garion, Nyissalıların gözlerine makyaj yaptıklarını, yanaklarına allık, dudaklarına ise ruj sürdüklerini fark etti ve bundan hiç hoşlanmadı. Konuşmaları ıslık gibi ve gıcırtılıydı; hepsi peltek peltek konuşuyorlardı sanki.

Bulutlar göğü tamamıyla kaplamıştı. Yarı çıplak ve sefil görünüşlü bir düzine adam, kaldırım taşlarının bir bölümünü tamir ediyorlardı. Dağınık saçları ve pis sakalları Nyissalı olmadıklarını gösteriyordu; ayak bilekleri ise zincirliydi. Vahşi görünüşlü bir Nyissalı elinde bir kırbaçla başlarında bekliyordu ve adamların vücutlarındaki izler bu kırbacın sık sık kullanıldığına işaret ediyordu. Kölelerden biri kucağındaki kaba yontulmuş taşları kazayla ayağına düşürünce, hayvani bir acı çığlığı atmak için ağzını açtı. Garion dehşetle adamın dilinin kesilmiş olduğunu gördü.

"İnsanları hayvan mertebesine indiriyorlar," diye homurdandı Mandorallen, gözleri müthiş bir öfkeyle parlayarak. "Bu lağım çukuru neden temizlenmiyor?"

"Bir kere temizlenmişti," dedi Barak ciddi bir suratla. "Nyissalılar Riva Kralına suikast yaptıkları zaman, Alornlar güneye inip bulabildikleri bütün Nyissalılan öldürdüler."

"Sayıları azalmışa benzemiyor," dedi Mandorallen etrafına bakarak.

Barak omuzlarını silkerek, "Bin üç yüz yıl önceydi bu," dedi. "Bir çift fare bile bu kadar zamanda soyunu yeniden üretebilir."

Garion'un yanında yürümekte olan Durnik ansızın kıpkırmızı kesilerek bakışlarını çevirdi.

Sekiz kölenin taşıdığı bir tahtırevandan Nyissalı bir hanım inmişti. Üzerindeki uçuk yeşil elbise o kadar inceydi ki neredeyse şeffaftı ve insanın hayal gücüne pek bir iş bırakmıyordu. Yüzünün kırmızılığı geçmemiş olan Durnik, "Bakma Garion," diye fısıldadı. "Kötü bir kadın bu."

"Bunu unutmuştum," dedi Pol Teyze düşünceli bir tavırla. "Keşke Durnikle Garion'u gemide bıraksaydık."

"Niye böyle giyinmiş?" diye sordu Garion yarı çıplak kadına bakarak.

"Giyinmemiş desen daha doğru," dedi Durnik öfkeden boğulur gibi.

"Âdet böyle," dedi Pol Teyze, "iklim yüzünden. Başka nedenleri de var tabii, ama şimdilik onları bir kenara bırakalım. Bütün Nyissalı kadınlar böyle giyinir."

Barak ve Greldik, takdirkâr bakışlarla kadını seyrediyorlardı.

"Yeter artık," dedi Pol Teyze onlara sert bir sesle.

Biraz ötede kafası traşlı bir Nyissalı duvara dayanmış, eline bakarak anlamsız bir şekilde kıkırdıyordu. "Parmaklarının arkasını görüyorum," diyordu adam tıslayan bir sesle. "Görüyorum."

"Sarhoş mu?" diye sordu Hettar.

"Tam sarhoş sayılmaz," dedi Pol Teyze. "Nyissalıların kendilerine özgü zevkleri vardır; yapraklar, yemişler, bazı kökler. Bunlar insanın algılarını değiştirir. Alornlar arasında görülen sıradan sarhoşluktan biraz daha ciddi bir durum."

Başka bir Nyissalı yüzünde boş bir ifadeyle, seker gibi yürüyerek yanlarından geçti.

"Bu vaziyet çok yaygın mıdır?" dedi Mandorallen.

"En azından kısmen uyuşuk olmayan tek Nyissalıya rastlamadım," dedi Pol Teyze. "Bu yüzden onlarla konuşmak zordur. Aradığımız ev bu değil mı?" Sokağın öbür tarafındaki iri bir yapıyı gösterdi.

Büyük eve doğru yürürlerken güneyden tehditkâr bir gök gürültüsü yükseldi. Keten tunik giymiş Drasniyalı bir hizmetkâr kapıyı açarak onları loş bir hole aldı ve beklemelerini söyledi.

"Kötülükle dolu bir şehir burası," dedi Hettar. "Aklı başında bir Alornun neden buraya kendi isteğiyle geldiğini anlamıyorum."

"Para," dedi Kaptan Greldik. "Nyissa ticareti çok kârlıdır."

"Hayatta paradan önemli şeyler de var," diye homurdandı Hettar.

Son derece şişman bir adam loş salona girdi. "Işık!" diye haykırdı hizmetkâra. "Onları karanlıkta bırakman gerekmiyordu."

"Lambaların sıcaklığı artırdığını söylemiştin" diye itiraz etti hizmetkâr. "Karar versen iyi olacak."

"Ne dediğime boş ver de dediğimi yap."

"Bu hava sana iyi gelmiyor Droblek," dedi hizmetkâr iğneli bir sesle. Sonra birkaç lamba yakıp mırıldanarak odadan çıktı.

"Drasniyalılar dünyadaki en kötü uşaklardır herhalde," diye homurdandı Droblek. "Mesele nedir?" Dev cüssesiyle bir koltuğa çöktü. Yüzünden sürekli terler boşanıyor ve kahverengi ipek cüppesinin yakasını ıslatıyordu.

"Adım Greldik," dedi sakallı denizci. "Gemim Boktorlu Radek adlı tüccarın mallarıyla dolu. Az önce rıhtımınıza yanaştım." Katlanmış parşömenleri uzattı.

Droblek'in gözleri kısıldı. "Radek'in güney ticaretiyle ilgilendiğini bilmiyordum. Onun daha çok Sendarya ve Arendiya'da çalıştığını sanıyordum."

Greldik kayıtsızca omuzlarını silkti. "Orasını bilemem. Bana mallarını taşımam için para veriyor, soru sormam için değil."

Droblek terli yüzünde hiçbir ifade olmadan onlara baktı. Sonra parmakları hafifçe kıpırdadı. "Burada her şey göründüğü gibi mi?” Drasniya gizli dili,

şişman parmaklarına çevik bir görünüm vermişti.

"Burada açıkça konuşabilir miyiz?” dedi Pol Teyze parmaklarıyla. El hareketleri soylu, hatta biraz eski moda görünüyordu. Bu hareketlerde Garion'un başkalarında görmediği bir resmiyet vardı.

"Bu böcek yuvasında ne kadar olabilirse” dedi Droblek. "Tuhaf bir telaffuzunuz var hanımefendi. Sanki eskilerde gördüğüm bir dil gibi.”

"Bu dili çok eskiden öğrenmiştim," dedi Pol Teyze. "Boktorlu Radek'in kim olduğunu biliyorsunuz tabii!"

"Tabii," dedi Droblek yüksek sesle. "Bunu herkes bilir. Bazen Kotulu Ambar adını kullanır; özellikle pek de meşru olmayan işler yaptığında."

"Lafı dolandırmayalım, olur mu Droblek?" dedi Pol Teyze alçak bir sesle. "Eminim Kral Rhodar'dan talimat almışsındır şimdiye dek. Lafı uzatınca çok sıkıcı oluyor."

Droblek'in yüzü karardı. "Özür dilerim," dedi alınmış bir tavırla. "Ama emin olmam gerek."

"Salaklık etme Droblek," diye gürledi Barak şişman adama. "Gözlerini kullan. Sen Alorn değil misin? Hanımın kim olduğunu biliyorsundur."

Droblek Pol Teyzeye bir göz attı ve gözleri fal taşı gibi açılarak, "Olamaz! "dedi.

"İspat etsin ister misin?" dedi Hettar.

Ani bir gökgürültüsüyle sarsıldı.

"Hayır, hayır," dedi Droblek telaşla, gözlerini Pol Teyzeden ayırmadan. "Hiç aklıma gelmemişti, yani hiç..." Lafını tamamlayamadı.

"Prens Kheldar'dan ya da babamdan haber geldi mi?" diye sordu Pol Teyze.

"Babanız mı? Yani... O da mı bu işin içinde?"

"Aman Droblek," dedi Pol Teyze ters bir tavırla. "Kral Rhodar'ın sana gönderdiği bilgilere de mi inanmıyorsun?"

Droblek aklını toplamak ister gibi başını sallayarak, "Kusura bakmayın Leydi Polgara," dedi. "Beni şaşırttınız. Alışmak biraz zaman alıyor. Bu kadar güneye geleceğinizi tahmin etmemiştik."

"Demek Kheldar'dan ya da ihtiyardan haber almadınız."

"Hayır Leydim," dedi Droblek. "Almadık. Buraya gelmeleri mi gerekiyor?"

"Öyle dediler. Ya burada bizimle buluşacaklar ya da haber göndereceklerdi."

"Nyissa'da bir yerden bir yere haber ulaştırmak çok zordur," du Droblek. "İnsanlar güvenilir değil. Prens ve babanız kuzeydeyse, habercileri buraya ulaşamamış olabilir. Bir keresinde şehirden on fersah bile uzak olmayan bir yere bir haber göndermiştim, yerine ulaşması tam altı ay aldı. Haberi götüren Nyissalı bir böğürtlen çalısı bulmuş yolu üstünde. Onu çalının dibinde oturmuş sırıtırken bulduk." Droblek yüzünü ekşitti. "Üzerinde yosun bitmeye başlamıştı."

"Ölmüş müydü?" dedi Durnik.

Droblek omuzlarını silkti. "Hayır, sadece çok mutluydu. Böğürtlenleri çok sevmiş. Hemen kovdum tabii, ama hiç aldırmadı. Herhalde hâlâ orada oturuyordur."

"Sthiss Tor'daki casus ağınız ne kadar geniş?" dedi Pol Teyze.

Droblek tombul ellerini mütevazı bir tavırla iki yana açarak, "Şuradan buradan biraz bilgi topluyoruz işte," dedi. "Sarayda bir iki adamım var; Tolnedra elçiliğinde de bir memurum. Tolnedralılar çok sıkı çalışıyorlar." Cin bir tavırla sırıttı. "Onlar bütün bilgileri topladıktan sonra toptan satın almak daha ucuza geliyor."

"Tabii sana söylediklerine inanabilirsen," dedi Hettar.

"Ben bana söylenen hiçbir şeye ilk duyuşta inanmam," dedi Droblek. "Tolnedra elçisi adamını satın aldığımı biliyor. Arada bir yanlış bilgiler sızdırıp ayağımı kaydırmaya çalışıyor."

"Peki elçi bunu bildiğini de biliyor mu?" dedi Hettar.

"Tabii biliyor," diye güldü şişman adam. "Ama bildiğimi bildiğinin farkında olduğumu bilmiyor." Tekrar güldü. "Çok karışık değil mi?"

"Drasniya oyunları genellikle karışıktır," dedi Barak.

"Zedar adı sana bir şey ifade ediyor mu?" dedi Pol Teyze.

"Duydum tabii," dedi Droblek.

"Salmissra ile temasa geçti mi?"

Droblek kaşlarını çatarak, "Emin değilim," dedi. "Duymadım, ama geçse duyar mıydım bilmiyorum. Nyissa bulanık bir ülke. Salmissra'nın sarayı ise bu ülkedeki en bulanık yer. Orada olup bitenlerin bazılarını duysanız inanamazsınız."

"İnanırım," dedi Pol Teyze. "Senin tahmin edemeyeceğin şeylere bile inanırım." Ötekilere döndü. "Burada kaldık demektir, İpekle ihtiyar Kurttan haber almadan harekete geçemeyiz."

"Evimi şereflendirir miydiniz?" diye sordu Droblek.

"Kaptan Greldik'in gemisinde kalsak daha iyi olur," dedi Pol Teyze. "Söylediğin gibi, Nyissa bulanık bir yer. Tolnedra elçisinin senin işletmende birkaç kişiyi satın almadığından emin değilim."

"Tabii aldı," dedi Droblek. "Ama kim olduklarını biliyorum."

"Gene de risk almayalım," dedi Pol. "Tolnedralılara gözükmememiz gerekiyor bazı nedenlerle. Gemide kalırsak göze çarpmayız. Prens Kheldar seninle temasa geçer geçmez bize haber ver."

"Tabii," dedi Droblek. "Ama yağmur dinene kadar beklemeniz lazım. Dinleyin bakın." Çatıya düşen yağmur damlalarının sesi gökgürültüsü gibiydi.

"Uzun sürer mi?" diye sordu Durnik.

Droblek omuzlarını silkerek, "Bir saat filan," dedi. "Bu mevsimde her akşam yağar."

"Hiç olmazsa havayı serinletir," dedi demirci.

"Pek serinletmiyor," dedi Droblek yüzündeki teri silerek. "Genellikle daha beter oluyor."

"Burada nasıl yaşayabiliyorsunuz?" diye sordu Durnik.

Droblek sevimli bir tavırla güldü. "Şişman insanlar fazla hareket etmez, İyi para kazanıyorum, ayrıca Tolnedra elçisiyle oynadığım oyun da beni meşgul ediyor. Bir kere alışınca çok kötü değil. Bunu sık sık tekrarlarsam faydası oluyor."

Sessizce oturup çatıyı döven yağmuru dinlediler.

Yirmi Beşinci Bölüm

Bunu izleyen birkaç gün boyunca Greldik'in gemisinde oturup İpek ve Bay Kurttan haber beklediler. Ce'Nedra biraz iyileşip güverteye çıkmaya başladı; üzerindeki uçuk renkli Orman Perisi tuniği, Garion'a Nyissa kadınlarının kıyafetleri kadar açık saçık görünüyordu. Ama yanına gidip üzerine bir şeyler daha giymesini önerdiğinde, Ce'Nedra gülmekle yetindi. Garion'un dişlerini gıcırdatmasına neden olan bir inatçılıkla, ona okuma yazma öğretme işine geri döndü. Güvertenin ayak altında olmayan bir yerinde oturup, Tolnedra diplomasisi üzerine sıkıcı bir kitapla boğuşmaya başladılar. Hızlı çalışan bir kafası olmasına ve şaşırtıcı derecede çabuk öğrenmesine rağmen, bu iş Garion'a hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Becerdiği şeylerden ötürü onu övmek Ce'Nedra'nın aklına bile gelmiyordu, ama bir sonraki yanlışının üstüne atlayıp onunla alay etmek için hiçbir fırsatı da kaçırmıyordu. Yan yana oturduklarında Ce'Nedra'nın yakınlığı ve hafif, baharatlı parfümünün kokusu Garion'un kafasını karıştırıyordu; ikide bir terlemesinin nedeni havanın sıcaklığı olduğu kadar, arada bir kazayla ellerinin, kollarının ya da kalçalarının birbirine değmesiydi de. İkisi de gençtiler; bu yüzden Ce'Nedra acımasız, Garion ise inatçıydı. Yapışkan, rutubetli sıcak ikisinin de sinirlerini bozuyordu; o yüzden dersler çoğu kez kavgayla sonuçlanıyordu.

Bir sabah uyandıklarında siyah, kare yelkenli bir Nyissa gemisinin nehrin akıntısıyla gelip yakınlarındaki bir rıhtıma yanaştığını gördüler. Çırpıntılı sabah rüzgârı burunlarına pis, habis bir koku getirdi.

"Bu koku da ne?" diye sordu Garion gemicilerden birine.

"Köle gemisi," dedi gemici, Nyissa gemisini göstererek. "Denizde bunların kokusunu yirmi mil öteden bile duyarsın."

Garion çirkin kara gemiye ürpererek baktı.

Barak ve Mandorallen de güvertenin öbür tarafından Garion'un yanına geldiler. Barak Nyissa gemisine bakarak, "Dubaya benziyor," dedi. Yarı beline kadar çıplaktı; kıllı vücudu ter içindeydi.

"Köle gemisi," dedi Garion.

"Lağım çukuru gibi kokuyor," dedi Barak. "Ateşe verilse ne iyi olur."

"Hazin bir ticaret Lord Barak," dedi Mandorallen. "Nyissa asırlardır insan sefaletinin ticaretini yapıyor."

Barak gözlerini kısarak, "O yanaştığı Drasniya rıhtımı mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Garion. "Gemiciler o taraftaki her şeyin Nyissalılara ait olduğunu söyledi."

"Yazık," diye homurdandı Barak.

Örgü zırhlı, kara cüppeli bir grup, köle gemisinin bağlandığı rıhtımda yürüyerek geminin kıçında durdular.

"Aman," dedi Barak. "Hettar nerede?"

"Daha yukarı çıkmadı," dedi Garion. "Mesele nedir?"

"Ona göz kulak ol. Bunlar Murgo."

Kafaları traşlı Nyissalı gemiciler, güvertede bir kapak açarak aşağıya bir şeyler haykırdılar. Yavaş yavaş, perişan görünümlü bir sıra insan güverteye çıkmaya başladı. Her birinin demir bir tasması vardı ve tasmalar uzun bir zincirle birbirine bağlıydı.

Mandorallen birden doğrulup küfretmeye başladı.

"Ne var?" diye sordu Barak.

"Arendler!" diye haykırdı şövalye. "Bunu işitmiştim ama inanamamıştım."

"Neyi işitmiştin?"

"Yıllardır Arendiya'da çirkin bir dedikodu dolaşır," dedi Mandorallen; yüzü öfkeden bembeyaz olmuştu. "Bazı asillerimizin servet uğruna zaman zaman Nyissalılara esirlerini sattıkları söylenir."

"Pek dedikodu değilmiş demek ki," dedi Barak.

"Bakın," diye hırladı Mandorallen. "Şunun tüniğindeki taç işaretini görüyor musunuz? O Vo Toral'ın armasıdır. Vo Toral Baronunun bol keseden para harcadığını bilirdim, ama şerefini kaybettiğini hiç düşünmemiştim. Arendiya'ya döndüğümde onu herkesin huzurunda rezil edeceğim."

"Ne işe yarar ki?" dedi Barak.

"Bana meydan okumak zorunda kalır," dedi Mandorallen ciddi bir ifadeyle. "O zaman da alçaklığını canıyla öder."

"Ha serf, ha köle," dedi Barak omuz silkerek. "Ne fark eder ki?"

"Bu insanların hakları vardır Lordum," dedi Mandorallen. "Lordlarının onları koruması, onlara bakması gerekir. Şövalyelik yemini bizi buna mecbur kılar. Bu iğrenç ticaret bütün Arend şövalyelerinin şerefini lekeledi. O aşağılık baronun sefil hayatını nihayete erdirmeden huzur bulamam artık."

"İlginç fikir," dedi Barak. "Belki ben de seninle gelirim." Hettar güverteye çıkınca, Barak hemen yanına koştu ve kolunu yakalayıp alçak sesle bir şeyler söylemeye başladı.

"Biraz sıçrasınlar bakalım," dedi Murgolardan biri sert bir sesle. "Aralarında topal var mı görelim."

Geniş omuzlu bir Nyissalı uzun kırbacını zincirli adamların bacaklarına doğru sallamaya başadı. Köleler can acısıyla, köle gemisinin yanındaki rıhtım üzerinde dans etmeye başladılar.

"Köpeğin kanı!" Mandorallen küfrederken, önündeki parmaklığı kavrayan elinin eklemleri bembeyaz kesildi.

"Sakin ol," dedi Garion. "Pol Teyze ortalıkta görünmememiz gerektiğini söyledi."

"Tahammülü gayri kabil!" diye haykırdı Mandorallen. Köleleri birbirine bağlayan zincir eski ve paslıydı. Kölelerden biri takılıp düşünce, bir

yerinden kopuverdi ve adam ansızın serbest kaldı. Adamcağız çaresizliğin verdiği bir çeviklikle ayağa fırlayıp iki adımda rıhtımdan nehrin bulanık sularına atladı.

"Bu tarafa arkadaş!" diye seslendi Mandorallen yüzen köleye. Kırbaçlı iri yarı Nyissalı pis pis güldü ve kaçan köleyi göstererek, "Seyredin şimdi," dedi Murgolara.

"Durdursana şunu geri zekâlı," dedi Murgolardan biri. "Ben ona para ödedim."

"Çok geç artık," dedi Nyissalı pis pis sırıtarak. "Bakın."

Yüzen adam birdenbire bir çığlık atarak suya battı. Tekrar yüzeye çıktığında yüzü ve kolları, nehri dolduran iğrenç, otuz santim boyundaki sülüklerle kaplıydı. Adamcağız çığlıklar atarak kıvrılıp duran sülüklerden kurtulmaya çalıştıysa da, sadece kendi vücudunu parçalamayı başardı.

Murgolar gülmeye başladılar.

Garion'un kafası patlayacak gibi oldu. Bir anda yoğunlaşarak iradesini topladı ve kendi gemilerinin yanındaki rıhtımı işaret ederek, "Orada ol!" dedi. Sanki içinden dev bir dalga taşıyormuş gibi bir boşanma oldu ve dizleri titreyerek Mandorallen'e dayandı. Kafasının içindeki ses sağır ediciydi.

Hâlâ kıvranan ve iğrenç sülüklerle kaplı olan köle, rıhtımın üstünde beliriverdi. Birden son derece bitkin düşen Garion, Mandorallen tutmasa düşecekti.

"Nereye gitti?" dedi Barak, nehirde kölenin bir an önce bulunduğu, hâlâ kaynaşan noktaya bakarak. "Boğuldu mu?"

Titreyen ve dili tutulan Mandorallen, gemilerinin burnundan yirmi metre ötede, Drasniya rıhtımı üzerinde hâlâ kıvranmakta olan köleyi gösterdi.

Bir köleye bir nehre bakan dev cüsseli adam hayretle gözlerini kırpıştırdı.

Dört Nyissalı bir kayığa atlayarak, karşı rıhtımdan Greldik'in gemisine doğru yaklaşmaya başladılar. Kayığın burnunda, yaralı yüzünde öfkeli bir ifade olan uzun boylu bir Murgo duruyordu.

"Malımı çaldınız," diye haykırdı onlara. "Derhal kölemi geri verin.

"Niye gelip kendin almıyorsun Murgo," diye seslendi Barak, Hettar'ın kolunu bırakarak. Algar hemen güvertenin kıyısına koşarak uzun bir çengel kaptı.

"Güvende olacak mıyım?" diye sordu Murgo kuşkuyla.

"Gel de burada tartışalım," dedi Barak tatlı bir sesle.

"Bana malımı geri vermiyorsunuz," diye sızlandı Murgo.

"Yok canım," dedi Barak. "Tabii burada ince bir hukuki sorun var. Bu rıhtım Drasniya toprağı; Drasniya'da ise kölelik kanun dışıdır. O zaman bu adam artık köle değil."

"Adamlarımı toplayacağım," dedi Murgo. "Gerekirse köleyi zorla geri alırız."

"Bence bu Alorn topraklarına tecavüz demek olur," dedi Barak çok üzgün bir tavırla. "Drasniyalı kuzenlerimiz burada olmadıklarına göre, biz de onların rıhtımını korumak zorunda kalırız. Ne dersin Mandorallen?"

"Pek yerinde konuştunuz Lordum," dedi Mandorallen "Örf ve âdetlere göre, şerefli insanlar akrabalarının topraklarını korumakla vazifelidirler."

"Bakın, gördünüz mü?" dedi Barak Murgoya. "Arkadaşım Arenddir, o yüzden de bu konuda tamamen tarafsız. Bence bu konuda onun yorumunu kabul etmeliyiz."

Greldik'in gemicileri, koca kıllı maymunlar gibi, elleri silahlarında, Murgoya sırıtarak yelken iplerine tırmanmaya başlamışlardı bile.

"Bunun başka yolları da var," dedi Murgo tehditkâr bir tavırla.

Garion bir gücün toplanmaya başladığını hissetti; hafif bir ses kafasının içinde yankılanıyordu. Kendini toplayarak önündeki tahta korkuluğa tutundu. Kendini çok zayıf hissediyordu, ama yere sağlam basıp gücünü toplamaya çalıştı.

"Yeter artık," dedi Pol Teyze sert bir sesle, peşinde Durnik ve Ce'Nedra ile güverteye çıkarak.

"Sadece hukuki bir tartışma yapıyorduk," dedi Barak masum bir ifadeyle.

"Ne yaptığınızı biliyorum," dedi Pol Teyze gözlerinde öfkeyle. Sonra suyun öteki tarafındaki Murgoya soğuk bir ifadeyle baktı. "Gitsen iyi olur."

"Almam gereken bir şey var," dedi kayıktaki adam.

"Yerinde olsam unuturdum onu."

"Görürüz," dedi Murgo. Doğrulup ağzının içinden bir şeyler mırıldanmaya ve elleriyle karmaşık birtakım hareketler yapmaya başladı. Garion kendisini rüzgâr gibi bir şeyin itmekte olduğunu hissetti; ancak hava tamamen durgundu.

"Yanlış yapma sakın," dedi Pol Teyze sakin bir sesle. "En ufak bir bölümünü bile unutursan, kendi suratında patlar."

Kayıktaki adam donup kaldı ve yüzünden kaygılı bir ifade gelip geçti. Garion'u iten esrarlı rüzgâr durdu. Sonra adam tekrar yoğunlaşarak parmaklarıyla o tuhaf hareketleri yapmaya başladı.

"O öyle değil, böyle yapılır Grolim," dedi Pol Teyze. Elini hafifçe oynatınca, Garion onu iten rüzgâr yön değiştirmiş gibi bir esinti hissetti. Grolim ellerini kaldırıp sendeledi ve kayığın dibine yuvarlandı. Kayık sanki itilmiş gibi birkaç metre geri fırladı.

Grolim fal taşı gibi gözler ve bembeyaz bir suratla doğrulmaya çalıştı.

"Efendine dön köpek," dedi Pol Teyze istihkarla. "Söyle ona, derslerini iyi çalışmadığın için seni kırbaçlasın."

Grolim kayıktaki Nyissalılara bir şeyler söyleyince hemen dönerek köle gemisine doğru hızla kürek çekmeye başladılar.

"Ne güzel küçük bir kavga çıkarıyorduk Polgara," diye sızlandı Barak. "Gelip bozman şart mıydı yani?"

"Büyü biraz," dedi Pol Teyze şakaya gelmez bir tavırla. Sonra gözleri alev alev, saçındaki beyaz tutam ateş gibi parlayarak Garion'a döndü. "Geri zekâlı seni! Önce eğitilmeyi reddediyorsun, sonra da azgın bir boğa gibi saldırıyorsun. Yer değiştirmenin nasıl bir gürültü çıkardığı konusunda en küçük bir fikrin var mı senin? Sthiss Tor'daki bütün Grolimlere burada olduğumuzu haber verdin."

"Ölüyordu," diye itiraz etti Garion, rıhtımda yatan köleyi göstererek. "Bir şey yapmalıydım."

"Suya değdiği anda ölmüştü zaten," dedi Pol. "Bak ona."

Köle başını geriye atmış, yüzünde ölümcül bir azap ifadesiyle kasılıp kalmıştı. Öldüğü aşikârdı.

"Ne oldu ona?" dedi Garion aniden midesi bulanarak.

"O sülükler zehirli. Isırdıklarında kurbanlarını hareketsiz bırakıp rahat rahat beslenebilmek için. Isırdıkları zaman kalbi durdu. Ölü bir adamı kurtarmak için Grolimlere yerimizi belli ettin."

"Ben kurtardığımda daha ölmemişti!" diye haykırdı Garion. "İmdat istiyordu." Hayatında hiç bu kadar öfkeli olmamıştı.

"Artık yardım edilemezdi ona." Pol Teyzenin sesi soğuk, hatta acımasızdı.

"Nasıl bir canavarsın sen?" dedi Garion sıkılmış dişlerinin arasından. "Hiç duygu yok mu sende? Sana kalsa bırakırdın ölsün diye, değil mi?"

"Bunu tartışmanın yeri ve zamanı değil."

"Hayır, şimdi tam zamanı Pol Teyze. Sen insan bile değilsin, biliyor musun? İnsan olmaktan o kadar uzun bir süre önce vazgeçmişsin ki, ne zaman

olduğunu hatırlamazsın bile. Üç bin yaşındasın. Bizim hayatlarımız senin için bir göz kırpımı. Biz senin için eğlenceden ibaretiz, bir saatlik bir merak, o kadar. Bizi kukla gibi, kendi keyfin için kullanıyorsun. Ama ben artık bıktım kullanılmaktan. Seninle işim bitti!"

Biraz maksadını aşmıştı belki, ama öfkesine hâkim olamıyordu ve sözler ağzından kendiliklerinden dökülüyordu sanki.

Pol, sanki bir tokat yemiş gibi, bembeyaz bir yüzle ona baktı. Sonra kendini toparlayarak, "Aptal çocuk," dedi, sakin, ama sakin olduğu için çok daha korkunç bir sesle, "işin bitti ha? Seninle benim işimiz bitti ha? Senin bu dünyaya gelmen için neler yapmak zorunda kaldığımı anlayamazsın ki sen. Bin yıldır tek uğraştığım şey sensin. Senin anlaman mümkün olmayacak kadar çok acı çektim, çok şey kaybettim ben. Hepsi senin için. Sefalet ve açlık içinde yaşadım yüzyıllarca. Hepsi senin için. Canımdan çok sevdiğim kız kardeşimi kaybettim. Hepsi senin için. Kaç kere ateşle ve ondan da beteri, umutsuzlukla yüz yüze kaldım. Hepsi senin için. Sen bunların benim için eğlence olduğunu mu sanıyorsun? Aptalca, küçük bir eğlence ha? Bin yıldır sana hasrettiğim her şeyin bir bedeli yok mu sanıyorsun? Seninle benim işimiz asla bitmez Belgarion. Asla! Zamanın sonuna kadar beraber olacağız, eğer gerekirse. Asla işimiz bitmeyecek. Bana çok şey borçlusun sen!"

Korkunç bir sessizlik oldu. Pol Teyzenin sözlerinin şiddetinden dehşete kapılan diğerleri, bir ona bir Garion'a bakıp duruyorlardı.

Sonra Pol Teyze tek kelime bile söylemeden dönüp alt güverteye indi.

Garion arkasından çaresizce bakakaldı; birdenbire kendini müthiş bir utanç içinde ve yapayalnız hissetmişti.

"Bunu yapmaya mecburdum, değil mi?" dedi; ama kiminle konuştuğunu ve tam olarak ne kastettiğini kendi de bilmiyordu.

Herkes yüzüne baktı, ama kimse cevap vermedi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Akşama doğru bulutlar yeniden gökyüzünü kaplamıştı ve yağmur, buharı tüten şehrin üstüne bütün şiddetiyle inerken, uzaktan gökgürültüleri duyuluyordu. Akşam yağmuru her gün aynı saatte geliyordu sanki; artık neredeyse alışmışlardı. Yağmur güverteyi döverken, alt güverteye inip oturdular.

Garion sırtını geminin kaba meşe kaburgalarından birine dayayıp kaskatı oturmuş, Pol Teyzeyi inatçı, affetmeyen gözlerle izliyordu.

Pol ise ona aldırmadan Ce'Nedra ile alçak sesle konuşuyordu.

Kaptan Greldik, yüzü ve sakalı sırılsıklam bir halde dar kabin kapısından içeri girerek, "Şu Drasniyalı, Droblek geldi," dedi. "Size bir haberi varmış."

"Gelsin," dedi Barak.

Droblek dev gövdesini zorlukla daracık kapıdan içeri sığdırdı. Yağmurdan sırılsıklam olmuştu; suları süzülerek durdu ve yüzünü sildi. "Dışarısı biraz rutubetli," dedi sonra.

"Fark ettik," dedi Hettar.

"Prens Kheldar'dan bir mesaj aldım," dedi Droblek, Pol Teyzeye.

"En nihayet," dedi Pol.

"Belgarathla birlikte nehir boyunca geliyorlarmış," dedi Droblek. "Hesabıma göre birkaç gün içinde, en fazla bir haftada burada olurlar. Mesajı getirenin ne dediği pek anlaşılmıyordu."

Pol Teyze ona soru sorar gibi baktı.

"Ateş," dedi Droblek. "Adam Drasniyalı, o yüzden ona güvenebilirim – kuzeydeki pazar yerlerinin birindeki ajanım. Ama bu pis kokulu bataklıkta bol miktarda bulunan hastalıklardan birini kapmış. Şu anda biraz sayıklıyor.

Bir iki gün içinde ateşini düşürüp ne dediğini biraz anlayabiliriz umarım. Söylediklerinden biraz anlam çıkarabildiğim anda gecikmeden size koştum. Hemen haber almak isteyeceğinizi düşündüm."

"İlginiz için teşekkürler," dedi Pol Teyze.

"Bir hizmetkârımı da yollayabilirdim tabii," dedi Droblek, "ama Sthiss Tor'da mesajlar bazen yerine ulaşmaz, hizmetkârlar da satın alınabilir." Birdenbire sırıttı. "Gerçek neden bu değil tabii."

Pol Teyze de gülümsedi. "Tabii değil."

"Şişman insanlar yerlerinde oturup işlerini başkalarına gördürmeyi sever. Ama Kral Rhodar'ın mesajından bu işin şu anda dünyadaki en önemli şey olduğu hissine kapıldım. Dahil olmak istedim ben de." Yüzünü buruşturdu. "Hepimiz zaman zaman çocuklaşıyoruz galiba."

"Habercinin durumu çok ciddi mi?" diye sordu Pol Teyze.

Droblek omuzlarını silkti. "Kim bilebilir ki? Nyissa'daki bu ateşli hastalıkların yarısının adı bile yok; birbirlerinden ayırmak bile mümkün olmuyor çoğunlukla. Bazen insanlar hemen ölüyor, bazen haftalarca dayanıyorlar. Kurtulduktan bile oluyor. Yapabildiğimiz tek şey onları biraz rahatlatıp olacakları beklemek."

"Hemen geliyorum," dedi Pol Teyze doğrularak."Durnik, eşyaların arasından yeşil çantamı alabilir misin? O çantadaki şifalı otlara ihtiyacım olacak."

"Bu hastalıklara kendinizi maruz bırakmak iyi bir fikir değil hanımefendi," diye uyardı Droblek.

"Bana bir şey olmaz," dedi Pol. "Habercini sorguya çekmek istiyorum, bunun için de ateşini düşürmem gerek."

"Durnikle ben de gelelim," dedi Barak.

Pol Teyze ona baktı.

"Tedbirli olmak iyidir," dedi dev adam, kılıcını beline takarken.

"Sen bilirsin." Pol Teyze pelerinini giyip kukuletasını başına geçirerek, "Bütün gece sürebilir bu iş," dedi Greldik'e. "Etrafta Grolimler var, o yüzden gemicilerini uyar. Ayık olanlar nöbet tutsun."

"Ayık olanlar mı Leydim?" dedi Greldik masum bir yüzle. "Tayfa bölümünden şarkılar geliyordu Kaptan," dedi Pol istihzayla. "Çerekler ayıkken şarkı söylemezler. Bira fıçısını kapalı tutun bu gece. Gidelim mi Droblek?"

"Derhal Leydim," dedi şişman adam, Greldik'e alaycı bir bakış fırlatarak.

Gittiklerinde Garion kendini biraz rahatlamış hissetti. Pol Teyzenin yanında soğuk bir tavır takınmanın getirdiği zorlama onu yormaya başlamıştı. Çok zor bir durumdaydı. Perili Ormanda Çamdar'ın üstüne o korkunç ateşi saldığından beri içini kemiren dehşet ve kendinden iğrenme duygusu dayanılmaz hale gelmişti. Gecenin gelmesini korkuyla bekler olmuştu, çünkü rüyaları hep aynıydı. Hep yüzü tamamen yanmış olan Çamdar'ın, "Efendim, acı bana," diye yalvardığını görüyordu. Ve bu acının karşısında kendi elinden çıkan o korkunç mavi alevi. Val Alorn'dan beri içinde taşıdığı kin, o alevle yanıp bitmişti, intikamı o kadar mutlak olmuştu ki, sorumluluğundan kaçacak yol bulması mümkün değildi. Sabahki öfke patlaması Pol Teyzeden ziyade kendisine yönelikti. Ona canavar demişti, ama asıl nefret ettiği, kendi içindeki canavardı. Pol Teyzenin onun için sayısız yıllar boyu çektiklerini sıralaması ve onun sözlerinden ötürü duyduğu acıyı kanıtlarcasına bunu son derece yoğun bir duyguyla yapması, Garion'un içini burkuyordu. Utanıyordu; o kadar utanıyordu ki dostlarının yüzüne bakamıyordu. Tek başına oturup boş gözlerle Pol Teyzenin sözlerini tekrar tekrar aklından geçirdi.

Fırtına geçti, güvertede yağmur hafiledi. Küçük yağmur damlacıkları, yağmurla savrulup nehrin çamurlu yüzeyine iniyorlardı. Gökyüzü açılmaya başlamıştı; güneş bulutları kan kırmızısına boyuyordu. Garion vicdanıyla tek başına hesaplaşmak için güverteye çıktı.

Bir süre sonra arkasında hafif bir ayak sesi duydu. "Yaptığınla iftihar ediyorsun, değil mi?" diye sordu Ce'Nedra acı bir sesle.

"Beni rahat bırak."

"Yok canım. Bana kalırsa, sabahki küçük nutkun hakkında hepimizin neler hissettiğini sana söylemem daha iyi olur."

"Dinlemek istemiyorum."

"Ne fena. Ama ben gene de söyleyeceğim."

"Seni dinlemiyorum."

"Bal gibi de dinleyeceksin." Garion'u kolundan tutup kendisine çevirdi. Gözleri ateş saçıyordu ve küçük yüzü müthiş bir öfkeyle kasılmıştı. "Yaptığın şey affedilir gibi değil," dedi. "Teyzen seni büyütmüş, bebekliğinden beri sana annelik etmiş."

"Benim annem öldü."

"Leydi Polgara sana annelik etmiş; ama ona nasıl teşekkür ediyorsun? Canavar diyerek, sana aldırmamakla suçlayarak."

"Seni dinlemiyorum," diye haykırdı Garion. Çocukça, hatta bebekçe olduğunu bilmesine rağmen elleriyle kulaklarını kapattı. Prenses Ce'Nedra onun içindeki kötü tarafı ortaya çıkarıyordu daima.

"Ellerini çek oradan," diye bağırdı Ce'Nedra çın çın çınlayan bir sesle. "Gerekirse bağırırım."

Onun dediğini yapacağından korkan Garion ellerini çekti.

"Seni bebekken kucağında taşımış," diye sözüne devam etti Ce'Nedra. Garion'un vicdanının en zayıf noktalarını biliyordu sanki. "Senin ilk adımlarını görmüş. Seni beslemiş, bakmış, korktuğunda ya da canın yandığında kucaklamış. Ne kadar da canavara benziyor, değil mi? Hep gözünün üstünde olduğunu biliyor muydun? Tökezlesen, seni tutmak için elini uzatacak gibi oluyor. Kaç kere sen uyurken üstünü örttüğünü gördüm. Aldırmayan birinin yapacağı şeyler mi bunlar?"

"Anlamadığın bir konuda konuşuyorsun," dedi Garion. "Lütfen beni rahat bırak."

"Lütfen ha?" dedi kız alayla. "Kibarlaşmak için çok uygun bir zaman doğrusu. Bu sabah lütfen dediğini hatırlamıyorum. Hiç lütfen dememiştin. Hiç teşekkür de etmemiştin. Sen nesin biliyor musun Garion? Şımarık çocuğun birisin."

Bu bardağı taşıran son damlaydı işte! Bu hayatı boyunca pışpışlanmış, kendi kaprislerinden başka şey tanımayan küçük prensesin ona şımarık demesine dayanamazdı Garion. Öfkeyle bağırmaya başladı. Söylediklerinin çoğu anlaşılmıyordu, ama bağırmak iyi gelmişti.

Karşılıklı suçlamalarla işe başladılar, ama tartışma giderek küfürleşmeye dönüştü. Ce'Nedra Camaarlı bir balıkçı kadın gibi çığlık çığlığaydı; Garion'un sesi ise erkeksi bir baritonla çocuksu bir tenor arasında çatlayıp duruyordu. Bağırırken birbirlerinin suratına parmaklarını sallıyorlardı. Ce'Nedra tepiniyor, Garion ise elini kolunu sallayıp duruyordu. Sonuç olarak harika, küçük bir kavgaydı. Bittiğinde Garion kendisini çok daha iyi hissediyordu. Ce'Nedra'ya hakaret etmek, bu sabah Pol Teyzeye söylediği ölümcül şeylerin yanında masumane sayılırdı ve kafa karışıklığıyla öfkesini zararsız bir şekilde boşaltmasına yaramıştı.

Sonunda Ce'Nedra, Garion'u mahcup olmaktan ziyade aptal aptal bakınan bir halde bırakıp, gözyaşları içinde kaçtı doğal olarak. Garion biraz daha köpürdü, kavga sırasında düşünüp de söylemeye fırsat bulamadığı birtakım seçme hakaretleri kendi kendine mırıldandı, sonra da içini çekip korkuluğa yaslanarak ıslak şehri seyretmeye koyuldu.

Kabul etmeye yanaşmasa da, prensese teşekkür borçluydu. Bu saçmalamalar kafasını açmıştı. Artık Pol Teyzeden özür dilemesi gerektiğini açıkça görüyordu. Ona kendi suçluluk duygusu yüzünden, kabahati onun üzerine atabilmek için saldırmıştı. Ama sorumluluk almaktan kaçınması mümkün değildi belli ki. Bunu bir kere kabul edince, nedense kendini daha iyi hissetti.

Hava daha da karardı. Tropik gece rutubetliydi; çürümüş bitki ve durgun, pis su kokusu sonsuz bataklıklardan şehre doğru yayılıyordu. Küçük, berbat

bir böcek tuniğinin içine girip omuzlarının arasından, tam da uzanamayacağı bir yerden ısırdı onu.

Saldırıyı hiç beklemiyordu: Ne gemi kıpırdadı, ne bir ses duyuldu, ne de bir tehlike hissetti. Kolları arkadan yakalandı ve ağzına ıslak bir bez bastırıldı. Debelendi, ama kollarını yakalayan eller çok güçlüydü. Başını çevirip bağırmak istedi, ama ağzına bastırdıkları bezin tuhaf bir kokusu vardı; iğrenç, tatlı ve yoğun bir koku. Başı dönmeye başladı, çırpınmaları zayıfladı. Son bir çabadan sonra baş dönmesi iyice arttı ve şuurunu kaybetti.

Yirmi Yedinci Bölüm

Bir çeşit koridordaydılar. Garion taşlık zemini açıkça görebiliyordu. Üç kişi onu yüzükoyun taşıyorlardı ve kafası rahatsız bir şekilde sallanıyordu. Ağzı kurumuştu ve yüzüne bastırdıkları bezin iğrenç kokusu hâlâ burnundan gitmiyordu. Başını kaldırıp etrafına bakmaya çalıştı.

"Uyandı," dedi kollarını tutan adamlardan biri.

"En nihayet," dedi diğer adamlardan biri. "Bezi yüzünde çok fazla tuttun İssus."

"Ben ne yaptığımı biliyorum," dedi ilk adam. "Yere bırakın."

"Ayakta durabilecek misin?" diye sordu Issus Garion'a. Traşlı kafasındaki saçlar uzamaya başlamıştı ve alnından çenesine kadar uzanan bir yara izi tam boş göz yuvasının ortasından geçiyordu. Kemerli cüppesi lekeler içindeydi.

"Kalk!" dedi İssus tıslayan bir sesle. Ayağıyla Garion'u dürttü. Garion kalkmaya çabaladı. Dizleri titrediğinden eliyle duvara dayandı hemen. Taşlar nemliydi ve bir tür yosunla kaplıydı.

"Getirin," dedi İssus ötekilere. Diğer ikisi Garion'un kollarına yapıştılar ve yarı sürükleyip yarı taşıyarak tek gözlü adamın peşinden rutubetli koridorda ilerlemeye başladılar. Koridorun sonunda, odadan ziyade üstü kapalı büyük bir alan olan, kubbeli bir açıklığa vardılar. Kabartmalı dev sütunlar yüksek tavanı tutuyor, tavandan uzun zincirlerle sallanan ya da taş raflara yerleştirilmiş yağ kandilleri ortalığı aydınlatıyordu. Rengârenk cüppeler giymiş bir sürü adam gevşek bir isteksizlikle oraya buraya dolanıyor ve bu hareketler mekâna karmaşık bir hareketlilik hissi veriyordu.

"Sen," dedi İssus hülyalı bakışlı, şişman bir genç adama. "Hadımağası Sadi'ye çocuğu getirdiğimizi söyle."

"Git kendin söyle," dedi genç adam tiz bir sesle. "Ben senin gibilerden emir almam İssus."

İssus genç adamın suratına bir tokat attı.

"Bana vurdun!" diye sızlandı şişman genç elini ağzına götürerek. "Dudağımı kanattın –bak!" Elini uzatıp kanı gösterdi.

"Dediğimi yapmazsan o şişko gırtlağını keserim," dedi İssus duygusuz bir sesle.

"Sadi'ye bu yaptığını söyleyeceğim."

"Söyle; elin değmişken kraliçenin istediği delikanlıyı getirdiğimizi de soy le." Şişman genç telaşla uzaklaştı.

"Hadımlar!" dedi Garion'un kollarını tutanlardan biri tükürür gibi.

"İşe yarıyorlar ama," dedi öteki kaba bir kahkaha atarak.

"Oğlanı getirin," dedi İssus. "Sadi bekletilmeyi sevmez."

Garion'u çekiştirerek aydınlık alandan geçirdiler.

Saçları sakalları birbirine karışmış, sefil görünüşlü birtakım adamlar, birbirlerine zincirlenmiş halde yerde oturuyorlardı.

"Su," dedi adamlardan biri. "Ne olur biraz su." Yalvararak elini uzattı.

İssus duraklayıp köleye hayretle bakarak, "Bunun dili niye kesilmemiş hâlâ?" diye sordu kölelerin başındaki nöbetçiye.

Nöbetçi omuzlarını silkti. "Onunla ilgilenecek vaktimiz olmadı daha."

"Vakit bulun," dedi İssus. "Eğer bir rahip konuştuğunu duyarsa, seni sorguya çeker. Hiç hoşuna gitmez bu."

"Rahiplerden korkmuyorum," dedi nöbetçi, ama omuzunun üstünden geriye bir göz atmayı da ihmal etmedi.

"Kork," dedi İssus. "Bu hayvanlara da su ver. Ölürlerse kimseye faydaları olmaz." Garion'u tutan adamların önüne geçip iki sütun arasındaki gölgelik alana girmişti ki, yeniden duraklayarak, "Çekil yolumdan," dedi gölgede yatan bir şeye. Gölgede yatan yaratık öfkeyle kıpırdandı. Garion iğrenerek bunun iri bir yılan olduğunu fark etti.

"Ötekilerin yanına git," dedi İssus yılana, kıvrılan, sürünen gövdelerle dolu loş bir köşeyi işaret ederek. Garion birbirine sürünen pulların hışırtısını duydu. Yollarını kapatan yılan İssus'a dilini çıkardıktan sonra köşeye doğru uzaklaştı.

"Bir gün kendini ısırtacaksın İssus," dedi adamlardan biri. "Kendilerine emir verilmesinden hoşlanmaz bunlar."

İssus kayıtsızca omuzlarını silkerek yoluna devam etti.

"Sadi sizinle konuşmak istiyor," dedi şişman genç hadım İssus'a nefretle, büyük, cilalı bir kapıya vardıklarında. "Bana vurduğunu söyledim. Maaş da yanında."

"İyi etmişsin," dedi İssus kapıyı açarken. "Sadi," diye seslendi içeriye. "Dostuna geldiğimi söyle. Bir kaza olsun istemiyorum."

"O seni tanır İssus," dedi içeriden bir ses. "Kazayla hiçbir şey yapmaz." İssus içeri girip kapıyı kapattı.

"Gidebilirsin," dedi Garion'u tutan adamlardan biri genç hadıma.

Şişko burnunu çekerek, "Sadi git dediği zaman giderim," dedi.

"Çağırdı mı da koşarak gelirsin, değil mi?"

"Orası Sadi ile benim aramda."

"Getirin," diye seslendi İssus kapıyı açarak. Adamlar Garion'u iterek odaya soktular.

"Biz dışarıda bekliyoruz," dedi biri gergin bir tavırla.

İssus gülerek kapıyı ayağıyla itip kapattı ve Garion'u, üstündeki tek bir yağ kandilinin zayıf alevinin karanlığı zar zor dağıttığı masaya doğru çekti. Ölü gözlü zayıf bir adam masada oturmuş, uzun parmaklarıyla saçsız başını sıvazlıyordu.

"Konuşabiliyor musun evlat?" dedi Garion'a. Tiz, alto bir sesi ve diğer hadımların rengârenk cüppelerinden farklı, kızıl bir cüppesi vardı.

"Su içebilir miyim?" dedi Garion.

"Bir dakika bekle."

"Paramı şimdi istiyorum Sadi," dedi İssus.

"Doğru çocuğu getirdiğinden emin olalım hele," dedi Sadi.

"Adını sor," dedi Garion'un arkasındaki karanlıktan tıslayan bir fısıltı.

"Soracağım Maaş." Sadi bu öneriye hafifçe bozulmuş gibiydi.

"Daha önce de yaptım bu işleri."

"Çok uzatıyorsun," dedi fısıltı.

"Adın ne evlat?" diye sordu Sadi Garion'a.

"Doroon," dedi Garion telaşla. "Çok susadım sahiden."

"Beni aptal mı sandın İssus?" dedi Sadi. "Herhangi bir çocuk işime yarar mı sanıyorsun?"

"Bana yakalamamı söylediğin çocuk bu," dedi İssus. "Sana yanlış bilgi verilmişse onu bilemem."

"Adın Doroon demek?" diye sordu Sadi.

"Evet," dedi Garion. "Kaptan Greldik'in gemisinde miçoyum. Neredeyiz?"

"Soruları ben sorarım evlat," dedi Sadi.

"Yalan söylüyor," dedi Garion'un arkasındaki tıslama.

"Biliyorum Maaş," dedi Sadi sükûnetle. "Başta hepsi yalan söyler."

"Bunlara vaktimiz yok," dedi tıslama. "Oğlana oret ver. Gerçeği hemen öğrenmeliyim."

"Dediğin gibi olsun Maaş," dedi Sadi. Ayağa kalkıp bir süre masanın arkasındaki karanlıklar içinde kayboldu. Garion bir şıngırtı ve dökülen su sesi duydu. "Bunun senin fikrin olduğunu unutma Maaş. Eğer Kraliçe kızacak olursa, kabahatin üstüme kalmasını istemem."

"Kraliçe durumu anlar Sadi."

"Al bakalım evlat," dedi Sadi geri dönüp kahverengi toprak bir bardağı Garion'a uzatarak.

"Ah... Teşekkür ederim," dedi Garion. "Galiba aslında pek susamamışım."

"İçsen iyi olur evlat," dedi Sadi. "İçmezsen Issus seni tutar, ben de boğazından içeri dökerim. Merak etme canını yakmayacak."

"İç," dedi tıslayan ses.

"Onları dinlesen iyi olur," dedi Issus.

Garion çaresizce bardağı aldı. Suyun tuhaf, dili yakan acı bir tadı vardı.

"Hah şöyle," dedi Sadi masanın arkasındaki yerine oturarak. "Şimdi, adın Doroon mu demiştin?"

"Evet."

"Nerelisin Doroon?"

"Sendaryalı."

"Sendarya'nın tam neresinden?"

"Kuzey kıyısında Darine yakınlarından."

"Bir Çerek gemisinde ne işin var?"

"Kaptan Greldik babamın arkadaşıdır," dedi Garion. Her nedense içinde şiddetli bir açıklama ihtiyacı doğmuştu. "Babam denizciliği öğrenmemi istiyordu. Denizcilik çiftçilikten daha iyidir derdi. Kaptan Greldik bana denizciliği öğretmeyi kabul etti. Kaptan benim iyi bir denizci olacağımı söylüyor, çünkü gemiye ilk bindiğimde deniz bile tutmadı, ayrıca yelken açmak için direklere çıkmaktan korkmuyorum, yakında kürek çekecek kadar da güçlü olacağım, üstelik..."

"Adın ne demiştin evlat?"

"Garion... yani... Doroon. Evet Doroon, ayrıca da..."

"Kaç yaşındasın Garion?"

"Geçen Eras yortusunda on beşimi doldurdum. Pol Teyze, Eras yortusunda doğanların çok şanslı olduğunu söyler; ama ben o kadar da şanslı sayılmam çünkü..."

"Peki Pol Teyze kim?"

"Teyzem. Biz Faldor'un çiftliğinde yaşıyorduk, ama bir gün Bay Kurt gelip..."

"Pol Teyzenin başka bir adı var mı?"

"Kral Fulrach ona Polgara demişti. Yüzbaşı Brendig hepimizi yakalayıp Sendar'daki saraya götürdüğü zaman yani. Sonra Val Alorn'a, Kral Anheg'in sarayına gittik ve..."

"Bay Kurt kim?"

"Dedem. Ona Belgarath da diyorlar. Başta inanmamıştım, ama doğru herhalde, çünkü bir keresinde..."

"Faldor'un çiftliğini niçin terk etmiştiniz?"

"Başta bilmiyordum, ama sonra öğrendim ki Zedar Aldur Taşı'nı Riva Kralının kılıcının kabzasından çalmış; tabii Zedar onu Torak'a götürüp uyandırmadan önce, bulup geri almamız gerekiyordu..."

"Aradığımız çocuk bu," diye fısıldadı tıslayan ses.

Garion yavaşça arkasına döndü. Sanki küçük kandilin ışığı artmış gibi, oda daha aydınlıktı şimdi. Köşede tuhaf bir şekilde yassılmış bir boynu ve parlak gözleri olan çok iri bir yılan, kendi kıvrımlarının üstünde doğrulmuş duruyordu.

"Şimdi bunu Salmissra'ya götürebiliriz," diye tısladı yılan. Yere inerek Garion'a doğru süründü. Garion bacağında yılanın soğuk kuru burnunun temasını hissetti, sonra zihninin gizli bir köşesi çığlık atmakta olmasına rağmen, pullu gövde bacağından yukarı doğru dolanarak süzülüp kafası yüzüne yaklaştığında ve dili yüzüne değdiğinde, hiç direnmeden bekledi. "Uslu bir çocuk ol," diye tısladı yılan kulağına. "Çok, çok uslu ol." Yılan ağır, kıvrımları ise kalın ve soğuktu.

"Bu taraftan evlat," dedi Sadi ayağa kalkarak.

"Paramı istiyorum," dedi İssus.

"Ha," dedi Sadi aşağılayan bir ifadeyle. "Masanın üstündeki kesede." Sonra dönüp Garionla birlikte odadan çıktı.

"Garion." Hep kafasının içinde olan ses, hafifçe sesleniyordu ona. "Beni dikkatle dinle. Bir şey söyleme, hiç renk verme. Yalnızca dinle."

"Sen... Sen kimsin?" diye sessizce sordu Garion, zihnini kaplayan sisle mücadele etmeye çalışarak.

"Beni tanıyorsun," dedi ses. "Şimdi dinle. Sana istediklerini yapmanı sağlayacak bir şey verdiler. Mücadele etme. Gevşe ve mücadele etme."

"Ama söylememem gereken şeyler söyledim. Ben..."

"Artık önemli değil. Sen benim dediğimi yap. Eğer bir şey olur da tehlike belirirse mücadele etme. Ben icabına bakarım; ama sen debelenirsen

yapamam. Sen rahat ol ki ben gerekeni yapabileyim. Eğer birdenbire anlamadığın şeyler yaptığını ya da söylediğini fark edersen korkma ve karşı koyma. Onlar değil ben yapıyor olacağım."

Bu sözlerle rahatlayan Garion, itaatkâr bir şekilde hadımağası Sadi'nin yanında yürümeye devam etti. Maaş adlı yılanın kıvrım kıvrım gövdesi göğsüne ve omuzlarına dolanmıştı, sivri sürüngen kafası ise yanağına yaslanmış, neredeyse onu okşuyordu.

Kristal yağ kandillerinin gümüş zincirlerden sallandığı, duvarları perdelerle kaplı büyük bir odaya girdiler. Odanın bir ucunda, üst kısmı gölgeler içinde kaybolan dev bir taş heykel yükseliyordu; heykelin tam önünde halı döşeli, yastıklarla dolu bir yükselti vardı. Yükseltinin üstündeki divan ise ne koltuğa, ne de kanepeye benziyordu.

Divanın üstünde bir kadın oturuyordu. Kuzgun karası saçları sırtına ve omuzlarına dökülüyordu. Başında mücevherlerle süslü zarif bir altın taç vardı. Beyaz elbisesi incecikti ve vücudunun hiçbir yerini saklamıyordu; sanki tek amacı orasına burasına takılı olan mücevherleri taşımaktı. Elbisenin altında, kadının cildi tebeşir kadar beyazdı; yüzü ise son derece güzeldi. Gözleri uçuk renkli, hatta renksizdi. Divanın bir yanındaki kaidenin üzerinde, kocaman, altın çerçeveli bir ayna duruyordu; kadın miskin bir tavırla oturmuş, aynadaki aksine hayranlıkla bakıyordu.

İki düzine kafası kazınmış, kızıl cüppeli hadım küme halinde yükseltinin önünde ellerine dayanarak diz çökmüş, kadını ve arkasındaki heykeli tapınırcasına bir hayranlıkla seyrediyorlardı.

Küstah ifadeli, şımarık görünüşlü, kafası kazınmamış genç bir adam, divanın bir yanındaki yastıkların arasına uzanmıştı. Saçlarına itinayla bukleler yapılmıştı, yanaldan allıklı ve gözleri makyajlıydı. Üzerinde sadece bacaklarının arasını örten bir bez parçası vardı; yüzündeki ifade sıkkın ve küskündü. Kadın bir yandan aynada kendisini seyrederken, bir yandan da parmaklarıyla genç adamın bukleleriyle oynuyordu.

"Kraliçenin ziyaretçileri var," dedi diz çökmüş hadımlardan biri şarkı söyler gibi bir sesle.

"Ah," dedi diğerleri hep bir ağızdan. "Ziyaretçiler."

"Selam sana Ölümsüz Salmissra," dedi Sadi, yükseltinin ve uçuk renkli gözlü kadının önünde yere kapanarak.

"Ne var Sadi?" dedi kadın. Sesi derindi ve karanlık bir tınısı vardı.

"Delikanlı, Kraliçem," dedi Sadi yüzü hâlâ yere yapışmış halde.

"Yılanlar Kraliçesinin önünde diz çok," diye tısladı yılan Garion'un kulağına. Yılan vücudunu sıkmaya başlayınca, Garion baskıya dayanamayarak dizlerinin üstüne düştü. "Buraya gel Maaş," dedi Salmissra yılana.

"Kraliçe sevgili hizmetkârını yanına çağırıyor," dedi hadım şarkı söyler gibi. "Ah."

Yılan Garion'un vücudundan çözülerek divanın dibine süründü, yarı yarıya dikilerek divanda uzanan kadının üstünde yükseldi, sonra süzülerek üstüne indi ve ona sıkı sıkıya sarıldı. Küt suratını kadının yüzüne yaklaştırdığında, Salmissra onu sevgiyle öptü. Uzun çatallı dili kadının yüzünde gezindi, sonra yılan kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı. Yılanın kucakladığı Salmissra, Garion'a yarı kapalı gözlerle bakarak kulağına fısıldayan sesi dinledi.

Sonra kraliçe yılanı yana iterek ayağa kalktı ve Garion'un başına dikildi. "Yılan insanların diyarına hoş geldin Belgarion," dedi mırıldanan bir sesle.

Daha önce sadece Pol Teyzeden duyduğu bu isim Garion'u hayrete düşürdü ve kafasındaki bulanıklıktan kurtulmaya çalıştı.

"Daha değil" dedi kafasının içindeki ses.

Salmissra yükseltiden inerken vücudu şeffaf elbisesinin içinde yılansı bir zarafetle hareket ediyordu. Garion'u kolundan tutup yavaşça ayağa kaldırdı, sonra dalgın bir tavırla yanağına dokundu. Eli çok soğuktu. "Güzel bir delikanlı," dedi nefes alır gibi; sanki kendi kendine konuşuyordu. "Çok genç. Çok sıcak." Bakışlarında bir açlık vardı.

Garion'un aklı tuhaf bir şekilde karışmıştı. Sadi'nin içirdiği acı sıvı hâlâ bilincini örtüyordu. Ancak bu örtünün altında hem korkuyor, hem de kraliçeyi çekici buluyordu. Tebeşir gibi cildi ve ölü gözleri iticiydi, ama onda cazip bir davet, adı bile konulamayacak bir haz vaadi vardı. Bilinçsizce geriye bir adım attı.

"Korkma Belgarionum," diye mırladı kadın. "Canını yakmam; sen istemedikçe tabii. Buradaki görevlerin çok zevkli olacak; sana Polgara'nın hayal bile edemeyeceği şeyler öğretebilirim."

"Buraya gel Salmissra," dedi divandaki genç emreden bir tavırla. "Başkalarıyla ilgilenmenden hoşlanmadığımı biliyorsun."

Kraliçenin gözlerinde bir öfke kıpırtısı gezindi. Dönüp soğuk bir tavırla genç adama bakarak, "Senin neden hoşlanıp neden hoşlanmadığın beni ilgilendirmiyor artık Essia," dedi.

"Ne?" diye haykırdı Essia hayretle. "Çabuk ne diyorsam onu yap!"

"Hayır Essia," dedi kadın.

"Seni cezalandırırım," dedi Essia.

"Hayır," dedi kadın, "cezalandıramazsın. Artık bu oyunlar beni eğlendirmiyor; surat asmaların ve histeri krizlerin de sıkıcı olmaya başladı. Git buradan."

"Gideyim mi?" Kulaklarına inanamayan Essia'nın gözleri yuvalarından uğramıştı sanki.

"Kovuldun Essia."

"Kovuldum mu? Ama sen bensiz yaşayamazsın ki. Öyle demiştin."

"Hepimiz zaman zaman gerçek olmayan şeyler söyleriz."

Genç adamın küstah tavrı, kovadan dökülen su gibi kayboldu. Yutkunarak titremeye başladı.

Sonra, "Ne zaman dönmemi istersin?" dedi sızlanarak.

"Dönmeni istemiyorum Essia."

"Hiç mi?" dedi Essia dehşetle.

"Hiç," dedi kraliçe. "Şimdi rezalet çıkarmadan git buradan."

"Ne olacak şimdi halim?" diye ağlamaya başladı Essia. Gözyaşları gözlerindeki makyajı iğrenç siyah şeritler halinde akıtıyordu.

"Canımı sıkma Essia," dedi Salmissra. "Eşyalarını al ve git. Hemen! Benim yeni bir eşim var artık." Tekrar divanına döndü.

"Kraliçe yeni bir eş seçti," dedi hadım şarkı söyler gibi.

"Ah," dedi diğerleri. "Selam Ölümsüz Salmissra'nın yeni eşine; erkeklerin en şanslısına."

Ağlayan genç adam pembe pelerinini ve işlemeli bir mücevher kutusunu alıp tökezleyerek yükseltiden indi. "Senin yüzünden oldu bunlar," dedi Garion'a. "Hepsi senin işin." Birdenbire kolundaki pelerinin kıvamları arasından küçük bir hançer çıkarıp, "Görürsün sen," diye haykırdı hançeri kaldırarak.

Bu defa ne bir düşünce vardı, ne de iradesini toplama hissi. Güç dalgası hiç beklemediği bir anda gelip Essia'yı itiverdi. Essia küçük hançerini boşu boşuna havada sallayarak öylece kaldı. Dalga geçip gitti.

Essia çılgın gözlerle hançeri kaldırarak tekrar saldırdı. Dalga bu kez daha güçlü olarak tekrar geldi. Genç adam olduğu yerde dönerek yere yığıldı, hançeri elinden düştü.

Gözlerinden alevler saçan Salmissra yerde yatan Essia'yı göstererek parmaklarını iki kere şaklattı. Küçük, yeşil bir yılan, yayından fırlamış bir ok gibi divanın altından çıktı. Açık ağzı ve neredeyse hırlamaya benzeyen bir tıslamayla Essia'nın bacağına atılarak bir kez soktu, sonra bir yana çekilerek ölü gözlerle seyretmeye başladı.

Essia dehşetten bembeyaz kesilmişti. Doğrulmaya çalıştı, ama kolları ve bacakları birdenbire tutmaz oldu ve cilalı taş zemine serildi. Boğuk bir çığlık attı, sonra ihtilaçlar başladı. Topukları hızla yeri dövüyor, kolları çılgınca çırpınıyordu. Birden gözleri boş bakmaya başladı ve ağzından yeşil bir köpük fışkırdı. Vücudu geriye doğru kasıldı; derisinin altındaki bütün kaslar seğiriyor, başı yere vuruyordu. Bir kere daha kasılarak sıçradı; bütün vücudu yerden havalandı. Tekrar yere düştüğünde ölmüştü.

Salmissra ifadesiz, uçuk gözleriyle onun ölüşünü seyretti. Ne merak, ne öfke, ne de pişmanlık vardı bakışlarında.

"Adalet yerini buldu," dedi hadım.

"Yılan insanların Kraliçesinin adaleti gecikmez," dedi ötekiler.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Ona başka şeyler de içirdiler –kimi acı, kimi mide bulandıracak kadar tatlı şeyler; dudaklarına götürülen her bardakta zihni biraz daha derinlere batıyordu. Gözleri ona oyun oynamaya başlamıştı. Sanki dünyayı su basmış da her şey su altında olup bitiyormuş gibi geliyordu. Duvarlar dalgalanıyor, diz çökmüş hadımlar akıntıyla ve medcezirle salınan yosunlar gibi görünüyordu gözüne. Kandiller mücevher gibi parlıyor, ağır ağır yağan bir yağmur gibi rengârenk ışıklar saçıyordu. Garion, Salmissra'nın divanının yanındaki yükseltinin üzerine serilmiş, gözleri ışık dolu, kafasında tek bir düşünce bile kalmamış, hayranlıkla izliyordu bunları. Ne zaman vardı, ne arzu, ne de irade. Bir an, bulanık bir şekilde dostlarını hatırladı; onları bir daha göremeyeceğinin bilinci kısa, anlık bir üzüntü, geçici bir melankoli duygusu yarattı ki, o bile hoştu. Bu kaybından ötürü tek bir kristal gözyaşı döktü; ama gözyaşı bileğine düşüp dünya dışı bir güzellikle parlamaya başlayınca bütün dikkatini onu incelemeye yöneltti ve başka her şeyi unuttu.

Arkalarında bir yerlerde kraliçenin sesi, "Nasıl yaptı bunu?" diye soruyordu. Sesi o kadar güzel bir müziğe benziyordu ki, Garion'un ruhuna işledi.

"Gücü var," dedi Maaş; yılan sesi Garion'un sinirlerinde bir lavtanın tellerinde dolaşır gibi dolaştı. "Gücü denenmemiş, yönsüz, ama çok kuvvetli. Buna dikkat et sevgili Salmissra. Kazayla yok edebilir."

"Ben onu kontrol ederim," dedi kadın.

"Belki," dedi yılan.

"Büyücülük için irade gerekir," dedi Salmissra. "Onun iradesini elinden alacağım. Senin kanın soğuk Maaş, o yüzden oret'in athal'in ya da kaldiss'in damarları yakan tadını hiç hissetmedin. Tutkuların da soğuk, o yüzden vücudun iradeyi tutsak etmek için nasıl kullanılacağını hiç bilmiyorsun. Aklını uykuya yatırıp iradesini aşkla boğacağım onun."

"Aşk mı Salmissra?" dedi yılan; eğleniyor gibiydi.

"Böyle de denebilir," dedi kadın, "iştah de istersen."

"Bak onu anlarım," dedi Maaş. "Ama bu yaratığı hafife alma, kendi gücünü de abartma. Sıradan bir zihni yok. Nüfuz edemediğim tuhaf bir yan var onda."

"Göreceğiz," dedi kraliçe. Sonra hadımağasına dönerek, "Sadi," diye seslendi.

"Evet Kraliçem?"

"Oğlanı al, yıkasınlar, parfüm sürsünler. Gemi, katran ve tuzlu su kokuyor. Alorn kokularını sevmem."

"Derhal Ölümsüz Salmissra."

Garion'u sıcak su olan bir yere götürdüler. Elbiselerini çıkarıp suya soktular, sabunladılar, sonra tekrar suya soktular. Cildine kokulu yağlar sürüldü ve beline bir bez parçası bağlandı. Sonra biri çenesini sıkıca tutup başını çevirdi ve yanaklarına allık sürülmeye başlandı. O sırada yüzünü boyayan kişinin kadın olduğunu fark etti. Gözleri yavaşça, meraksızca odada gezinmeye başladı. Sadi dışında odadaki herkes kadındı. Bunun kendisini rahatsız etmesi gerektiğine dair bir his vardı içinde –kadınların önünde çıplak dolaşmakla ilgili bir şey; ama ne olduğunu tam olarak hatırlayamadı.

Kadın yüzünü boyamayı bitirince hadımağası Sadi kolundan tuttu ve loş, sonsuz koridorlardan geçerek Salmissra'nın heykelin önündeki divanda yatıp kaide üzerine konulmuş aynada kendini hayranlıkla seyrettiği salona döndüler.

"Çok daha iyi," dedi Salmissra, Garion'u tepeden tırnağa takdirle süzerek. "Sandığımdan daha adaleliymiş. Buraya getirin."

Sadi Garion'u kraliçenin divanının yanına götürüp eskiden Essia'nın oturduğu yastıkların üzerine bıraktı.

Salmissra elini ağır ağır uzatıp soğuk parmaklarıyla Garion'un yüzünü ve göğsünü okşadı. Uçuk renkli gözleri yanıyordu sanki, dudakları da hafifçe aralanmıştı. Garion'un gözleri o beyaz kola takılıp kaldı. Kadının cildinde tek bir tüy bile yoktu.

"Pürüzsüz," dedi zihnini bu konuda yoğunlaştırmaya çalışarak.

"Tabii Belgarionum," diye mırıldandı kadın. "Yılanlar tüysüzdür; ben de yılanların kraliçesiyim."

Kafası karışan Garion yavaşça başını kaldırarak kraliçenin omuzlarından dökülen gür, kara buklelere baktı.

"Bir tek saçlarım var," dedi kadın gururla buklelerine dokunarak.

"Nasıl?" dedi Garion.

"Sır." Güldü. "Belki bir gün sana da anlatırım, ister misin?"

"İsterim herhalde."

"Söyle bana Belgarion," dedi kraliçe. "Beni güzel buluyor musun?"

"Sanırım."

"Kaç yaşındayım dersin?" Kollarını açarak şeffaf elbisenin içindeki vücudunu gösterdi.

"Bilmem," dedi Garion. "Benden büyüksün herhalde, ama çok değil."

Kadının yüzünden küçük bir öfke bulutu geçti. "Tahmin et," dedi sert bir sesle.

"Otuz mu?" dedi Garion biraz şaşkın bir tavırla.

"Otuz mu!" Kraliçenin sesi kırgındı. Hemen aynaya dönüp yüzünü dikkatle inceledi. "Kör müsün aptal herif!" diye haykırdı sonra, yüzüne bakmaya devam ederek. "Bu otuz yaşında bir kadının yüzü mü? Yirmi üç; en fazla yirmi beş."

"Öyle diyorsan öyledir," dedi Garion.

"Yirmi üç," dedi kraliçe kesin bir tavırla. "Bir gün bile fazla değil."

"Tabii," dedi Garion mülayim bir tavırla.

"Peki ya altmışıma yakın olduğumu söylesem inanır mıydın?" Gözleri çelik gibi sertti şimdi.

"Hayır," dedi Garion. "İnanmazdım. Altmış olamazsın."

"Ne tatlı bir çocuksun sen Belgarion," diye fısıldadı kadın bakışları yumuşayarak. Parmakları yeniden Garion'un yüzünü okşamaya başladı. Yavaş yavaş çıplak omuzunun ye boynunun cildi altında tuhaf renkler belirdi; yer değiştiren ve nabız gibi atan hafif bir yeşil ve mor. Önce belirginleşiyor sonra tekrar kayboluyorlardı. Salmissra'nın dudakları tekrar aralandı, nefesleri sıklaştı. Renkler şeffaf elbisesinin altında tüm vücuduna yayıldı.

Maaş yanlarına geldi. Ölü gözleri tuhaf bir hayranlık hissiyle canlanmıştı sanki. Pullu derisinin karmaşık desenindeki renkler Yılan Kraliçenin cildindeki renklerle o kadar uyum içindeydi ki, yılan, kadının omuzuna kıvrıldığında iki gövde arasındaki sınırı fark etmek olanaksızlaştı.

Garion yarı uykuda olmasa kraliçeden uzaklaşmaya çalışırdı. Renksiz gözleri ve rengârenk cildi bir sürüngeninkine benziyordu; yüzündeki apaçık şehvetli ifade ise müthiş bir açlığı ifade ediyordu. Gene de müthiş bir cazibesi vardı. Garion bu çıplak şehvetin elinde olmadan onu çektiğini hissetti.

"Yaklaş bana Belgarionum," dedi kadın yumuşak bir sesle. "Canını yakmayacağım." Gözlerinde ona sahip olmanın kibiri vardı.

Yükseltinin yanında hadımağası Sadi yüksek sesle öksürerek, "Kutsal Kraliçem," dedi. "Taur Urgas'ın elçisi sizinle görüşmek istiyor."

"Ctuchik'in elçisi demek istiyorsun," dedi Salmissra, biraz sıkılmış bir tavırla. Sonra aklına bir şey gelmiş olacak ki, yüzünü habis bir gülümseme

kapladı. Cildindeki renkler soldu. "Grolim gelsin bakalım," dedi Sadi'ye.

Sadi selam vererek çekildi ve bir dakika sonra Murgo kıyafetli, yüzü yaralı bir adamla geri döndü.

"Taur Urgas'ın elçisine hoş geldin diyelim," diye şarkıya başladı hadım.

"Hoş geldin," dedi koro.

"Dikkatli ol," dedi içindeki ses Garion'a. "Bu limanda gördüğümüz adam." Garion Murgoya dikkatle bakınca bunun doğru olduğunu gördü.

"Selam sana Ölümsüz Salmissra," dedi Grolim resmi bir tavırla, önce kraliçeye, sonra arkasındaki heykele selam vererek. "Cthol Murgos Kralı Taur Urgas, İssa'nın ruhuna ve hizmetçisine selamlarını yolladı."

"Grolimlerin Başrahibi Ctuchik'ten selam yok mu?" dedi Salmissra parlayan gözlerle.

"Tabii," dedi Grolim. "Ama o selamın özel olarak verilmesi âdettendir."

"Buradaki göreviniz Taur Urgas adına mı, yoksa Ctuchik adına mı?" diye sordu kraliçe aynadaki aksine bakarak.

"Özel olarak konuşabilir miyiz Kraliçe Hazretleri?" dedi Grolim.

"Özel konuşuyoruz ya," dedi kadın.

"Ama..." Grolim salondaki diz çökmüş hadımlara baktı.

"Özel hizmetkârlarım," dedi kadın. "Bir Nyissa kraliçesi asla yalnız kalmaz. Bunu öğrenmiş olmalıydınız."

"Ya bu?" dedi Grolim, Garion'u göstererek.

"O da hizmetkârım, ama görevi farklı."

Grolim omuzlarını silkti. "Nasıl isterseniz. Sizi Grolim Başrahibi ve Torak'ın Müridi Ctuchik adına selamlarım."

"İssa'nın Hizmetçisi Rak Cthollu Ctuchik'i selamlar," dedi Salmissra resmi bir tavırla. "Grolim Başrahibi benden ne istiyor?"

"Delikanlıyı, Haşmetmeap," dedi Grolim lafı dolandırmadan.

"Hangi delikanlıyı?"

"Polgara'dan çaldığınız ve şimdi ayaklarınızın dibinde oturan delikanlıyı."

Salmissra aşağılayıcı bir tavırla gülerek, "Ctuchik'e üzüntülerimi bildirin," dedi, "ama bu imkânsız."

"Ctuchik'in isteklerini geri çevirmek akıllıca bir şey değildir," diye uyardı Grolim.

"Kendi sarayında Salmissra'dan taleplerde bulunmak daha da aptalcadır," dedi kadın. "Ctuchik bu delikanlı karşılığında ne öneriyor bana?"

"Ebedi dostluğunu."

"Yılan Kraliçenin dosta ihtiyacı yoktur."

"Altın öyleyse," dedi Grolim öfkeyle.

"Angarakların kızıl altınının sımnı biliyorum," dedi kadın. "Kölesi olmaya da niyetim yok. Altının senin olsun Grolim."

"Çok tehlikeli bir oyun oynadığınızı söyleyebilir miyim Haşmetmeap," dedi Grolim soğuk bir tavırla. "Polgara'yı kendinize düşman ettiniz zaten. Ctuchik'in düşmanlığını da kaldırabilir misiniz?"

"Polgara'dan korkmuyorum," dedi Salmissra. "Ctuchik'ten de."

"Kraliçe çok cesur," dedi Grolim hafif bir alayla.

"Sıkılmaya başladım. Şartlarım çok açık. Gidip Ctuchik'e söyleyin. Torak'ın düşmanı elimde. Bende kalacak. Tabii eğer..." Durakladı.

"Eğer ne, Haşmetmeap?"

"Eğer Ctuchik Torak ile benim için konuşursa, bir anlaşma sağlanabilir."

"Nasıl bir anlaşma?"

"Delikanlıyı Torak'a evlilik hediyesi olarak verebilirim." Grolim gözlerini kırpıştırdı. "Eğer Torak benimle evlenip bana ölümsüzlük verirse, ben de Belgarion'u ona veririm."

"Bütün dünya Angarakların Ejderha Tanrısının uyumakta olduğunu biliyor," dedi Grolim.

"Ama ebediyen uyumayacak," dedi Salmissra. "Angarak rahipleri ve Alorya büyücüleri hep Ölümsüz Salmissra'nın da gökteki işaretleri onlar kadar okuyabildiğini unutuyorlar. Torak'ın uyanma günü yaklaştı. Ctuchik'e söyleyin, Torak ile evleneceğim gün, Belgarion elinde olacak. O güne kadar delikanlı benimdir."

"Mesajınızı Ctuchik'e ileteceğim," dedi Grolim buz gibi bir selam vererek.

"Gidebilirsin öyleyse," dedi Salmissra umursamaz bir el hareketi yaparak.

"Demek mesele buymuş," dedi Garion'un içindeki ses, Grolim salondan çıkarken. "Tahmin etmeliydim aslında."

Yılan Maaş birden başını kaldırdı; boynu dikilmiş, gözleri alev alev olmuştu. "Dikkat!" diye tısladı.

"Grolime mi?" diye güldü Salmissra. "Ondan niye korkayım ki?"

"Grolim değil," dedi Maaş. "Bu." Dilini Garion'a uzattı. "Zihni uyandı."

"Olamaz," dedi Salmissra.

"Gene de zihni uyanık. Boynundaki metal nesneyle ilgili bir şey galiba."

"Al onu oradan öyleyse," dedi kadın yılana.

Maaş yere yapışıp divanın çevresinden Garion'a doğru süründü.

"Hiç kıpırdama," dedi Garion'un içindeki ses. "Karşı koyma."

Garion uyuşmuş bir halde küt burunlu sürüngenin yaklaşmasını izledi.

Maaş ensesi parıl parıl parlayarak başını kaldırdı. Dili dudaklarının arasından hızla girip çıkıyordu. Yavaşça öne eğildi. Burnu Garion'un boynundaki gümüş tılsıma değdi.

Sürüngenin kafası tılsıma değdiği anda mavi bir kıvılcım çaktı. Garion içindeki o tanıdık dalgayı hissetti; ama bu kez sıkı bir kontrol altındaydı ve bir noktada yoğunlaşmıştı. Maaş geri çekildi, ama kıvılcım tılsımdan fırlayıp havada titreşerek sürüngenin burnuyla gümüş disk arasında bir ark oluşturdu. Yılanın ağzından ve burun deliklerinden buhar fışkırdı ve gözleri kısıldı.

Sonra kıvılcım kayboldu ve ölü yılanın gövdesi cilalı taş zeminde ihtilaçlar içinde çırpınmaya başladı.

"Maaş!" diye haykırdı Salmissra.

Hadımlar yılanın çılgınca debelenen gövdesinin önünden kaçıştılar.

"Kraliçem!" diye haykırdı kafası traşlı bir memur kapıdan "Dünyanın sonu geldi!"

"Ne?" Salmissra gözlerini yılanın çırpınışlarından ayırarak kapıya baktı. "Güneş karardı! Öğle vakti gece karanlığı çöktü! Şehir korkudan çılgına döndü!"

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Bu haberi izleyen kargaşada Garion, Salmissra'nın tahtanın yanındaki yastıkların üstünde sessizce oturdu. Ama içindeki ses süratle konuşuyordu: "Çok sakin ol. Hiçbir şey söyleme, hiçbir şey yapma."

"Astronomlarım gelsin hemen," diye emretti Salmissra. "Bu güneş tutulmasını niçin önceden haber vermediklerini öğrenmek istiyorum."

"Güneş tutulması değil Kraliçem," diye sızlandı kel kafalı memur; hâlâ çırpınan Maaş'ın yanında yere kapanmıştı. "Karanlık dev bir perde gibi geldi. Hareket eden bir duvar gibiydi sanki; ne rüzgâr, ne yağmur, ne de gökgürültüsü vardı. Hiç ses çıkarmadan güneşi yutuverdi." Ümitsizce ağlamaya başladı. "Bir daha güneşi hiç göremeyeceğiz."

"Kes diyorum salak," diye bağırdı Salmissra. "Ayağa kalk. Sadi, bu geri zekâlıyı buradan çıkar ve gidip gökyüzüne bak. Sonra da buraya dön. Ne olup bittiğini öğrenmek istiyorum."

Sadi sudan çıkan bir köpek gibi silkelendi, gözlerini Maaş'ın yüzündeki ölü, sabit sırıtıştan zorlukla ayırarak sayıklar gibi sızlanan memuru ayağa kaldırdı ve salondan çıkardı.

Salmissra Garion'a dönerek, "Bunu nasıl yaptın," dedi kasılmaya devam eden Maaş'ın gövdesini göstererek.

"Bilmiyorum," dedi Garion. Kafası hâlâ dumanlıydı. Bir tek zihnindeki sesin bulunduğu köşe uyanıktı.

"Çıkar o tılsımı," dedi Salmissra.

Garion itaatkâr bir şekilde ellerini madalyona uzattı. Ansızın elleri dondu kaldı. Kıpırdamıyorlardı. Vazgeçerek, "Yapamıyorum," dedi.

"Alın şunu," diye emretti Salmissra hadımlardan birine. Adam önce ölü yılana baktı sonra da Garion'a. Sonra başını sallayarak korkuyla geri

çekildi.

"Dediğimi yap!" diye haykırdı Yılan Kraliçe.

Sarayın bir yerlerinde çınlayan, büyük bir gümbürtü koptu. Tahtadan sökülen çivilerin gıcırtısı ve çöken bir duvarın gürültüsü. Sonra loş koridorların derinliklerinde bir yerde acı dolu bir çığlık yükseldi.

Garion'un içindeki öteki bilinç gürültünün geldiği yere doğru uzanıp yoklayarak, "En nihayet!" dedi bariz bir rahatlama hissiyle.

"Ne oluyor orada?" diye bağırdı Salmissra.

"Benimle gel," dedi Garion'un içindeki ses. "Yardımına ihtiyacım var."

Garion ellerini yere dayayarak kalkmaya hazırlandı. "Hayır, öyle değil." Garion'un zihninde tuhaf bir ayrılma görüntüsü belirdi. Hiç düşünmeden bu ayrılığın olmasını istedi; yerden yükseldiğini ama bir yandan da hiç kıpırdamadığını hissetti. Ansızın vücudunu hissetmemeye başladı; kolları ve bacakları yoktu, ama gene de hareket ediyordu. Kendisinin kendi vücudunun salak salak Salmissra'nın ayaklarının dibindeki yastıkların üzerinde oturmakta olduğunu gördü.

"Çabuk," dedi ses. Artık kafasının içinde değil yanında gibiydi. Orada, yanında, biçimi olmayan

bir varlık vardı; bir şekilde de tanıdık geliyordu Garion'a.

Garion'un zihnini bulandıran sis kaybolmuştu ve kendini çok uyanık hissediyordu. "Kimsin?" dedi yanındaki varlığa.

"Bunu açıklayacak vakit yok şimdi. Salmissra tedbir alamadan onları buraya getirmeliyiz."

"Kimleri?"

"Polgara ile Barak'ı."

"Pol Teyzeyi mi? Nerede o?"

"Gel," dedi ses aceleyle. Garion ve yanındaki tuhaf varlık kapıya doğru süzüldüler ve sanki kapı maddi bir şey değilmiş gibi içinden geçip dışarıdaki koridora çıktılar..

Koridor boyuna uçuyorlardı; hiçbir hareket hissi olmadan, içinde hareket ettikleri havayı hissetmeden süzülüyorlardı. Az sonra İssus'un Garion'u saraya ilk getirdiği zamanki açık salona vardılar. Orada, havada durup beklemeye başladılar.

Pol Teyze güzel gözleri alev alev olmuş, vücudunun çevresinde ateşten bir haleyle koridorda yürümekteydi. Yanında Garion'un daha önce de gördüğü dev ayı vardı. Hayvanın başında Barak'ın yüzünü seçebiliyordu, ama insanlıkla bir ilgisi yoktu. Ayının gözleri kudurmuş gibi parlıyordu ve ağzı açıktı.

Panik içindeki muhafızlar uzun mızraklarla ayıyı durdurmaya çalışıyorlardı, ama dev hayvan mızrakları bir darbede yana savurarak muhafızların üstüne atıldı. Kucakladığı muhafızın kemikleri kınlıyor, pençeleri hepsini paramparça ediyordu. Pol Teyzeyle ayının arkasında parçalanmış gövdelerden oluşan bir iz vardı.

Köşelerde bekleşen yılanlar sürünerek üstlerine saldırıyordu, ama Pol Teyzenin etrafındaki haleye değdikleri zaman tıpkı Maaş gibi ölüyorlardı.

Pol Teyze kapıları teker teker bir söz ve bir hareketle deviriyordu. Yoluna çıkan kalın bir duvarı tıpkı örümcek ağından yapılmış gibi bir dokunuşta enkaza çeviriverdi.

Barak loş salonda çılgınca kükreyerek önüne çıkan her şeyi parçalıyordu. Çığlık çığlığa bağıran bir hadım panik içinde sütunlardan birine tırmanmaya çalıştı. Dev hayvan doğrulup pençelerini adamın sırtına geçirdi ve aşağıya çekti. Dev çeneleri hadımın kafasının üzerine kapanınca, adamın çığlıkları uçuşan kanlar ve beyin parçaları arasında sona erdi.

"Polgara!" dedi Garion'un yanındaki varlık ses çıkarmadan. "Bu taraftan!" Pol Teyze hemen o tarafa döndü.

"Bizi takip et," dedi varlık. "Çabuk!"

Garion ve öteki benliği koridor boyunca, Salmissra'nın ve Garion'un biraz önce terk ettiği yarı bilinçli vücudun bulunduğu salona doğru uçmaya başladılar.

Garion ve tuhaf yol arkadaşı tekrar ağır, kapalı kapının içinden geçtiler.

Salmissra, çıplak vücudu bu kez şehvetten değil öfkeden renklere bürünmüş halde, yastıkların üstünde boş gözlerle oturan Garion'un vücuduna bağırıyordu. "Cevap ver!" diye haykırıyordu, "cevap ver bana!"

"Döndüğümüzde," dedi biçimi olmayan varlık, "işi bana bırak. Biraz daha zaman kazanmalıyız."

Döndüler. Garion vücudunun bir an için ürperdiğini hissetti; sonra yeniden kendi gözleriyle bakmaya başladı. Onu uyuşturmuş olan sis hızla geri geldi. "Ne?" dedi ağzı, o daha kelimeyi bilinçli olarak oluşturmadan.

"Bu senin işin mi dedim?" diye sordu Salmissra.

"Ne benim işim mi?" Ağzından çıkan ses kendi sesi gibiydi, ama arada ince bir fark vardı.

"Bütün bunlar," dedi kadın. "Karanlık. Sarayıma yapılan saldırı."

"Sanmıyorum. Nasıl yapabilirim ki? Ben daha çocuğum."

"Bana yalan söyleme Belgarion," dedi Salmissra. "Kim olduğunu ve ne olduğunu biliyorum. Mutlaka sen yapıyorsundur. Belgarath bile güneşi örtemez. Seni uyarıyorum Belgarion. Bugün içtiğin şeyler seni öldürecek. Şu anda damarlarında dolaşan zehir öldürüyor seni."

"Niye yaptın bunu bana?"

"Seni burada tutabilmek için. Ölmemek için içmeye devam etmek zorundasın. Sana bu zehiri ancak ben verebilirim; sense bunu her gün içmek zorundasın –hayatın boyunca. Sen benimsin Belgarion, benim!"

Kapının hemen dışından korku dolu çığlıklar yükseldi.

Yılan Kraliçe şaşkınlıkla doğruldu, sonra arkasındaki dev heykele dönerek garip bir ayin yapar gibi eğilerek selam verdi ve elleriyle havada birtakım karmaşık işaretler çizmeye başladı. Bu arada Garion'un hiç duymadığı, genizden tıslamalar ve tuhaf bir tempodan oluşan bir dilde karışık bir şeyler söylüyordu.

Ağır kapı paramparça olarak içeri doğru patlayıp açıldı; kapının ağzında, beyaz buklesi pırıl pırıl parlayan ve gözleri dehşet saçan Pol Teyze duruyordu. Yanında dişlerinden kan damlayan ve pençelerinde hâlâ et parçaları olan dev ayı vardı.

"Seni uyarmıştım Salmissra," dedi Pol Teyze ölümcül bir sesle.

"Olduğun yerde kal Polgara," dedi kraliçe. Dönüp onlara bakmadı; parmakları hâlâ o karmaşık hareketleri yapmaya devam ediyordu. "Çocuk ölüyor. Bana saldırırsan onu kimse kurtaramaz."

Pol Teyze duralayarak, "Ne yaptın?" diye sordu.

"Bak ona," dedi Salmissra. "Athal ve kaldiss içti. Şu anda bile damarları alev alev. Az sonra biraz daha içmesi gerek." Yüzünde müthiş bir yoğunlukla aynı işaretleri yapmaya devam ediyordu. Ağzından yine aynı genizden gelen tıslamalar dökülmeye başladı.

"Doğru mu bu?" dedi Pol Teyzenin sesi Garion'un kafasının içinde.

"Doğru galiba," dedi Garion'un içindeki ses. "Bir şeyler içirdiler ona; eskisinden farklı gibi görünüyor." Pol Teyzenin gözleri irileşti. "Sen de kimsin?"

"Ben hep buradaydım Polgara. Bilmiyor muydun?"

"Garion biliyor mu ?"

"Burada olduğumu biliyor. Ne anlama geldiğini bilmiyor."

"Bunu daha sonra konuşuruz," dedi Pol Teyze. "Şimdi dikkat et. Yapman gereken şu." Garion'un zihninde belirsiz birtakım imgeler uçuştu. Anladın mı?"

"Tabii. Ona nasıl yapılacağını gösteririm."

"Kendin yapamaz mısın?"

"Hayır Polgara," dedi ses. "Güç onun, benim değil. Merak etme, biz birbirimizi anlıyoruz." Zihninde iki ses birbiriyle konuşurken, Garion kendini tuhaf bir şekilde yalnız hissediyordu. "Garion," dedi içindeki ses hafifçe." Şimdi kanını düşün."

"Kanımı mı?"

"Bir süre için kanını değiştireceğiz."

"Neden?"

"Sana verdikleri zehri yakıp yok etmek için. Şimdi kanına yoğunlaş." Garion yoğunlaştı.

"Şöyle olmasını istiyoruz." Garion'un gözlerinin önüne sarı bir görüntü gelir gibi oldu. "Anladın mı?"

"Evet."

"Yap öyleyse. Hemen."

Garion parmaklarını göğsüne dayayıp kanının değişmesini istedi. Birdenbire bütün vücudu alev almış gibi oldu. Kalbi hızla atmaya başladı ve vücudunu ter bastı.

"Biraz daha," dedi ses.

Garion ölüyordu. Değişen kanı damarlarını yakarken tir tir titremeye başladı. Kalbi göğsünde tekleyerek, bir çekiç gibi atıyordu. Gözleri karardı ve öne doğru devrilmeye başladı. "Şimdi!" dedi ses. "Eski haline çevir."

Her şey geçti. Garion'un kalbi bir kez daha tekledi, sonra normal temposuna döndü. Bitkindi, ama kafasındaki sis dağılmıştı.

"Oldu Polgara," dedi öteki Garion. "Şimdi gerekeni yapabilirsin."

Olup bitenleri heyecanla izlemiş olan Pol Teyzenin yüzü yeniden sertleşti. Cilalı zeminde tahta doğru yürüyerek, "Salmissra," dedi. "Dön ve bana bak."

Kraliçe ellerini başının üzerine kaldırmıştı şimdi; ağzından dökülen sözler ise boğuk bir çığlığa dönüştü.

Sonra, yukarılarda, tavandaki gölgeler arasında, dev heykelin gözleri açıldı ve zümrüt yeşili bir alevle yanmaya başladı. Salmissra'nın tacındaki bir mücevher de aynı alevle yanıyordu.

Heykel kımıldadı. Korkunç, kulakları sağır eden bir gıcırtı yükseldi. Dev heykelin yapılmış olduğu taş esnedi; heykel öne bir adım attı, sonra bir adım daha.

"Beni neden çağırdın?" dedi müthiş bir ses taş dudakların arasından, o dev göğüste yankılanarak.

"Hizmetçini koru Yüce İssa," diye haykırdı Salmissra, dönüp muzaffer bir edayla Pol Teyzeye bakarak. "Bu habis büyücü senin tapınağına girip beni öldürmek istiyor. Şer kuvvetleri o kadar büyük ki, kimse önünde duramıyor. Ben senin hizmetçin ve kadınınım, sana sığınıyorum."

"Kimdir tapınağımı kirleten?" diye sordu heykel müthiş bir kükremeyle. "Kimdir benim seçilmiş sevgili hizmetçime el kaldırmaya cesaret eden?" Zümrüt gözler müthiş bir gazapla parladı.

Pol Teyze dev heykelin karşısında, cilalı taş zeminin tam ortasında tek başına duruyordu. "Çok ileri gittin Salmissra," dedi sonra. "Bu yaptığın yasaklanmıştır."

Yılan Kraliçe istihzayla güldü. "Yasak ha? Senin yasaklarından bana ne? Kaç Polgara, kaç ya da Kutsal İssa'nın gazabıyla yüzleş. Bir Tanrıyla başa çıkabilir misin?'"

"Eğer mecbur kalırsam," dedi Pol Teyze. Sonra doğrulup tek bir kelime söyledi. Garion'un kafasının içinde müthiş bir gümbürtü koptu bu sözle. Derken Pol Teyze büyümeye başladı. Adım adım, bir ağaç gibi yükseldi,

genişledi, Garion'un gözlerinin önünde bir dev boyutuna ulaştı. Birkaç saniye sonra, büyük taş Tanrının eşiti olarak karşısında duruyordu.

"Polgara?" dedi Tanrı şaşkınlıkla. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Kehaneti yerine getirmek için geldim İssa Efendimiz," dedi Pol. "Hizmetçiniz size ve kardeşlerinize ihanet etti."

"Olamaz," dedi İssa. "O benim seçilmiş hizmetçim. Yüzü sevdiğimin yüzü."

"Yüz aynı," dedi Pol Teyze, "ama bu İssa'nın sevgilisi Salmissra değil. Sizin sevdiğiniz öleli beri yüz Salmissra gelip geçti bu tapınaktan."

"Öldü mü?" dedi Tanrı inanamayarak.

"Yalan söylüyor!" dedi Salmissra çığlık çığlığa. "Sevgilin benim Efendim. Onun yalanlarına inanma. Öldür onu."

"Kehanetin günü yaklaştı," dedi Pol Teyze. "Salmissra'nın ayaklarının dibinde oturan delikanlı da Kehanetin meyvesi. Onu geri almazsam, Kehanet yerine gelmez."

"Kehanet günü bu kadar çabuk mu geldi?" dedi Tanrı.

"O kadar çabuk değil İssa Efendimiz," dedi Pol Teyze. "Çok vakit geçti. Uykunuz binyıllar sürdü."

"Yalan! Hepsi yalan!" diye haykırdı Salmissra çaresizce, dev taş Tanrının bacaklarına sarılarak.

"Bunun hakikat olup olmadığını öğrenmeliyim," dedi Tanrı alçak bir sesle. "Uzun ve derin bir uyku uyumuşum, şimdi ise dünyadan habersiz olduğumu görüyorum."

"Yok et onu Efendim!" dedi Salmissra. "Söylediği yalanların her biri bir küfür; senin kutsal varlığını kirletmeye çalışıyor."

"Hakikati öğreneceğim Salmissra," dedi İssa.

Garion zihninde bir an için devasa bir dokunuş hissetti. Bir şey ona sürünüp geçmişti sanki; o kadar büyük bir şeydi ki bu, havsalası almıyordu. Sonra dokunuş geçip gitti.

"Ahhh" diye bir ses geldi yerden. Ölü yılan Maaş kıpırdanarak, "Ahhh Bırakın uyuyayım," diye tısladı. "Biraz sonra," dedi İssa. "Adın ne idi?"

"Adım Maaş idi," dedi yılan. "Ölümsüz Salmissra'nın danışmanı ve yoldaşıydım. Beni geri gönderin Efendimiz. Tekrar yaşamaya dayanamıyorum."

"Bu benim sevdiğim Salmissra mı?" diye sordu Tanrı.

"Onun halefi," diye içini çekti Maaş. "Sizin sevdiğiniz rahibe binlerce yıl önce öldü. Her yeni Salmissra, sizin sevdiğinize benzeyen kadınlar arasından seçilir."

"Ya," dedi İssa sesinde müthiş bir acıyla. "Peki bu kadının Belgarion'u Polgara'nın elinden almaktaki maksadı neydi?"

"Torakla anlaşma yapmak istiyordu," dedi Maaş. "Lanetli Varlığın onunla evlenip ölümsüzlük vermesine karşılık, Belgarion'u ona verecekti."

"Evlenmek mi? Benim rahibem deli kardeşimin iğrenç kollarına mı atılacaktı?"

"Seve seve Efendimiz," dedi Maaş. "Gördüğü her insanın, tanrının ya da hayvanın kollarına atılmak onun tabiatında var."

İssa'nın taş suratından bir iğrenme ifadesi gelip geçti. "Bu hep böyle miydi?"

"Her zaman Efendimiz," dedi Maaş. "Genç kalmasını ve sevgilinize benzerliğini korumasını sağlayan iksir, damarlarını şehvetle tutuşturuyor. Ölene kadar sönmüyor ateşi. Bırakın gideyim Efendimiz. Canım yanıyor!"

"Uyu Maaş," dedi İssa hüzünle. "Sessiz ölüme şükranlarımı da götür."

Maaş, "Ahhh" diye inleyerek yere uzandı.

"Ben de uykuma geri döneceğim," dedi İssa. "Eğer kalırsam varlığım Torak'ı uyandırıp dünyayı yıkacak bir savaşı başlatabilir." Dev heykel binlerce yıldır durmuş olduğu yere döndü. Hareket eden taşın müthiş uğultu ve gıcırtısı salonu doldurdu yeniden. "Bu kadına ne istersen yap Polgara," dedi taş Tanrı. "Ama sevdiğimin anısına hürmeten canını alma sadece."

"Almayacağım İssa Efendimiz," dedi Pol Teyze eğilip heykele selam vererek.

"Kardeşim Aldur'a sevgimi götür," dedi çınlayan ses yavaş yavaş sönerken.

"Uyuyun Efendimiz," dedi Pol Teyze. "Uykunuz üzüntünüzü alıp götürsün."

"Hayır!" diye haykırdı Salmissra; ama heykelin gözlerindeki ve kendi tacındaki mücevherdeki ışık sönmüştü bile.

"Vakit geldi Salmissra," dedi Pol Teyze, dev, korkunç cüssesiyle.

"Öldürme beni Polgara," diye yalvardı kraliçe diz çökerek. "Ne olur beni öldürme."

"Seni öldürmeyeceğim Salmissra," dedi Pol Teyze, "İssa Efendimize canını bağışlayacağıma söz verdim."

"Ben söz filan vermedim," dedi Barak kapının ağzından. Garion Pol Teyzenin cüssesi karşısında ufacık kalan iri yarı arkadaşına dondu. Ayı yoktu artık; onun yerinde elinde kılıcıyla Çerek savaşçısı duruyordu.

"Hayır Barak. Salmissra sorununu ebediyete kadar halledeceğim." Pol Teyze yalvaran kraliçeye döndü. "Yaşayacaksın Salmissra. Çok uzun bir sure yaşayacaksın –belki de ebediyen."

Salmissra'nın inanamayan gözlerinde bir umut ışığı belirdi. Yavaşça ayağa kalkıp karşısındaki dev varlığa bakarak, "Ebediyen mi Polgara?" diye sordu.

"Ama önce seni değiştirmem lazım," dedi Pol Teyze. "Genç ve güzel kalabilmek için içtiğin zehir, yavaş yavaş öldürüyor seni. Yüzünde izleri görülmeye başlamış bile."

Kraliçenin elleri yüzüne gitti, sonra telaşla aynaya döndü.

"Çürüyorsun Salmissra," dedi Pol Teyze. "Yakında çirkin ve ihtiyar olacaksın, içini dolduran şehvet yanıp bitecek ve öleceksin. Kanın çok sıcak; mesele burada."

"Ama nasıl..." diye kekeledi Salmissra.

"Küçük bir değişiklik," dedi Pol Teyze onu yatıştırmak ister gibi. "Küçük bir değişiklikle sonsuza kadar yaşayabilirsin." Garion, Pol Teyzenin iradesini toplayışının gücünü hissetti. "Seni ölümsüz yapacağım Salmissra." Elini kaldırarak tek bir kelime söyledi. O tek kelimenin gücü Garion'u rüzgâra kapılmış bir yaprak gibi savurdu.

Önce bir şey olmadı. Salmissra şeffaf elbisesinin içinde bembeyaz çıplaklığıyla öylece duruyordu. Sonra vücudundaki renk kıpırdaşmaları daha belirgin hale geldi ve bacakları birbirine yapıştı. Yüzü değişmeye, sivrileşmeye başladı. Dudakları yok oldu, ağzı yayılarak sabit bir sürüngen sırıtışı biçimini aldı.

Garion gözlerini kraliçeden ayıramadan dehşetle izliyordu. Kadının omuzları kaybolunca elbisesi kayıp yere düştü ve kolları iki yanına yapıştı. Vücudu uzamaya başladı; birbirine yapışan bacakları kıvrım kıvrım oldu. Gür, kabarık saçları kayboldu ve yüzündeki son insanca iz de gitti. Ancak altın tacı sımsıkı başında kaldı. Kıvrılarak yere indiğinde, çatal dili ağzından çıkıp tekrar içeri girdi. Boynu yassı laşarak iki yana yayıldı; bu değişim sırasında eski boyuna dönmüş olan Pol Teyzeye boş, ifadesiz gözlerle bakmaya başladı.

"Tahtına çık Salmissra," dedi Pol Teyze.

Kraliçenin başı sabit kaldı, ama vücudu kıvrılarak yastıklarla dolu divana yerleşti; kıvrımların birbirine sürtünmesinden kuru, hışırtılı bir ses çıkıyordu.

Pol Teyze Hadımağası Sadi'ye döndü. "Selam olsun İssa'nın Hizmetçisi, Yılan İnsanların Kraliçesi Salmissra'ya. Artık ölümsüz; sonsuza dek, zamanın ve günlerin sonuna dek Nyissa tahtında kalacak."

Sadi'nin yüzü dehşetten bembeyaz kesilmiş, gözleri yuvalarından uğramıştı. Yutkunarak başını sallayabildi yalnızca.

"Sizi kraliçenizle baş başa bırakıyorum," dedi Pol. "Delikanlı ve biz gidiyoruz. Barış içinde ayrılmak isterim buradan, ama gene de siz bilirsiniz."

"Haber yollayacağım," dedi Sadi telaşla. "Kimse size engel olmaya kalkmayacak."

"Akıllıca bir karar," dedi Barak alayla.

Kızıl cüppeli hadımlardan biri tahtın önüne diz çökerek titreyen bir sesle, "Nyissa'nın Yılan Kraliçesine selam olsun," dedi.

"Selam olsun," diye tekrarladı diğerleri, diz çökerek, bir ayinde gibi. "İhtişamı gözlerimizin önüne serildi."

"İbadet edin Nyissa'nın Yılan Kraliçesine."

Garion, Pol Teyzenin peşinden parçalanmış kapıya doğru ilerlerken, dönüp geriye baktı bir kere. Salmissra kıvrım kıvrım vücuduyla tahtında oturuyordu ve başı aynaya çevrilmişti. Altın tacı hâlâ başındaydı ve ifadesiz yılan gözleriyle aynadaki aksini inceliyordu. Sürüngen yüzünde de hiçbir ifade olmadığı için, ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

Otuzuncu Bölüm

Pol Teyze onları diz çökmüş hadımların Yılan Kraliçeye övgüler düzdüğü taht salonundan çıkardığında, koridorların ve kemerli salonların bomboş olduğunu gördüler. Barak elde kılıç, asık bir suratla, saraya girdiği zaman gerisinde bıraktığı kıyımın izlerini takip ederek başı çekiyordu. Dev adamın rengi uçmuştu ve yollarının üstündeki vahşice parçalanmış cesetlerden gözlerini kaçırmaya çalışıyordu.

Saraydan çıktıklarında, Sthiss Tor sokaklarını gece kadar karanlık ve panik içindeki halkın dehşet çığlıklarıyla dolu buldular. Barak bir elinde saray duvarından aldığı bir meşale, diğer elinde koca kılıcı, onları caddeye çıkardı. Panik halinde olmalarına rağmen, Nyissalılar çekilip ona yol açtılar.

"Bu da ne Polgara?" diye homurdandı Barak omuzunun üstünden, meşalesini karanlığı dağıtmak istermiş gibi sallayarak. "Bir çeşit büyü mü?"

"Hayır," dedi Polgara, "büyü değil."

Meşale ışığında küçük gri parçacıkların yağdığını gördüler.

"Kar!" dedi Barak gözlerine inanamayarak.

"Hayır," dedi Polgara. "Kül."

"Yanan ne?"

"Bir dağ," diye cevapladı Polgara. "Hemen gemiye dönelim. Bu kalabalık şimdiye kadar olan her şeyden daha tehlikeli." Mavi pelerinini Garion'un omuzlarına atarak, birkaç meşalenin yanmakta olduğu bir sokağı işaret etti. "Bu taraftan."

Kül yağmuru şiddetlendi. Rutubetli havadan süzülen pis, gri bir una benziyordu ve kükürtlü bir kokusu vardı.

Rıhtıma vardıklarında, mutlak karanlık biraz olsun açılmaya başlamıştı. Kül hâlâ yağıyor, kaldırım taşlarının çatlaklarına siniyor, yol yol binaların dış yüzünü kaplıyordu. Hava aydınlanıyordu ama, yağan kül tıpkı sis gibi, üçdört metreden ötesini görmelerini engelliyordu.

Rıhtımlarda mutlak kargaşa hüküm sürmekteydi. Çığlıklar atan ve ağlaşan Nyissalılar, rutubetli havada boğucu bir biçimde bütün şehri ölümcül bir sessizlikle örten külden kaçmak için gemilere binmeye çalışıyorlardı. Korkudan çılgına dönmüş olan bazıları nehrin öldürücü sularına bile atlıyordu.

"Bu kalabalığın arasından geçemeyiz Polgara," dedi Barak. "Bir dakika bekleyin." Kılıcını kınına sokmasıyla birlikte, sıçrayarak alçak bir çatının kenarını yakaladı. Kendini çatının üzerine çekip üstlerinde, belli belirsiz bir gölge gibi dikilerek, kalabalığın gürültüsünü bastıran bir gürlemeyle, "Hey Greldik!" diye haykırdı.

"Barak!" diye cevap verdi Greldik'in sesi. "Neredesin?"

"İskelenin başında," diye bağırdı Barak. "Kalabalığı aşamıyoruz."

"Orada kalın," dedi Greldik. "Gelip sizi alacağız."

Birkaç dakika sonra rıhtımda bir kalabalığın ayak sesleri duyuldu; arada bir de savrulan darbelerin sesleri geliyordu. Kalabalığın içinden inlemeler ve kaçışma sesleri yükseldi. Sonra ellerinde sopalarla Mandorallen, Greldik ve altı iri yarı denizci, kendilerine kalabalığın içinden yol açarak küllerin arasından belirdiler.

"Kayboldunuz galiba," diye seslendi Greldik Barak'a. Barak damdan atlayarak, "Saraya uğramamız icap etti," dedi.

"Sıhhatiniz için endişelenmeye başlamıştık Leydim," dedi Mandorallen Pol Teyzeye, bir şeyler zırvalayan bir Nyissalıyı yolundan iterek. "Durnik Efendi döneli saatler oldu."

"İşimiz uzadı," dedi Pol. "Kaptan bizi gemiye götürebilir misiniz?"

Greldik ona korkunç bir sırıtışla karşılık verdi.

"Gidelim öyleyse," dedi Pol. "Gemiye biner binmez biraz açılıp nehrin aşağısına demirlemek iyi olur. Bu kül dinecek, ama dinene kadar da bu insanlar sinir krizi geçirecekler. İpek'ten ve babamdan haber var mı?"

"Yok hanımefendi," dedi Greldik.

"Ne yapıyor bu adam?" dedi Pol öfkeyle kendi kendine.

Mandorallen geniş kılıcını çekip doğruca kalabalığın üstüne yürümeye başladı. Ne yavaşlıyor ne de yolunu değiştiriyordu. Nyissalılar hemen toz olmaya başladılar.

Rıhtımda Greldik'in gemisinin çevresindeki kalabalık daha da yoğundu, Durnik, Hettar ve tayfaların geri kalanı ellerinde ucu çengelli sırıklarla panik içindeki insanları gemiden uzak tutmaya çalışıyorlardı. Rıhtımın ucuna vardıklarında Greldik, "iskeleyi uzatın," diye bağırdı.

"Soylu kaptan," diye sızlandı kel kafalı bir Nyissalı, Greldik'in kürk yeleğine yapışarak. "Beni geminize alırsanız size yüz altın veririm."

Greldik iğrenerek adamı itti.

"Bin altın," dedi Nyissalı Greldik'in kolunu bırakmayıp kesesini havada sallayarak.

"Şu maymunu alın yakamdan," dedi Greldik. Gemicilerden biri adamın kafasına sopasını indirerek bayılttı, sonra da kesesini elinden aldı. Keseyi açıp paraları avucuna döktü. "Üç gümüş," dedi sonra aşağılayarak. "Gerisi bakır." Dönüp baygın adamın karnına bir tekme attı.

Barak ve Mandorallen birer şiddet abidesi gibi dikilip kalabalığı uzak tutarken, diğerleri teker teker iskeleden gemiye bindiler. "Palamarları kesin," diye haykırdı Greldik hepsi bindiklerinde. Gemiciler kalın palamarları kestiklerine, rıhtımdaki Nyissalılardan bir hayal kırıklığı nidası yükseldi. Hafif akıntı gemiyi yavaşça rıhtımdan açtı; arkalarından hâlâ sızlanmalar ve iniltiler geliyordu.

"Garion," dedi Pol Teyze. "Aşağı inip üstüne edeplice bir şeyler giyer misin? Ayrıca şu iğrenç allığı da temizle yüzünden. Sonra da buraya dön. Seninle konuşmam lazım."

Garion ne kılıkta olduğunu unutmuştu, o yüzden alt güverteye inerken kıpkırmızı kesildi.

Tuniğini ve pantolonunu giyip tekrar yukarı çıktığında hava iyice aydınlanmıştı, ama gri küller hâlâ durgun havada süzülüp duruyor, çevrelerindeki dünyayı bulanıklaştırıyor ve her şeyi gri bir tabaka ile kaplıyordu. Nehre açılmışlardı ve Greldik'in tayfaları demir atmıştı. Hafif akıntıda gemi salınıp duruyordu.

"Buraya gel Garion," dedi Pol Teyze. Pruvada durmuş bulanık, tozlu manzarayı seyrediyordu. Garion biraz çekinerek yaklaştı yanına; sarayda olanlar hafızasında hâlâ tazeydi.

"Otur canım," dedi Pol. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Peki efendim," dedi Garion bir banka oturarak.

"Garion," dedi Pol ona dönerek. "Sen Salmissra'nın sarayındayken bir şey oldu mu?"

"Nasıl yani?"

"Ne kastettiğimi biliyorsun," dedi Pol Teyze kesin bir tavırla. "Beni açık konuşmak zorunda bırakıp ikimizi de mahcup duruma düşürmeyeceksin, değil mi?"

"Ha," dedi Garion kızararak. "Şu mesele! Hayır, öyle bir şey olmadı." Kraliçenin davetkâr halini hatırlayınca biraz da pişmanlık duymadı değil.

"İyi. Korktuğum tek şey buydu. Henüz böyle bir şeye kalkışman doğru olmaz. Senin gibi özel koşullara sahip biri üzerinde tuhaf etkileri olabilir."

"Pek anlayamadım," dedi Garion.

"Belirli yeteneklerin var," dedi Pol. "Eğer onlar olgunlaşmadan şu öbür konuda tecrübelere başlarsan, ne olacağı belli olmaz. Şu anda işleri karıştırmamak daha iyi."

"Keşke olsaymış öyleyse," diye söylendi Garion. "Belki o zaman değişirdim de insanlara zarar veremezdim."

"Sanmam," dedi Pol Teyze. "Gücün o kadar büyük ki, öyle kolay kolay ortadan kalkmaz. Tolnedra'dan ayrıldığımız gün ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Eğitim hakkmda hani?"

"Eğitime ihtiyacım yok," dedi Garion inatçı bir tavırla.

"Evet var," dedi Pol. "Hem de hemen şimdi. Gücün çok büyük, daha önce böylesini hiç görmemiştim. Bazı açılardan o kadar karmaşık ki ben bile anlayamıyorum. Korkunç bir şey olmadan mutlaka eğitilmelisin. Şu anda tamamen kontrolsüzsün Garion. Eğer insanlara zarar vermemek konusunda ciddiysen, bir kazaya sebep olmamak için eğitilmeyi kendin istemelisin."

"Ama ben büyücü olmak istemiyorum ki," diye itiraz etti Garion. "Bundan kurtulmak istiyorum. Bana yardım edemez misin?"

Pol başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Ama elimde olsa da etmezdim zaten. Bu senin bir parçan, Garioncuğum; inkâr edemezsin."

"Öyleyse ben de mi bir canavar olacağım?" dedi Garion acı acı. "İnsanları yakarak ya da onları kurbağaya ya da yılana çevirerek mi yaşayacağım? Belki bir süre sonra ben de alışırım, rahatsız olmamaya başlarım. Sen ve dedem gibi sonsuza kadar yaşarım, ama insan olamam artık. Pol Teyze, keşke ölseydim."

"Onu ikna edemez misin?" dedi Pol Teyzenin sesi kafasının içinde. Doğruca içindeki öteki bilinçle konuşuyordu.

"Şu anda olmaz Polgara," dedi ses. "Kendisine acımakla çok meşgul şimdi."

"Ama gücünü kontrol etmeyi öğrenmesi lazım," dedi Pol Teyze.

"Ben onu beladan uzak tutarım," dedi ses. "Belgarath dönene kadar yapabileceğimiz bir şey yok. Bir vicdan hesaplaşması içinde şimdi; kendi cevaplarını bulana kadar da işine karışamayız."

"Böyle acı çektiğini görmeye dayanamıyorum."

"Çok yufka yüreklisin Polgara. Garion sağlam bir delikanlı. Biraz acı çekmekten zarar gelmez."

"Siz ikiniz ben yokmuşum gibi konuşmaktan vazgeçer misiniz lütfen," dedi Garion öfkeyle.

"Pol Hanım," dedi Durnik güvertenin öbür tarafından yanlarına gelirken. "Hemen gelseniz iyi olacak. Barak kendini öldürecek."

"Ne yapacak?" dedi Pol.

"Bir lanet yüzündenmiş," dedi Durnik. "Kılıcının üzerine kapanacağını söylüyor."

"Geri zekâlı! Nerede o?"

"Kıç güvertede," dedi Durnik. "Kılıcını çekmiş, kimseyi yanma sokmuyor."

"Benimle gelin." Pol Teyze, Garionla Durnik peşinde, hızla kıç güverteye yürüdü.

"Hepimiz muharebe çılgınlığı yaşamışızdır Lordum," diyordu Mandorallen, iri yarı Çerek'i ikna etmeye çalışarak, "iftihar edilecek bir şey değil belki, ama böyle bir kasvete düşmenize de sebep olmaması lazım."

Barak cevap vermiyor, geminin tam kıçında durmuş, gözlerinde dehşet ifadesiyle kılıcını bir yay çizecek şekilde sallayarak kimseyi yanına yaklaştırmıyordu.

Pol Teyze gemicilerin arasından geçerek doğruca üstüne yürüdü. "Sakın beni durdurmaya çalışma Polgara," dedi Barak.

Pol Teyze sakin bir tavırla uzanıp parmağını kılıcın ucuna değdirdi. "Biraz körelmiş," dedi sonra düşünceli düşünceli. "Durnik'e ver de bilesin. O zaman üstüne kapandığında kaburgalarının arasından daha kolay geçer."

Barak şaşkın bir halde ona bakakaldı.

"Gerekli düzenlemeleri yaptın mı?" diye sordu Pol.

"Ne düzenlemeleri?"

"Cenazeyi ne yapacağız?" dedi Pol. "Yani Barak, bu kadar düşüncesiz olduğunu bilmezdim. Medeni bir insan bu tür angaryaları dostlarına mı bırakır?" Bir süre düşündü. "Yakmak âdettendir tabii, ama Nyissa'da ağaçlar çok rutubetli. Bir hafta tütersin. En iyisi nehre atmak. Sülüklerle ıstakozlar bir günde işini bitirir."

Barak'ın yüzünde alınmış bir ifade vardı şimdi.

"Kılıcınla kalkanını oğluna göndermemizi ister misin?" dedi Pol.

"Benim oğlum yok," dedi Barak asık suratla. Pol Teyzenin bu iş bitirici tavrına hazırlıklı değildi belli ki.

"A, sana söylememiş miydim? Ne unutkanım!"

"Sen ne demek istiyorsun?"

"Boş ver," dedi Pol. "Artık önemli değil ne de olsa. Kılıcın kabzasını yere dayanıp üstüne kapaklanmayı mı tercih edersin, yoksa ucunu kalbine dayayıp seren direğine doğru koşmayı mı? iki durumda da başarılı sonuç alınabilir." Gemicilere döndü. "Trellheim Kontunun direğe doğru koşabilmesi için yol açar mısınız lütfen?"

Gemiciler ona bakakaldılar.

"Bu oğlum meselesi de nedir?" dedi Barak kılıcını indirerek.

"Kafanı karıştırmak istemiyorum Barak," dedi Pol. "Şimdi söylesem kendini öldürme işini de berbat edersin. Oturup haftalarca inleyerek yavaş

yavaş ölmeni seyretmeye niyetim yok. İnsanın içini karartır böyle şeyler."

"Neden bahsettiğini öğrenmek istiyorum!"

"Pekâlâ, sen bilirsin," dedi Pol içini çekerek. "Karın Merel hamile; Val Alorn ziyaretimiz sırasındaki bazı nezaket dolu davranışların sonucunda sanırım. Şu anda dolunaya benziyor; hırslı oğlun da tepinerek hayatı annesine zehir etmekle meşgul."

"Oğlum mu?" dedi Barak gözleri fal taşı gibi açılarak.

"Eh, yani Barak," dedi Pol Teyze. "Kulaklarını açmayı öğren biraz. Böyle duyduğunu anlamadan bakarsan adam olamazsın."

"Oğlum mu?" dedi Barak kılıcını elinden düşürerek.

"Bak şimdi, kılıcını düşürdün işte," dedi Pol. "Çabuk al onu da şu işi bitir artık. Kendini öldürmek için bütün bir gün harcanmaz ki."

"Kendimi filan öldürmüyorum," dedi Barak öfkeyle.

"Öldürmüyor musun?"

"Tabii ki hayır," diye kekeledi Barak, sonra da Pol Teyzenin gizlemeye çalıştığı sırıtışı fark edince, salak salak başını önüne eğdi.

"Seni koca aptal," dedi Pol Teyze. Sonra sakalını iki eliyle yakalayıp kafasını zorla eğerek külle kaplı yanaklarından öptü.

Greldik gülmeye başlamıştı; Mandorallen ise yanına yaklaşıp, "Saadetinize katılıyorum dostum," diyerek Barak'ı kucakladı.

"Kalbim bu neşeyle kanatlandı sanki."

"Bir fıçı getirin," dedi Greldik gemicilere, dostunun sırtına vurarak. "Trellheim'ın varisinin doğuşunu, Çerek'in asırlık kahverengi birasıyla kutlamak gerekir."

"Sanıyorum sarhoş muhabbeti başlıyor," dedi Pol Teyze Garion'a alçak sesle. "Benimle gel." Geminin pruvasına doğru yürümeye başladı.

Tekrar yalnız kaldıklarında, "Hiç eski haline dönecek mi?" diye sordu Garion.

"Ne?"

"Kraliçe," dedi Garion. "Hiç eski haline dönecek mi?"

"Bir süre sonra bunu istemeyecek bile," dedi Pol Teyze. "Aldığımız biçimler zamanla düşünme şeklimizi de belirlemeye başlar. Yıllar geçtikçe, giderek daha çok yılan ve daha az kadın olacak."

Garion ürperdi. "Onu öldürmek daha merhametli bir davranış olurdu."

"İssa Efendimize söz vermiştim," dedi Pol Teyze.

"O Tanrının kendisi miydi?"

"Ruhuydu," dedi Pol küllerle dumanlanan havaya bakarak. "Salmissra, heykeli İssa'nın ruhuyla canlandırdı. En azından bir süre için heykel Tanrıydı. Çok karmaşık bir konu." Bir süre için dalıp gitti. "Nerede bu adam?" dedi sonra sinirli bir tavırla.

"Kim?"

"Babam. Günler önce gelmiş olmalıydı."

Yan yana durup çamurlu nehre bakmaya başladılar.

Sonunda Pol Teyze güvertenin kenarından ayrılıp ekşi bir suratla pelerininin omuzlarını silkelemeye başladı. Küller küçük bulutçuklar halinde havalandı. "Ben aşağı iniyorum," dedi sonra aynı suratla. "Burası çok pis."

"Benimle konuşmak istediğini sanmıştım," dedi Garion.

"Dinlemeye hazır olduğunu sanmıyorum. Daha sonra." Tam uzaklaşırken geri dönerek, "Ha, Garion," dedi.

"Efendim?"

"Senin yerinde olsam şu gemicilerin içtiği biradan içmezdim. Sarayda içtiklerinin üstüne, mideni mahveder."

"Yaa," dedi Garion biraz sıkıntıyla. "Peki."

"Tabii gene sen bilirsin," dedi Pol Teyze. "Benden söylemesi." Sonra dönüp merdivenlerden indi.

Garion'un duyguları altüsttü. Bütün gün çok olaylı geçmişti; zihni bir sürü imgeyle karmakarışık bir haldeydi.

"Ses çıkarma," dedi içindeki ses.

"Ne?"

"Bir şey işitmeye çalışıyorum. Dinle."

"Neyi dinleyeyim?"

"Bak orada. Duymuyor musun?"

Sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi, tekrarlanan çok zayıf bir ses duyar gibi oldu Garion. "Nedir bu?"

Ses cevap vermedi ama boynundaki tılsım uzaktan gelen sesle birlikte güm güm atmaya başladı.

Arkasında minik ayakların sesini duydu.

"Garion!" Döner dönmez kendini Ce'Nedra'nın kollarında buldu. "Seni çok merak ettim. Neredeydin?"

"Birtakım adamlar gemiye çıkıp beni kaçırdılar," dedi Garion kızın kollarından kurtulmaya çabalayarak. "Saraya götürdüler."

"Ne korkunç!" dedi Ce'Nedra. "Kraliçeyi gördün mü?"

Garion başıyla evet işareti yaparken, divanın üzerine uzanmış, aynada kendini seyreden yılanı hatırlayarak ürperdi.

"Ne oldu?" dedi kız.

"Bir sürü şey oldu," dedi Garion. "Bazıları hiç hoş şeyler değildi." Kafasının arkalarında bir yere atma hissi devam ediyordu.

"İşkence mi yaptılar sana yani?" dedi Ce'Nedra irileşmiş gözlerle.

"Yok, öyle bir şey değil."

"Ne oldu öyleyse?" dedi kız. "Anlat haydi."

Garion hikâyesini anlatana kadar Ce'Nedra'nın kendisini rahat bırakmayacağını bildiğinden, elinden geldiğince her şeyi anlatmaya çalıştı. O konuşurken nabız gibi atan ses daha da yaklaşmıştı ve avucundaki leke karıncalanmaya başlamıştı. Dalgın dalgın avucunu kaşıdı.

"Ne kadar korkunç," dedi Ce'Nedra hikâyesini bitirince. "Hiç korkmadın mı?"

"Pek değil," dedi Garion hâlâ avucunu kaşıyarak. "Bana içirdikleri şeyler kafamı o kadar dumanlandırmıştı ki, çoğu zaman bir şey hissetmiyordum."

"Maaş'ı gerçekten de öldürdün mü?" diye sordu kız. "Öyle pat diye?"

"Pek öyle pat diye olmadı," dedi Garion. "Biraz daha karışıktı."

"Senin büyücü olduğunu biliyordum," dedi Ce'Nedra. "Daha o gün beraber yüzdüğümüzde söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Büyücü olmak filan istemiyorum ben," dedi Garion. "Bunların hiçbirini ben istemedim."

"Ben de prenses olmak istememiştim."

"Aynı şey değil. Kral ya da prenses olmak, ne olduğuna bağlı. Büyücü olmak ise ne yaptığına."

"Ben bir fark göremiyorum," dedi Ce'Nedra inatla.

"İstemediğim şeyler yapıyorum," dedi Garion. "Korkunç şeyler."

"Eee, ne olmuş?" dedi kız çıldırtıcı bir tavırla. "Ben de korkunç şeyler yapabilirim; en azından Tol Honeth'teyken yapabiliyordum. Bir sözümle bir hizmetkâr kırbaçlanabilirdi ya da idam edilebilirdi. Yapmazdım tabii, ama yapabilirdim. Güç güçtür Garion. Sonuçları hep aynıdır. Eğer istemezsen, insanlara zarar vermek zorunda değilsin."

"Bazen oluyor ama. İstediğim için değil." Atma hissi, inatçı bir baş ağrısı gibi rahatsız edici hale gelmişti artık.

"O zaman kontrol etmesini öğrenmelisin."

"Şimdi de Pol Teyze gibi konuştun işte."

"Sana yardım etmeye çalışıyor o," dedi prenses. "Sonunda ne de olsa yapacağın şeyi yapmanı sağlamaya çalışıyor. Onun dediklerini kabul etmen için daha kaç kişiyi yakman gerek?"

"Böyle demen şart mıydı?" Bu sözler Garion'u çok kötü yaralamıştı.

"Evet," dedi Ce'nedra. "Bence şarttı. Teyzen ben olmadığım için çok şanslısın. Ben senin saçmalıklarına Leydi Polgara gibi tahammül etmezdim."

"Anlamıyorsun işte," diye mırıldandı Garion inatla.

"Senin sandığından çok daha iyi anlıyorum Garion. Senin sorunun ne biliyor musun? Büyümek istemiyorsun sen. Sonsuza kadar çocuk kalmak istiyorsun. Kalamazsın ama; kimse kalamaz. Ne kadar güçlü olursan ol, ister İmparator istersen de büyücü ol, yılların geçmesini engelleyemezsin. Ben bunu çok önce anlamıştım, ama ben senden daha akıllıyım herhalde." Sonra kız hiçbir açıklama yapmadan uzanıp onu dudaklarından hafifçe öptü.

Garion kızararak başını önüne eğdi.

"Anlat bakalım," dedi Ce'Nedra tuniğinin koluyla oynayarak, "Kraliçe Salmissra söyledikleri kadar güzel miydi?"

"Hayatta gördüğüm en güzel kadındı," dedi Garion düşünmeden.

Prenses bir an nefesini tuttu, dişlerini sıkarak, "Senden nefret ediyorum," diye bağırdı. Sonra gözyaşları içinde Pol Teyzeyi aramaya koştu.

Garion şaşkınlık içinde onun arkasından bakakaldı. Ardından nehri ve kar gibi yağan külleri seyre koyuldu. Avucundaki karıncalanma dayanılmaz hale gelmişti ve tırnaklarıyla avucunu kaşıyıp duruyordu.

"Yara olacak," dedi içindeki ses. "Kaşınıyor ama. Dayanamıyorum."

"Bebeklik etme."

"Neden oluyor ki?"

"Yani sebebini bilmiyor musun? Sen sandığımdan da cahilmissin. Sağ elinle tılsımı tut."

"Neden?"

"Soru sorma da dediğimi yap."

Garion elini tuniğinin içine sokarak yanan elini madalyona götürdü. Eliyle nabız gibi atan tılsıma dokunduğunda, ikisinin birbirine kilidine oturan anahtar gibi uyduğunu hissetti. Karıncalanma o tanıdık dalgaya dönüştü ve atma hissi kulaklarında çınlamaya başladı.

"O kadar da değil," dedi ses. "Nehri kurutmak istemiyorsun değil mi?"

"Ne oluyor? Nedir bu?"

"Belgarath bizi bulmaya çalışıyor."

"Dedem mi? Nerede?"

"Sabret."

Atış, Garion'un bütün vücudunu sarsacak kadar artmıştı. Güvertenin kenarından uzanmış, pusun içinden nehrin ilerisini görmeye çalışıyordu. Nehrin çamurlu yüzeyini kaplayan kül, yirmi adımdan ötesini görmesine izin vermiyordu. Şehri görmek de imkânsızdı ve gözden saklı sokaklardan gelen çığlıklarla ağlamalar, uzak ve donuktu. Yalnızca akıntının geminin gövdesindeki sesi açıkça duyulabiliyordu.

Derken nehrin ilerilerinde bir yerde bir şeyin kımıldadığını gördü. Çok iri bir şey değildi ve akıntıyla sürüklenen bir hayalete benziyordu.

Atış daha da arttı.

Gölge yaklaştı ve Garion küçük bir sandalın hatlarını seçmeye başladı. Suya batan küreğin hafif sesi duyuldu. Kürekteki adam geri baktı. İpek'ti bu. Yüzü külden gri olmuştu ve yanakları terden yol yoldu.

Bay Kurt kayığın kıçında cüppesine sarınmış, kukuletasını başına çekmiş oturuyordu. "Hoş geldin Belgarath," dedi ses.

"Kim o?" Kurt'un Garion'un kafasının içinde çınlayan sesi şaşkındı. "Sen misin Belgarion?"

"Hayır değil," dedi ses. "Henüz değil yani, ama yakındır."

"Ben de bu gürültüyü kimin yaptığını merak ediyordum."

"Bazen biraz abartıyor. Zamanla öğrenecek."

Geminin baş tarafında toplanmış oturan tayfalardan biri bağırdı, bunun üzerine herkes yaklaşan küçük kayığa döndü."

Pol Teyze de yukarı çıkıp güvertenin korkuluğuna yaklaşarak, "Geç kaldın," diye seslendi.

"Sorun çıktı," dedi ihtiyar, kayık iyice yaklaşırken. Kukuletasını geri atıp cüppesindeki külleri silkeledi. Garion ihtiyarın sol kolunun pis bir sargıyla boynuna asılmış olduğunu gördü.

"Koluna ne oldu?" diye sordu Pol Teyze.

"Bu konuyu kapatalım." Kurt'un bir yanağında kısa, beyaz sakalının içine kadar inen kötü bir yara izi vardı; gözleri ise müthiş bir sinirle parlıyordu.

İpek küle bulanmış yüzünde habis bir sırıtışla, kürekleri son bir kez suya daldırarak küçük kayığı ustaca Greldik'in gemisine yanaştırdı.

"Çeneni kapalı tutmaya ikna edemem seni herhalde," dedi Kurt ufak tefek adama öfkeyle.

"Hiç ağzımı açar mıyım yüce büyücü?" dedi İpek, sansar gözlerinde alaylı bir masumiyet ifadesiyle.

"Yardım et de gemiye çıkayım," dedi Kurt sinirli bir sesle. Üstünde çok ağır hakarete uğramış bir hal vardı.

"Emredersin Kadim Belgarath," dedi İpek. Gülmemeye çalıştığı her halinden belli oluyordu. İhtiyar tökezleyerek gemiye tırmanmaya çabalarken ona destek oldu.

"Gidelim buradan," dedi Bay Kurt yanlarına gelen Kaptan Greldik'e ters bir sesle.

"Ne yöne Kadim Kişi?" diye sordu Greldik, onu daha da sinirlendirmemeye dikkat ederek.

Kurt ona dik dik baktı.

"Denize doğru mu, içeri doğru mu?" dedi Greldik onu yumuşatmaya çalışarak.

"Tabii ki içeri doğru," diye tersledi Kurt.

"Ben nereden bilecektim ki?" dedi Greldik Pol Teyzeye şikâyet edercesine. Sonra da dönüp ters bir tavırla emirler yağdırmaya başladı.

Pol Teyzenin yüzünde rahatlama ve merak karışımı bir ifade vardı. "Eminim anlatacağın hikâye çok müthiş olacak babacığım," dedi gemiciler demir alırlarken. "Meraktan çatlıyorum."

"Lütfen dalga geçme Pol," dedi Kurt. "Zaten çok kötü bir gün geçirdim, bir de sen üstüme gelme."

İpek bu son sözler üstüne artık dayanamadı. Ufak tefek adam, tam korkuluğa tırmanırken, kahkahadan kırılarak güverteye yuvarlandı.

Bay Kurt kahkahalar içindeki yol arkadaşına gücenmiş bir ifadeyle bakarken, Greldik'in gemicileri kürekleri çıkarıp gemiyi ağır akıntıda çevirmeye başladılar.

"Koluna ne oldu baba?" Pol Teyzenin delici bakışları ve ses tonu, sorusuna bir cevap almaya kararlı olduğunu gösteriyordu.

"Kırdım," diye kestirip attı Kurt.

"Nasıl başardın?"

"Salakça bir kazaydı Pol. Bazen insanın başına gelir."

"Bakayım koluna."

"Sonra bakarsın." Hâlâ gülmekte olan İpek'e yüzünü buruşturarak baktı. "Keser misin lütfen! Git gemicilere nereye gittiğimizi söyle."

"Nereye gidiyoruz baba?" diye sordu Pol Teyze. "Zedar'ın izini buldun mu?"

"Cthol Murgos'a geçiyordu. Ctuchik sınırda onu pusuya düşürdü."

"Ya Taş?"

"Artık Ctuchik'te."

"Rak Cthol'e varmadan yolunu kesebilir miyiz?"

"Sanmam. Zaten önce Vadi'ye gitmemiz lazım."

"Vadi'ye mi? Baba, saçmalıyorsun."

"Ustamız bizi çağırdı. Vadi'ye gelmemizi istiyor, o yüzden biz de oraya gidiyoruz."

"Ya Taş ne olacak?

"Taş Ctuchik'te; onu da nerede bulacağımı biliyorum. Onun bir yere gideceği yok. Biz de Vadi'ye gidiyoruz."

"Peki baba," dedi Pol itaatkâr bir tavırla. "Heyecanlanma." Sonra dikkatle yüzüne bakarak, "Birisiyle mi dövüştün sen?" diye sordu tehlikeli bir sesle.

"Hayır dövüşmedim," dedi Kurt usanmış bir tavırla.

"Öyleyse ne oldu?"

"Üstüme ağaç yıkıldı."

"Ne?"

"Ne dediğimi duydun."

İhtiyarın itirafı üzerine İpek yeniden kahkahalara boğuldu. Greldikle Barak'ın dümende durdukları kıç taraftan ağır tempolu bir davul sesi yükselmeye başlayınca, gemiciler kürekleri suya daldırdılar. Gemi yağlı suyun içinde akıntıya karşı ilerlerken, kül yağmuru içinden İpek'in kahkahaları duyuluyordu.

Son

Belgariad'ın ikinci kitabı burada sona eriyor.

Üçüncü Kitap olan Sihirbazın Tuzağı, yabancı ülkelerde Taşın peşinde atıldıkları maceraları ve Garion'un içindeki sesin gücünü öğrenmesinin hikâyesini anlatıyor.